

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

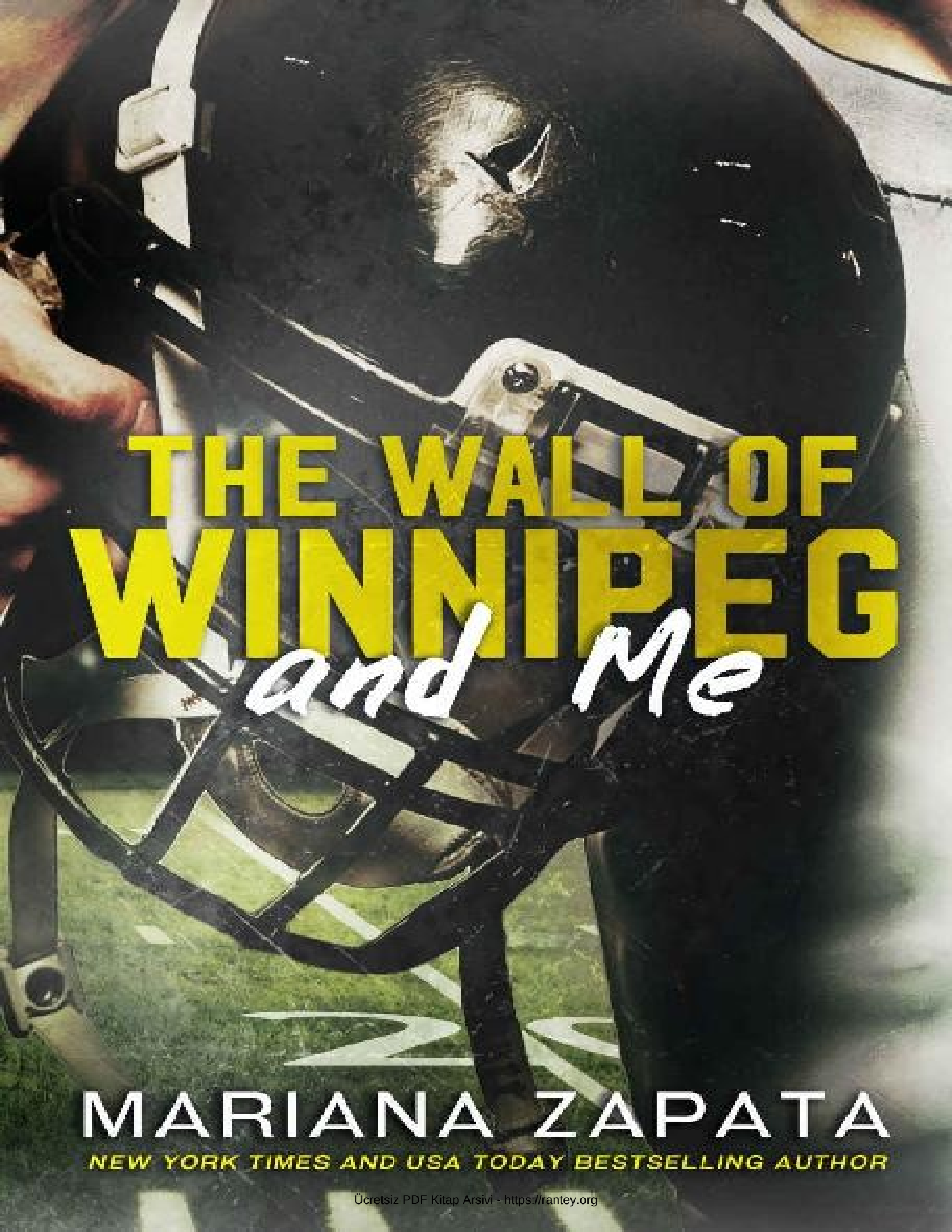
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE WALL OF WINNIPEG *and Me*

MARIANA ZAPATA

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

WINNIPEG DUVARI VE BEN

MARİANA ZAPATA

İÇİNDEKİLER

Telif Hakkı İthafı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Sonsöz Teşekkür

Yazar Hakkında

Ayrıca Mariana Zapata

Winnipeg Duvarı ve Ben© 2016 Mariana Zapata

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yazarın izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek tarihi olaylara veya mevcut yerlere atıfta bulunulsa da, isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2016 Mariana Zapata

Kitap Kapağı Tasarımı Letitia Hasser, [Romantic Book Affairs](#)

İç Formatlama Jeff Senter, [Indie Formatlama Hizmetleri](#)

Alan'in Anısına

BİRİNCİ BÖLÜM

Onu öldürecektim.

Bir gün.

İstifa ettikten çok sonra bir gün, kimse benden şüphelenmesin diye.

"Aiden," diye homurdandım, daha iyi bildiğim halde. Homurdanmak bana sadece bakış attırırdı - Aiden'ın geçmişte birden fazla kavgaya karışmasına neden olan *o* meşhur, küçümseyici ifade. Ya da bana öyle söylenmişti. Ağzının kenarları aşağı doğru dönüp gerginleştğinde ve kahverengi gözleri ağır ağır kapandığında, tek yapmak istediğim parmağımı burnuna sokmaktı. Küçükken annem de bize böyle yapardı ve surat asardı.

Ya kanlı, hayali bir ölümün ya da bulaşık deterjanı, yemeği ve uzun bir süreyi içeren özenle hazırlanmış bir ölümün eşiğinde olan söz konusu adam, önündeki dört kişilik bir aileyi doyuracak kadar büyük kinoa salatası kâsesinin arkasından bir ses çıkardı. "Beni duydunuz. İptal et," diye tekrarladı, sanki ilk söylediğinde sağır olmuşum gibi.

Oh, onu duymuştum. Açık ve net. Bu yüzden onu öldürmek istedim.

Bu da temelde insan zihninin ne kadar şaşırtıcı olduğunu gösteriyordu; birini hem önemseyip hem de boğazını nasıl kesmek isteyebileceğinizi. Yumurtalıklarına yumruk atmak istediğiniz bir kız kardeşinizin olması gibi. Onu hala seviyordunuz, sadece ona bir ders vermek için bebek yapıcıya vurmak istiyordunuz - deneyimden falan bildiğimden değil.

Hemen cevap vermemem, muhtemelen aynı yüz ifadesiyle doğrudan beni hedef alarak eklemesine neden oldu, "Neye sahip olduğun umurumda değil.

onlara söylemek için. Bitir şu işi."

Sol işaret parmağımla gözlüğümü burnumun kenarından yukarı iterken, sağ elimi indirdim ki dolap Aiden'a doğrulttuğum orta parmağımı gizleyebilsin. Yüz ifadesi yeterince kötü değilse, kullandığı ses tonu beni daha da sinirlendirdi. Bu, onunla tartışmanın anlamsız olduğu konusunda beni uyarmak için kullandığı sestir; o anda ya da hiçbir zaman fikrini değiştirmeyecekti ve bununla başa çıkmam gerekiyordu.

Her zaman bununla başa çıkmam gerekiyordu.

Üç kez Ulusal Futbol Organizasyonu'nda Yılın Savunma Oyuncusu seçilen bu adamla ilk çalışmaya başladığımda yapmaktan hoşlanmadığım birkaç şey vardı; insanlarla pazarlık etmek, onlara hayır demek ve evin hem aşçısı hem de temizlikçisi olduğum için elimi çöp öğütücüsüne sokmak.

Ama yapmaktan nefret ettiğim bir şey varsa - ve *gerçekten* nefret ettiğim bir şey varsa - o da insanları son dakikada iptal etmektir. Sinirlerimi bozar ve ahlak kurallarına ters düşerdi. Yani, söz sözdür, değil mi? Yine de teknik olarak hayranlarını hayal kırıklığına uğratan ben değildim. Aiden'dı.

Dünyayı umursamadan günün ikinci öğle yemeğini mideye indirmekle meşgul olan Aiden, menajerini aradığımda beni yüzleştireceği hayal kırıklıklarından habersizdi. Planlamak için çektiğimiz onca zahmetten sonra, Aiden'ın San Antonio'daki spor malzemeleri mağazasında hiçbir şey imzalamayacağı haberini vermek zorunda kalacaktım. Yaşasın.

İçimi çektim, suçluluk duygusu karnımı ve vicdanımı kemiriyordu ve hayal kırıklıklarımı ifade etmekle meşgul olmayan elimle sertleşmiş dizimi ovmak için uzandım. "Onlara zaten söz verdin-"

"Umurumda değil Vanessa." Bana yine o bakışı attı. Orta parmağım seğirdi. "Rob iptal etsin," ısrar etti, dev ön kolunu kaldırıp ağzına bir seferde sekiz ons gibi görünen bir yemek tıktırırken. Elindeki çatal bir an havada asılı kaldı ve o karanlık, inatçı bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "Bu bir sorun mu?"

Vanessa-şu. Vanessa-şu. İptal et. Rob iptal . Yuh.

Sanki en başından beri şerefsiz menajerini aramaktan hoşlanıyormuşum gibi, hele de gerçekleşmesi gereken bir gösteriyi iki gün kala iptal edebilmesi için.

Aklını kaçıracak ve sonra da sanki Aiden "The Wall of Winnipeg" Graves üzerinde bir etkim varmış gibi öfkesini bana yöneltecekti. Gerçek şu ki, herhangi bir karar vermesine yardımcı olmaya en çok yaklaştığım an, ona satın alması için bir fotoğraf makinesi tavsiye ettiğim andı ve bunun tek nedeni "fotoğraf makinesi araştırmasından daha iyi yapacak işleri olması" ve "sana bunun için para ödüyorum" olmasıydı.

Haklıydı elbette. Bana ödediği para ve Zac'in zaman zaman yaptığı katkılar sayesinde, zoraki de olsa yüzüme bir gülümseme yerleştirmeyi ve benden istenileni yapmayı başarabiliyordum. Arada bir, Aiden'in tanık olmamış gibi davrandığı küçük bir reverans bile yapıyordum.

Son iki yıldır onunla uğraşırken gösterdiğim sabrın değerini bildiğini sanmıyordum. Başka biri olsa onu çoktan uykusunda bıçaklamış olurdu. En azından, bunu nasıl yapacağıma dair planlar yaptığımda, bu genellikle acısız bir şekilde oluyordu.

Genellikle.

Geçen yıl sezonun henüz bir ayında aşıl tendonunu kopardığından beri bambaşka bir şeye dönüşmüştü. Onu suçlamamaya çalıştım; gerçekten. Normal sezonun neredeyse üç ayını kaçırmak ve takımınızın sezon sonu ya da playofflara kalamamasından sorumlu başa çıkılması zor bir durumdu. Bunun da ötesinde, bazı insanlar iyileşmek ve rehabilitasyon için altı ay ara vermek zorunda kaldıktan sonra tam bir geri dönüş yapamayacağını düşünmüştü. Geçirdiği sakatlık şaka değildi.

Ama bu Aiden'dı. Bazı sporcuların ayağa kalkması bu süreden bile daha uzun sürerdi. O dönmedi. Ama koltuk değnekleriyle onunla uğraşmak, onu rehabilitasyona ve randevulara götürüp getirmek sabrımı birden fazla kez zorladı.

Bir günde ancak bu kadar huysuz küçük kaltakla başa çıkabilirdiniz, çağrılrsa bile. Aiden yaptığı işi seviyordu ve bir daha oynayamayacağından ya da geri döndüğünde alıştığı seviyede oynayamayacağından korktuğunu hayal etmek zorundaydım, korkularını yüksek sesle dile getirdiğinden değil. Bunların hepsi benim için anlaşılabilirdi. Ellerime bir şey ve bir daha resim yapamama ihtimalim olsa nasıl hissedeceğimi hayal bile edemezdim.

Ne olursa olsun, huysuzluğu evren tarihinde önce belgelenmemiş bir seviyeye ulaşmıştı. Aynı anda regl olan üç ablamla büyüdüğüm düşünülürse, bu da bir şey ifade ediyordu.

Onlar sayesinde çoğu şey -çoğu insan- beni rahatsız etmiyordu. Zorbalığa uğramanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve Aiden hiçbir zaman gereksiz yere kaba olma sınırını aşmadı. Sadece bazen ahmağın tekiydi.

Ona ufacık, minicik bir aşk beslediğim için şanslıydı; aksi takdirde yıllar önce şişi yemiş olurdu. Öte yandan, gözleri olan ve aynı zamanda erkeklerden hoşlanan hemen hemen herkes Aiden Graves'e karşı bir şeyler hissediyordu.

Kaşlarını kaldırıp kıvrıcık siyah kirpiklerinin altından bana baktığında, sadece köpeklerin yanında gülümsediğini gördüğüm yüzünün derinliklerine yerleşmiş zengin kahverengi gözlerini bana gösterdiğinde, dişlerimi sıkıp onu içime çekerken yutkundum ve başımı yavaşça salladım. Küçük bir bina büyüklüğünde olan bu adamın, onu mağara adamına benzeten iri ve düzensiz yüz hatlarına sahip olması gerekirdi ama tabii ki öyle değildi. Görünüşe göre, hayatı boyunca kendisine atfedilen tüm klişelere meydan okumayı seviyordu. Zekiydi, hızlıydı, koordineliydi ve -bildiğim kadarıyla- hiç hokey maçı izlememişti. Benim yanımda sadece iki kez 'eh' demişti ve hayvansal protein tüketmiyordu. Adam domuz pastırması yemiyordu. Kibar olduğunu düşüneneğim son kişiydi ve asla özür dilemedi. Asla.

Temelde bir anomaliydi; Kanadalı bir futbol oyuncusu, bitki temelli yaşam tarzı -kendisine vegan demekten hoşlanmıyordu- her tarafı garip bir şekilde orantılı ve o kadar yakışıklıydı ki birkaç kez bana göz verdiği için Tanrı'ya şükretmiş olabilirdim.

"Nasıl istersen koca adam," dedim sahte bir gülümsemeyle ve kirpiklerimi kırıştıtarak, onu terslerken bile.

", " dedi Aiden lakabını , iki muazzam kaslı omzunu geriye atarak. Yemin ederim küçük bir insanın rahatça geçebileceği kadar genişlerdi. "Önemli bir şey değil."

Önemli bir şey değil miydi? Bırakın menajerini, organizatörler bile böyle düşünmezdi ama Aiden elde etmeye alışkındı. Kimse ona hayır demezdi. Bana hayır dediler, ben de bir yolunu buldum.

Bazı insanların düşündüğünün aksine, Dallas'ın profesyonel futbol takımı Three Hundreds'ın defans oyuncusu aslında bir pislik ya da birlikte çalışması zor biri değildi. Tüm surat asmalarına ve homurdanmalarına rağmen asla küfretmez ve iyi bir nedeni olmadan neredeyse hiç öfkelenmezdi. Talepkârdı; ne istediğini ve hayatındaki her bir şeyden nasıl hoşlandığını tam olarak biliyordu. Bu gerçekten takdire şayan bir özellikti, diye düşündüm, ama benim işim

kararlarına katılıp katılmadığıma bakmaksızın bu istekleri yerine getirdi.

Sadece biraz daha uzun bir süre için, diye kendime hatırlattım. Bırakmaya çok yaklaşımışım, bunu hissedebiliyordum. Bu düşünce ruhumu biraz sevindirdi.

İki ay önce, banka hesabım irade gücüm, cimriliğim ve Aiden'in asistanı/bakıcısı/aşçısı olmadığım zamanlarda uzun saatler çalışmam sayesinde nihayet rahat bir rakama ulaşmıştı. Hedefime ulaşmışım: bir yıllık maaşımı biriktirmek. Ve başarmışım. Sonunda. Halle-freaking-lujah. Havada özgürlüğün kokusunu alabiliyordum.

Ancak buradaki anahtar kelime 'pratik' idi.

Aiden'a henüz işi bıraktığımı söylememiştim. "Neden suratını öyle yapıyorsun?" diye sordu birden.

Hazırlıksız yakalandığım için ona göz kırptım. Aptal rolü çalışarak kaşlarımı kaldırdım. "Ne yüzü?"

İşe yaramadı.

Ağzından bir çatal sarkarken, kara gözlerini hafifçe kısmıştı. "Şu." Çenesiyle bana doğru işaret etti.

'Neden bilmiyorum' ifadesiyle omuz silktim. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Ona düzenli olarak söylemek istediğim yüzlerce şey vardı ama onu çok iyi tanıyordum. Söylemek istediğim bir şey olup olmaması onun umurunda bile değildi. Fikrimin onunkinden farklı olması ya da farklı bir şey yapması gerektiğini düşünmem umurunda değildi. Sadece bana patronun kim olduğunu hatırlatıyordu.

Yani ben

değilim.

Asswipe.

"Ben mi?" Gözlerimi kırptım. "Hayır."

Gözlerini indirip mutfak adasının diğer tarafında sakladığım elime odaklanmadan önce bana ters ters baktı. "O zaman beni terslemeyi bırak. İmza konusunda fikrimi değiştirmeyeceğim," dedi aldatıcı ve rahat bir sesle.

Elimi bırakırken dudaklarımı birbirine bastırdım. O lanet olası bir cadıydı. Hayatım üzerine yemin ederim, o lanet olası bir cadıydı. Bir büyücü. Bir kahin. Üçüncü gözü olan bir insan. Onu her terslediğimde, bunun farkındaydı. Ben de o kadar belli ettiğimi sanmıyordum.

İnsanlara eğlence olsun diye orta parmağımı göstermedim ama meşru bir sebep olmaksızın bir gösteriyi iptal etmesi beni gerçekten rahatsız etti. Fikrini değiştirdiği ve antrenmandan bir öğleden sonra izin almak istemediği için geri çekilmesi pek de geçerli bir neden gibi görünmüyordu. Ama ben ne biliyordum ki?

"Pekâlâ," diye mırıldandım nefesimin altında.

Doğum günümün hangi ayda olduğu bir yana, bu yıl kaç yaşına girdiğimi bile bilmediğinden emin olduğum Aiden bir an için yüzünü buruşturdu.

O kalın, kara kaşları birbirine kenetlendi ve dolgun ağzı köşelerden geriye kıvrıldı. Sonra omuz silkti, sanki birden ne yaptığım ile ilgilenmeyi bırakmış gibiydi.

Komik olan şu ki, beş yıl önce biri bana başkasının pis işlerini yapacağımı söyleseydi gülerdim. Hedeflerim ya da gelecek için bir planım olmadığını hiç hatırlamıyorum. Her zaman dört gözle bekleyeceğim bir şeyler istemiştım ve kendi işimin patronu olmak, uğruna çabaladığım şeylerden biriydi.

On altı yaşında ilk yaz işimde, çalıştığım sinemada orta boy bir bardağa yeterince buz koymadığım için azarlandığımdan beri bir gün kendim için çalışmak isteyeceğimi biliyordum. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyordum. Hiç . İnatçı ve dik kafalıydım, en azından üvey babam en büyük ve en kötü kişilik özelliğimin bu olduğunu söylerdi.

Yıldızları hedeflemiyordum ya da milyarder olmayı amaçlamıyordum. Ünlü ya da ona yakın bir şey olmak istemiyordum. Sadece faturalarımı ödeyebilecek, karnımı doyurabilecek ve başka şeyler için biraz daha fazla para bırakabilecek grafik tasarım işleri yapan kendi küçük işimi kurmak istiyordum. Başka birinin hayırseverliğine ya da kaptisine bel bağlamak istemiyordum. Kendimi bildim bileli bunu yapmak zorundaydım; annemin eve ayık gelmesini, annem kız kardeşlerimin bana yemek yapmasını ve sosyal hizmetlerdeki kadının en azından beni ve küçük kardeşimi bir arada tutmasını umuyordum.... Neden bunu düşünüyordum ki?

Çoğunlukla, hayatımda ne yapmak istediğimi her zaman biliyordum, bu yüzden safça savaşın yarısının çantada olduğunu düşünmüştüm. İş yürütmek kolay olmalıydı.

Kimsenin size söylemediği şey, hedeflerinize giden yolun düz bir çizgi olmadığı; daha çok bir mısır labirentine benzediğidir. Durdunuz, gittiniz, geri döndünüz ve yol boyunca birkaç yanlış dönüş yaptınız, ancak hatırlamanız gereken önemli şey bir çıkış olduğuydu. Bir yerde.

Onu aramaktan vazgeçemiyordun, gerçekten istediğin zaman bile içi

n. Özellikle de akışına bırakmanın daha kolay ve daha az korkutucu olduğu zamanlarda.

kendi yolunuzu çizmekten daha iyidir.

Oturduğu tabureyi geriye doğru iten Aiden, elinde boş bardağıyla ayağa kalktı. Hulk büyüklüğündeki cüssesi, ne zaman mutfağa girse, pek de küçük olmayan mutfağı cüceleştiriyor gibiydi... ki bu her zaman böyleydi. Büyük sürpriz. Günde en az 7,000 kalori tüketiyordu. Normal futbol sezonu boyunca bunu on bine çıkarırdı. Tabii ki bütün gün mutfaktaydı. Ben de onun yemeklerini yapıyordum.

"Armut mu aldın?" diye sordu, bardağına buzdolabının filtresinden su doldururken konuşmamızı ve orta parmak olayını bir kenara itmişti bile.

Onu terslerken yakalandığım için kendimi hiç suçlu hissetmiyordum. İlk seferinde utançtan öleceğimi ve sonra da kovulacağımı düşünmüştüm ama şimdi Aiden'ı tanıyordum. Bunu yapıp yapmamam umurunda değildi ya da en azından hâlâ bir işim olduğu için edindiğim izlenim buydu. İnsanların ona yaklaşıp onu kışkırtmaya çalıştıklarını, ona her türlü isim taktıklarını *ve beni* geri döndüren hakaretler ettiklerini görmüştüm. Ama insanlar bu tür şeyler yaptığında o ne yapıyordu? Sesini bile çıkarmazdı; sadece onları duymamış gibi davranırdı.

Dürüst olmak gerekirse, bu tür bir omurgaya sahip olmak biraz etkileyiciydi. Araba kullanırken biri bana korna çaldığında kendimi tutamadım.

Ama Aiden ne kadar etkileyici olsa da, mükemmel poposu kadınların iki kere bakmasına neden olsa da ve çoğu insan bir atletik giyim firmasının reklamlarında oynayan bir adamla çalışmaktan istifa ettiğim için aptal olduğumu düşünse de, yine de ayrılmak istiyordum. Bu istek her geçen gün daha da güçleniyordu.

Kıçımı yırtmıştım. Başka kimse benim için çalışmamıştı. İstedğim şey buydu, her zaman şey. Kendi işimin patronu olma fırsatı için yıllarca gözümü ödülünden ayırmamıştım. Bana rahatsızlık veriyormuşum gibi davranan pislikleri aramak zorunda kalmak ya da ülkenin en muhteşem kıçına yapışan iç çamaşırlarını katlamak bu değildi.

Söyle ona, söyle ona, hemen şimdi bırakmayı planladığını söyle, diye beynim neredeyse umutsuzca teşvik etti.

Ancak, var olmayan omurgamın olması gereken yerde takılmayı seven o dırdırcı küçük kararsızlık ve kendinden şüphe sesi,

bana hatırlattı, *acelen ne?*

The Wall of Winnipeg ile ilk tanıştığım da bana söylediği ikinci şey "Yemek yapabilir misin?" olmuştu.

Elimi sıkmamış, istememiş ya da benzer bir şey yapmamıştı. Geriye dönüp baktığımda, bunun beni aramızdaki ilişkinin nasıl olacağı konusunda uyarılmış olması gerekirdi.

Aiden beni ön kapıdan içeri ilk aldığı anda adım sormuş ve beni doğrudan bir ev yenileme programından fırlamış gibi görünen güzel, açık bir mutfağa götürmüştü. Sonra da doğrudan aşçılık becerilerimi sorgulamaya başladı.

O günden önce müdürü benimle iki kez mülakat yapmıştı. Pozisyon hedeflediğim gelir aralığındaydı ve o zamanlar benim için önemli olan tek şey buydu. Anlaştığım iş bulma kurumu, onların deyimiyle 'ünlü biri' için uygun olup olmadığından emin olmak için beni üç ayrı kez ofislerine çağırılmıştı.

Lisans diplomam, üniversiteye giderken üç yıl boyunca bir boşanma avukatının sekreterliğini yapmaktan, yazları beni işe almak isteyen herkes için fotoğrafçılık yaparak geçirmeye, bir katalogdan makyaj malzemeleri satarak oldukça başarılı bir yan iş yapmaya ve mükemmel referanslara kadar geniş bir yelpazede çalışmışım.

İşe alınmamı sağlayan şeyin bu olmadığından oldukça emindim; konu futbol olduğunda cehaletimdi. Eğer televizyonda bir maç varsa, büyük ihtimalle dikkatimi vermiyordum. İlk gününden önce Aiden Graves'i hiç görmemiştim bile. Etrafta dolaşıp insanlara izlediğim tek maçın lisede bizzat gittiğim maçlar olduğunu söyleyemezdim.

Bu yüzden müdürü potansiyel işverenimin adını söylediğinde ona boş boş bakmışım. İşe alınmamı sağlayan şeyin heyecansızlığım olup olmadığını muhtemelen hiçbir zaman ama içimde öyle olduğuna dair bir his vardı.

Aiden'ın menajeri bana işi teklif ettikten sonra bile onu arama zahmetine girmemişim. Ne anlamı vardı ki? İnternette onun hakkında söylenen hiçbir şey asistanı olma fikrimi değiştiremezdi. Gerçekten,

hiçbir şey . Onun bir seri katil olabileceğini söylemekten utanmıyordum ve eğer ücreti uygun olsaydı işi kabul ederdim.

Sonunda, onu araştırmamış olmamın iyi bir şey olduğunu düşündüm. Daha sonra hayranlara tanıtım fotoğrafları göndermekle meşgulken öğreneceğim gibi, fotoğraflar onun hakkını vermiyordu.

Boyu 1.80, kilosu 1.75'ten sadece bir santim eksik, bazen sezonun ortasında iki yüz seksen kiloya kadar çıkan ve ortalama bir ölümlüden çok mitolojik bir kahramana benzeyen varlığıyla Aiden, tamamen giyinik olsa bile bir canavardı. Kozmetik kasları yoktu. Sadece iriydi. Hem de her yerinde. Röntgenler kemiklerinin normalden daha yoğun olduğunu gösterseydi şaşırımdım. Kasları, pasları mümkün olduğunca etkili bir şekilde engellemek ve rakip oyun kurucuları çalımlamak gibi özel bir amaç için bilenmiş ve işlenmişti.

İlk buluşmamızın sabahında giydiği ekstra büyük tişört trapezius, pektoral ve deltoid kaslarının devasa hacmini, hatta biceps ve triseps kaslarını bile gizleyememişti. Adam *yırtık pırtıktı*. Kalçaları, giydiği eşofman altının dikişlerini zorluyordu. Yumruklarının tuğlayı andırdığını ve onları vücudunun geri kalanına bağlayan bileklerinin daha önce hiç görmediğim kadar büyük olduğunu fark ettiğimi hatırlıyorum.

Bir de hayatımın bundan sonraki kısmında bakacağım yüz vardı. Yüz hatları pek çok iri yarı adam gibi keskin hatlara sahip olsa da, Aiden estetik açıdan güzel olmayan bir şekilde yakışıklıydı. Yanakları zayıf, üstlerindeki kemikler yüksek ve çenesi fener şeklindeydi. Gözlerinin derinliği kalın, siyah kaşlarını vurguluyordu.

Hemen tıraş olduktan sonra bile her zaman saat beş yönünde bir gölgeyi andıran kısa, kesilmiş sakalları yüzünün alt yarısını kaplıyordu.

Saç çizgisi boyunca, şakağından kulağının altına kadar uzanan beyaz bir yara izi, kısa kılların gizleyemediği tek şeydi. Sonra, daha ufak tefek ve onun yarısı kadar dik dik bakmayan başka bir adamda bile asık suratlı görünebilecek bir ağız vardı. Kahverengi saçlı ve zeytin tenliydi.

Gömleğinin yakasından ince, altın bir zincir gözüktüyordu ama Aiden Graves'in diğer her şeyine o kadar dalmıştım ki, aylar sonra bunun hiçbir yere onsuz gitmediği Aziz Luke'un madalyonu olduğunu öğrenebildim.

Sadece cüssesi bile başlangıçta benim için yeterince korkutucuydu. Delici kahverengi gözlü bakışları da bu korkutuculuğu daha da arttırıyordu.

Gözeneklerinden kan akıyor gibiydi.

Buna rağmen, ilk düşüncem: Vay anasını. Sonra bunu bir kenara ittim çünkü yeni patronum hakkında böyle şeyler düşünemezdim.

İlk karşılaştığımız o gün, tek yapabildiğim ona başımı sallamak olmuştu. İşi kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapacağıma inanarak gitmiştim. Yöneticisi ve ajans, mülakat sürecinde aşçılığın iş gerekliliklerinin bir parçası olduğunu bildiğimden emin olmuştu ki bu çok da önemli bir şey değildi.

Çocukken, yemek yemek istiyorsam, bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini zor yoldan öğrenmiştim çünkü ablalarım kendilerini rahatsız etmeyecekti ve annemin nasıl bir ruh halinde olacağını asla bilemezdim. Üniversite sırasında, yurt odamda kaçak bir ocakta yemek pişirme sanatında ustalaşmışım.

Aiden, kimsenin beni hazırlamadığı bombayı önce cevap olarak sadece bana baktı. "Ben hiçbir hayvansal ürün yemem. Bu bir sorun olur mu?"

İçinde yumurta, et ya da peynir olmayan bir şey yapmayı biliyor muydum?

Düşünebildiğim kadarıyla hayır. Daha önce kimse bu şarttan bahsetmemişti bile -ve cahilce, hayatımda tanıştığım çoğu vegan gibi görünmüyordu- ama kesinlikle mecbur kalmadıkça üç işte birden çalışmamın imkanı yoktu. Bu yüzden saçmaladım. "Hayır, efendim."

Mutfakta durmuş, lacivert haki pantolonum, bere kollu, beyaz, kuşgözü bluzum ve kahverengi topuklu ayakkabılarımla bana bakıyordu. O kadar gergindim ki ellerimi bile önümde kavuşturmuştum. Ajans iş için günlük iş kıyafeti önermişti ve ben de bunu tercih etmişim. "Emin misin?" diye sormuştu.

Başımı salladım, zaten telefonumda yemek tarifleri aramayı planlıyordum.

Gözleri biraz kısılmıştı ama yalan söylediğimi söylemedi ve bu umduğumdan da fazlasıydı. "Yemek yapmaktan ya da dışarıda yemek yemekten hoşlanmıyorum. Genellikle günde dört kez yemek yerim ve iki büyük smoothie de içerim. Yemeklerden sen sorumlu olacaksın, arada yediklerimi de ben hallederim," dedi kollarını bir metre genişliğinde görünen göğsünün üzerinde kavuştururken.

"Üst kattaki masaüstü bilgisayarda tüm şifrelerim kayıtlı. Tüm e-postalarımı okuyun ve yanıtlayın; posta kutumun haftada birkaç kez kontrol edilmesi gerekiyor ve bundan da siz sorumlusunuz. Anahtar çekmece.

Buzdolabı. Hangi postanede olduğunu ve kutu numarasını sonra yazarım. Döndüğümde ev anahtarımın bir kopyasını alabilirsin. Sosyal sitelerimin her gün güncellenmesi gerekiyor; sağduyulu sürece ne paylaştığınız umurumda değil."

Bunu söylerken kesinlikle gözlerime bakmayı ihmal etmemişti ama ben bunu kişisel olarak algılamamıştım.

"Çamaşırhane, programlama..." diye devam etti ve benim zihinsel kasaya koyduğum başka görevleri de sıraladı. "Bir oda arkadaşım var. Bu konuyu konuştuk ve eğer bu görev için hazırsan, bazen ona yemek yapmanı da isteyebilir. Eğer bunu yapmaya karar verirsen sana ekstra ödeme yapacak."

Ekstra para mı? Ekstra paraya asla hayır demem. Oral seks gerektirmediği sürece

"Herhangi bir sorunuz var mı?" diye sormuştu yeni patronum.

Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Söylediği her şey benim bulunduğum pozisyon için olağan şeylerdi ve ben de ona ağzım açık bakmaktan başka bir şey söyleyememiş olabilirdim. Daha önce hiç profesyonel bir futbol oyuncusu görmemişim, ancak üniversitede okulumuz için oynayan biriyle arkadaş olmuştum. O zamanlar, insanların bu kadar büyük ölçekte inşa edilebileceğini düşünmemiştim ve Aiden'ın diyetinde ihtiyaç duyduğu kalori miktarını almak için ne kadar yemesi gerektiğini anlamaya çalışıyor olabilirdim.

Kahverengi bakışları gözlerime dönmeden önce yüzümde ve omuzlarımda gezinmişti. O sert, acımasız yüz bana doğru bakıyordu. "Çok konuşmuyorsun, değil mi?"

Ona gülümsedim, küçük bir gülümseme ve bir omzumu kaldırdım. Çok konuşan biri değildim ama kimse utangaç ya da sessiz olduğumu da söyleyemezdi. Ayrıca, bir asistan olarak benden ne istediğini ve neye ihtiyacı olduğunu anlayana kadar bu işi berbat etmek istemiyordum.

Geriye dönüp baktığımda, bunun harika bir ilk izlenim olup olmadığından emin değildim, ama kahretsin. Geri alıp tekrar yapabileceğim bir şey değildi.

O sırada yeni patronum olan Aiden'ın tek yaptığı, sonradan başını salladığını öğreneceğim bir şekilde çenesini aşağı eğmek oldu. "Güzel."

Son iki yılda pek bir şey değişmemişti.

İş ilişkimiz, benim Aiden'a "efendim" dememi ve onunla konuşurken bir seferde iki kelimeden fazlasını kullanmamı aşmıştı.

Aiden hakkında bilebildiğim her şeyi biliyordum, ondan kişisel bilgi almanın dışlarını çekmeye benzediğini düşünürsek. Kaç yaşında olduğunu, banka hesabında ne kadar parası olduğunu, hangi baharatlardan tiksindiğini ve hangi marka iç çamaşırını tercih ettiğini söyleyebilirdim. En sevdiği yemekleri, kaç numara ayakkabı giydiğini, hangi renkleri giymeyi reddettiğini ve hatta ne tür pornolar izlediğini bile biliyordum. Boş vakti olduğunda ilk istediği şeyin bir köpek olduğunu biliyordum, bir aile değil. Bir köpek istiyordu.

Ama bunların hepsi bir takipçinin ya da gerçekten gözlemci birinin öğrenebileceği şeylerdi. Hayatının ayrıntılarını yemek tabağı büyüklüğündeki iki eliyle tutuyordu. Onun hakkında bilmediğim şeylerin sayısı, eğer bunları ondan öğrenmeye çalışırsam, beni hayatımın sonuna kadar meşgul edebilirmiş gibi bir his vardı içimde.

Soru sorduğum için bana *Incredible Hulk* gibi davranmayacağını anladığımda arkadaşça davranmaya çalışmışım ama hepsi boşunaydı. Son iki yıl boyunca gülümsemelerime asla karşılık alamadım, her "Nasılsın?" sorum cevapsız kaldı ve hayali tüylerimi diken diken eden o meşhur bakışı dışında, bazen benden çok daha büyük birinden kıcımın tekmelenmesini isteyen o ses tonu, neredeyse kendini beğenmiş ses tonu vardı.

Patron ve çalışan rollerimiz her geçen gün daha da belirginleşti. Haftada en az beş gün gördüğüm, geçimini sağladığım ama bana sahip olmak istemediği sinir bozucu küçük kız kardeşinin arkadaşı gibi davranan birini ne kadar önemseyebilirsem onu da o kadar önemsiyordum. İki yıl boyunca, pek de hoşlanmadığım işleri yapmak güzeldi ama yemek pişirmek, e-postalar ve hayranlarıyla ilgili her şey onun asistanı olmanın en sevdiğim yanlarıydı.

İşten ayrılmak istemediğimi söyleyip durmamın nedenlerinden biri de buydu. Çünkü Facebook hesabını kontrol ediyor ya da Twitter'ına giriyor ve hayranlarından birinin beni güldüren bir şey paylaştığını görüyordum. Bazılarını yıllar içinde çevrimiçi etkileşimler yoluyla tanımışım ve onun için çalışmanın o kadar da kötü olmadığını hatırlamak kolaydı.

Dünyadaki en kötü iş değildi, yakınından bile geçmiyordu. Maaşım fazlasıyla adil, çalışma saatlerim de oldukça iyiydi... ve kimin için çalıştığımı öğrenen neredeyse her kadının deyimiyle, "dünyanın en seksi

tüm dünyadaki patron." İşte böyle. Eğer birine bakmak zorundaysam, bu başkalarının kitap kapaklarına koyduğum modelleri utandıracak vücuda ve yüze sahip biri de olabilirdi.

Ancak hayatta konfor alanınızdan çıkıp risk almadığınız sürece yapamayacağınız şeyler vardı ve kendim için çalışmak da bunlardan biriydi.

Bu yüzden beynimin bana söylediği seksen farklı durumda Aiden'a "*Sayonara, koca* " dememiştim.

Gergindim. İyi para getiren bir işi bırakmak -en azından Aiden'ın bir kariyeri varken- korkutucuydu. Ama bu bahane gittikçe .

Aiden ve ben kanka değildik, sırdaş bile değildik. Zaten neden olalım ki? Bu adam, antrenmanlardan ve oyunlardan kopmayı başardığında birlikte vakit geçirdiği muhtemelen üç kişiden fazlası olmayan biriydi. Tatil mi? Tatil yapmazdı. Ne olduklarını bildiğini bile .

Evin hiçbir yerinde aile ya da arkadaş resimleri yoktu. Tüm hayatı futbol etrafında dönüyordu. Bu onun evreninin merkeziydi.

Aiden Graves'in hayatının büyük planında, ben gerçekte hiç kimse değildim. Sadece birbirimize katlanıyorduk. Belli ki. Onun bir asistana, benim de bir işe ihtiyacım vardı. Bana ne yapmamı istediğini söylerdi, ben de kabul etsem de etmesem de yapardım. Arada bir boş yere fikrini değiştirmeye çalışıyordum ama aklımın bir köşesinde benim fikrimin onun için ne kadar anlamsız olduğunu hiç unutmuyordum.

Biriyle arkadaş olmayı ancak bu kadar uzun süre deneyebilirdiniz ve önce ilgisizlikleriyle sizi susturmalarını sağlayabilirdiniz. Bu bir işti, ne daha fazlası ne de daha azı. Kendi kendimin patronu olabileceğim noktaya gelmek için bu kadar çok çalışmamın nedeni buydu, böylece sıkı çalışmamı takdir eden insanlarla muhatap olabilirdim.

Yine de buradaydım, beni çıldırtan şeyleri yapıyor ve hayallerimi başka bir güne, başka bir güne ve başka bir güne erteliyordum...

Ne yapıyordum ben?

Diana en son konuştuğumuzda bana "Kendine ihanet ettiğin tek kişi sensin," demişti. Sonunda Aiden'a işi bıraktığımı söyleyip söylemediğimi sormuştu ve ben de ona gerçeği söylemiştim: hayır.

Onun yorumu karşısında suçluluk duygusu karnıma vurmuştu. Zarar verdiğim tek kişi kendimdim. Aiden'a söylemem gerektiğini biliyordum. Kimse bunu benim için yapmayacaktı; bunun gayet farkındaydım. Ama...

Tamam, ama" diye bir şey yoktu. Ya kendi başıma kaldığımda çöküp yanarsam?

Orada oturup Aiden'ın yemek yemesini izlerken kendime, bunun böyle olmaması için her şeyi planladığımı ve işimi kurduğumu hatırlattım. Ne yaptığımı biliyordum. param vardı. Yaptığım işte ve bunu yapmayı seviyordum.

Bana bir şey olmaz.

Bana bir şey olmaz.

Neyi bekliyordum ki? Daha önce Aiden'a söylemeyi her düşündüğümde, bana mükemmel bir an gibi gelmemişti. Sakatlığından sonra antrenmanlara yeniden başlaması için izin almıştı ve bunu onun üzerine yıkmak doğru gelmiyordu. Daha yeni ayağa kalkmışken onu terk ediyormuşum gibi hissediyordum. Sonra, huzur ve sessizlik içinde antrenman yapabilmesi için hemen Colorado'ya doğru yola çıktık. Başka bir , o gün Cuma değildi. Ya da kötü bir gün geçirmişti. Ya da... her neyse. Her zaman bir şey vardı. Her zaman.

Ona aşık olduğum için falan kalmıyordum.

Belki bir noktada, onun için çalışmaya başladıktan hemen sonra, ona büyük bir aşk duymuş olabilirdim, ama soğukkanlı tavrı kalbimin bundan daha fazla çıldırmasına asla izin vermemişti. Aiden'ın aniden bana bakıp hayatındaki en harika insan olduğumu düşünmesi gibi bir beklentim hiç olmamıştı. Bu gerçekçi olmayan saçmalıklara ayıracak vaktim yoktu. Amacım her zaman onun için yapmam gerekeni yapmak ve belki de hiç gülümsemeyen adamı gülümsetmek olmuştu. Bunlardan sadece birinde başarılı olabildim.

Yıllar geçtikçe ona olan ilgim azaldı, öyle ki gerçekten hayranlık duyduğum tek şey -düzeltiyorum: sağlıklı ve normal bir şekilde *takdir* ettiğim- onun iş ahlakıydı.

Ve yüzünü.

Ve vücudunu.

Ama dünyada harika vücutları ve yüzleri olan pek çok vardı. Bunu bilmeliydim. Neredeyse her gün modellere bakardım.

Ve bu fiziksel özelliklerin hiçbiri bana hiçbir şekilde yardımcı olmadı. Seksi erkekler hayallerimi gerçekleştirmeyecekti.

Yutkundum ve parmaklarımı sıktım.

Yap, dedi beynim.

En kötü ne olabilirdi ki? Müşterilerim başka bir iş mi bulmam gerekecekti? Ne kadar korkunç. Deneyene kadar ne olacağını bilemezdim.

Hayat bir riskti. Hep istediğim şey buydu.

Bu yüzden bir nefes aldım, iki yıldır patronum olan adamı dikkatle izledim ve söyledim. "Aiden, seninle konuşmam gereken bir şey var."

Çünkü gerçekten, ne yapacaktı ki? Bana bırakamayacağımı mı söyleyecekti?

İKİNCİ BÖLÜM

"Yapamazsın."

Dizüstü bilgisayarımın ekranında adamı izlerken sakince, "Öyleyim," diye ısrar ettim. "Aiden sana haber vermemi söyledi."

Trevor bana inanmadığını belli eden bir bakış attı ve ben de onun ne düşündüğünü pek umursamadığımı fark ettim. Birinden hoşlanmamam için çok şey gerekmesine rağmen, Aiden'ın menajeri mümkün olduğunca vebadan kaçır gibi kaçtığım insanlardan biriydi. Onunla ilgili bir şey, her etkileşime girdiğimizde görevi iptal etmek istememe neden oluyordu. Bir noktada, onda sevmediğim şeyin ne olduğunu gerçekten anlamaya çalıştım ve her zaman aynı nedenlere geri döndüm: züppeydi, ama esas olarak büyük miktarda pislik gibi titreşimler yaydı.

Öne doğru eğilen Trevor dirseklerini, masası olduğunu tahmin ettiğim şeyin üzerine koydu. Ellerini kavuşturdu ve ağzını ellerinin arkasına sakladı. Nefes verdi. Sonra nefes aldı.

Belki de, sadece belki de, bana pislik gibi davrandığı ve bundan pişmanlık duyduğu tüm zamanları düşünüyordu; Aiden onu sinirlendiren bir şeyin yapılmasını istediği için beni azarladığı ya da bana bağırdığı tüm zamanlar gibi. İşe alındığımdan beri neredeyse her hafta böyle olmuştu.

Ama onu tanıdığım kadarıyla durum böyle değildi. Bir şeyden pişmanlık duymak için en başta onu önemsiyor olmanız gerekirdi ve Trevor... onun önemseydiği tek şey maaş çekiydi. Vücut dili ve benimle ilk konuştuğu zamanki konuşma şekli

benimle görüştü ve öncelikler listesinde üst sıralarda yer almadığımı açıkça belirtti.

İşi bırakmam onun hayatını bir süreliğine biraz daha zorlaştıracaktı ve *bundan* hoşlanmıyordu.

Görünüşe göre, bir gece önce ona sakladığım derin ve karanlık sırrı söylediğimde Aiden'in rahatsız olduğundan çok daha fazla rahatsız olmuştu. "Benim için yaptığın her şey için sana teşekkür etmek istiyorum" - geriye dönüp baktığımda, bunu söylemem oldukça yalakalıktı; aslında bana ödeme yapmaktan başka bir şey yapmamıştı ama olsun- "ama yerime birini bulmanı istiyorum."

Arkadaş olmadığımızı her zaman bildiğim ve kabul ettiğim halde, sanırım küçük bir parçam onun için sadece küçük, minicik, mikroskobik bir şey ifade ettiğimi düşünecek kadar aptaldı. Birlikte çalıştığımız süre boyunca Aiden için çok şey yapmıştım. Onun için çalışmanın tanıdıklığını da olsa özleyeceğimi biliyordum. O da aynı şekilde hissetmez miydi?

Bunun cevabı kocaman bir *hayır* olmuştu.

Aiden itirafımdan sonra bana bakma zahmetine bile girmemişti. Bunun yerine, "Trevor'a haber ver," dediğinde dikkati kâsesine odaklanmıştı.

İşte bu kadar.

İki yıl. Ona hayatımın iki yılını vermiştim. Saatler ve saatler. Sevdiklerimden aylarca uzak kaldım. Hastalandığı nadir durumlarda ona ben bakmıştım. Yaralandıktan sonra hastanede onunla kalan bendim. Ameliyatından sonra onu kucağına alan, iltihaplanma ve daha hızlı iyileşmesine yardımcı olmak için onu neyle besleyebileceğimi okuyan kişi bendim.

Bir oyunu kaybettiğinde, ertesi sabah ona en sevdiği kahvaltıyı hazırlamaya çalışırdım. Ona bir doğum günü hediyesi almıştım, yatağının üzerine bırakmış olabilirim ya da olmayabilirim, çünkü durumu garipleştirmek istememiştim. Size teşekkür etmemiş olsa bile birinin doğum gününü hatırlayıp ona bir hediye almazdınız.

Bana ne vermişti? Son doğum günümü Colorado'da bir parkta yağmur altında geçirmiştik çünkü bir reklam filmi çekiyordu ve benim de peşine takılmamı istemişti. Akşam yemeğini otel odamda tek başıma yemiştik. Şimdi ondan ne bekliyordum?

Kalmam için yalvaran olmadı - zaten yalvaracak değildim - ya da bundan önceki her işten ayrıldığımda duyduğum "Bunu duyduğuma üzüldüm" bile denmedi.

Hiçbir şey vermedi. Bana hiçbir şey vermedi. Lanet bir omuz silkme bile.

Olması daha fazla acıtmıştı. Çok daha fazla. Öte yandan, ruh ikizi olmadığımızın farkındaydım, ama bundan sonra daha da belirginleşti.

Bu düşünceyle, bu kadar değersiz olmanın boğazımda yarattığı hafif yutkundum ve görüntülü sohbetime odaklandım.

Yönetici kamera aracılığıyla, "Vanessa, ne yaptığını bir düşün," dedi.

". Bak, sana iki haftalık bir bile vermiyorum. Bir an önce birini bul. Onları eğitirim, sonra da giderim."

Trevor çenesini yukarı kaldırdı ve bilgisayarın kamerasından ileriye doğru baktı, kullandığı saç ürününün sert ofisindeki güneş ışığında göze çarpıyordu. "Bu bir Nisan şakası mı?"

"Haziran'dayız," dedim dikkatlice. Aptal. "Artık bunu yapmak

istemiyorum." Alnı çatıldı, aynı zamanda omuzları gerildi, sanki ne sonunda gerçekten kafama dank etti. Bir gözü parmaklarının arasından beni süzdü. "Daha fazla para istiyor musun?" diye sorma cüretini gösterdi.

Tabii ki daha fazla para istedim. Kim istemez ki? Sadece Aiden'dan istemedim. "Hayır."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu

söyle." "Hiçbir şeye."

"Burada seninle birlikte çalışmaya çalışıyorum."

"Çalışacak bir şey yok. Bana kalmamı sağlayacak hiçbir şey teklif edemezsiniz." Winnipeg Duvarı'nın dünyasına geri dönmemeye işte bu kadar kararlıydım. Trevor bir şeyler yapmak için para alıyordu ve ona bir santim verirsem, bir mil almaya çalışacağını biliyordum. Başka birini bulmak yerine beni kalmaya ikna etmek onun için muhtemelen daha kolay olacaktı. Ama onun numaralarını biliyordum ve bu saçmalığa kanmayacaktım.

Mutfak tezgâhında tabletimin yanında duran su bardağını elime alıp bir yudum aldım ve üstünden onu inceledim. Bunu yapabilirdim, lanet olsun. . Sırf bana saf kötülüğün yapabildiği köpek yavrusu gözlerine en yakın şeyi yapıyor diye işimi kaybetmeyecektim.

"Kalmanı sağlamak için ne yapabilirim?" Trevor sonunda ellerini yüzünden çekerken sordu.

"Hiçbir şey." Aiden'a biraz sadakat ve gerçek bir endişe, ayrılmayı göze alabileceğimi fark ettiğimden beri kalmamı sağladıysa da, önceki gece ayrılmamı .

Zaten sahip olduğumdan daha fazla zaman kaybetmek istemedim.

Trevor'ın hatlarını başka bir acılı ifade kapladı. İki yıl önce ilk tanıştığımızda, kafasına dağılmış sadece birkaç gri saçı vardı. Şimdi birkaç taneden daha fazlaydı ve birdenbire çok anlamlı gelmeye başladı. Eğer ben kendimi bir perisi olarak görüyorsam, Trevor da bir tanrı olarak görülüyor olmalıydı; en korkunç yerlerde mucizeler yaratması gereken bir tanrı.

Ve onun en zor müşterilerinden biri olduğundan emin olduğum kişiyi bırakarak yardımcı olmuyordum.

"Bir şey mi söyledi?" diye sordu aniden. "Bir şey mi yaptı?"

Başımı salladım, bu hareketine hiç kanmamıştım. Umurunda değildi. Beni aramasını istemeden önce -ve yerine görüntülü konuşma yapmamızda ısrar kendime neden istifa ettiğimi söyleyip söylemeyeceğimi sormuştum. Karar vermem bir saniye bile sürmedi. Hayır, bilmesine gerek yoktu. "Hayatımda sürdürmek istediğim başka şeyler var. Hepsi bu kadar."

"Ameliyattan sonra geri döndüğü için stresli olduğuna biliyorsunuz. Eğer biraz gerginse, bu normaldir. Onu görmezden gelin," diye ekledi Trevor.

Normal mi? Profesyonel sporcularla, özellikle de Aiden gibi sporu için nefes alan ve yaşayan sporcularla uğraşırken 'normal'in ne olduğuna dair farklı standartlar vardı. Her şeyi kişisel olarak ele alırdı. Yapacak başka bir şeyi olmadığı için oynayan ve para kazanmak isteyen tükenmiş biri değildi. Belki de bunu Trevor'dan daha iyi anlıyordum.

Ayrıca, Aiden'ın Aşıl tendonu koptuğundan beri nasıl olduğuna dair ilk elden tecrübesi olan biri varsa o da bendim. Her şeye yakından ve kişisel olarak tanık olmuştum; ayrıca antrenman kampı başlamadan hemen önce nasıl olduğunu da biliyordum ve o da hemen köşedeydi, endişelendiği şeylere ek olarak. Trevor onun için daha uzun süre çalışmıştı ama New York'ta yaşıyordu ve yılda sadece birkaç kez ziyaret ediyordu. Aiden onunla sadece ayda bir kez doğrudan telefonda konuşuyordu, o da günah keçisi ben olduğum için.

"Eminim Aiden için çalışmak isteyecek en az yüz kişi daha vardır. Benim yerime birini bulmakta sorun yaşayacağınızı sanmıyorum. Her şey yoluna girecek," dedim ona yumuşak bir sesle.

Dünyada Aiden Graves için çalışmak en az bin kişi daha var mıydı? Evet. En az.

Trevor, Aiden için yeni bir asistan bulmakta sorun yaşar mı? Hayır.

Sorun, uzun çalışma saatleri ve huysuz kişiliğiyle başa çıkabilecek birini bulmak olacaktı.

"*Bu kolay olmayacak,*" demişti Trevorişgücü ajansı beni kendisine gönderdikten sonra. "*Sporcular talepkârdır. Bu temelde iş gerekliliklerinin parçası. Üstesinden gelebilecek misin?*"

O zamanlar üç işte çalışıyor, Diana ve Rodrigo ile küçük bir evi paylaşıyor ve bazı geceler uyuyamıyordum çünkü rüyamda görebildiğim tek şey içinde yüzdüğüm devasa öğrenci kredisi borcuydu. Bu durumdan kurtulmak için her şeyi yapardım, başkalarının onu tasvir ettiği şekilde psikopat olan ya da olmayan biriyle uğraşmak anlamına gelse bile.

Trevor yalan söylemiyor olsa da - onu neyin harekete geçirdiğini anladığınızda o *kadar da* kötü değildi - en azından neyle karşı karşıya kalacağım konusunda beni uyarmıştı.

Talepkar, huysuz, mükemmeliyetçi, işkolik, kibirli, ilgisiz, temizlik manyağı bir patron.

Önemli bir şey değil.

Aiden Graves'in bir asistana ihtiyacı vardı ve ben de işi alacak kadar şanslıydım.

O noktada, beni ölümüne endişelendiren bir planım ve ülser olmama neden olan öğrenci kredilerim vardı. Milyonlarca kez düşündüm ve onun için çalışmanın, bir kendi işimi sürdürürken bir yandan da onu büyütmeye çalışmanın hayatımda ilerlemenin en iyi yolu olduğuna karar verdim, en azından bir süreliğine.

Gerisi tarih oldu.

Para biriktirmenin ve haftada yetmiş saat çalışmanın karşılığını sonunda almıştım. İşlerimin yavaşlaması durumunda beni ayakta tutacak kadar para biriktirmiştım ve bana yol gösterecek hedeflerim vardı. İşler zorlaştığında beni ayakta tutan, hedeflerim ve onların bana verdiği umut oldu.

Bu yüzden, Aiden'in arkasında durup, uzun süre çamaşır makinesinde bıraktığım için çarşaflarını yeniden yıkamak gibi saçma bir şey yapmamı istediği için onu sırtımdan bıçakladığımı hayal ettiğim günlerde bile, her zaman ihtiyacı olanı yaptım. Tek yapmam gereken öğrenci kredilerimi ve planlarımı hatırlamaktı ve ben de sebat ettim.

Şimdiye kadar.

"Beni öldürüyorsun Vanessa. Beni burada öldürüyorsun," diye inledi Trevor. *İnledi*. Genelde sadece sızlanır ve şikayet ederdi.

"Her şey yoluna . Gitmem onun umurunda değil. Muhtemelen farkına bile varmayacaktır," dedim, elimden geldiğince anlayışlı olmaya çalışarak ve aynı zamanda onun terlemesini pek de umursamadan.

Yüzündeki asık surat hemen düştü, tamamen rol icabıydı ve yerini ters bir bakış aldı, bu da onu uzun zaman sonra geri adım atmaya ve iyi davranmaya çalışan birinden çok, tanımak zorunda kaldığım yöneticiye benzetiyordu. "Bundan hiç şüphem yok" diye tersledi.

Aiden için neden uygun olduğumu anlamıştım. Oldukça sabırlıydım ve onun nasırlaşmış, seçici doğasını ona karşı kullanmıyordum. Ailem sayesinde deliliğin her türlüyle nasıl başa çıkacağımı biliyordum ama belki de ondan çok daha kötüsünü bekliyordum ve o hiçbir zaman doğrudan öfke yönetimi alanına girmemişti. Bunun için fazla kontrollüydü.

Gerçekçi olmak gerekirse, özellikle de dünden sonra, nefesimi tutmayacaktım. Belki Aiden arkadaşım olsaydı ya da Trevor bana gerçekten iyi davransaydı bırakma konusunda daha kötü hissederdim ama ikisi de bundan iki ay sonra beni hatırlamayacaktı. Kimin beni önemsediyini ve kimin benim için bir şey ifade ettiğini biliyordum ve hiçbirisi listemde yoktu... ve tabii ki bu beni biraz kötü hissettirdi. Ama en güçlü olan hayatta kalır, değil mi?

Rollerimiz tersine dönseydi hem Aiden hem de Trevor beni sıcak bir patates gibi terk ederdi. Yanlış yönlendirilmiş sadakat duygumun, paranoyamın ve kendimden şüphe duymamın beni çok da kötü olmayan hücreme zincirlenmiş halde tutmasına izin verirdim.

Aiden'in ihtiyacı olan tek şey, her istediğini yapabilecek biriydi. Yemek pişirmek, temizlik yapmak, çamaşır yıkamak, katlamak, e-postalara cevap vermek, benim yetki alanım dışında bir şey istediğinde Trevor ya da Rob'u aramak ve Facebook, Twitter ve Instagram'da bir şeyler paylaşmak. Bir de o seyahate çıktığında yapmam gereken işler vardı. Çılgınca bir şey değildi.

Biraz sabrı olan herkes bunu yapabilir.

Ama Trevor'ın bana attığı bakışa bakılırsa, o aynı şekilde hissetmiyordu. Çoğunlukla tembellik ettiğini düşünüyordum. Bir nefes verdi ve sohbet ara belleğe alınıp görüntüsü bir anlığına bulanıklaşırken şakaklarına masaj yapmaya başladı. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Çalışma saatlerini azaltması için onunla konuşabilirim..." Ekran donduğunda bile sesi hoparlörden duyuluyordu.

Ondan bunu düşünmeme izin vermesini istememeyi zar zor başardım. "Hayır." Yapamazdım. Hayatıma tek başıma devam etmek için önüme çıkan bu fırsatı yarım yamalak değerlendiremezdim. Tereddüt ederek başarısızlığı kapıdan içeri davet etmek istemiyordum.

"Vanessa..." diye inledi. "Bunu gerçekten yapıyor musun?"

Grafik tasarım lisansımı bitirdiğim andan itibaren tam olarak bunun için çalışıyordum. Mezun olmak bazen düpedüz işkence gibi hissettiren çetin bir mücadeleydi ve okulumu bitirmek için korkunç, çok korkunç şeyler yapmışım. Bu yüzden aynı anda birden fazla işte çalıştım, bu yüzden teknik olarak sadece iki işim vardı ve bu yüzden son dört yıldır gecede dört saat uyuyordum ve asgari düzeyde yaşıyordum. Gelen kutuma düşen ve düşmeyen neredeyse her işi kabul ettim: kitap kapakları, web afişleri, posterler, kitap ayraçları, kartvizitler, kartpostallar, logolar, tişört tasarımları, sipariş edilen parçalar, dövme tasarımları.

Her şeyi.

"Ben pozitifim." Kendimi kesinlikle öyle hissetmesem de sesimin ne kadar kendinden emin ve kararlı çıktığına gülümsemek için içimdeki dürtüyle savaşmak zorunda kaldım.

Şakaklarına masaj yapmaya geri dönen Trevor iç çekti. "Eğer böyle devam edersen, yerine birini aramaya başlayacağım."

Başımı salladım ve tereddütlü bir zafer duygusunun boğazımı gıdıklamasına izin verdim. Başlangıçtaki ukala yorumun beni rahatsız etmesine izin vermeyecektim. Tam olarak böyle olacaktım.

Ekranın önünde bir el salladı. "Birini bulduğumda size haber veririm."

Başka bir yorum yapmadan, kaba bir pislik gibi sohbetten çıktı. Terbiye yoksunluğuyla bana tanıdığım başka birini hatırlattı. Zac ve yıllar boyunca beni tanıştırdığı diğer Üç Yüzler olmasaydı, sektörlerindeki herkesin kendini beğenmiş olduğunu düşünürdüm. Ama hayır, bu sadece birkaç kişide vardı, özellikle de benim etrafımı sarmak zorunda olduğum kişilerde. Anladım.

Yine de artık benim sorunum , değil mi?

"Vanessa!" diye bağırdı tanıdık bir ses üst katlardan bir yerden.

"Evet?" diye bağırdım, tabletimdeki uygulamadan çıktım ve acaba Trevor'la konuşmama kulak misafiri olup olmadığını bilmiyordum. Yani, en başta onu aramamı söyleyen oydu, değil mi?

"Çarşafı yıkadın mı?" Aiden sadece yatak odası olduğunu tahmin edebildiğim bir yerden seslendi.

Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günleri çarşaflarını yıkıyordum ve işe başladığımdan beri her hafta yıkadım. Hayatının neredeyse her günü spor yapan ve terlemesi nefes almak kadar doğal hale gelen biri olarak, çarşaflarının tertemiz olması konusunda son derece titizdi. En başından beri onun lanet çarşaflarının temiz olmasının ne kadar önemli olduğunu öğrendim, bu yüzden onları temizlemeyi asla aksatmadım. Asla. "Evet."

"Bugün mü?"

"Evet." Neden soruyordu ki? Ben her zaman... *oh*. Her zaman yastığının üzerine sevdiği çikolatalı nane şekerlerinden bir parça bırakırdım -çünkü bu beni güldürürdü- ve bu öğleden sonra koymamıştım. Markette kalmamıştı. Sanırım kararsız olduğu için onu suçlayamazdım ama onu şımarttığım için kendimi suçlayabilirdim. Küçük hediyemi hiç kabul etmemiş ya da bırakmamamı söylememişti, bu yüzden umursadığını düşünmemiştim. Şimdi daha iyi biliyordum.

Aiden hemen cevap vermedi ve doğruyu söylediğimden emin olmak için çarşafı koklamadan önce belirsizlikle kendi kendine mırıldandığını hayal edebiliyordum. Yanıt gelmeyince yalan söylemediğimi düşündüm. Ama sonra tekrar bağırırmaya başladı. "Kıyafetlerimi kuru temizlemeciden aldın mı?"

"Evet. Zaten dolabındalar." İrkilmedim, gözlerimi devirmedim ya da sinirli bir ses tonu takınmadım. Bazen bir samurayın özdenetimine sahip oluyordum. *Ronin* olmak isteyen bir samuray.

Tekrar bağırdığında tabletimi çantama geri koymayı ancak başarmıştım. "Turuncu koşucularım nerede?"

Bu sefer, gözlerimi şaşkınlıktan kendimi alamadım. Onunla uğraşmak bana küçük bir çocukken beş saniye kadar baktıktan sonra bir şey bulmam için yardım istememi hatırlattı. Onları bıraktığı yerdeydiler. "Banyonda."

Üst katta bir hareket duyabiliyordum. Zac henüz Dallas'a geri dönmemişti, bu yüzden sadece tenis ayakkabılarını arayan büyük adam olabilirdi ya da

Kanadalılığı devreye girdiğinde *koşucular*. Mecbur kalmadıkça ayakkabılarına nadiren dokunurdum. Ayakları kokmuyordu -garip bir şekilde kokmuyordu- ama terliyordu, yani gerçekten terliyordu. Son iki aydır o kadar sıkı antrenman yapıyordu ki, ter tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşmıştı. Parmaklarım mümkün olduğunca onlara yaklaşmamaya çalışıyordu.

İki yüz seksen kiloluk bir adamın merdivenlerden koşarak inmesini takip eden gök gürültüsü başladığında, akşam yemeği için ne yapacağıma karar vermeye çalışırken bir yemek kitabına bakıyordum. Cidden, ne zaman merdivenlerden yavaşça dürtmekten daha hızlı inse, duvarlar titriyordu. Merdivenlerin nasıl ayakta kaldığından emin değildim. İnşaatçı ne tür bir malzeme kullandıysa, iyi bir malzeme olmalıydı.

Mutfağa girdiğini anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Buzdolabının kapısı açılıp kapandı ve ardından bir şeyler atıştırma sesi duyuldu.

"Benim için biraz daha güneş kremi al. Neredeyse bitmek üzere," dedi dalgın bir ses tonuyla.

Birkaç gün önce sipariş etmiştim ama ona sipariş etmenin mağazadan almaktan daha ucuz olduğunu söylemenin bir anlamı yoktu. ", koca adam. İki şortunu daha sonra terziye götüreceğim. Onları yıkarken paçalarının gevşek olduğunu fark ettim." 'Dev beden' yaygın olarak satılmadığı için kıyafetlerinin yarısını özel olarak diktirdiği düşünülürse, aynı şortların şimdiden yamalanmaya ihtiyaç duyması beni biraz etkilememişti.

Yediği armudu ve diğer elindeki iki elmayı hokkabazlık yaparak çenesini yukarı kaldırdı. "Bu gece bazı tatbikatlar yapacağım. Gitmeden önce bilmem bir şey var mı?"

Gözlüğümün ayağıyla oynayarak ona ne söylemeyi planladığımı düşünmeye çalıştım. "Bu sabah masanıza bıraktığım birkaç zarf var. Daha önce görüp görmediğinden emin değilim ama önemli görünüyorlar."

O büyük yakışıklı yüz bir an için düşünceli bir hal aldı ve sonra başını salladı. "Rob imza gününü iptal etti mi?"

Hoşlanmadığım bir başka pislik olan menajeriyle yaptığım konuşmayı düşününce neredeyse irkiliyordum. Dürüst gerekirse, annesi de ondan hoşlanmıyorsa şaşırırmazdım. Rob o kadar hıyarın tekiydi. "Ona söyledim ama arayıp aramadığını söylemek için beni hiç aramadı. Öğreneceğim."

Tekrar başını salladı ve 1.80'lik devasa gövdesiyle çömelerek spor çantasını . "Bunu yaptığından emin ol." Durakladı. "Leslie'nin doğum günü bu ay. Bir kart ve hediye kartı gönderir misin?"

"Dileğin benim için emirdir." Onun için çalıştığım süre boyunca, Leslie ondan hediye alan tek kişiydi. Kendi doğum günümde en azından sözlü bir "mutlu yıllar" almadığım için uzaktan bile kıskanamazdım. Zac bile bir şey almamıştı ve ben bunu biliyordum, çünkü eğer alsaydı, hediye alan ben olurum. Buzdolabının yanına bıraktığım plastik kabı göstererek, "Yanında götürmek istersin diye şu sevdiğin granola barlardan yaptım," diye ekledim.

Gösterdiğim yere yöneldi, kabı açtı ve tüm atıştırmalıklarını spor çantasına tıktırmadan önce balmumu kâğıdına sarılmış iki bar çıkardı. "Yarın fotoğraf makinesi ve kahvaltıyla birlikte spor salonuna gel. Erkenden gidip öğle yemeğine kadar kalacağım. "

"Elbette." Alarmımı zamankinden yarım saat önceye kurmak için aklıma bir not almak zorunda kaldım. Sezon dışında Dallas'ta olduğu çoğu gün, Aiden evinde kardiyo yapar, kahvaltı eder ve sonra varlığıyla onurlandırmayı düşündüğü antrenörle halter ve diğer tür antrenmanlarını yapmak için ayrılırdı. Bazı günler daha erken kalkıyor ve doğrudan spor salonuna gidiyordu.

Tesis şehrin karşı , bu yüzden ya ona evimde kahvaltı hazırlayıp doğruca oraya gitmem ya da daha erken kalkıp yolun dışında olan evine uğramam ve sonra oraya gitmem gerek. Hayır, teşekkürler. Çoğu gece dört ila beş saatlik uykularıyla zar zor hayatta kalıyordum. Elimde kalan azıcık uykuyu da kaybetmek istemiyordum.

Tezgâhtan geri çekildim ve daha önce doldurduğum bir galon suyu aldım, ona uzattım ve kendimi gözlerinin içine bakmaya zorlamadan önce bakışlarımı kalın boynuna kilitledim. "Bu arada, Trevor'la hakkında konuştum ve başka birini aramaya başlayacağını söyledi."

O karanlık gözbebekleri bir anlığına benimkilerle buluştu, sadece bir anlığına, her zamanki gibi soğuk ve mesafeli, sonra kaçtı. "Tamam." Çantasını omzuna atarken sürahiyi benden aldı.

Tam garajla mutfak birbirine bağlayan kapıya ulaştığında, "Hoşça kal," diye seslendim.

Kapıyı kapatırken bir şey söylemedi ama bir iki parmağını oynatmış olabileceğini düşündüm. Muhtemelen hayal görüyordum.

Kimi kandırıyordum? Tabii ki hayal ediyordum. Aksini yapmış olma ihtimalini düşündüğüm için bile aptallık ediyordum. Dünyanın en neşeli insanı olmasam da, Aiden beni açık ara geride bırakmıştı.

İçimi çekerek başımı salladım ve kişisel cep telefonum çalmaya başladığında mutfağa doğru başladım.

Ekrana hızlıca bir göz attıktan sonra cevap düğmesine bastım.

"Herro," dedim telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırarak. "Vanny, konuşacak zamanım yok. Bir dakika içinde bir randevum var." diğer hattaki parlak ses hızlıca açıkladı. "Sadece Rodrigo'nun Susie'yi gördüğünü söylemek istedim."

Diana ve benim aramda telefonda bir sessizlik vardı. İki dakika, üç dakika, dört dakika. Ağır ve doğal olmayan. Yine de Susie'nin en iyi yaptığı şey buydu; ortalığı karıştırmak.

Kardeşi Rodrigo'nun gördüğünün Susie olduğundan emin olup olmadığını sormak istedim ama sormadım. Rodrigo onu gördüğünü sandıysa, görmüştür. Onca yıl sonra bile kolay kolay bir yüzü yoktu.

Boğazımı temizledim ve kendime ona, hatta beşe kadar saymama gerek olmadığını söyledim. "Nerede?" Sesim hafif bir hırıltıyla çıktı.

"Dün El Paso'daydı. Bu hafta sonu Louie ve Josh ile birlikte kayınvalidesini ziyaret ediyordu ve onu eski mahalledeki markette gördüğünü söyledi."

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi. Olmadı.

Bu yeterli değildi.

Yeniden saymaya başlamak zorunda kaldım, ikinci seferde ona kadar saydım.

Susie'nin adı geçtiğinde aklımdan binlerce farklı düşünce geçti ve hepsi de oldukça korkunçtu. Her biri ve her . Eski mahallede ne aradığını bilmek için dahi olmaya gerek yoktu. İkimizin de tanıdığı sadece bir kişi hâlâ orada yaşıyordu. Eski duraklarımızı hâlâ çok net hatırlayabiliyordum.

Diana ve ben burada tanışmıştık. Annemle yaşadığım zamanlarda Diana'nın ailesi yan . Güzel bir evleri vardı - beyaz süslemeli ve güzel bir çimenliği olan yeni boyanmış mavi bir ev - çocuklarıyla dışarıda oynayan bir baba ve yaraları öpen bir anne. Casillas'lar çocukken hep istediğim aileydi.

İşler en kötüye gitmişti ve teselli bulduğum tek şey defterimdi, evimin duvarları içindeki karmaşa değil.

Diana kendimi bildim bileli en iyi arkadaşımды. Annem kaybedene kadar küçük kardeşimle birlikte kaç kez onların evinde yemek yediğimi sayamazdım. Diana her zaman kendi ailemin yapmadığını yapmıştı ve bu da beni kollamaktı. Beni bulan oydu. Durdur şunu. Durdur şunu. Geçmişte bıraktığım şeyleri düşünmek için harcadığım enerjiye değmezdi. Gerçekten değmezdi.

"Geri döndüğünü bilmiyordum." Sesim kafamın içinde olduğu kadar yüksek sesle de robotik çıkıyordu. "Annemle daha bir hafta önce konuştum ve hiçbir şey söylemedi." Diana gerçek annemden, beni ve diğer dört kardeşimi doğuran kişiden bahsettiğimi biliyordu, hâlâ görüşmeye devam ettiğim dört yıllık üvey annemden değil.

Öz annemden bahsedince Diana neredeyse kaçırdığım küçük bir ses çıkardı. Neden onunla bir ilişki kurmaya çalıştığımı anlamadığını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, zamanın yarısında bundan pişmanlık duyuyordum ama bu, dünyada en yakın olduğum kişiye asla söylemediğim nadir şeylerden biriydi çünkü ne söyleyeceğini biliyordum ve bunu duymak istemiyordum.

"Ziyaret etmeyi planlıyorsan bilmek istersin diye düşündüm," dedi sonunda mırıldanır gibi.

El Paso'ya pek sık gitmezdim ama o haklıydı. Artık orada kimlerin olduğunu bildiğim için kesinlikle gitmek istemezdim.

Ben bir şey söyleyemeden en iyi arkadaşım hemen ekledi: "Bir saniye içinde gitmem gerekiyor Vanny," dedi. "Ama *Miranda*'ya gideceğini söyledin mi?"

'Miranda' bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Ona o kadar uzun zamandır bu şekilde sesleniyordum ki, kulağa o kadar doğal geliyordu ki fark etmemiştim bile. "Ona daha dün söyledim."

"Ve?"

Kendi gerçekliğimde somurtmama izin veremezdi. "Hiçbir şey." Yalan söylemenin ya da beni Aiden için olduğumdan daha önemli gösterecek bir şeyler uydurmanın bir anlamı yoktu. Onun için ilk çalışmaya başladığımda imzaladığım gizlilik anlaşması nedeniyle kimseye onun hakkında pek bir şey söylemesem de Diana onun adının kişisel telefonumda neden *Şeytan Marka Giyer*'deki Miranda Priestly'nin altında kayıtlı olduğunu anlayacak kadar şey biliyordu.

"Oh," dedi hayal kırıklığına bir şekilde.

Evet. Ben de öyle düşünmüştüm.

"Sen gittikten sonra seni özleyecek. Bunun için endişelenme." Bundan oldukça şüpheliydim.

"Tamam, gitmeliyim, müşterim burada. Beni sonra ara, Van-Van. Dokuzda işten çıkıyorum."

"Seveceğim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Oh! Ve oradan çıktıktan sonra saçını boyamama izin vermeyi düşün," diye ekledi telefonu yüzüme kapatmadan önce.

Diana'nın yorumu beni gülümsetti ve gelen kutusuyla ilgilenmek üzere Aiden'in ofisine giderken de gülümsemeye devam ettim. Di ile konuşmak beni her zaman iyi bir ruh haline sokardı. Tanıdığım en rahat insanlardan biri olması da ruhumu çoğu zaman rahatlatırdı. Ne kadar çok çalıştığım konusunda bana hiç kızmazdı çünkü o da çok çalışırdı.

Ama ona da koruyucu babamın on yedi yaşındayken bana söylediği şeyi söyledim ve sanatımın peşinden gitmek istediğimi belirttim: "Mutlu olmak için ne yapman gerekiyorsa onu yap, Vané. Senden başka kimse sana göz kulak olmayacak."

Koruyucu aileme binlerce mil ötedeki okula gitmek istediğimi ilk söylediğimde de, burs alamadığımda ve mali yardımım söz konusu okula gitmek için devede kulak kaldığında da kendime söylediğim aynı inançtı. Yapmam gerekeni yapacaktım, bu süreçte kardeşimden -onun da onayıyla- ayrılmak zorunda kalsam bile. Ona daha yakın olmak için Teksas'a geri döndükten hemen sonra bir üniversite için burs teklif edildiğinde de ona aynı şeyi söylemişim.

Bazen diğer insanlara ne yapmaları gerektiğini söylemek, vaaz ettiğiniz şeyi gerçekten uygulamaktan daha kolaydı.

Sorunumun asıl kaynağı buydu. Korkuyordum. Müşterilerimin kaybolacağından ve işlerimin kuruyacağından korkuyordum. Bir gün uyandığımda fotoğraf düzenleme programımı açtığımda artık hiçbir ilham alamayacağımdan korkuyordum. Uğruna bu kadar çok çalıştığım şeyin çöküp yanacağından ve her şeyin cehenneme döneceğinden endişe ediyordum. Çünkü hayatın sizi bir yöne götürürken bir anda tamamen farklı bir yöne götürebileceğini ilk elden biliyordum.

Çünkü sürprizler bu şekilde işliyordu - kendilerini programınıza dahil etme ve ziyaret edeceklerini size önceden bildirme eğiliminde değillerdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Colorado'dan döndüğümüzden beri Aiden'in antrenman yaptığı tesisteki kardiyo aletlerinin yanından geçerken, *burası koltuk altı gibi kokuyor*, diye düşündüm.

Dallasın dış mahallelerindeki ticari depo bölgesinde yer alan tesiste her seviyede halter, pliometrik egzersizler, jimnastik, strongman ve powerlifting için gerekli ekipman bulunuyordu. Binanın kendisi yeniydi, sıradan değildi ve ne aradığınızı bilmiyorsanız gözden kaçırmanız kolaydı. Yaklaşık üç yıldır açıktı ve sahibi spor salonunun hiçbir santimetrekaresi için masraftan kaçınmamıştı. Tesis, çok çeşitli spor dallarında dünyanın en seçkin sporcularından bazılarını yetiştirmekle övünüyordu ama ben sadece bir tanesine dikkat ettim.

Aiden'in programı, son on ayda yaşananlar göz önüne alındığında, onunla birlikte olduğum iki yıl boyunca olabildiğince tutarlı olmuştu. Futbol sezonu bittikten ve bu yıl antrenman yapmasına izin verildikten sonra, Aiden Colorado'da küçük bir kasabaya gitmiş ve orada eski bir futbol yıldızından iki aylığına bir ev kiralamıştı. Orada, lisedeki futbol koçuyla antrenman yaptı. Ona zamanını geçirmek için o kadar yer varken neden orayı seçtiğini hiç sormamıştım ama onun hakkında bildiğim her şeyden, spot ışıklarından uzakta zaman geçirmekten hoşlandığını anladım. NFO'daki en iyi oyunculardan biri olarak, etrafında her zaman bir şeyler isteyen, ona bir şeyler söyleyen birileri vardı ve Aiden pek de dışa dönük, arkadaş canlısı bir tip değildi.

Sporunda o kadar iyi olan yalnız biriydi ki, askere alındığı andan itibaren üzerine düşen spot ışıklarından kaçmanın bir yolu yoktu. En azından, sosyal sayfalarında paylaşmadan önce okuduğum sayısız makaleden ve onunla yaptığım yüzlerce röportajdan öğrendiğim buydu. Bu onun en iyi olma yolunda katlandığı bir şeydi -çünkü hayranları ve hatta hayranı olmayan insanlar bile ona böyle hitap ediyordu.

Onun gibi bir iş ahlakı olan biri için bu bir sürpriz değildi.

Hiçliğin ortasında inzivaya çekildikten sonra - onunla iki kez gitmişim çünkü görünüşe göre bir aşçı ve temizlikçi olmadan yaşayamazdı - o, biz Dallas'a geri döndük ve lise koçu Winnipeg'e geri döndü. Aiden daha sonra Üç Yüzler onu Temmuz ayında takım kampına çağırana kadar başka bir antrenörle rolünün diğer yönleri üzerinde çalıştı.

Birkaç hafta içinde resmi antrenmanlar başlayacak ve organizasyondaki en yüksek kalibreli oyuncuların biriyle NFO sezonunu çevreleyen çılgınlık yeniden başlayacaktı. Ama bu sefer ben bunun bir parçası olmayacaktım. Sabahın dördünde uyanmak zorunda kalmayacaktım ya da o meşgulken ortaya çıkan yüzlerce şeyi yapmak deli gibi araba kullanmak zorunda kalmayacaktım.

Bu Ağustos ayında, günde iki antrenman ve sezon öncesi maçlara göre yemek planlamakla uğraşmak yerine, evimde olacak, istediğim zaman uyanacak ve kendimden başka kimsenin ihtiyaçlarını karşılamak zorunda kalmayacaktım.

Ama bu yakın gelecekte, ellerim doluyken Aiden'ı aramakla meşgul olmadığım bir zamanda düzenleyebileceğim bir partiydi.

Kardiyo makinelerinin yanından geçip sallanan iki çift kapıdan geçince antrenman sahasının ana bölümüne ulaştım. On bin metrekare büyüklüğündeki kavernada, kırmızı-siyah dekor gözlerimin önünde yüzüyordu. Zeminin yarısı çim gibi görünüyordu ve diğer yarısında ağırlık antrenmanı bölümü için hafif yastıklı siyah zemin vardı. Sabahın altısında binanın etrafına dağılmış sadece on kadar insan vardı. Bunların yarısı futbolculara, diğer yarısı da başka tür sporculara benziyordu.

İçlerinden en büyüğünü bulmam gerekiyordu ve on bir yüz kiloluk lastiklerden birinin yanındaki çim bölümdeki büyük kafayı fark etmem sadece bir saniye sürdü. Evet, *1100 kiloluk lastikler*.

Ve tüm market poşetlerimi tek seferde evime taşımayı başardığımda kendimi çok havalı sanıyordum.

Birkaç metre ötede, tanıdık görünümlü bir adam durmuş The Wall of Winnipeg'i izliyordu. Yolun dışında ama yine de düzgün bir fotoğraf çekebilecek kadar yakın bir yer bularak, Aiden ve şu anki antrenörüne dik olarak minderlerin kenarına bağdaş kurup oturdum ve bir yıl önce özellikle bu amaç için almasını önerdiğim DSLR fotoğraf makinesini çıkardım. Görevlerimden biri de sosyal medya sayfalarını güncellemek ve hayranlarının ilgisini çekmekti; sponsorları ve hayranları onun çalışırken çekilmiş canlı görüntülerini görmekten hoşlanıyordu.

kimse bana dikkat etmedi; hepsi etrafa bakamayacak kadar meşguldü. Ekipmanı çantadan çıkardıktan sonra mükemmel kareyi bekledim.

Objektiften bakıldığında, Aiden'ın yüz hatları daha küçüktü; kasları yüz yüze gördüğünüzde olduğu kadar ayrıntılı görünmüyordu. Son iki haftadır kalorilerini azaltıyor, sezon başlamadan önce on kilo vermeyi hedefliyordu. Devasa traktör lastiğinin etrafında manevra yaparken omuzlarındaki çizgiler ortaya çıkıyor, önünde çömeliyor ve diz arkası kaslarının normalde olduğundan daha etkileyici görünmesini sağlıyordu. Hamstringlerinin ne kadar gelişmiş olduğundan uyluğunun arkasında oluşan yarığı bile görebiliyordum.

Bir de bazı insanların steroidler sayesinde bu boyutlara ulaştığını düşündüğü pazu ve triseps kasları vardı, oysa Aiden'ın vücudunun büyük miktarda bitki bazlı diyetle beslendiğini ilk elden biliyordum. Reçetesiz satılan ilaçları almayı bile sevmezdi. En son hastalandığında, inatçı herif doktorun yazdığı antibiyotikleri almayı bile reddetmişti. Ameliyatından sonra verilen ağrı kesici reçetesini doldurma zahmetine bile girmemiştin, belki de bu yüzden bu kadar uzun süre huysuz kalmıştı. Sodyum defne sülfatlarına, koruyuculara ya da parabenlere karşı duyduğu tiksintiyi anlatmaya başlamayacağım bile.

Steroidler mi? Hadi oradan.

Birkaç fotoğraf çektim, gerçekten iyi bir tane çekmeye çalıştım. Kadın hayranları her zaman o harika vücudun içerdiği gücü sergileyen çekimlere bayılırdı. Peki ya üzerinde dar bir şort eğildiğinde? "BAM. HAMİLEYİM" diye yazmıştı hayranlarından biri geçen hafta Aiden'ın squat yaparken çekilmiş bir fotoğrafını paylaştığımda. Neredeyse ağızımdan su tükürecektim.

Bu tür paylaşımlar yapıldıktan sonra e-posta kutusu dolup taşıyordu. Hayranlar ne isterse onu alıyorlardı ve Aiden da bunu istiyordu. Şansına, sömestr arasında, yaz boyunca düğün fotoğrafçılığı yapmak için birkaç iş kapma umuduyla yerel toplum kolejinde bir fotoğrafçılık dersi almıştım.

Lastik takla atmaya doğru yol almaya başladı. Aiden'ın yüzü, şakaklarından aşağıya ve gecede uzayan sakalının içinde erimeden önce saç çizgisi boyunca dikey olarak beyazı kesen kalın, iki inçlik yara izinin üzerine ter dökülürken buruştu. Dinlediğimi bilmedikleri zamanlarda insanların yara izi hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuşum. Üniversitede sarhoş olduğu bir gecede yaptırdığını düşünüyorlardı.

Ben daha iyi biliyordum.

Objektiften, Aiden yüzünü buruşturdu ve antrenörü hemen yanındaki yerinden onu teşvik etti. Uykulu bir esnemeyi bastırarak daha fazla fotoğraf çektim.

"Hey, sen," diye fısıldadı arkamdan bir ses kulağıma biraz fazla yakından.

kaldım. Kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Aiden'ın hayatını çembere alan insan grubu içinde ürkütücü radarımın ötmesine neden olan tek bir kişi vardı.

Ve umarım bu onu son görüşlerinden biri olur, dedim kendi kendime irkilme isteği duyduğumda.

Ayrıca içgüdülerim ondan hoşlanmadığımı belli etmenin durumu daha da kötüleştireceğini söylüyordu ve Aiden'a takım arkadaşının beni rahatsız ettiğini söyleyecek değildim. Christian'ın beni rahatsız ettiğini arkadaşım olan Zac'e söylemediysem, arkadaşım olmayan birine de söylemeyeceğime emindim. Ama gerçek buydu. Üç Yüzlerle ilgili herhangi bir şeye gittiğimde kendi işime bakıyor ve bana karşı nazik olan insanlara karşı nazik ya da en azından kibar olmaya çalışıyordum. Trevor benimle röportaj yaparken görülmemem ya da duyulmamam gerektiğini kafama kazımişti. Dikkatler her zaman büyük adamın üzerinde olmalıydı, çılgın bir asistanın değil ve ben de bundan gayet memnundum.

Yüzüm ona dönük olmasa da ağzıma sıkı, zoraki bir gülümseme yerleştirerek kamerayı olduğu yerde, harekete hazır tuttum. "Merhaba Christian. Nasılsın?" Geçen sezon bir kulüpte kavgaya karıştığı için birkaç maç ceza almış bir adamı gizleyen yakışıklı yüz hatlarını kolayca görmezden gelerek dostça bir sesle sordum. I

Bunun onun hakkında çok şey söylediğini düşündüm, çünkü zaten kim böyle aptalca bir şey yapar ki? Yılda milyonlar kazanıyordu. Sadece tam bir aptal iyi bir şeyi tehlikeye atabilir.

"Artık burada olduğuna göre harika," dedi Sürüngen Christian.

Neredeyse inleyecektim. Onun da Aiden'la aynı yerde eğitim gördüğünü bilmiyordum. Aiden'ın bunu bildiğinden ya da umursadığından bile şüpheliydim.

"Graves'in fotoğraflarını mı çekiyorsun?" diye sordu ve yere, Graves'in yanına oturdu.

Ben.

Vizör merceğini gözüme yaklaştırdım.

konuşamayacak kadar meşgul. "Evet." Başka kimin çekebilirdim ki? Aiden lastiği tekrar çevirmeyi başarırken ve her seferinden sonra geniş bacaklı, çömelmiş pozisyonunu birkaç fotoğraf daha çektim.

"Nasılsın? Seni görmeyeli ne kadar oldu?"

"Güzel." Bu kadar belirsiz olmak şirretlik miydi? Evet, ama yaptıklarından sonra ona karşı samimi olmaktan fazlasını yapamazdım. Ayrıca, Aiden'ın ne kadar süredir sezon dışında olduğunu çok iyi biliyordu. O takımın yıldız oyuncusuydu. Sakatlandığından beri takımdan biri onunla sürekli temas halindeydi. Christian'ın Aiden'ın gelişimini takip etmemesine imkân yoktu. Spor kanalını her çevirdiğimde, bir sunucu ya da bir başkası Aiden'ın geleceği hakkında bir tahminde bulunuyordu.

Yan tarafının sıcaklığı omzuma işledi. "Graves çok çabuk ayağa kalktı."

Objektiften baktığımda Aiden'ın bana doğru baktığını gördüm, antrenörü birkaç metre ötede elindeki panoya bir şeyler not ediyordu.

El sallamakla ayağa kalkmak arasında kaldım ama Aiden yüksek sesle "Artık gidebilirsin" diyerek karar vermemi engelledi.

Sen-?

Kamerayı kucağıma indirerek ona baktım ve işaret parmağımla gözlüğümü yüzüme biraz daha yaklaştırdım. Yanlış , değil mi? "Ne dedin sen?" Beni duyabilmesi için soruyu yavaşça seslendirdim.

Kendini tekrarlarken gözünü bile kırpmadı. "Artık gidebilirsin."

Artık gidebilirsin.

Aval aval baktım. Kalbim şiddetli bir şekilde çarptı. Nefesim keskindi.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on.

Diana'nın annesi, kız kardeşlerimin bana sataştığını söylediğinde "Onları nezaketle öldür," derdi. Ailemle uğraşırken onun sözlerini pek dikkate almamıştım ama başkalarının saçmalıklarına katlanmak zorunda kalacak kadar büyüdüğümde bana mantıklı gelmişti.

Hıyarlık eden birine gülümseyen biri olmak, genellikle o hıyarları, karşılığında kaba davranmaktan çok daha fazla kızdırdı.

Gerçi bazı durumlarda insanlar bunu yaptığınızda beyninizde hasar olduğunu da düşünebilir ama bu benim almak istediğim bir riskti.

Ama bu durumda, o anda, kendimi Aiden'ı açıkça terslememeye zorlamak normalden çok daha zordu.

Onunla şakalaşmaya çalıştığımda ya da "hoşça kal" veya "günaydın" dediğimde beni görmezden gelmesi bir şeydi, ama diğer insanların önünde bana böyle davranması? Yani, en iyi günlerinde bile tam olarak bir oyuncak ayı değildi, ama genellikle Asswipe & Fitch için bir model de değildi. En azından başkalarının yanındayken, ki bu nadiren olurdu.

Bir, iki, üç, dört, beş. Bende bu vardı.

Kaşlarımı kaldırdım ve hiçbir sorun yokmuş gibi ona gülümsedim, oysa içim kaynıyordu ve onu nasıl ishal edeceğimi merak ediyordum.

"Bu herifin derdi ne?" Fotoğraf makinesini çantasına ve sonra da çantama yerleştirirken Christian nefesinin altından mırıldandı. Olabildiğince çabuk mu gitsem yoksa olduğum yerde mi kalsam karar veremiyordum, çünkü benimle böyle konuşurken onun emirlerini yerine getireceğimi düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalıydı.

Artık onun saçmalıklarına katlanmak zorunda olmadığımı hatırlatması beni tam kaşlarımın ve kürek kemiklerimin arasından vurdu. Onun soğuk ve ilgisiz olmasını kaldırabilirdim. Beni kişisel olarak zerre kadar umursamamasını kaldırabilirdim ama beni önünde utandırmasını? Affedebileceğiniz ve görmezden gelebileceğiniz çok şey vardı.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı.

"O hep midir?" Christian'ın sesi beni düşüncelerimden sıçrattı.

Omuz silktim, neredeyse bir yabancı olan birinin önünde ayağımı ağzıma sokmamaya dikkat ettim.

şu anda yanan bir binadan çıkaracağım insanlar listemde değildi. "O iyi bir patron," diye yumuşak ve zorlama bir iltifatta bulundum ve ayağa kalktım. "Bunu kişisel olarak algılamıyorum."

Genellikle.

"Zaten gitmem gerekiyor. Görüşürüz," dedim çantamın askısını omzuma geçirip içinde koca adamın yiyecekleri olan yalıtımlı çantayı alırken.

"Eminim yakında görüşürüz," dedi, sesi biraz fazla parlak, fazla yapmacıktı.

Başımı salladıktan sonra Aiden'in çimlerin üzerine diz çöktüğünü ve yüzünde son derece vurdumduymaz bir ifadeyle bana baktığını fark ettim. Bana adeta defolup gitmemi söylemesinin bende yarattığı tedirginlik hissiyle savaşılarak lastiğin diğer tarafında durmaya gittim. Terliydi, tişörtü göğüs kaslarına ikinci bir soluk deri gibi yapışmıştı. Yüzü gergindi, neredeyse sıkılmıştı - yani temelde normaldi.

Sözlerimi ve kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Onu izlerken şaşkınlık, öfke ve açıkçası biraz da acı midemi bulandırdı. "Bir sorun mu var?" İçinde fotoğraf makinesi ve eşyalarım olan çantanın dikişlerine parmaklarımla dokunurken yavaşça, istikrarlı bir şekilde sordum.

"Hayır," sertçe cevap verdi, tıpkı akşam yemeğinde rezeneli bir şey isteyip istemediğini sorsaydım isteyeceği gibi.

Boğazımı temizledim ve elimi yan tarafını pantolonumun dikişine , temkinli bir şekilde, bu sefer üçe kadar saydım. "Emin misin?"

"Neden bir sorun olsun ki?"

Çünkü büyük bir pislik gibi davranıyorsun diye düşündüm.

Ama ben başka bir şey uyduramadan o devam etti. "Sana oturup konuşman için para vermiyorum."

Olamaz.

üst kısmını öne doğru eğerek derin bir esnemeyle bacağının uzunluğuna dayadı. "Kahvaltımı getirdin mi?"

Sabırlı olmaya çalıştım. Gerçekten denedim. Çoğunlukla sabrım kilitliydi. Kimsenin sınırlarına saygı göstermeyen üç ablanız ve bir küçük erkek kardeşiniz olduğunda "bu benim" duygusu yoktu.

Söylemeye gerek , duygularım kolay kolay incinmezdi ve daha sonra kastetmedikleri bir şey söylediklerinde kardeşlerime karşı olayların yüzde 99'unu tutmazdım.

Ama sorun da buydu, Aiden benim kardeşim değildi. Arkadaşım bile değildi.

Çok şey alabilirdim ama ondan bir şey almak zorunda değildim. O an, bu saçmalığı ne kadar geride bıraktığımı fark ettim. Bitmiştim.

Bitmişti.

Belki de istifa etmekten çok korkuyordum ama orada kalıp benden daha iyi olmayan biri tarafından aşağılanmaktansa kendim için bir kumar oynamayı tercih ederdim.

Sakince, sakince, sakince, kulaklarımdaki öfkeli çınlamaya rağmen kendimi sorusuna odakladım ve sesim sertleşerek "Evet" diye cevap verdim. Ona doğru yürüdüğümde açıkça görebileceği çantayı elime aldım.

Homurdandı.

Aiden'in bu kadar kararlı, odaklanmış ve mantıklı olmasına ne kadar saygı duysam da, bazen...

Hayatındaki diğer her şeye karşı bu kadar kör olması beni rahatsız ediyordu. Onun için çalıştığım onca zaman boyunca bana arada bir "teşekkür ederim" ya da "iyi öğle yemekleri" demekten başka bir lütufta bulunmadı. Elbette, sırf görgü kuralları gereği bir şeyler yaptığınız için birinden minnettarlık beklememeniz gerektiğini biliyordum, ama yine de. Bana gülümsediği ya da nasıl olduğumu sorduğu zamanların sayısını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim. *Bir elin parmaklarını geçmez.* Bir rolü yerine getiren bir kişiydim ama bu rolü yerine getiren herhangi bir kişi de olabilirdim ve bunun bir önemi olmazdı.

İyi bir iş , neredeyse hiç şikayet etmedim ve yapmak istemesem bile her zaman yapılması gerekeni yaptım. Ona iyi davranmaya çalıştım, kesinlikle umursamasa da onunla dalga geçmeye çalıştım, çünkü çok ciddiye alırsanız hayatın ne anlamı kalırdı?

Ama bana diğer insanların önünde "kışt" demeyi tercih etti. "Hepsi bu mu?" Aiden'in sert sesi beni düşüncelerimden kopardı. "I bitirmem gereken bir antrenman var."

O anda göğsümü delip geçen tuhaf bir rahatlama hissiydi. Nefes alabildiğimi hissettim. Orada dururken kendimi *iyi* hissediyordum. "Evet, hepsi bu kadar patron." Yutkundum, yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim ve başım dik bir şekilde oradan çıktım. *İşim bitti.*

Onun nesi vardı?

Kötü bir gün geçirdiğinde Aiden'in etrafında onlarca kez bulunmuştum. Aiden Graves'le geçirilen kötü günler yeni ya da özellikle tutunulacak bir şey değildi. Üç Yüzler'le antrenman yapmak bile ciddi bir işti.

onun için. Yaptığı her hata, üzerinde durduğu ruhuna vurulmuş bir darbe gibiydi. Geçmişte birçok kez verdiği röportajlarda, uyuyana kadar yatağında yatıp oyunlarını nasıl gözden geçirdiğini anlatmıştı.

Güneşin açık olduğu günlerde huysuzdu ve bulutlu günlerde de huysuzdu. eşlik edilmesini tercih eden huysuz erkeklerle başa çıkabilirdim. Genellikle sadece ters ters bakar ve belki biraz hırlardı.

Önemli şey değil. Bir şey fırlatmadı ya da bağırmadı.

Ama toplum içinde bana pislik gibi davranmak? Bu tür şeyler söylemek? Bu onun için bile yeniydi ve muhtemelen bu yüzden bu kadar kötü idare ediyordum. Bazen duyabileceğiniz en kötü şeyler, tatlı tonlar ve sakın seslerle sarılırdı.

Tesisten dikkatim dağılmış bir şekilde çıktım. Hatta arabamı nefesimin altında kendi kendime mırıldanarak sürdüm. Yirmi dakika sonra, Aiden'ın alt mahallesine girdim ve her zamanki gibi caddeye park ettim. Ön kapıyı açtığımda, alarm sistemi ötmeyince bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Alarm çalmıyordu.

"Zac?" Bağırdım, biber gazımı almak için çantama uzandım, aynı zamanda mutfaktan garaja açılan kapıya doğru ilerledim, içeride bir araba olup olmadığını görmek için.

O kadar uzağa gidemedim.

Buzdolabının hemen yanındaki oniks tezgahın üzerinde kahverengi deri kovboy çizmelerinin içine sokulmuş uzun bacaklar sallanıyordu.

Üstlerindeki bedene bakmama gerek yoktu. Ne göreceğimi biliyordum: yırtık pırtık bir

Tişört, dar, yakışıklı bir yüz ve yıllardır sahip olduğu siyah Stetson'ın altına gizlenmiş açık kahverengi saçlar.

Zachary James Travis kucağında bir paket cipsle tezgâhın üzerine uzanmıştı. Boyu 1.80 olan Zac, Dallas Three Hundreds takımının ikinci yedek oyun kurucusuydu. Birbiri ardına gelen sakatlıklarla boğuşan Austin, Texas'ın bir zamanların yıldızı, kariyerinin son altı yılında tökezlemişti. Ya da spor analistleri öyle diyordu.

Ama ben Zac'i böyle tanıımıyordum. Aksanındaki tıngırtı, tek derdinin temiz ve rahat olmaları olduğunu herkese anlatan kıyafetleri ve çoğu kadını kendinden geçiren gülümsemesiyle o benim dostumdu. Oda arkadaşının olmadığı yerde benim sırdaşımdı.

Ve sezonun bir bölümünde evine dönmek için ayrıldığından beri onu neredeyse üç aydır görmemiştim.

Ama o anda onu o kadar da özlememiştim. "Az kalsın sprej sıkılıyordu! Gelecek hafta geleceğini sanıyordum." Bir elim göğsümde, diğer elim biber gazımı tutarken nefes nefese kaldım.

Çizmelerle kaplı ayaklarını yere bıraktıktan sonra gözlerimi yukarı kaldırdığımda kollarını açmış, gülümseyerek durduğunu gördüm. Taze yüzlüydü, her zamankinden daha bronzdu ve orta kısmına baktığımda belki biraz daha kalındı. "Ben de seni özledim, sevgilim."

Aiden'ın berbat ruh halinin başıma örttüğü perdeyi geçici olarak kenara iterek gülümsemekten kendimi alamadım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Biraz erken gelmenin beni öldürmeyeceğini düşündüm," diye açıkladı mutfak adasının etrafından dolanıp önümde dururken, 1.80'lik bedenimden oldukça yüksekti. İkimiz de başka bir şey söyleyemeden kollarını bana doladı.

Ben de ona sarıldım. "Yakında öldürülebilecek tek kişi kim olduğunu biliyorsun. Son birkaç aydır onu neredeyse birkaç kez zehirliyordum." Onu kokladım ve ısrarla sürdüğü Old Spice kokusuna neredeyse gülecektim.

"Hâlâ hayatta mı?" sorusunu tembelce ama ciddi bir şekilde sordu.

Tesisteki yorumunu düşününce kaşlarımı çatarak gömleğinin içine baktım. "Zar zor."

Geri çekilirken Zac'in yüzündeki gülümseme soldu, yüz hatlarını incelerken gözleri kısıldı. "Berbat görünüyorsun şekerim. Uyumuyor musun?" diye sordu, gözlerimin altındaki halkalar olduğundan emin olduğum şeylere bakmaya devam ederken.

Avuçlarının altında omuz silktim. Yalan söylemenin ne anlamı vardı ki? "Yeterince değil."

Bana bok atmaması gerektiğini biliyordu; onun yerine sadece başını salladı.

Bir an için, Aiden'ın genellikle araya sıkıştırdığım dört ya da beş saate nasıl tepki vereceğini düşündüm. Her gün sekiz ila on saat arasında uyuklama süresi konusunda daha da dindardı. Hiç arkadaşı olmamasının nedenlerinden biri de buydu. Aiden'ı düşünmek bana son zamanlarda yaptığım konuşmaları ve Zac'le iki haftadır konuşmadığımı hatırlattı.

"Sonunda Aiden'a söyledim," diye ağzımdan kaçırdım.

İnce ağzı açık kaldı, süt mavisi gözleri kocaman oldu "Öyle mi?"

Zac planlarımın ne olduğunu biliyordu. Birbirimizi tanımaya başladıktan kısa bir süre sonra, bir öğleden sonra yemek yerken beni tabletimde çalışırken görmüş ve ne yaptığımı sormuştu. Ben de ona anlattım.

O zaman bana sırtarak "Yok artık Van. Web siten falan var mı?"

O zamandan beri, kişisel web sitesinin logosunu yeniden yaptım - kendisini markalaştırmak için ne kadar iyi bir fikir olduğu konusunda ısrar ettikten sonra- ve medya sayfaları için çeşitli bannerlar hazırladım. Sonuç olarak, takımdaki diğer birkaç oyuncu aracılığıyla bana daha fazla iş verdi.

Ellerimi havaya kaldırdım ve parmaklarımı oynatırken aynı zamanda yüzüme bir gülümseme . "Ben yaptım. Ona söyledim," diye şarkı söyledim.

"Ne dedi?" diye sordu tanıdığım en meraklı adam.

Aiden'in söylemediği ne kadar çok şey olduğunu hatırlayınca yüzümü buruşturma dürtüsüyle savaştım ve kaybettim. "Hiçbir şey söylemedi. Sadece Trevor'a haber vermemi söyledi."

Zac'in açık kahverengi kaşlarından biri . "Huh."

Görmezden . Zac'in de benimle aynı şeyi düşünmesi önemli : *Ne kadar aptalca bir şeydi.* "Yaşasın," diye mırıldandım, hala ona ruh parmaklarımı uzatıyordum çünkü Aiden'in anıları bile yakında bırakma törenime yağmur gibi yağmayacaktı.

Duyguları silinmeden önce bir an için bana spekülatif bir şekilde baktı ve omzuma *Oof* dememe neden olacak kadar sert bir tokat attı. "Zamanı gelmişti."

Kolumu ovuşturdum. "Biliyorum. Sonunda içime için rahatladım. Ama aramızda kalsın, bunu düşündüğümde hâlâ kusmak istiyorum."

Adanın etrafında geri dönmeden önce bir saniye elimi izledi. Bana arkasını dönerek, "İyi olacaksın. Sen gittiğinde köfteni çok özleyeceğim ama hepimiz sevdiğimiz işi yaparak yaşayamayız. Sonunda kulübe katılabildiğin için mutluyum, hayatım."

Bazı günler Zac'e neden deliler gibi aşık olmadığımı tam olarak anlayamıyordum. Biraz kendini beğenmiş biriydi ama profesyonel bir futbol oyuncusuydu, yani bu pek de şaşırtıcı bir özellik sayılmazdı. Ayrıca uzun boyluydu ve ben uzun boylu erkekleri severdim. Sonunda, Zac'e karşı hissettiğim ve hissetmiş olduğum tek şey dostluktu. Arkadaşlık

Ona birkaç kez hemoroid kremi almak için dışarı çıkmış olmam muhtemelen arkadaş bölgemizdeki çizgileri sağlamlaştırmaya yardımcı oldu.

"Ne zaman istersen sana köfte yaparım," dedim.

"Sen söyledin." Zac buzdolabının yanındaki metal ağaçtan bir muz aldı. "Bunu yaptığını duyduğuma çok sevindim."

Omuz silktim, mutluydum ama çoğunlukla mantıksız olduğunu bilmeme rağmen durumdan dolayı hâlâ biraz gergindim. "Ben de."

Bir an için ona Aiden'in bir saat önce nasıl davrandığını anlatmayı düşündüm ama ne anlamı vardı ki? Zaten zıt kişiliklere sahiptiler ve zaman zaman birbirlerinden bıktıklarını biliyordum. Gerçekten, düşündüğümde, nasıl ya da neden hâlâ birlikte yaşadıklarını merak ediyordum. Birlikte fazla zaman geçirmiyorlar ya da dışarı çıkıp arkadaşların yaptığı şeyleri yapmıyorlardı.

Ancak takımdaki pozisyonundan emin olamadığı için ev almak istemeyen bir adam ve Amerika'da ikamet etmeyen bir başka adamla birlikte, sanırım ikisi de kendilerini tuhaf durumlarda buldular.

"Daha ne kadar-?" Zac tam sormaya başlamıştı ki telefonu çaldı. Göz kırparak cebinden çıkardı ve "Bir saniye bekle, ben -"Kahretsin, bu Trevor."

Ugh. O ve Aiden'in menajerleri aynıydı; bu yüzden birlikte yaşamaya .

"Biliyor mu?" diye sordu, telefonunun ışıklı ekranını göstererek.

Burnumu kıvırdım. "Telefonu yüzüme kapattı."

Bu bana bir kahkaha kazandırdı. "Ne istediğine bir bakayım. Sonra bana ne dediğini söylersin."

Tekrar başımı salladım ve telefona cevap oturma odasına yönelmesini izledim. Çantamı tezgâhın üzerine koyarak mutfakı temizlemeye başladım ve son anda çöp günü olduğunu hatırladım. Poşeti çıkarıp içine bir tane daha koyduktan sonra garaja gidip belediyenin verdiği çöp kutusunu aldım.

Garaj kapısını açmak için düğmeye bastım. Çöp kutusunun kapağını açmadan önce nefesimi tuttum, poşeti içine attım ve ardından kutuyu araba yolundan kaldırıma doğru sürükledim. Tam kutuyu yerine yerleştirirken, caddenin karşısından bir kadın koşar adımlarla geçti ve alt mahallenin yürüyüş parkurlarından birinin başladığı yöne doğru ilerledi.

Kıskançlığa en yakın olduğunu düşündüğüm bir şey karnıma vurdu. Dizime baktım ve biraz büktüm, istersem koşabileceğimi biliyordum ama çoğu zaman çok yorgundum. Yıllar süren fizik tedavi çok işe yaramıştı ve düzenli egzersiz yaparsam dizimin daha az ağrıyacağını biliyordum ama buna zamanım yoktu... zamanım olduğunda da başka şeyler yaparak geçiriyordum.

Ne bahaneler ama, değil mi? Tüm bu şeylerin hayatımdan çıkmasını istiyordum.

Sonunda işten ayrılmak istediğimi bildirmiştim ve her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu. Ya da en azından işler olduğundan çok daha kötü olabilirdi. Belki de yapmak istediğim başka şeyler üzerinde çalışmaya başlamanın zamanı gelmişti. Son birkaç yıldır işimi büyütme o kadar odaklanmıştım ki, çocukken yapmak istediğimi hatırladığım yüzlerce başka şeyi yapmayı ertelemiştim.

Siktir et.

Yaşamak için sadece bir hayatım vardı ve arkama yaslanıp istediğim şeyleri başaramamak istemiyordum.

Zamanı gelmişti, lanet olsun.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kötü bir gün geçirmekle ilgili sorun, çoğu zaman çok geç kadar kötü bir gün olacağını bilmemenizdir; kıyafetlerinizi , kahvaltınızı yapana ve evden çıkana kadar değil, bu yüzden hastalık izni istemek için geri dönmek için çok geç... ve bam! İşaretler gözünüzün içine bakar ve gününüzün anında boka battığını bilirsiniz.

O sabah saat beşte, her zamankinden biraz daha erken uyandım çünkü koşuşturmayla geçecek yoğun bir gün olacaktı, kahve makinemin kokusu ve programındaki en iğrenç tonda çalan çalar saatimle uyandım. Duş aldım, saçlarımı yüzümden uzak tutmak için kalın bir saç bandı taktım ve bir çift ince, kırmızı, kırpılmış pantolon, kısa kollu bir bluz, düz ayakkabılar ve gözlüklerimi giydim. İki cep telefonum, tabletim ve dizüstü bilgisayarım mutfaktaki tezgahın üzerinde bir arada duruyordu. Eşyalarımı topladım, bir seyahat kupasına kahve doldurdum ve gökyüzü hala uyanık olduğundan daha uykuluyken kıcımlı kaldırıp dairemnden çıktım.

İşler ters gitmeye başladığında park yerine kadar gelmeyi başardım. Lastiğim patlamıştı. Oturduğum apartman dış lambaları çalıştıramayacak kadar ucuzdu, bu yüzden lastiği değiştirmem normalde değiştirmem gerekenden üç kat daha uzun sürdü ve bu sırada pantolonumu lekeledim. Geç kalıyordum, o yüzden değiştirmek için geri dönmedim.

Neyse ki yolculuğun geri kalanı iyi geçti. Patronumun evinin etrafındaki diğer evlerin hiçbirinde tek bir ışık yanmıyordu, bu yüzden 4000 metrekairelik evin önündeki her zamanki yerim boştu. Ön kapıdan içeri girdim.

kapıyı açtı, güvenlik panelini devre dışı bıraktı ve üst kattaki borulardan uğultular gelmeye başladığında doğruca mutfağa yöneldi.

Mutfağın köşesindeki kancada asılı duran önlüğü giydim çünkü sadece iki saattir ayakta olduğum için bir leke yeterliydi. Dondurucudan meyveleri, buzdolabından bir gün önce yıkayıp hazırladığım lahana ve havuçları çıkardım, tezgahın üzerindeki cam kaptan bir fincan kabak çekirdeği ölçtüm ve hepsini tezgahın üzerindeki beş yüz dolarlık blendera attım. İlk iş olarak antrenmana gitmek için evden çıkmadığı sabahlarda, büyük bir smoothie içiyor, evde biraz çalışıyor ve ardından 'normal' bir kahvaltı yapıyordu. Sanki altmış dört onsluk bir içecek atıştırma olarak kabul edilebilirmiş gibi.

Malzemeleri karıştırmayı bitirdiğimde, karışımı dört büyük bardağa boşalttım ve Aiden'in payını mutfak adasındaki en sevdiği yerin önüne koydum. Buzdolabından iki elma çıkardıktan sonra hepsini smoothie bardaklarının koydum. Saat gibi işliyordu ki, merdivenlerden gelen gök gürültüsü sesi Winnipeg Duvarı'nın aşağı inmek üzere olduğu konusunda beni uyardı.

geçmek için sözcüklere ihtiyaç duymadığımız bir rutinimiz vardı.

Bugünün benim günüm olmayacağına dair bana verilen ikinci işaret Aiden'in yüzündeki çatık kaşlardı ama dikkatim blender'ı yıkamaya odaklandığı için bunu fark edememiştim. Kafamı kaldırmadan, "Günaydın," dedim.

Hiçbir şey yapmadım. Cevap vermeyeceğini bildiğim halde onu selamlamaktan ; görgüm buna izin vermiyordu.

Önümdeki taburede oturan adam kahvaltısını yaparken ben de her zamanki gibi kirli bulaşıkları yıkamaya devam ettim. Sonra, hazır olduğunda, sessizliği alçak, uyku lekeli ve boğuk bir sesle, "Bugün için planın nedir?" diyerek bozdu.

"Saat dokuzda bir radyo röportajınız var." Adam homurdanarak onayladı.

"Bugün Kanal 2 habercilerinin gün." Bir homurtu daha, ama bu seferki özellikle hevesizdi.

Onu suçlamıyordum; aynı zamanda menajerinin neden yerel haberlerde bu tür bir tanıtım yaptırdığını da anlamıyordum. Bir maçtan sonra otel odasında, basın odasında ya da soyunma odasında röportaj vermesi bir şeydi, ama evinde röportaj vermesi? Ben olsam

Bir gün öncesinden oturma odasının ve mutfağın tozunu alarak hazırlandım.

"Bir de bağıшта bulunduğunuz yaşlılar merkezinin sizi davet ögle yemeğı var. Geçen ay beni onlara onaylatmıştın." Bunu söyledikten sonra ona baktım, yarı yarıya fikrini değıştirdiğini ve gitmeyeceğini söylemesini bekliyordum.

O . Gözden kaçması kolay olabilecek o küçük bebek başını salladı.

"Seninle gelmemi ister misin?" Emin olmak için sordum. Çoğu zaman Dallas'ta gittiğı her yerde ona eşlik ederdim, ama bundan kurtulabilseydim, yapardım.

"Evet," diye homurdanarak uyukulu bir şekilde cevap verdi.

Lanet olsun. ". Ne olur ne olmaz diye sekizde yola çıkmalıyız."

Onaylamak ya da kabul etmek için birkaç parmağını kaldırdı. Beş bardak smoothie içtikten sonra ayağı kalktı ve boş bardakları uzattı. "Ben spor salonunda olacağım. Gitmemiz gerekmeden on beş dakika önce beni bul ki duş alabileyim."

", patron."

"Vanessa!"

Aiden'ın radyo röportajına kadar beklediğı yeşil odaya kafamı uzattım ve kişisel telefonumu kotumun arka cebine koymadan önce küçük kardeşime gönderdiğim mesajı gönder tuşuna bastım.

"Evet, efendim?" Seslendim.

"Biraz daha su istiyorum," diye cevap verdi. Kanepenin kenarına oturmuş, telefonunda ne yapıyorsa onu yapmakla meşguldü. Ben ısrar etmedikçe hiçbir hayran mektubuna yanıt , kendi faturalarını ödemiyor ya da sosyal medya sitelerinde kendi paylaşımlarını yapmıyordu. Bu benim işimdi. Tam olarak ne yaptığı beni aşırıyordu.

Burnumu sokacak kadar umursamadım.

"Tamam, döneceğim," diye cevap verdim, dinlenme odasını nerede hatırlamaya çalışarak.

Otomatları bulmam beklediğimden çok daha uzun sürdü çünkü ihtiyaç duyduğum anda hiçbir radyo istasyonu çalışanı koridorlarda dolaşmıyordu. Ama elimdeki nakit parayla iki şişe aldım ve yeşil odaya geri dönmenin yolunu buldum.

"Fiji'ye kadar suyu almak için mi gittin?" İçeri girdiğimde Aiden aniden sordu.

Umm.

Ne?

Kaşlarımı çattım ve sonra göz kırptım. Patronuma ve şu anda kanepede ona dik olarak oturan iki kadın olduğu gerçeğine odaklandım, dekolte bir bluzun içindeki göğüslere ve çok fazla makyaja bir göz attım. Onlar için endişelenmiyordum. Dikkatimi verdiğim tek şey patronumdu. Geçici patronum. *Geçici patronum*, diye kendime hatırlattım.

"Bir sorun mu var?" İki kadın oturdukları yerde kıpırdanırken bile gözlerinin içine bakarak dikkatlice sormaya çalıştım, çocukken arkadaşınızın ebeveynlerinin onu sizin önünüzde azarlaması gibi; o kadar garipti.

O da bana baktı, cevabı bir ifadeden çok bir patlamaydı. "Hayır."

Hayır.

Neden aptalca sorular sorma zahmetine girdim ki? Gerçekten. Bir an için çenemi kapalı tutmayı düşündüm ama bu huysuzluğu çok çabuk eskimeye başlamıştı. Her zamanki huysuzluğu neyse de bu tamamen başka bir şeydi. Herkesin içinde *yine* bir pislik gibi davranıyor olması, odadaki kadınları tanımadığım ve onları bir daha asla göremeyeceğim için görmezden gelmenin ve düşünmeden bir kenara itmenin çok kolay olduğu sessiz bir şarkı mırıldanıyordu. Christian'ın önünde söyledikleri ise bambaşka bir hikâyeydi.

Saç bandımı örten materyali karıştırarak o bıyıklı yüze ve sadece o bıyıklı yüze baktım. "Bir şey söylemek benim konumum değil biliyorum ama konuşmak istediğin bir şey varsa..." Sesim sertti, öfke her heceyi renklendiriyordu.

Tek odağı benim üzerimdeydi. İri adam omurgasını dikleştirdi ve telefonunu kalçalarından birinin üzerine koydu. Her zamanki bol şortunu ve tişörtünü giymişti. "Haklısın. Sana fikrin için para ödemiyorum."

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on.

Yemek borumu yakan hissi ve kendimi tutmaya çalıştım. Seçilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Önemsemeniz gereken insanlar tarafından bok gibi muamele görmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Aiden için ağlamayacaktım. Gözyaşlarımı hak etmeyen insanlar için ağlamazdım ve Aiden -özellikle de lanet olası Aiden- beni kıracak kişi olamazdı. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on.

O haklıydı. Ben onun asistanıydım ve dişlerimi ne kadar sıkarsam sıkayım bana bunun için para ödüyordu. Yakında ayrılıyordum. Artık benim işim olmayacaktı. Yanağımın içini ısırarak, daha sonra geriye dönüp baktığımda yaptığım en zor şey olduğunu fark edecek olsam da, kendimi o anın bıraktım.

Sakin ve eşit bir sesle, belki de bir ejderha gibi hafifçe nefes alarak su şişelerini masanın üzerine koydum. "Şu anda başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır," diye mırıldandı kaba herif.

Burun deliklerimin açıldığından emin olmama rağmen ona gülümsedim ve ayağa kalkan kadınları görmezden gelmeye devam ettim. Kendilerini içeri davet ettiklerini ve şimdi bu karardan pişmanlık duyduklarını bilmek için sormama gerek yoktu. Güzel. "Ben burada olacağım o zaman."

Oradan çıktım ve sırtımı kapının hemen yanındaki duvara yasladım, yumruklarım iki yanımda sıkılıydı. Bir saniye sonra, sihirli bir şekilde ortaya çıkan iki yabancı odadan çıkmıştı, koridorda yürürken iki karanlık kafa birbirine bastırılmış ve gözden kaybolmuştu. Bu, kadınların Aiden'a yaklaşmaya çalışıp da hemen geri çevrildikleri ilk sefer değildi; her , umurumda bile değildi. Yeşil odadaki pislikten başka hiçbir şeyi umursamayacak kadar sinirliydim.

Onun olayı neydi?

San Antonio'daki kızgın hayranlarından iptal edilen imza günü nedeniyle aldığı çok sayıda e-postadan bahsetmemiştim - her halükarda onları umursamayacaktı. Trevor ve Rob son zamanlarda herhangi bir konuda ne benim ne de onun telefonunu patlatıyorlardı. O da tendonuyla ilgili bir sorun yaşıyor gibi görünmüyordu. Neydi o zaman? İsteddiği her şeye ve her şeye sahipti.

Onun neredeyse mükemmel olan küçük dünyasında yanlış olan ne olabilirdi ki?

Bu kontratının son yılıydı ve kontrat bittikten sonra ne yapmak istediğini konuşmayı erteliyordu ama seçenekleri vardı. Muhtemelen

çok fazla seçenek vardı, tabii bu mümkünse. Bu yüzden sinirlenmek, en azından bu kadar erken, mantıklı değildi. Aiden şu ana odaklanmıştı. Sezonun en azından yarısı bittiğinde onun gelecek hakkında endişelendiğini görebiliyordum.

Peki başka ne olabilir?

"Merhaba hanımefendi," diye seslendi bir ses koridorun sonundan el sallayarak. "Bay Graves için hazırız," dedi radyo istasyonu çalışanı.

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim ve başımı salladım. "Tamam." Odaya bakıp Miranda'ya ifadesiz, düz bir bakış atmadan önce gülümsemeyi bıraktım, içimdeki her şey onun yüzünü görünce öfkeleniyordu. "Senin için hazırlar."

Röportajdan sonra Aiden'ın evine dönüş yolculuğumuz sessiz ve gergin geçmişti. Oraya varır varmaz tek kelime etmeden spor salonunda kayboldu. Kamera ekibinin gelmesini beklerken oturma odası ve mutfağın zeminini tekrar süpürüp paspaslarken kendi kendime öfkelen dim. Aiden'ın yaptığı şeyin zeminin suçu olmadığını biliyordum ama etrafımda öfkemi çıkarabileceğim tek şey oydu.

Aiden'a kulak misafiri olduğumda evin önünden yarım banyoya ve spor salonuna giden çalışmaya yeni başlamıştım.

"Benim için en iyisinin ne olduğunu düşündüğünü duymaktan bıktım usandım. Benim için en iyisinin ne olduğunu ben bilirim," diye tükürdü Aiden'ın tanıdık sesi.

Ne?

"Hayır, sen beni dinle. Belki onlarla yeniden anlaşırım, belki anlaşmam, ama tutmaya niyetim olmayan sözler verme," diye devam etti Aiden, her sesli harfinde zehirle.

Dallas'tan ayrılmayı mı düşünüyordu?

"Yaptığın şeyi yüceltme. Sahip çalışkanlığım sayesinde sahibim, başkasının değil," diye ekledi Aiden kısa bir duraksamadan sonra.

konusuyordu? Trevor'la mı? Rob'la mı?

Aiden bir an sonra, "değ il," diye homurdandı.

Bundan sonraki sessizlik ağır, neredeyse uğursuz ve son derece endişe vericiydi.

"Senden tek istediğim benim için en iyi olanı yapman. Senin yapman gereken de bu. Benim için çalışıyorsun, takım için değil."

Bugün biri bana sadece şirretlik yapmıyordu. Bunun beni daha iyi hissettirmesi ama yapmadı.

"Hiçbir şey hatırlamama gerek yok," dedi Aiden dikkatle, sesi kontrollü ve soğuktu. "Ağzını açma; bu kadar kolay. Onlara hiçbir şey için söz verme. Onlarla konuşma bile. Sana ne istediğimi dinlemenı söylüyorum. Sana bunun için para veriyorum, değil mi?"

Sonra, aynen böyle, her şey bitti.

En az beş dakika boyunca hiç kıpırdamadan durup dinlemiş olmalıyım ama başka bir şey söylenmedi. Şüpheli bir ses çıkarmamak için yeterince zaman geçtiğini düşünene kadar mümkün olduğunca sessiz nefes alarak yerimde sabit kaldım.

"İşı savsaklıyor musun?" Zac başını merdiven korkuluğunun üstünden sordu.

Dondum kaldım. Ya Aiden onun konuşmasına kulak misafiri olduğumu düşündüyse? Lanet olsun. Öksürdüm ve masumca gülümsedim. "Zar zor mu ?" Sakin davranmaya çalıştım.

"Bugün izin günüm," diye açıkladı merdivenleri koşarak inerken.

"Her gün senin izin günün değil miydi?" Cevap vermesini beklemeden alay ettim. "Bana bu sabah kaçta uyandığımı sor," dedim çenemi Swiffer sapının üstüne koyarak.

"Bilmek istemiyorum, sevgilim." Mutfaka doğru yanımdan geçerken omzumu okşadı. "Bilmek istemiyorum."

Aiden'ın konuşmasını düşünürken Zac'in mutfakta çıkardığı sesler bana eşlik ederken homurdandım ve toz alma aletini parke zeminde gezdirdim. Takımdan ayrılmakla ilgili hiçbir şey söylememişti ve sanırım ben de ayrılacağını düşünmemiştim. Banka hesabındaki rakamlara bakılırsa -en azından benim erişebildiğim hesaba- birkaç yıl önce uzattığı sözleşme fazlasıyla kârlıydı. Ayrıca, daha da gelişmişti. O Üç Yüzler'in yüzüydü. Ona istediği her şeyi verirlerdi ama bunun ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Ben kesinlikle bilmiyordum.

Aiden, yetenekleri karşılığında kendisine verdikleri şey için her gün Üç Yüzler'e övgüler düzüyor olmalıydı.

"Ev çok görünüyor, *Külkedisi*," diye homurdandı Zac, bir kâseyi göğsüne dayayıp ben sapıyla vuramadan yanımdan sıvışırken. O

oturma odasına açılan kapıdan içeri daldı. Televizyon bir an sonra açıldı.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Aiden yatak odasında aylardır ilk kez egzersiz kıyafetleri dışında bir şey giyiyordu ve Kanal 2'nin haber kamyonu caddenin karşısındaki kaldırıma park etmişti. Etrafa hızlı bir bakış atarak evin her zamankinden daha da lekesiz emin oldum. Kapı zili çalmaya başladığında Zac yüzünde paniklemiş bir ifadeyle merdivenleri hızla çıkıyordu.

"Ben burada yaşamıyorum," diye mırıldandı yolculuğuna devam ederken, tam da ben kapıya ulaşmış olduğumda.

Takım elbiseli bir adam ve iki kameraman diğer tarafta duruyordu. "Merhaba, içeri gelin," dedim, onları öne doğru sallayarak. "Aiden aşağıda olacak. İçecek bir şey ister misiniz?"

Yapımcı ve Trevor'ın çekim için en iyi yer olarak kararlaştırdıkları oturma odasını gösterirken üçü de dikkatle etraflarına baktılar. Aiden merdivenlerden koşarak inerken kameramanı duvarlara bakarken yakaladım. Hiç deprem yaşamamıştım ama onun merdivenlerden inmesinin Richter ölçeğine göre kayda değer olduğundan emindim.

Oturma odasının girişini doldurmuştu; omuzları ve kolları, bir şekilde içine sığdırdığı beyaz polo tişörtü ve büyük kalçaları için özel olarak yaptırmak zorunda kaldığı haki pantolonuyla muhteşem görünüyordu. Oturma odasının köşesinden dışarı çıktım, bunu istemesem de yapmam gerektiğini biliyordum. Ona kızgın olmam işimi yapmayı bıraktığım anlamına gelmiyordu.

"Başlamadan önce bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Gözleri benim dışımda her yerdeydi. "Onlara biraz su getir." Oh, küçük beklentileriniz var.

Bir nefes verdim, azı dişlerimi sıktım ve başımı salladım. "Bunu zaten . Sadece aşağıya gelmeni bekliyordum."

Kapı zili çaldığında kaşlarımı çatarak Aiden'in etrafından dolaştım ve ekipten birinin dışarıda sigara molası verip vermediğini merak ettim. Delikten baktığımda, son zamanlarda görüntülü sohbet aracılığıyla yeterince gördüğüm bir yüz gördüm.

Trevor.

Dünyadaki onca insan arasında.

Kilidi çözerek yavaşça açılmasına izin verdim ama bedenimi onunla kapıdaki çatlak arasına koydum.

"Vanessa," diye selamladı beni kırk yaşlarındaki adam. Göz kapaklarım düştü.

"Trevor."

Çelik grisi bir takım elbise giymiş, saçlarını arkaya taramış, tam bir spor müdürü gibi görünüyordu... ve bir dangalak. "İçeri girebilir miyim?" Bunu bir soru gibi söylemedi.

mi? Evet. İstiyor ? Hayır. Ama iki müşterisinin de burada yaşadığını düşünürsek, pek de söz hakkım yoktu. "Kasabada olduğunu bilmiyordum," diye yorumladım yanımdan geçip içeri girerken.

"Sadece ," dedi ve rahatça içeri girip oturma odasına yöneldi.

Kasabaya gelip ekiple Aiden hakkında mı konuşmuştu? Aiden'in telefonda konuştuğu kişi o muydu?

Aiden ve Trevor'ın hakkını vermek gerekirse, ikisi de yakın zamanda tartışmamış gibi davrandılar. Ne kadar da sahtekârlar. Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoydum ve tüm ekibe, Aiden'a ve Beyaz Şeytan'a yetecek kadar su almak için mutfağa yöneldim. Şişeleri sehpanın üzerine koydum ve hızlıca işlemek için yarım banyoya doğru yöneldim.

"Van!" Ben koridordayken Zac fısıldayarak seslendi.

Başımı arkaya eğdiğimde onu parmaklıkların üzerinden bakarken buldum ve sırtıtmaktan kendimi alamadım. "Ne yapıyorsun?" Kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için oturma odasına bakarak fısıldadım.

"Sana yalvarıyorum. Seni sonsuza dek seveceğim sevgilim..." diye başladı.

Bu beni inletti. Benden isteyeceği şeye evet diyeceğimi biliyordum çünkü çok şirin davranıyordu.

"Oraya gitmek istemiyorum ama açlıktan ölüyorum. Buzdolabında iki sandviçim var, onları bana atabilir misin?"

Gözlerimi kırptım. konuştuğunu bilmiyor muydu? Eşyaları fırlatan ben miydim? "Bana bir saniye ver."

Tırazanın arkasına çekilmeden önce ellerini göğsünde birleştirdi. Ne aptal ama.

Mutfağa gitmek için oturma odasının kapısından geçerken, takım elbiseli adam Aiden ve Trevor'la konuşurken ekibin koltukların yanına beyaz şemsiyeler ve parlak ışıklar yerleştirdiğini görebiliyordum. Buzdolabından hâlâ mumlu kâğıt ambalajlarında duran iki ayak uzunluğundaki sandviçleri aldım ve

onlarla ve bir paket tatlı patates cipsiyle merdivenleri koşarak çıktı. Onu tanırdım. Sadece bir sandviçle yarım saat içinde acıkırdı.

Zac merdivenlerin başında bekliyordu, sırtını misafir odasının kapalı kapısına dayamıştı, merdivenlerden yeterince uzaktaydı, böylece altta duran herhangi biri onu göremezdi.

Teklifimi görünce yüzü güldü. O gün için hâlâ giyinmemiş olması gözümünden kaçmadı. Ben de giyinmek kalmayana kadar bekleyemezdim. "Seni seviyorum, Vanny. Seni sevdiğimi biliyor musun?"

Ona eşyalarını uzattım. "Öyle demiştin."

"Yaparım. Neye ihtiyacın olursa, ben senin sadık hizmetkârınım," dedi, fısıldarken merdivenlerden aşağı bakmakla meşguldü.

"Bir milyon dolara ne dersin?"

Zac omzunun üzerinden bana baktı. "Şey, bunun dışında her şey. Kendim için bir milyon dolarım bile yok. Evdeki fakir adam benim."

Muhtemelen benim kazandığımın sekiz katını kazandığını düşünürsek - en azından - ona fakir demezdim. Ama onu oturma odasındaki Money Bags of Winnipeg ile karşılaştırdığımda ne demek istediğini anlayabiliyordum.

"Vanessa'yı gördün mü?" Aiden'ın sesi aşağıdan merdivenlere kadar taşındı.

Tam ona nerede olduğumu söylemek için ağzımı açmışım ki, Trevor cevap verdi. "Ne zamandan beri akşam takip ediyorum?" diye cevap verdi, kesinlikle fısıltı olmayan bir sesle.

O pislik bana şişman mı dedi?

Zac'in gözleri sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi benimkilerle buluştu. Kaşlarımı çattım ve dinlemeye odaklanabilmek için işaret parmağımı ağzıma götürdüm.

Görünüşe göre, kendime acı ve öfke veren şeyler yapmaktan hoşlanan bir mazoşistmişim.

"Bir saniye önce buradaydı."

"Bunun zamanı olmadığını biliyorum, ama sana başka birini bulacağım," diye konuşuyordu pislik. "Sana işi bırakacağını söyledi, değil mi?"

Aiden'ın "Hı-hı" sesi merdivenlerden yukarı çıktı.

"Güzel. Yakında yerine birini bulacağım. Merak etmeyin."

"Değilim," diye cevap verdi hain, bu beni sadece biraz aşağıladı.

"Bunu iyi idare edemeyeceğinden endişeleniyordum," diye itiraf etti Trevor, ama ben söylenenlere kadar odaklanmışım ki, kelime seçimiyle bıraktığı ipuçlarını fark etmedim.

"Ne isterse yapabilir," diye cevap verdi Winnipeg Duvarı o soğuk sesiyle, söylediklerinde ciddi olduğunu teyit edercesine, sıfır duygu barındıran bir sesle.

Ne lanet bir pislik. Kimse beni takdir etti mi?

"Zaten ondan hiç hoşlanmamıştım," diye devam etti şeytanın avukatı. Ben de Trevor'dan pek hoşlanmamıştım, ama kahretsin.

Dünyada benim arkamdan konuşulacak daha önemli şeyler yok muydu?

Aiden ise homurdandı ve hakaretler gelmeye devam etti... "Belki sana gözleri biraz daha kolay gören birini bulabilirim. Ne yaparsın? sence?" Trevor'ın sesi yaptığı şakayla hafifledi.

Bekledim. Sonra Aiden'in ona kapamasını ve işini yapmasını söylemesi için biraz daha bekledim.

Ama boşuna bekledim. Tek kelime etmedi.

Aiden için yaptığım onca şeyden sonra... Her şey...

Trevor'ın hakkımda kötü konuşmasına izin mi verecekti? Yani, düzgün bir insan bunu yapmaz diye düşündüm. Zac ve ben olmadıkça kimsenin Aiden hakkında kötü konuşmasına izin vermezdim, ama o oda arkadaşı ve ben de uşağı olduğum için ikimizin de hapisten çıkma izni olduğunu düşündüm.

Ancak tüm konuşma -bu en üst düzeyde bir ihanet gibi hissettirdi.

Onun çalışanı olmak bir şeydi, ama ayrılmamı kadar umursamaması? Üstüne üstlük, bu pislğin benim hakkımda konuşmasına izin vermesi? Her şeyden önce görünüşüm hakkında? İşe hiç bu kadar dağınık gelmemiştim. Düz, kumral saçlarım genellikle iyiydi çünkü omuzlarımın etrafında salmaktan başka pek bir şey yapmazdım. Makyaj yapardım ve kıyafetlerim için biraz çaba sarf ederdim. Muhteşem değildim ama çirkin de değildim - en azından ben öyle düşünmüyordum. Ve tabii ki sıfır, üç ya da beş beden de değildim ama *Trevor benimle dalga mı geçiyordu? Ben mi? Lanet bir akşam yemeği rulosu mu?*

Arada bir bana asıllırlardı. Eğer bir erkek arkadaş isteseydim, bir erkek arkadaşım olabilirdi ve o da Shrek'e benzemezdi, lanet olsun.

Lanet olası pislik. Kim olduğunu sanıyordu ki? Keanu Reeves sayılmazdı zaten.

"Siktir " demeden önce ikiye kadar saymayı başardım ve kendimi kızgınlığa bıraktım.

Burada ne işim vardı? Onlara istifa edeceğimi söyleyeli haftalar olmuştu. Aiden zamankinden daha otoriter ve huysuzdu. Daha soğuk. Bu noktada suçu tamamen sakatlığına da atamazdım.

Evini temiz tutmak, yastığına çikolata koymak ve onu terk ettiğim için kendimi kötü hissettiğim için rüyalarımı ertelemek konusunda stres yapıyordum ve o Trevor'a benim hakkımda konuşmamasını bile söyleyemiyordu.

Yutkundum ve bir kez göz kırptım. Sadece bir kez. Zac'in gözleriyle karşılaştım ve çenesinin sıkıldığını gördüm. Yanağımın içini ısırarak, kaldırımda çöp tenekesinin yanında kendime söylediklerimi düşündüm. O gün yürüyüşe çıkmaya başlamıştım. Hatta biraz koşu bile yapmıştım. Geçen hafta paramı almıştım.

Bu benim ve onu nasıl geçireceğime ben karar verecektim, değil mi? Yeterince yapmamış mıydım? Yeterince katlanmadım mı? Yeterince sineye çekmedim mi?

Eğer önemli olması gereken insanlara katlanmıyorsam, neden önemli olmayan insanlara ki? Hayat ondan ne çıkardığınızı, en azından ergenlik çağındayken üvey babamın bana dayattığı *Tavuk Suyuna Çorba* kitapları bana bunu aşlamıştı. Hayat size limonlar verdiğinde, onlardan ne yapacağınızı siz seçersiniz; her zaman limonata olmak zorunda değildir.

Kendi kıcıma zihinsel bir tokat atarak, bu evdeki tek sadık kişiye başımı salladım. "Ben buradan gidiyorum."

"Van-" diye söze başladı, başını sallayarak. Uzun yüzü gergindi. "Bu konuda endişelenme. Buna değmezler."

Zac başını merdivenlere doğru eğmeden önce çenesinin yan tarafını ovuşturdu. "İkisinin de kıcını tekmelemeye kalkışmadan önce git buradan."

Bu beni sulu bir boğdu. *İkisinin de kıcını tekmelemeye çalış.* "Arada bir beni ara ya da mesaj at. Tamam mı?"

"Hiçbir şey beni bunu yapmaktan alıkoyamaz," diyerek bana güvence verdi ve yumruğunu havaya kaldırdı.

Psikopat ablalarımı düşünerek, damarlarımı içimdeki her santim zor kazanılmış kararlılıkla doldurdum ve ona yumruk attım. Sarılmadan önce bir an birbirimize baktık, sadece bir saniye, bir veda değil ama 'sonra görüşürüz'.

Merdivenlerden inerken, son kez bakacağım çıplak duvarları görmezden geldim. Oturma odasından gelen sesler beni neredeyse oraya baktıracaktı ama enerjimi boşa harcayacak kadar umursamadım.

Bunu aşmıştım.

Mutfakta çantamdan iş telefonumu çıkardım, çantamdan anahtarlarımı çıkardım ve Aiden'in ev, posta kutusu ve posta kutusu anahtarını halkadan çıkardım. Bu dört eşyayı mutfak adasının üzerine koyduktan sonra elimin tersiyle kaşımı ovuşturdum, mor çerçeveli gözlüklerimi düzelttim ve etrafta bir şey bırakmadığımdan emin olmaya çalıştım. Yine de bir şey unuttuysam, Zac onu benim için alabilirdi.

Avuç içlerimle pantolonumu ovuşturdum ve çantamı omzuma attım, gergin bir bekleyiş midemi dolduruyordu. Bunu yapıyordum. *Yapıyordum amına koyayım.*

"Dışarı çıkıp bana yiyecek bir şeyler getirebilir misin?" Gitmek için arkamı döndüğümde Trevor aniden mutfakta dikilerek sordu.

Bu salağı bile nezaketle öldürmem gerektiğini bilsem de, yetişkin olmak için içimde yeterince derinlere inemiyordum. Bu onun saçmalıklarına son katlanışındı; onu bir daha görmek, onunla bir daha muhatap olmak zorunda kalmayacaktım. Amin ve teşekkürler, İsa.

"Hayır," diye cevap verdim yüzümde küçük bir sırıtişla. "Dinner Roll şimdi gidiyor. Lütfen Aiden'a daha sonra etrafta kimse yokken ona bok yiyebileceğini söylediğimi iletmeyi unutma."

Trevor'ın ağzı açık kaldı. "Ne?"

Küçük bir zafer ateşiyle dışarı çıkarken, mutfaktan çıkarken omzumun üzerinden ona parmaklarımı . Tam kapıya uzanırken, oturma odasına bakmak için döndüğümde Aiden'ı bir kanepede muhabirle konuşurken buldum. Kısa bir an için kahverengi gözleri odanın öbür ucunda benimkilerle buluştu ve hayatım üzerine yemin edebilirim ki kaşlarının arasında bir kırıkkılık oluştu.

Tam kapıyı açarken ve kendimi bundan vazgeçiremeden, "Ben daha iyisini hak ediyorum, pislik herif," diye bağırdım, bunu yaparken dudaklarımı okuduğundan emin oldum. Sonra orta parmağımı ona doğru kaldırdım ve el sallayarak veda ettim.

Umarım ikisi de frengi kapmıştır.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir hafta ikiye, sonra üçe ve nihayet dörde dönüştü.

Aiden'ın evinden çıkmamı ve ardından işimden ayrılmamı takip eden günlerde, çalışmakla meşgul olmadığım zamanlarda Aiden'ı tahmin edebileceğimden çok daha fazla düşündüm. Bu zamanların çoğu onu öldürme isteğim etrafında bile dönmüyordu.

Evinden çıktıktan sonra ayağım beni eve götürecek kadar hızlı gaz pedalına basamadı. Yaptığım ilk şey, sevdiğim işte başarılı olmak için her zamankinden daha kararlı bir şekilde yeni bir projeye başlamak oldu. Ne pahasına olursa olsun, işleri yoluna koymak için kıcımlı yırtmaya hazır ve istekliydim.

Endişelendiğim kadarıyla bağlar kesilmişti.

Aiden tam bir ahmaktı, oysa ben onu hiçbir zaman pratik ve kararlı olmaktan başka bir şeyle suçlamamıştım. Bunu anlayabilirdim ama onun böyle bir hain olmasıyla bağlantı kuramazdım. Ben Trevor ya da Rob değildim. Onun yaptığı seçimlerden fazladan para kazanmıyordum ve o daha mutluyken benim için her şey daha iyiydi. Onun için en iyisini yapmaya çalışmamış mıydım? Onu mutlu edecek şeyler yapmaya çalışmadım mı?

Yine de geçen Noel'i küçük kardeşimi görmeye gitmek yerine Dallas'ta geçirdiğimde o pisliğin benim hakkımda konuşmasına izin , çünkü o sırada hâlâ fazla hareket edemiyordu.

Ne yazık ki, dışarı çıktıktan sonraki günler boyunca sabahları ilk işim Aiden'ı düşünmek oldu. Vücudum sekize kadar uyumaya alışkın değildi; izin günlerimde bile genellikle altıda ayağa kalkıyordum. Kahvaltımı yaparken ve kahvaltılı sosimi çiğnerken onu düşündüm. Sonra düşündüm ki

Öğle ve akşam yemeklerinde yine onunla ilgili, yemeklerini yapmaya ve bir kısmını yemeye alışkın.

Özgürlüğümün ilk iki haftasında her gün sık sık onu düşündüm. Biriyle iki yıl boyunca haftanın beş, altı, hatta bazen yedi günü bir rutine girmeden çalışamazdınız. Onu hayatımdan bir kalemle çizilmiş gibi silemeyeceğimi biliyordum.

Dinlenmesi gereken bir güne denk gelse bile cenazeme gelmeyecek bir adamla çalışmaya devam ettiğimi fark ettiğim anı silmek şöyle dursun. Cenazeme gelmeyen aile üyelerimin olması da acımı hafifletmeye yetmedi.

Birkaç gün sonra öfkem azaldı ama ciğerlerimi dağlayan o ihanet hissi tam olarak geçmedi. Onunla ilgili bir şeyler dönüyordu; bu çok açıktı. Belki normal şartlar altında bu kadar büyük bir hıyar gibi davranmazdı.

Ama hayali kumda çizdiğim ince çizgiyi aşmıştı. Ve doğru hissettiğim şeyi yaptım.

Yani yapıldı.

Hayatımı kendi patronum olarak yaşamaya devam ettim, zaten planladığım da tam olarak buydu.

Ve ne yaptığıma dönüp bakmadım.

Bir gece spor salonuna yaptığım ziyaretin ardından daireme doğru hızlı adımlarla yürüyor, yatmadan önce bitirmeyi hedeflediğim bir kitap tasarımına eklemek istediğim son beyin fırtınası dokunuşlarını tamamlıyordum ki merdivenlerin dibinde oturan bir figür fark ettim. Özellikle kendi sitemdeyken her zaman altında bulundurduğum biber gazını okşayarak gözlerimi kısıtım ve o anda orada kimin oturuyor olabileceğini merak ettim.

Saat gecenin dokuzuydu. Hava karardıktan sonra bizim sitede sadece uyuşturucu satıcıları takılırdı. Diğer herkes daha iyi bilirdi. Ayrıca, yaz sıcağında ve sivrisineklerle dışarıda oturmayı kim severdi ki?

Bunu aklımda tutarak biraz daha hızlı yürüdüm, iki millik koşumdan sonra dizimin sadece biraz ağrıdığının bilincindeydim. İki mil! Haftada dört kez koşarak bir millik sabit bir mesafeye ulaşmam sadece yarım ayımı almıştı ve sonra biraz daha hızlı giderek bir mil daha eklemiştim. Artık

bir şeydi ve kendimle gurur duyuyordum. Planım bu hafta bir mil daha koşmaktı.

Elim hâlâ biber gazımdaydı ve gözüm... adamdaydı; merdivenlerin dibinde oturan kesinlikle bir adamdı. Gözlerimi kıstım. Anahtarlarım boşa duran elimdeydi, ya kapımı açmak için ya da iş başa düşerse birini gözünden bıçaklamak için kullanılmaya hazırdı.

Tam spreyimi çıkarmaya başlamıştım ki bir erkek sesi . "Vanessa?"

Bir anlığına, gürleyen, ses tonuyla donakaldım, merdivenlerde oturan bu yabancıнын adımı bildiği gerçeğine biraz daha hazırlıksız yakalandım.

Sonra aklıma geldi. Tanıma.

Yabancı olmayan adam ayağa kalktığında olduğum yerde durdum ve gözlerimi kırptım. "Hey." Eski patronum etkileyici boyuyla doğruldu,

O olduğunu doğruladı. Aiden. Aiden'dı. İşte.

Çömelmiş, spor yapan herhangi bir adam olabilirdi, özellikle de kollarını iki yanına sıkıştırmış ve onu ünlü yapan kaslarını gizlemişken. "Burada ne yapıyorsun?" diye ağzımdan kaçırmadan önce aklımdan geçen ilk düşünce, bana karşı ilk kez 'H' kelimesini kullanmış olma ihtimaliydi.

Kesinlikle kaşlarım çatılmıştı. Bir aydır ilk kez onu tişörtü ve şortuyla içime alnım kırışıyor ve buruşuyordu.

Yüzü her zamanki gibi değişmez bir maskeydi. Geçmişte yüzlerce kez gördüğüm kahverengi gözlerini dikmiş, iki hafta önce Diana'nın saçımı boyamasına izin verdiğim parlak yakut kırmızısına bakıyordu. Bu konuda yorum yapmadı. "Burada mı yaşıyorsun?" Sorusu aramızdaki havayı aniden kesti. Bakışları biber spreyimi tuttuğum elime ve parmaklarımın arasına sıkıştırdığım anahtarlara .

Komşularımı, berbat binayı, her zaman bir şekilde bakımsız olan park halindeki arabaların sayısını ve üzerinde ölmekte olan çimenlerin bulunduğu çatlak kaldırımı düşündüm. Nadiren misafirim gelirdi, bu yüzden yaşadığım yeri önemsemem için bir neden yoktu. İhtiyacım olan tek şey başımı sokacak bir çatı idi. Ayrıca, daha kötüsü de olabilirdi. Her şey her zaman daha kötü olabilirdi. Bunu asla unutmamaya çalıştım.

Sonra Aiden'in yaşadığı güzel siteyi ve daha önce birçok kez yemek pişirdiğim harika mutfağı düşündüm... ve sonunda

Dairemdeki lekeli halıyı ve soyulan vinil tezgahları sadece hafif bir ürperti ile hayal ettim.

Lüks bir apartman dairesinde yaşamadığım için utanmayacaktım. Burası bana ait olan ilk yerdı ve ihtiyacım olan şeyi yapmıştı: bana huzur içinde uyuyabileceğim ve çalışabileceğim bir yer vermişti.

Ben de yavaşça başımı salladım, onu gördüğüme şaşırmıştım -tamam, çok şaşırmıştım. ayrıldığımdan beri Zac'le birkaç kez konuşmuş, iki kez de yemeğe gitmişim ama bir kez hariç, konuşmalarımızın hiçbirinde Aiden'dsöz etmemişti. Eski patronum hakkında bana söylediği tek şey birlikte çalıştıklarıydı. Bu fazlasıyla yeterliydi.

Aiden'in bakışları bir an bile tereddüt etmedi. Uzak, temiz yüz ifadesi hiç değişmedi. "Seninle konuşmak istiyorum," demekten çok talep etti.

Nerede yaşadığımı nasıl öğrendiğini bilmek istiyordum ama soru boğazımda düğümlenmişti. Ona söylemem gerektiğini bildiğim tek heceli kelime blokta bir gezintiye çıkmıştı... ve sonra hatırladım: akşam yemeği rulosu.

Trevor denen o piç kurusu bana akşam yemeği rulosu demişti ve bu adam hiçbir şey söylememişti.

Elimde olmadan şortumun bol tarafını sıktım. Son beş haftada neredeyse on kilo vermişim ve bu durum kıyafetlerimin çoğuna zarar vermişti. Ama Trevor'ın yorumunu düşünmek beni daha da sinirlendirdi ve daha da kararlı hale getirdi.

"Hayır." İşte, söyledim. Kolaydı. Bunu söylemek çok kolaydı. "Zamanım yok. Yapacak çok işim var."

Bu kadar kaba davrandığım için suçluluk duygusu içimi kemirdi ama onu bastırdım. Ona tek bir şey bile borçlu değildim, ne bir dakika ne de fazladan bir düşünce.

O inatçı, güçlü çene yukarı kalktı, o dolgun, erkeksi ağız düzleşti ve gözlerini kırıştırdı. "Benim için birkaç dakikan yok mu?"

Sertçe yutkundum ve bakışları altında kıpırdanma isteğimle savaştım. "Hayır. Yapacak çok işim var," diye tekrarladım, o tanıdık yüze eşit bir şekilde bakarak.

Alnında beliren çizgiler, bir saniye önce savaştığı duyguyu yatıştırdı. Şok. Muhtemelen hayatında ilk kez şok olmuştu ve bu bana onun bakışları altında sarsılmamak için güç ve güven verdi.

"Konuşmamız gerek," diyerek tipik Aiden tarzıyla yorumumu geçiştirdi.

Ne hakkında konuşmamız gerekiyordu ki? Aramızda söylenmesi gereken her şey söylenmişti. O bir pislikti ve benim işim bitmişti. Daha ne vardı ki?

"Bak, gerçekten meşgulüm."

Tam başka bir bahane uydurmak üzereydim ki önümdeki binanın kapılarından biri büyük bir gürültüyle kapandı. Sitemdeki herhangi biri benim merdiven boşluğunda kimin durduğunu öğrenirse neler olabileceğini öğrenmek istemedim. Pazar akşamları her yerde futbol taraftarları olduğunu bilecek kadar çok evde bulunmuştum.

İç çekerek ve buraya ne için geldiyse onu almayacağına dair kendime söz vererek onu kapıya doğru salladım. "Konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum," diye cevap verebildim sadece. Dairemin dışında durmak istiyor muydum? Hayır. İçeri girmek istiyor muydum? Hayır. Ama komşularımın yarı ünlü bir milyonerin kapımın önünde durduğunu öğrenmesini kesinlikle istemiyordum. "Ama kimse seni görmeden biraz içeri girebilirsin," dedim mırıldanarak ve kapının kilidini açmak için geri döndüm. "Sanırım," diye ekledim çünkü onu görmek beni oldukça şirret yapıyordu.

Ona defolup söylemeliydin, Van, dedi beynim. Ve bu doğrudu.

Kapıyı onun için açık tuttum ve o içeri girerken çevresel görüşümden onu izledim. Kapı kilitlendikten sonra ışıkları açtım ve defansın büyük oyuncusu içeriye doğru birkaç tereddütlü adım attı. Başını bir o yana bir bu yana çevirdiğini, duvarda asılı duran tuval resimlerine baktığını görebiliyordum - köşelerdeki baş harflere yakından bakmadığı sürece benim eserim olduklarını bilmiyordu. Onun evinde ya da onunla olmadığım zamanlarda ne yaptığımı hiç sormamıştı ve ben de bundan hiç bahsetmemiştim.

Düşündüğümde komikti, çünkü takımında tam olarak ne yaptığımı bilen oyuncular vardı. Web sitesi afişlerini yeniden yapmam için beni arayan oyuncular, dövme tasarımlarını yaptığım oyunculardan ikisi ve işte bu adam. İki kez görüştüğüm bir adam, "Tanıtım çekimlerinizin biraz daha sade olabileceğini düşünüyordum. Kullandıkları yazı tipi

İsminiz çok net görünmüyor ve yerleşimi de garip. Senin için değiştirmemi ister misin?" diye sormuş ve her seferinde karşılığında ne yapmıştı?

"Zahmet etme" demişti.

Beni başından savmıştı. Ona bu öneriyi yapacak cesareti bulmam haftalarımı almıştı ve bunu bedavaya da yapabilirdim. Ama sorun değildi. Bu onun kariyeri ve markalaşmasıydı, benim değil.

Oturma odamdaki koltuğa yerleşti ve ben de sandalyeyi döndürerek ona baktım, olabildiğince eşit ve bağlantısız bir şekilde. Oda oldukça küçüktü. Dairenin tamamı tek kişilikti. Sıkışık bir şekilde sığan tek mobilya iki kişilik kanepeler, çalışma masam, sandalyem ve televizyon sehпасı olarak kullanılan bir kitaplıktı. Onun neredeyse tüm alanı tüketmesini izlerken sinirlerim hiç bozulmadı.

Onunla aramızdaki bu şeyi aşmıştım ve arkadaşça davranmak için içimde en ufak bir istek yoktu. Onunla şakalaşmak ya da aramızda herhangi bir kırgınlık yokmuş gibi davranmak istemiyordum. Aksine, benim dairemde olmasından rahatsız olmuştum.

Kaybedecek bir şeyim kalmamıştı ve artık maaş çeklerimden o sorumlu değildi. Onunla geçirdiğim son birkaç gün için ödeme alamayacağımı fark ettiğimde strese bile girmemiştim çünkü Aiden ya da Trevor'la iletişime geçmemin hiçbir yolu yoktu. O şekilde çekip gitmek ve bu süreçte onu terslemek, kaybettiğim her kuruşa değmişti.

"Neden buradasın, Aiden?" Oturmamızın üzerinden bir iki dakika geçtikten sonra nihayet sessizliği bozdum.

Aiden ellerini kucağına koymuştu, yüzü maçtan önce olduğu gibi mesafeliydi; omuzları bile her zamanki gibi gergin, omurgası her zamanki gibi dikti. Evdeyken bile onu gerçekten rahat gördüğümü hiç sanmıyordum. Saçları yeni kırlaştırılmıştı, iyi ve sağlıklı görünüyordu. Her zaman olduğu gibi. Sanki birbirimizin huzuruna son çıkışımızdan bu yana bir ay geçmemiş gibiydi.

Karanlık bakışlarını üzerime dikti ve "Geri dönmeni istiyorum" dedi.

Rüya görüyordum. Bu muhtemelen kullanmak için en iyi kelime değildi.

Gece uykusu mu? Kuruntulu, belki?

"Affedersiniz?" Kan çanağı olmadıklarından emin olmak için gözlerinin etrafındaki beyazlara bakarken nefes aldım. Sonra kokarca gibi kokmadığından emin olmak için kısa bir koku aldım. Kokmuyordu ama görünüşe göre her şey mümkündü. "Sen... sen şu anda uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

Aiden bana sert ve yavaş bir şekilde göz kırptı. Kısa ama inanılmaz kalın kirpikleri kısa bir saniyeliğine dinlendi. "Affedersiniz?" Sesi bastırılmış ve temkinliydi.

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun?" Kendimi tekrar ettim çünkü burada bana bunu ayıkken sormasının imkânı yoktu.

Değil mi?

Gözlerini kırpmadan bana baktı ve sert, saçma sapan bir ağızla konuştu. "Ben uyuşturucu kullanmıyorum," dedi, açıkça aşağılanmıştı.

Ona inanmıyormuş gibi baktım, çünkü . Onun için çalışmaya geri döneceğimi düşünmesine sebep olan şey ?

İlaçlar.

Uyuşturucu, buraya gelerek zamanını boşa harcamanın iyi bir fikir olduğunu düşünmesini sağlayacaktı. Trevor'dan benim için yapmasını istediğim veda yorumu yeterli değil miydi?

Ne düşündüğüm yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü başını salladı ve tekrarladı. "Uyuşturucu kullanmıyorum, Vanessa."

Bir bağımlıyla birlikte büyümüştüm ve kontrolden çıktıklarına dair işaretler gözlerinin önünde olsa bile bir sorunları olduğunu inkâr ettiklerinin farkındaydım. Gözlerimi kısıtım ve bir şeylerin peşinde olduğuna dair bir işaret bulmaya çalışarak yüz hatlarını tekrar inceledim.

"Bana öyle bakmayı kes. Hiçbir şey kullanmıyorum," diye ısrar etti, bronz alnında belli belirsiz çizgiler vardı - güneşte geçirdiği zamanın çocukları ve yirmi iki değil otuz yaşında olduğunun bir işareti.

Kollarında garip morluklar olmadığından emin olmak için kollarına baktım ve hiçbir şey bulamadım. Sonra ellerine baktım, parmaklarının arasındaki narin ete bakarak herhangi bir olup olmadığını görmeye çalıştım. Hâlâ bir şey yoktu.

"Hiçbir şey kullanmıyorum." Durakladı. "Ne zamandan beri ağrı kesici almak istediğimi biliyorsun?"

Duraksama sırası bendeydi, dairemin güvenliğinde onun gözleriyle buluştum ve yavaşça "Asla" dedim. Yutkundum. "Ama aynı zamanda senin bir pislik olduğunu da bilmiyordum," diye cevap verdim kendimi durduramadan.

Bir saniyeliğine geri çekildi. Hareket çok küçüktü, küçükten de küçüktü ama onu görmüştüm. Oradaydı. Burun delikleri genişçe açıldı, bu hareket o kadar abartılıydı ki, elimde olmadan içine çektim. "Vanessa-"

"Özür dilemene ihtiyacım yok." Ellerim kucağında oynasırken, o küçük ihanet duygusu göğüslerimin arasından geçip bana olanları henüz tam olarak atlatamamış olabileceğimi hatırlattı. *Belki de*. Ama kendimi ona "Senden hiçbir şey istemiyorum" demeye zorladım.

Ağzını açtı ve hayatım üzerine yemin edebilirim ki yanaklarının kaslar seğirdi. Küçük bir ses çıkardı, kekelemenin başlangıcıydı, sanki birbirimizi tanıdığımızdan beri ilk kez bana önemli bir şey söylemek istiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Mesele şu ki, hiç havamda .

Söylemeyi düşündüğü her şey için bir ay çok geçti. Bir yıl çok geç. İki yıl çok geç.

Sevdiklerime neden aniden işi bıraktığım konusunda yalan söyledim. Bu kadar aptalca ve önemsiz bir şey için endişelenmelerini ya da kızmalarını istemediğim için yıllar boyunca onlara söylemekten kaçındığım şeylerin listesine bir yalan daha ekliyordum.

Yine de önemli değildi. Artık onun için çalışmıyordum ve dürüst olmak gerekirse onu bir daha asla görmemeyi umuyordum. Bu kadar sinirlenmenin ne anlamı vardı? Kendime bu şekilde ayrılmanın en iyi yol olduğunu söylemeye çalıştım. Aksi takdirde, yerime geçecek kişiyi daha ne kadar bekleyeceğimi kim bilebilirdi? Belki de benden çabucak kurtulmaya çalışırlardı, ama bunu asla bilemeyecektim.

Olabileceğimiz kadar eşittik. Yüzlerce kez gördüğüm biri için en ufak bir tanıma mırıltısı dışında hiçbir şey hissetmiyordum. Hayran olduğum, bir zamanlar saygı duyduğum bu adam kalbimi biraz kırmış ve beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Yine de hayatıma devam ettim, diye düşündüm, ellerimi hareketsiz tutmaya zorlayarak. "Sadece neden burada olduğunu bilmek istiyorum. Gerçekten yapmam gereken şeyler var," dedim sakın bir sesle.

İkisini hak etmiş olan adam, çünkü o zamanlar bile koca bir silah çocuğuydu, başını yana eğdi, dili üst dişlerinin üzerinde gezindi. Adem elmasının büyük düğümü sallanırken, sonunda bakışlarını suçlayıcı bir şekilde bana yöneltti. "Birkaç gün sonra dönmeni bekliyordum ama hiç dönmedin."

Bu kadar kolay lokma mıydım? "Gerçekten bunu yapacağımı mı düşündün?" Ona en iyi 'ciddi misin' bakışımı attım.

Gözleri kısa bir süreliğine yana kayd ı ama hiçbir şeyi kabul ya da inkâr etmedi. "Geri gelmeni istiyorum."

Ne olursa olsun, beni suçluluk duygusuna sürüklemeyecekti. Cevabımı düşünmeme bile gerek yoktu. "Hayır."

Beni görmezden gelmeye karar verdi. Şok edici. "Trevor'ın seni bulmasını sağlamaya çalıştım ama kimse başka bir cep telefonun olduğunu ya da doğru adresini bile bilmiyordu."

Elbette kimse bilmiyordu, çünkü hiçbir i benim hakkımda bir şey öğrenmek için çaba sarf etmemişti, ama ben bunu kendime sakladım. Ellerindeki adres, Dallas'ın kardeş şehri Fort Worth'ta Diana ve kardeşiyle birlikte yaşadığım yere aitti. Rodrigo bir buçuk yıl sonra kız arkadaşı hamile kalınca taşınmış, ben de Aiden'ın yanında işe başlayınca kendi evimi tutmuş, her gün neredeyse bir saat gidip gelmek yerine Dallas'ta kalmaya ihtiyaç duymuştum. O zamandan beri Diana da kendi evine taşınmıştı.

Aiden'ın Zac'in adını vermemesi de gözüm den . Küçük çevremizde kişisel numaramı bilen tek kişi oydu ve bunu paylaşmayacağından emindim.

"Geri gel."

Gözlüğümün köprüsünü yukarı kaldırdım ve İngiliz dilindeki en güçlü, en dirençli kelimelerden birini kullandım: "Hayır."

"Sana daha fazla
ödeyeceğim." Cazip
ama "Hayır."
"Neden olmaz?"

Neden olmasın? Erkekler. Sadece erkekler bu kadar *aptal* olabilirdi. Söyledikleri için benden özür dilememişti. İyi davranmaya ve geri dönmem için beni kazanmaya bile çalışmıyordu. Her zamanki eski saçmal ıktı.

Geri gel.

Neden

dönmeyeyim?

Vesaire, vesaire,
vesaire.

Neden olmasın?

Neden yapayım ki?

Neredeyse istediğini yapmadığım için üzgün olduğumu söyleyecektim ama değildim.

Azıcık bile değil. Aiden'ı içime çekerken, onun ezici büyüklüğü kanepemi yutuyor, geri dönmemi istiyor ve neden geri döndüğümü anlamıyordu.

'iyi' olmanın hiçbir işe yaramayacağını fark ettim. Ona gerçeği ya da en azından mümkün olduğunca gerçeğe en yakın şeyi söylemeliydim. Küçük, olgunlaşmamış bir parçam kaba olmak istiyordu.

Beni incittiği gibi onu da incitmek istedim ama onu içime alırken, bana hayallerimi gerçekleştirmemi sağlayan bir iş sağlayan adamı da içime aldım. Bu, en kötü zamanlarında, dünyada sevdiği tek şeyi bir daha asla oynayamayacağı ihtimaliyle yüzleştğinde gördüğüm kişiydi.

Bu Aiden'di. Bazı sırlarını biliyordum. Onu önemsemek istemiyordum, ama sanırım bir zamanlar olduğu gibi bilinçaltımda, sakatlanmış bir versiyonu olsa bile, buna engel olamıyordum. Trevor, Susie ya da tanıdığım, sırf kötü olmak için kötü davranan herhangi biri gibi olmak istemiyordum.

Bu yüzden olabildiğince basit tuttum. Parmaklarımı kalçalarımın altına soktum ve dedim ki, "Sana söyledim. Daha iyisini hak ediyorum."

ALTINCI BÖLÜM

"Lanet olsun."

Taksi misafir girişindeki kompleksin önünde durduğu anda park yerindeki siyah Range Rover'ı fark ettim. Görmem mümkün değildi; geçmişte birkaç kez yağ değişimi ve yıkama için götürmüştüm. Otoparktaki en güzel araba değildi -komşularımdan bazılarının Escalade'leri ve Mercedes'leri vardı, paralarının nasıl yettiğinden emin değildim- ama Aiden'in plaka numarasını tanıdım.

Yine de onu orada görmek beni hazırlıksız yakaladı.

Birkaç gün önce evimden yüzünde bir gülümsemeyle ayrılmamıştı. Onun için çalışmaya geri dönmek istemediğimi açıkça söyledikten sonra bana farklı bir dil konuşuyormuşum gibi bakmış ve "Bu bir şaka mı?" diye sormuştu.

İşte sana kibir.

Vereceğim tek cevabı vermiştim. "Hayır."

Ayağa kalktı, dikkatini bir an için tavana yöneltti ve gitti. Ve hepsi bu kadar.

Beklediğim son şey onun geri gelmesiydi. Yine de belki de şaşırmamalıyım. Bir şeyi kafasına koyduğunda, hiçbir şeyin onu hedefinden alıkoyamayacağı bir insan olduğunu öğrenmiştim. Bu kişi sadece duymak istediklerini duyan biriydi. Bu bende pek de sıcak bir his bırakmamıştı. Sanırım büyük bir parçam, özellikle de sadakatsizliğini bu kadar açık bir şekilde ortaya koyduktan sonra, onunla temiz bir kesim yapmak istedi ve bekledi.

Adresimi bir şekilde öğrenmiş olması ve bana nasıl olduğumu sormak için tek bir çaba bile sarf etmemişken evime gelmek için kendi yolundan çıkması, beni muhtemelen olması gerekenden daha fazla hayal kırıklığına uğrattı. Artık çok geçti. Geçmişte ondan istediğim tek şey dostluk değilse bile en azından biraz sadakatti ve o bana bunu bile verememişti.

"Her şey yolunda mı hanımefendi?"

"Her şey yolunda, teşekkürler," diye yalan söyledim, kavrayarak. "Anahtarlarımı kaybettiğimi sanıyordum ama buldum. Sana ne kadar borcum var?"

Ücretimi ödeyerek arabadan indim ve aceleyle kapıdan geçtim.

Bir elimde biber gazı spreyim, diğer elimde anahtarlarım ve bilekliğimle daireme doğru ilerlerken, şu anda bu saçmalıklarla uğraşamayacak kadar çok şarap içtiğimin farkındaydım.

Ziyaretçim merdivenlerde onu günler önce bulduğum yerdeydi.

Aiden'in bakışları hemen bana takıldı, on üç beden ayaklarına tırmanırken akşam yemeğinde giydiğim elbisenin geziniyordu. Dizlerine kadar uzanan bir antrenman şortu ve bir tişört giymişti, antrenmanı bırakıp doğruca buraya geldiğinden emindim. Eğer randevularım doğruysa, takım sezon öncesi kampının yarısındaydı ve Aiden gibi tecrübeli oyunculardan çok çaylaklara odaklanmıştı.

"Konuşmamız gerek," dedi hemen, gözleri göğsüme doğru ilerledi ve pamuklu sundress'in tam göğüslerimin arasındaki düşük eğimine takıldı.

Huh.

Kapıma yaklaşırken bana baktığı meraklı ifadeyi görmezden gelerek ona yan gözle baktım. Daha önce onun yanında elbise giymemiş değildim ama hiçbir dizimin üstünde değildi ve hepsi de Kızları örtüyordu. Şu an üzerimde olan mı? O kadar da değil. Ama bu, birkaç hafta önce üye olduğum çöpçatanlık sitesinde tanıştığım biriyle randevumda giydiğim 'neredeyse iki yıldır ilk kez bir erkekle buluşuyorum' elbisemdi. Mesajlaşmalarımızda oldukça iyi anlaşmış olsak da yüz yüze pek anlaşamamıştık. Plakamı yazabilecek bir yabancıyla tanışmak konusunda paranoyak olduğum için, akşam yemeği yiyeceğimiz İtalyan restoranına taksiyle gitmiştim.

"Bana birkaç dakika ver," dedi biraz daha az güvenli ve agresif bir tonda, gözleri hala elbiseme dalıyordu.

Dilimin ucuna "İki yıl sonra nihayet konuşmak mı istiyorsun?" demek geldi ama kendimi tuttum ve anahtarı kilide sokmadan önce kaşlarımı kaldırarak ona

Yanağındaki bir kas seğırdi ve "Lütfen" diye bağırdı.

Cehennem buz kesmek üzereydi. Lütfen mi demişti?

Ben daha fazla düşünmeden, benimkinin üstündeki dairelerden birinden aniden sesler gelmeye başladı. Aiden'ın iri cüssesi biraz fazla dikkat çekiciydi, özellikle de Dallas'ta ünlü biri olduğunda. Daha birkaç gün önce, sitenin etrafında arkasında GRAVES yazan bir avuç Three Hundreds forması görmüştüm. İhtiyacım olan son şey, yıllardır patronum olduğunu kimseye belli etmemeye özen gösterirken birinin onu görmesiydi.

"gel," diye mırıldandım ve biri onu fark etmeden önce elimle hızlıca içeri girmesini işaret ettim.

İki kez söylenmesine gerek yoktu. Aiden, üç adam merdivenlerden inerken kapıyı kapatıp kilitlememe yetecek kadar bir süre içinde içeri girdi. Etrafından dolaştım ve onu içeri davet ettiğim için kendime kızarak oturma odamı denetleyen mutfığa yöneldim.

"Farklı görünüyorsun." Onun bu yorumu adımlarımın bir anlığına duraksamasına neden oldu.

"Daha önce de senin önünde elbise giydim," diye terslendim, istediğimden biraz daha acı bir şekilde.

"Öyle bir şey değil," diye hızlı, neredeyse küstahça bir cevap geldi ve kaşlarımı çatmama neden kadar agresif bir şekilde ortaya çıktı.

"Gömleğinden bahsetmiyordum."

Gömleğim mi?

"Farklı görünüyorsun."

Burnumu çektim ve mutfak tezgahının etrafında döndüm. "Saçlarımın rengi değişti ve kilo verdim. Hepsi bu kadar."

Küçük masama oturan Aiden'ın bakışları vücudumun görebildiği kısımlarında, yüzümde, boynumda, göğsümde ve çıplak kollarımda gezindi. Tanrım, beni utandırdı. O karanlık gözleriyle üzerimde bir kez daha gezinirken, kalın kaşları alnına doğru tırmandı ve "hmm" der gibi gelişigüzel bir ses çıkardı. Aiden'la ilgili çoğu şey gibi, başka bir düşünce hemen unutuldu. Ağzından çıkan bir sonraki yorum bunu doğruladı. "Gelip benim için tekrar çalışmanı istiyorum."

Buzdolabına dönerken iniltimi tutamadım.

"Ciddiyim," diye devam etti, sanki ondan şüphe ediyormuşum gibi.

Buzdolabını açmakta acele etmedim ve su sürahisini çıkarmak için eğildim. İnatçıydım. Kusurumu dürüstçe kabul ettim. Ama Aiden? Aman Tanrım. Beni fersah fersah geçmişti; inatçılığı ve dik kafalılığı yepyeni bir seviyeye taşımıştı. Birkaç gün sonra varlığını unutmuş olması gerekiyordu.

Buzdolabının kapağını kapatırken dikkatimi aşağıda tutarak sakinleştirici bir nefes aldım ve verdim. Onu tanıyordum ve bu şekilde davranması gerçekten sürpriz olmamalıydı. Bu, bir çocuğu hayatı boyunca şımarttıktan sonra iş işten geçtikten sonra ona haddini bildirmeye çalışmak gibiydi. Birbirimizi tanıdığımız süre boyunca yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermiştim ve şimdi bununla başa çıkmak zorundaydım. "Ben de söylediklerimde ciddiydim. İstemiyorum ve yapmayacağım."

Sessizlik, ikimizin de birbirimize söyleyebileceğimizi düşündüğüm ama söylemediğimiz şeylerle saniye saniye, şamatalı ve sonsuz bir şekilde akıp gitti.

Aiden'in oturduğu sandalye ağırlığıyla gıcırdıyordu. Ona bakmak . Sanki kanseri tedavi etmişim gibi, "Sinirlerimi bozmuyorsun," dedi.

Ona bakamadım. Ona bakamadım bile. *Beni sinirlendiremezsin.* Sürahiyi tezgâhın üzerine koymak ve boştaki elimle tezgâhın keskin kenarını kavramak zorunda kaldım. Nasıl karşılık vermemi bekliyordu? Böylesine içten bir iltifat için ona teşekkür etmemi mi istiyordu?

Saydım. *Bir, iki, üç, dört*, böylece hayal kırıklığı içinde ağzımdan *bir* şeyler kaçırılmayacaktım. Kelimelerimi dikkatle seçerek başımı kaldırdım ve dolaptan bir bardak çıkardım. Bardağıma su doldururken, "Bir sonraki çalışanınıza konuşmanın gerekli olmadığını söyleyin," dedim.

"Sana bunu hiç söylemedim," diye karşılık verdi kaba, alçak sesi.

"Yapmak zorunda değildin." Ne de eylemler sözlerden daha yüksek sesle konuşuyordu.

Öfkeli bir ses çıkardı ve ardından su sürahisini buzdolabına geri koyarken beni durduran bir şey söyledi. "Sen iyi bir çalışansın."

Bir, iki, üç, dört, beş.

Söyleyebileceği onca şey varken.

O anda yüzüne bir tokat atabilirdim. Gerçekten yapabilirdim. "Dünyada bir sürü iyi çalışan var. Birinin görevini yarım yamalak yapmaması için yeterince iyi para ödüyorsunuz." Suyu buzdolabına koydum ve

kapıyı kapattı. "Neden burada olduğunu bilmiyorum. *Artık asistanın olmak istemediğim halde* neden geri *dönmemi* istediğin konusunda ısrar ediyorsun Aiden. Kendimi daha açık ifade edemiyorum."

İşte. Söylemiştim ve bu aynı hem acı verici hem de rahatlatıcıydı. "Senin için ilk çalışmaya başladığım zamanı hatırlıyor musun? Sana her gün nasıl günaydın dediğimi ve nasıl olduğunu sorduğumu hatırlıyor musun?"

Cevap vermedi.

Mükemmel. "Ve sana kaç kez bir sorun olmadığını sorduğumu ya da seninle şakalaşmaya çalıştığımı ama senin beni görmezden geldiğini hatırlıyor musun?" Dudaklarımı yaladım ve bir omzum buzdolabına dayalı, onu mutfak masasında görebilecek şekilde olduğum yerde durdum. "Sen izin vermediğin sürece kimsenin seni sinirlendirebileceğini sanmıyorum. Zaten bunların hiçbirinin artık önemli olmadığını sana söylemiştim. Senin için çalışmak istemiyorum."

İri adam koltuğunda öne doğru oturdu, burun delikleri açıldı. "Önemli çünkü geri gelmeni istiyorum."

"Başından beri orada olmamı umursamadın bile." Yapmaya çalıştığı şeye karşı duyduğum ani öfke omurgamdaki sinirleri ateşe verdi. *Kafanı buzdolabına vurmayacaksın. Kafanı buzdolabına vurmayacaksın.* "Beni tanımıyorsun bile-"

"Seni tanıyorum," diye sözümü kesti.

Bilmediğim bir öfke göğsümü sıktı. "Beni tanımıyorsun. Beni hiç tanımaya çalışmadın, o yüzden bana bunu söyleme," diye tersledim ve aptalca bir nedenden dolayı kendimi suçlu hissettim. "Sana işi bıraktığımı söyledim ve sen hiç umursamadın. Şimdi neden umursuyorsun bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Seninle benim aramdaki bu iş ilişkisi sona erdi ve başlangıçta sahip olduğumuz tek şey buydu. Başka birini bul, çünkü senin için çalışmaya geri dönmeyeceğim. Hikayenin sonu bu."

Aiden gözünü kırpmadı, nefes almadı ya da vermedi; kırırdamadı bile. Bakışları sanki gözbebekleri duygusal manipülasyon yapabilen, her şeyi bilen lazerlermiş gibi bana kilitlenmişti. Uzun bir süre boyunca küçük dairemde tek bir ses bile çıkmadı. Sonra aniden, tamamen Aiden'a ait bir ses tonuyla, sanki ağzımdan çıkan tek bir kelimeyi bile duymamış gibi, "Yeni birini istemiyorum. Ben seni istiyorum."

Birden onun geri dönüşünü kaydedebilmeyi diledim, böylece her hafta gelen kutusunu randevu, oral seks, arkadaşlık ve seks teklifleriyle dolduran yüzlerce kıza internette satabilirdim.

Ama bunu yapamayacak kadar her saniye daha da sinirlenmekle meşguldüm.

Bana bunu söyleyecek cesareti nereden buluyordu? "Belki -ve ben sadece gelecek için bunu düşünmeni istiyorum- sen çalışanları elde tutmada başka hangi faktörlerin önemli olduğunu göz önünde bulundurmalıdır. Bilirsiniz, insanlara takdir edildiklerini hissettirmek, size sadık kalmaları için onlara bir neden vermek gibi. Bu sadece maaş çekinden ibaret değil," diye elimden geldiğince nazik bir şekilde cevap verdim, her ne kadar çocuk eldivenleriyle ele alınmayı tam olarak hak etmediğini çok iyi bilsem de. "Birini bulacaksın. Ama bu ben olmayacağım."

Kahverengi gözleri keskinleşti ve midemin huzursuz bir his bıraktı. "Sana daha fazla ödeyeceğim."

"Beni dinle. Bu parayla ilgili değil, Tanrı aşkına."

O anda kafasından binlerce farklı düşünce geçiyor gibiydi, yanaklarından biri yarım bir yüz buruşturma gibi görünen bir şekilde geri çekildi.

Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ve iç çektim. Bu noktaya nasıl gelmiştik? Altı hafta önce bana "Merhaba" demesini bile sağlayamıyordum. Şimdi ise evime gelmiş, elden düşme yemek masamda oturmuş, ben çekip gittikten sonra tekrar onunla çalışmamı istiyordu.

Alacakaranlık Kuşağı'ndan bir bölüm gibiydi.

Çenesi çok aşına kararlı bir hareketle geriye doğru eğildi. "Vizemin süresi gelecek yıl doluyor," dedi.

Ve... Çenemi kapadım.

Birkaç ay önce postasını açtığımı ve resmi görünümlü bir mektupta vizesiyle ilgili bir şey gördüğümü hatırladım. İşten ayrılmadan hemen önce, masasına bıraktığım şeyleri kontrol etmesi gerektiğini söylediğimde tekrar almış olabileceğini düşündüğüm bir mektup.

Vizenin bir pislik olmak için nasıl bir bahane olarak kullanılabileceğini anlamıyordum. "Tamam. Yenilemek için evrakları çoktan gönderdiniz mi?" Kelimeler daha ağızımdan çıkar çıkmaz kendime ne halt ettiğimi soruyordum. Bu benim değildi. Beni o sağlamıştı.

Ama yine de "Hayır" dediğinde bunu beklemiyordum.

Anlamamıştım. "Neden olmasın?" Lanet olsun! *Soru sorarak ne halt ?* Kendimi azarladım.

"Bu bir çalışma vizesi," sözleri yavaştı, sanki zihinsel engelli ya da onun gibi bir şeymişim gibi.

Hala sorunun ne olduğunu anlamadım.

"Üç Yüzler için oynamak benim için öznel bir şey."

Kariyerinde kafatasına çok fazla darbe almış olabileceğini düşünerek ona göz kırptım. "Sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

İmza attığı herhangi bir takım yeni bir vize almasına yardımcı olacakken neden vizesi konusunda endişelendiğini sormadan boğazını temizledi. "Kanada'ya geri dönmek istemiyorum. Burayı seviyorum."

Bu, birlikte çalıştığımız süre boyunca anavatanına sadece bir kez gitmiş olan aynı Winnipeg yerlisiydi. El Paso'da büyümüştüm ama ben de pek 'eve' gitmezdim çünkü artık hiçbir şey bana evim gibi gelmiyordu. Kendimi güvende, sevilmiş, sıcak ya da 'ev'in hissettirmesi gerektiğini düşündüğüm duygulardan herhangi birini hissettiren bir yerim olmamıştı.

Başının yan tarafındaki duvara baktım, söylediklerini anlamlandırmaya yardımcı olacak bir sonraki açıklamayı bekliyordum. "Buradaki sorunun ne olduğunu hâlâ anlamış değilim."

Derin bir iç çekerek çenesini elinin üzerine koydu ve sonunda açıkladı. "Eğer bir takımda olmazsam, burada kalamam."

Neden oynamasın ki? Ayağı onu rahatsız mı ediyordu? Ona sormak istedim ama sormadım. "Tamam... Başvurabileceğin başka bir vize türü yok mu?"

"Başka bir vize almak istemiyorum."

Bir nefes verdim ve buzdolabının kapağını kapattım, parmaklarım anında gözlüklerime gitti. "Pekâlâ. Git bir göçmenlik avukatıyla konuş. Eminim içlerinden biri kalıcı oturma izni alman için sana yardımcı olabilir." "Bu işi halletmek için paran var ve bu çoğu insanın sahip olduğundan çok daha iyi." diye eklemeyi önce bir an yanağımı çiğnedim. Sonra aklıma bir fikir geldi ve bunu önermek için iki kez düşünmeden ya da kendimi pek dostça hissetmediğim için bir şey söylememeye etmeden önce ağzımdan kaçırdım. "Ya da seninle evlenecek bir Amerikan vatandaşı bul."

Bakışları bir tavana kaymıştı ama anda beni incelemek için bakışlarını kaydırdı. O geniş yüz hatları düzgün ve pürüzsüzdü ve kaşlarını çatmanın yakınından bile geçmiyordu.

"Hoşlandığınız birini bulun, onunla bir süre falan çıkın ve sonra ona evlenme teklif edin. Sonrasında her zaman boşanabilirsiniz." Durakladım ve Diana'nın uzak bir kuzenini düşündüm. "Dışarıda da insanlar var

Yeterince para verirsiniz bunu yapabilecek insanlar var ama bu biraz zor çünkü bu nedenle biriyle evlenerek evraklarınızı düzeltmeye çalışmanın ağır bir suç olduğundan eminim. Bu düşünülmesi gereken bir şey."

Gözlerimi kırptırdım, yüz ifadesinin dikkatle incelemekten düşünmeye geçtiğini fark ettim. Düşünceli. Fazla düşünceli. Boynumda garip bir his . Garip, garip, garip, bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyor, onun görüş alanından çıkmam gerektiğini söylüyordu. Bir adım geri çekildim ve ona baktım. "Ne oldu?"

Bu dünyada hiçbir şey beni onun ağzından çıkacaklara hazırlayamazdı. "Evlen benimle."

"Ne?" Ağzımdan, hayal ettiğim gibi şaşkın ve kaba bir şekilde çıktı, bundan emindim.

Uyuşturucu kullanıyordu. Cidden uyuşturucu kullanıyordu.

"Evlen benimle," diye tekrarladı, sanki ilk seferinde onu duymamışım gibi.

Mutfak tezgahına yaslandım, şoktan güçsüz düşmekle söylediklerinin ne kadar saçma olduğu karşısında şaşkına dönmek arasında kaldım ve granit gibi yüzüne boş boş bakmaya karar verdim. "Uyuşturucu kullanıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Aiden'in ağzının her zaman gergin olan köşeleri bir santim gevşedi; vücudundaki gerginlik çok az azaldı ama bu benim fark etmem için yeterliydi. "İhtisasımı almama yardım edebilirsin."

Ona neler oluyordu böyle? Belki beyninde hasar vardı. Karşılaştığı bazı adamları görmüştüm, bunca yıl sonra nasıl bu kadar ucuz kurtulabilmişti? "Bunu neden yapayım ki?" Ağzım açık kaldı. "Bunu neden yapmak *isteyeyim* ki?"

O güçlü çene sıkılmış gibiydi.

"Evraklarını düzeltmene yardım etmek için seninle evlenmeyi bırak, senin için çalışmak bile istemiyorum." Beynimde bir fikir çınladı ve arkasındaki zeka karşısında neredeyse sevinçten ellerimi havaya kaldıracaktım. "Senin asistanlık işlerini de yapabilecek biriyle evlen. Bu çok mantıklı."

Asistan fikrini ortaya attığımda başını sallamaya başlamıştı ama gözlerindeki duygu biraz rahatsız ediciydi. Fazla kararlı görünüyordu, koca kafasının içinde her ne çılgınlık varsa onunla fazla barışıklı. "Bu mükemmel," diye kabul etti. "Bunu yapabilirsin."

. Bir şeyler söylemeyi - onunla tartışmayı ya da aklını kaçırdığını söylemeyi - ne kadar çok istesem de ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Şaşkına dönmüştüm. Hem *de nasıl*.

Aiden kafayı bulmuştu.

"Delirdin mi sen? Bench press yaparken boynuna halter mi düşürdün?"

"Sen söyledin; bu mükemmel bir plan."

Ben ne yaptım ki? "Mükemmel değil. Mükemmelin yakınından bile geçmiyor," diye geveledim. "Artık senin için çalışmıyorum, çalışsaydım bile bunu yapmazdım." Cidden mi? Yapacağımı mı düşünüyordu? Onu pratik olmaktan başka bir şey olarak tanımıyordum ve bu çok çirkindi.

Ama dinlemiyordu. Belli oluyordu. Düşünen yüzünü takınmıştı.

"Vanessa, bunu yapmalısın."

Arkadaş olmadığımızı anlamıyor muydu? Bana, değer verdiğin birine davranacağının tam tersi şekilde davrandığını?

"Hayır. İstemiyorum ve istemiyorum" Eğer doğru kişiyle tanışırsam, gelecekte bir gün evlenmeye karşı değildim. Evliliği pek sık düşünmüyordum ama düşündüğümde de bu fikir hoşuma gidiyordu. Diana'nın anne ve babası harika bir ilişkinin mükemmel bir örneği idi; elbette ben de gelecekte böyle bir şey isterdim, eğer mümkün olsaydı. Gerçekçi olmak gerekirse, tek başıma da iyi olacağımı biliyordum.

Ve hayatımda doğru kişi olduğu sürece çocuk sahibi olmak istediğim şeyler listemden çıkmayacaktı. Bir eşte ne istediğimi az çok biliyordum ama her şeyden çok ne istemediğimi biliyordum.

Ve Aiden, en iyi günlerinde bile, o kişi değildi. Ya da ona yakın biri değildi. Elbette yakışıklıydı; gözleri olan herkes bunu görebilirdi. Sadece vücudu bile her yaştan kadının ona bakmak için koltuklarında dönmesine neden oluyordu çünkü Aiden erkeklik soluyordu ve hangi kadın galonlarca testosteron içmiş gibi görünen bir erkekten hoşlanmazdı ki? Büyük bir soğuk su gibiydi, ya da bana öyle söylendi. Tamam, parası da vardı ama bu gelecekteki bir erkek arkadaş ya da koca için zor bir şart değildi. Kendi paramı kendim kazanabilirdim.

Hepsi bu kadar.

İşe başladığım ilk üç ay dışında, Winnipeg Duvarı'na karşı bir şeyler hissettiğimi hiç düşünmemiştim. Fiziksel olarak ondan kesindi. Ama benim için ve annemin tüm hayatı boyunca bir ilişkiden diğerine atlarken yaşadıklarını gördüğüm için bu yeterli değildi. Son erkek arkadaşım en iyisi değildi.

Gezegendeki en yakışıklı adamdı, ama komik ve hoş biriydi ve aynı şeylerden hoşlanıyorduk. anlaşıyorduk. Ayrılmamızın tek nedeni ona Seattle'da bir iş teklif edilmiş olmasıydı ve ben ona sırılsıklam aşık olduğuma, ülkenin öbür ucuna, hayatımda benim için önemli olan birkaç kişiden daha da uzağa taşınacak kadar ikna olmamıştım. Tennessee'de okula giderken bunu bir kez yapmıştım.

Aiden eski sevgilimin sahip olduğu niteliklerin hiçbirine uymuyordu. Komik ya da hoş biri değildi, aynı şeylerden hoşlanmıyorduk ve iş ilişkimizin son iki haftasına dayanarak anlaşılamadığımızı söyleyebilirim.

Ve neden bunun neden kötü bir fikir olduğunu düşünüyordum ki? Berbat bir fikirdi. Bunu yapmayacaktım. Hiçbir şekilde, hiçbir şekilde.

Diğer yandan Aiden dikkatini vermiyordu. Ağzımdan çıkan her şeyi görmezden geldiğini anlamam için tek kelime etmesine gerek yoktu.

"Aiden, beni dinle" -*hayatında ikinci kez*, diye ekledim içimden- "Trevor'ın sana birini bulabileceğinden eminim. Sadece sor."

Bu yorum üzerine dikkat kesildi. Kalın, kara kaşları düzeldi. "Trevor'a söylemeyeceğim."

Yerinde olmasına rağmen gözlüklerimi ittim. "Yapar mıydın?" diye sordu.

Evet, bu beni irkiltti. Trevor'a benim için postaya bir şey koyması konusunda güvenmezdim. "Peki ya Rob?"

Yanıt yok.

Hah. Touché. "Zac?"

Aiden inkâr edercesine başını salladı.

"Arkadaşların mı?"

"Bilmelerini isteseydim onlara çoktan söylerdim," açıkladı çok fazla anlam ifade eden dikkatli bir ses tonuyla.

Bu yorumla birlikte birkaç şey birden anlam kazandı. Elbette sakatlıktan dönme konusunda ciddiye. Ama buna bir de, organizasyon tarafından gönderilirse sınır dışı edileceği korkusuyla yaşadığı ekstra kötü ruh hali eklenmişti. Dahası, sözleşmesi sona erdiğinde Aiden'in istediği her şeye tam olarak katılmıyor gibi görünen menajeri ve temsilcisiyle uğraşmak işleri daha da kötüleştirdi. Ama düşündüğümde aklıma yatmayan bir şey vardı ve o da şuydu

Kanada'ya dönmek istememesinin ya da Dallas'ta kalmak istememesinin nedeni bu değildi.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Tereddütle sordum.

O kahverengi irisler üzerime yerleşti, geniş alnını kavuran çizgiler.

Kendimi bundan vazgeçiremeden kaşlarımı çattım. "Bana daha önce hiçbir şey söylemedin." Gözlerimi kırptım. "Hiç. Ama şimdi işten ayrıldım ve sen aniden evime geldin, işten ayrıldığımı umursamadan senin için çalışmaya geri dönmemi istedin ve evraklarını düzeltmek için seninle evlenmemi istedin. Bana kimseye söylemek istemediğin şeyler söylüyorsun ve... bu çok garip, dostum. Sana ne söylememi bekliyorsun bilmiyorum."

"Sana söylüyorum çünkü..." Ağzını açtı ve aynı hızla kapattı. Tekrar kapatmadan önce bir kez daha açtı, yanaklarındaki kaslar hareket ediyordu, sanki bunu neden yaptığını gerçekten bilmiyormuş gibi. Ben de anlamadım. Sonunda Aiden o kocaman, yuvarlak omuzlarını silkti ve bakışlarımızın buluştuğundan emin oldu. "Senden herkesten hoşlandığım kadar hoşlanıyorum."

Lanet olsun.

Allah kahretsin.

Diana bir keresinde bana omurgasız olduğumu söylemişti. Aslında, tam olarak "Sen bir enayisin, Van" dediğine eminim.

Seni herkesten hoşlandığım kadar seviyorum. Bu bir iltifat olmamalıydı. Gerçekten olmamalıydı. O kadar aptal değildim. Ama...

İçimden beklenmedik bir şekilde sert bir kahkaha yükseldi ve sonra gözlerimi patlamış mısırlı tavana dikerek kıs kıs gülmeye başladım.

Aiden gibi birinden duymak, sanırım alabileceğim en büyük iltifattı.

Senden herkesten hoşlandığım kadar hoşlanıyorum. Benim sözüm.

"Bu neden komik?" Aiden kaşlarını çatarak sordu.

Bir elimi gözlerime götürdüm ve mutfak tezgâhının üzerinde öne doğru eğildim, kıkırdayarak kaş kemiğimi ovuşturdum. "Seni rahatsız arkadaş olmamız arasında çok büyük bir fark var, Aiden. Bunu gayet açık bir şekilde ifade ettin, sence de öyle değil mi?"

Göz kırpışı masumdu, kadar ciddiydi ki ne yapacağımı bilemedim. "Sana aldır mıyorum."

Sana aldır mıyorum.

Çıldırılmaya başladım - gerçekten çıldırıldım - ve gerçekten güldüğüm halde ağlıyormuşum gibi görüldüğünden oldukça .

"Sen tanıdığım en dengeli kadınsın."

Eşit huylu. Beni öldürüyordu.

Hayatım bu hale gelmişti. Sadece tek bir şeyi önemseyen bir adamdan yarım yamalak iltifatlar almak: kendini. Arkadaşım olması için defalarca uğraştığım ama hiçbir sonuç alamadığım bir adam.

Hakkını vermek gerekirse, dikkatlice, fazlasıyla sakın ve neredeyse nazik bir şekilde "Bu hiç komik değil" demeden önce biraz bekledi.

Mutfak dolaplarının arkasına çömelmek zorunda kaldım çünkü karnım çok fena sıkışıyordu.

"Benden -ah, midem ağrıyor- ağır bir suç işlememi istiyorsunuz ve bunu bana yaptırmanızın nedeni 'beni herkesten hoşlandığınız kadar sevmeniz', 'beni umursamamanız' ve 'eşit huylu' olmam." Ellerimi havaya kaldırarak dolapların üstünden tırnak işareti yaptım. "Vay anasını. Espri anlayışın olmadığını sanıyordum ama varmış."

NFO'daki en iyi savunma oyuncusu ona verdiğim açıklıkta tereddüt etmedi. "Yapacak mısın o zaman?"

Ondan sonra ısrarına sinirlenecek gücü bile kendimde bulamadım. Olası bir sahte eş olarak en büyük özelliklerime hâlâ çok fazla gülüyordum.

"Hayır, ama bu seni tanıdığım zamanın en önemli olayı oldu. Gerçekten. Keşke en başından beri bana karşı böyle olsaydın. Senin için çalışmak çok daha eğlenceli olurdu ve hatta biraz daha uzun bir süre için geri dönmeyi bile düşünebilirdim."

Yine de yeterli değildi. Onun için kalıcı olarak çalışmak planın bir parçası değildi, özellikle de olanlardan ve şimdi benden istediği şeyden sonra. *Onunla evlenmek.*

Aklını kaçırmıştı.

Grafik tasarım işimde tamamen serbest meslek sahibi olduktan sonraki planım, hala sahip olduğum korkunç miktardaki öğrenci kredisini ödemek, kendi evimi satın almak, yeni bir araba almak ve geri kalanı... her şey kendi zamanında yerine oturabilirdi. Seyahat edecek, ilişkiye girecek kadar hoşlandığım birini bulacak, istersem belki çocuk sahibi olacak ve finansal bağımsızlığımı sürdürecektim.

Para kazanmak için de çalışmam gerekiyordu, bu yüzden kendimi zorla ayağa kaldırdım ve eski patronuma omuz silktim. "Bak, biraz denersen birini bulabilirsin. Çekicisin, paran var ve çoğu zaman iyi bir adamsın.

zaman." 'Çoğu zaman' ifadesini vurgulayan bir bakışla onu iğnelediğimden emin oldum. "Eğer azıcık da olsa hoşlandığın birini bulursan, eminim bu işi yürütebilirsin. Sana arkadaşlarımdan birinin telefon numarasını ama on dakika sonra seni çıldırtırlar ve kız kardeşlerimden birininkini verecek kadar sana kızgın değilim."

Yanağımın içini ısırdım, başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum, onu benimle bu zamana ve ana neyin getirdiğini büyük olasılıkla asla anlayamayacağımın farkındaydım.

Peki o ne yaptı?

Alnı kırışırken gözleri yüzümde gezindi ve başını salladı. "Yardıma ihtiyacım var."

"Hayır, yok." Tekrar omuz silkerek ona isteksiz bir gülümseme sundum, nazik bir gülümseme çünkü birinin ona hayır demesine alışık olmadığının farkındaydım. "Her şeyi kendi başına çözeceksin. Bana ihtiyacın yok."

YEDİNCİ BÖLÜM

Izgara peynirli sandviçimi ters çevirerek telefona kıs kıs güldüm. "Ben gitmiyorum. Zaten onun da beni pek sevdiğini sanmıyorum."

"Üçüncü randevumuza kadar Jeremy'den hoşlanmıyordum ve şimdi halimize bak." Diana'nın argümanı muhtemelen seçebileceği en kötü argümandı.

Son altı ay içinde onunla beş kez karşılaşmıştım ve bu beş kez çok fazlaydı. Kardeşinin de onun hakkında aynı şekilde düşündüğünü biliyordum. Diana'nın doğum günü için onunla takılmıştık ve birkaç dakika içinde 'o bir ahmak' bakışını paylaşmıştık. İkimiz de hoşnutsuzluğumuzu gizlemeye çalışmadık ve o anda ağzımdan hiçbir şey çıkmadı, bu da fazlasıyla yeterliydi, diye düşündüm.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sessizliğin ne için olduğunu biliyordu ve iç çekti. "Bana karşı gerçekten çok iyi."

Bundan oldukça şüpheliydim. Dışarı çıktığımız zamanlarda, sebepsiz yere birileriyle kavga etmeye çalışırdı. Sinirli, karamsar ve fazla ukala görünüyordu. Ayrıca, yaydığı havayı sevmiyordum ve insanlar söz konusu olduğunda içgüdülerimi dinlemeyi öğrenmiştim.

Ona ne hissettiğimi defalarca söyledim ama o sürekli geçiştirdi. "Hey, söyleyecek güzel bir şeyim yok, bu yüzden hiçbir şey söylemeyeceğim," dedim ona.

İçini çektiğinde artık Jeremy hakkında konuşmak istemediğini anladım; bunun boş bir çaba olduğunun farkındaydı. Hayatımı falan kurtarmadığı sürece hiçbir şey onun hakkındaki fikrimi değiştiremezdi. "I

Hâlâ başka bir randevuya çıkmam gerektiğini düşünüyorum. En azından birkaç içki içebilirsin."

Neden ona dün geceki randevumun beni tekrar dışarı davet ettiğini söyledim ki? Daha iyi biliyordum. Gerçekten biliyordum. "Dün gece sadece iki saat dayanabilmek için karaciğerimin kaldırabileceği kadar şarap içtim. Ben iyiyim."

Bir "meh" sesi çıkardı. "Çok fazla şarap diye bir şey yoktur."

"Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Bilmiyorum. mı?"

"Bilmiyorum, Betty Ford. Sen söyle."

Neredeyse arkadaşım olduğu kadar kız kardeşim de olan bu kişi, o tanıdık yüksek sesli kahkahasını attı. "Siktir git. Haftada sadece iki ya da üç kez içerim."

"İçki sorunun olmadığına beni ikna etme yöntemin buysa, işe yaramıyor." Güldüm.

Bir ahududu üfledi. "Bazen seninle neden konuştuğumu bile bilmiyorum."

"Benden, kardeşinden ve çocuklardan başka kimse seni sevmediği için mi?" Di düşünceli bir ses çıkardı. "Muhtemelen öyledir."

İkimiz de aynı kahkahayı patlattık.

"Ne zaman boşsun?" diye sordum. Saçımı boyadığından beri onu görmemiştim.

"Ah, ah, sana geri döneyim. Jeremy ile planlarım var."

Evet, gözlerimi biraz devirmiş olabilirim. "bana haber ver." Jeremy'nin bir kulağımdan girip diğerinden çıkmasına izin verdim.

"Yapacağım. Sende farklı bir renk denemek istedim. Köklerin henüz görünmedi mi?"

Saçımı tekrar boyayıp boyayamayacağını nasıl sormadığını düşünürken kapım üç kez sertçe çalındı. "Bir saniye bekle." Ocağın altını kapatarak kapıya doğru ilerledim. Gelen komşularımdan biri değildi; ikisi de nadiren uğradıklarında kapıyı tıkırdatacak kadar sert vurmuyorlardı.

Bu düşünceyle, daha gözetleme deliğine ulaşkim olduğunu tam olarak biliyordum.

"Osuruk nefesi, seni sonra arayayım. Biri kapımı ," diye açıkladım aniden. Ona ya da herhangi birine Aiden'ın gelip tekrar onun için çalışmamı istediğini hâlâ söylememiştim.

Bir hafta önce daimi oturma izni alabilmek için bana evlenme teklif ettiğini söylediler. Zac'i aramayı düşünmüştüm ama vazgeçtim.

"Tamam. Hoşça kal." Çevir sesi ahizeyi doldurmadan önce hoşça kal demeye fırsatım olmadı.

"Kim o?" Yirmi dolarına bahse girerim ki zaten biliyor olmama rağmen sordum.

"Aiden," diye cevap verdi kapının diğer tarafındaki ses, tam da ben parmak uçlarımda yükselip gözetleme deliğinden içeri bakarken. Camdan beni bronz tenli, çikolata rengi gözlü ve tanıdık, sıkıca bastırılmış bir ağız karşıladı.

Kapıyı açtığımda üzerinde kapüşonlu bir tişört olduğunu ve siyah saçlarını örttüğünü fark ettim. Omuzları kapının pervazını kapladığı için lakabını andırır bir şekilde orada dururken kaşlarımı kaldırdım. Gerçekten de lanet olası bir insan duvarına benziyordu. "Dönmüşsün." Gözlerimi kırptım. "Yine mi?"

Bazen omurgasız olduğumu isteksizce kabul etsem de, sizden hoşlanmamam için bana bir neden verdiğinizde, kendinizi tekrar iyi kazanmanın neredeyse imkansız olduğunun da farkındaydım. Susie'ye sorabilirsiniz. Aiden'ın huysuz küçük bir B olmasına katlanabilsem de, Trevor olayı onu uzlaşmaz bir noktaya getirmişti. Kısacası, Unutulmuşlar Ülkesi'ne gitmişti. İş o noktaya geldiğinde, beni incitmişti.

Bana nasıl yorumlayacağımı bilemediğim bir bakış attıktan sonra -davet edilmeden- daireme girdi ve bu sırada göğsü koluma sürtündü. Aşırı derecede ısı yayıyordu ve antrenmandan yeni çıktığını anlamak için saate bakmama gerek yoktu. Ayrıca soyunma odasında duş almayı atlamış gibi kokuyordu.

Kapıyı henüz ki Aiden koridorda durdu, elleri kalçalarında, bana anlam veremediğim sert bir bakış fırlattı. "Uyuşturucu satıcılarıyla yaşıyorsun."

Oh.

Ona omuz silktim. "Beni rahat bırakıyorlar." Elbette onlara defalarca "Hayır, teşekkürler" demek zorunda ama bu noktayı açıklığa kavuşturmamıştım.

"Onların uyuşturucu satıcısı olduğunu *biliyor* musun?"

Tekrar omuz silktim ve o anda bu yargılayıcı götün, iki binalardaki bazı insanların ceplerinden mavi bandanalar çıkaran kötü şöhretli bir çeteye mensup olduğunu öğrenmeyeceğine karar verdim. Bu yüzden konuyu değiştirmeye devam ettim ve sandviçimin masanın üzerinde durduğunu düşündüm.

tava beni bekliyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı, lanet olsun.

Aiden başıyla onayladı, hâlâ kapı ile evimin geri kalanı arasındaki koridorda duruyordu. "Sen."

Ben.

Başka bir dünyada, başka bir insanla, birinin bana ihtiyacı olduğunu söylemesini duymaktan hoşlanacağımı düşünmek isterdim. Ama... bu Aiden'di. Onunla evlenmem için bana "ihtiyacı" olduğunu düşünen Aiden; sadece benden bir şey istediği için evime gelen Aiden. Hayalimde parmaklarımı bir silah gibi şekillendirdim, alnıma dayadım ve tetiği çektim. Gerçekte ise ona öylece baktım, göz kapaklarım kendiliğinden aşağı iniyordu, eğlenmiyordum. "Hayır."

"Evet."

Aman Tanrım.

"Hayır." *"Evet,"*

diye ısrar etti.

Midem gurulduyor, saatler önce kahvaltı ettiğimden beri bir şey yemediğimi hatırlatıyordu. Huysuzluk omuzlarımdan yukarı tırmanmaya başladı ve beni bu hayalperest insana karşı bir tavır almaya itti. Gözlüklerimi başımın üstünde duracak şekilde yukarı iterek, iç çekerek gözlerimi ovuşturdum; bulanık bir gözle ona baktım. "Onur duydum, gerçekten," kendime karşı dürüst olsaydım, *gerçekten değil*, "ama sormanız gereken son kişi benim."

Burun delikleri genişledi ve çenesini yukarı kaldırarak çene çizgisini belirginleştirdi. Yaşamak için diğer büyük adamlarla karşılaşan bu iri adam bana bakıyordu. *Bana*. "Erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır-"

"O zaman bir sorun yok."

Avuçlarımdan etli kısmıyla gözlerimi biraz daha ovuşturdum ve hayal kırıklığımı dizginlemeye çalıştım. Nefesimi üfleyerek gözlüklerimi tekrar burnuma yerleştirdim ve koridorumdaki deve baktım. Belli ki oraya gitmemiz gerekecekti. "Nereden başlamamı istersiniz?"

Tek yaptığı bana parmağımı burnuna sokmak istememe neden olan o bakışı atmak olunca, bu ifadenin ondan alabileceğim en iyi cevap olacağını düşündüm. Eğer o belası olmak istiyorsa, ben de baş belası olabilirdim. Kaybedecek neyim vardı ki? Arkadaş değildik ve o da

Daha önce de duygularımı önemsedi, bu yüzden ona karşı dürüst olduğum için kendimi suçlu hissetmemeliyim.

Ben de başladım. "Tamam." Savaş için omuzlarımı yuvarladım, moral desteği için en sevdiğim ciltli kitap kapaklarından biriyle tuval parçasına baktım. *Heeling Love* adlı bir kitap için çok renkli stilettolardan yapılmış bir kalpti. Bunun için kendimle oldukça gurur duyuyordum. "Bir, birbirimizi tanımıyoruz."

"tanıyoruz," diye karşı Delusional.

Bir sonraki talebime geçmek istiyordum ama görünüşe göre göçmenlik durumunu düzeltmesine yardım etmemin neden berbat bir fikir olduğunu anlamadan bunu . "Seni çok iyi tanıyorum ama benim hakkımda adım dışında tek bir şey bile bilmiyorsun. Soyadımı bile biliyor musun?"

"Mazur."

Onu tanıyordum. Onu tanıyordum, bu yüzden kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve gözlerimi kıstım. "Adıma baktın, değil mi?"

Beni deli eden o surat ifadesini takınıyordu. Çok kendini beğenmişti. Bir maçtan sonra basın toplantısı sırasında kendisine aptalca bir soru soran muhabire benzer bir bakış attığı popüler bir fotoğrafı vardı. O gün ABD'nin her yerinde donlar düşmüştü. Yine de o sivri çenenin, düz ağzın ve soğuk gözlerin bana yaptığı tek şey sinirimi bozmak oldu. "Sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz.

"Cahil numarası mı yapıyorsun yoksa gerçekten bu kadar kalın kafalı mısın bilmiyorum," diye homurdandım. "Senin için iki yıl çalıştım ve sen soyadımı bile bilmiyordun. Bana 'Merhaba' bile diyemedin. Aiden, bu benden yirmi dolar borç istemen ya da seni havaalanına bırakmam değil. Beni tanımıyorsun ve benden hoşlanmıyorsun bile. Sorun değil, bu konuda endişelenmiyorum ama *benden* hoşlanmadığın halde kâğıtlarını düzeltmek için 'evlenemeyiz'," tırnak işaretlerini patlattım. Beni yıllarca görmezden gelemezsin, gitmemi umursayamazsın, bana bok gibi davranamazsın ve sonra istediğinde sana yardım etmek için atlamamı bekleyemezsin."

"Sana söyledim. Senden çok hoşlanıyorum-"

Aman . Bir tuğla duvarla karşı karşıyaydım. Lakabıyla ilgili bir kelime oyunu yapmama dürtüsüyle savaşıırken gözlerim neredeyse . "Herkesten hoşlandığın gibi. Bu yüzden mi Trevor'ın benim hakkımda konuşmasına izin veriyorsun? Benden hoşlandığın için mi?"

Elini kaldırıp boynunun yan tarafını ovuşturdu, neredeyse pembeye çalan bir renk yanaklarını boyadı. "Ben-" diye tartışmaya başladı. Pembe renk boğazına kadar ilerlemeyi başardı.

Lanet olsun.

Altıya kadar saymak zorunda kaldım, bunu yaparken omurgam sertleşti. Ses tellerim gerildi. Bu çok anlamsızdı. "Tamam, tamam. *Tamam*, Aiden. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, ama tamam; son iki yılda bana kesinlikle gösterdin. Şimdi bir yok ve asistan olmak istiyorsun ve buradasın. Bu gerçekten samimi görünüyor, sence de öyle değil mi? Ama tamam, sana bir şans vereceğim. Belki de garip bir nedenden dolayı bana tahammül edebiliyorsun ve kibirlenmemi istemediğin için bunu belli etmedin." Bu kulağıma tamamen saçmalık gibi geldi. "Benden yapmamı istediğin şeyin ağır bir suç olmasına ne dersin? Ben hapse girebilirim ve sen de sınır dışı edilebilirsin? Buna ne dersin?"

"Sadece yakalanırsanız yasa dışı olur."

Ağzım açık kaldı. Söyleyecek söz bulamıyordum. Bu bir rüya mıydı? Bu gerçek hayat mıydı?

"Bir planım var," diye bitirdi sözlerini, bana motorunu deviren bir on sekiz tekerlekli aracı hatırlatan o alçak .

Çok geç, bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu hissetmiştim. "Hükümet bu işi ciddiye alıyor, biliyorsun. Hapse girecek olan ben olurum, sen değil." Tamam, gerçekten hapse girip girmeyeceğimi bilmiyordum ama belki.

"Araştırmamı yaptım. Bir planım var."

İşte yine o ucube planına başladı. "Benim de bir planım var ve planımın bir parçası da göçmenlik evraklarını toparlamasına yardım etmek için biriyle evlenmek değil. Üzgünüm, Aiden. Gerçekten üzgünüm ama istediğin buysa, seninle evlenecek birini bulmak için olabileceğin en iyi yerdesin. Buna mecbur olmamalısın. Belki evrak işlerini hızlandırması için birine yüklü miktarda para ödeyebilirsin."

"Evlenmek bu konuda izlenecek en iyi yol." Durakladı. İri elleri gözle görülür bir şekilde iki yanında kenetlenmişti ve o anda daha da görüldüğüne yemin edebilirim. "Başka bir vize istemiyorum."

Kalbim zayıf ve acınası olduğu için biraz tepki gösterdi ve ona hayır dediğim için kendimi bir pislik gibi hissettim. İhtiyacı olan insanlara yardım etmemekten nefret ederdim. Ama bu çok saçmaydı. Ben onu terk edene kadar bana karşı hiç nazik davranmamış ya da arkadaşım olmaya çalışmamış bir adam vardı karşımda. Şimdi sanki

Benden dünyaları istiyordu ve ben bunu ona vermeye kendimi yetkili hissetmiyordum. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Başımı salladım. "Sen aklını kaçırmışsın.

Bunu yapmayacağım ve benden bunu isteyecek cesareti nereden bulduğunuzu da bilmiyorum."

Bakışları benimkilere kilitlendi, sanki ona yine hayır dememişim gibi önlenemez ve gözünü kırpmadan. Dudakları bir anlığına kaybolup dişlerinin arkasında kıvrılırken çenesi yukarı kalktı. Beyaz ve mükemmel olduğunu bildiğim dişleri. "Bana bu kadar kızgın mısın?"

Hayali silahımı ona doğrulttum ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes almadan önce tetiği çektim. "İyi şartlarda ayrılmış olsaydım bile, vizeni ya da oturma iznini ya da her ne yapmak istiyorsan onu almana yardım etmek şöyle dursun, yine de senin için çalışmaya geri dönmezdim."

Gözleri yüzümde yavaşça gezinirken makyaj yapmadığım gerçeğinin son derece farkına sağladı... ya da kokuşmuş bir sütyen. Neyse ki Aiden'ın yüzümde başka bir şeye baktığını sadece bir kez görmüştüm ve bu da onun geldiği ve benim kısa bir elbise giydiğim o geceydi. Yine de onun bir kadının göğsüne ya da kışına baktığını da hiç görmemiştim. Geçmişte medyaya ilişkilere ayıracak zamanı olmadığını defalarca söylemişti ve haklıydı da. Vakti yoktu. "Bunu yüzünde görebiliyorum Vanessa," dedi ve içinde bulunduğum durumu geçici olarak görmezden gelmemi sağladı.

Aptal kelimesi kafamın içinde sekip duruyordu. "Evinden çıktığımdan beri sana hiç ."

"Yalan söylüyorsun. Kızgın olduğunu belli etmemeye çalışırken yaptığın o surat ifadesini yapıyorsun," diye açıkladı, bakışları üzerimde gezinirken bile kendimi oldukça mahcup hissetmeme neden oluyordu.

"Değilim," diye homurdandım neredeyse.

Kelimelerin anlatamadığını, onun yüzü anlatıyordu. *Yalancı*.

kaybetti. Açtım, huysuzdum ve sinirliydim. Bu mutlak gerçektir. Alnımdaki bir damarın zonklamasından anladığım kadarıyla, ona karşı hâlâ çok da önemsiz olmayan bir öfke besliyordum. "Tamam. İyi, tamam. Evet, sana hâlâ biraz kızgınım. O kadar insanın içinde Trevor'ın arkamdan konuşmasına izin verdin." Gözlerimi kırptım. "*Trevor*." O anda kanım yüzüme mi hücum etse yoksa ondan uzaklaşsa mı bilemedim. "Trevor kendi çocuğunu bir bedel karşılığında satabilir. Belki arkadaş değiliz ama seni *Trevor*'dan çok daha fazla önemsemişimi bilmen gerekirdi."

Adını yüksek sesle söylemek bile beni öfkелendirdi ve kendime sakin olmamı söylemek zorunda kaldım.

Bir, iki, üç, dört, beş.

Yanağımın içini ısırđım ve ona göz kırptım. "Bana şimdiye kadar tek bir 'özür dilerim' bile demedin. Bunun ne kadar kaba olduğunu anlıyor musun? Hiçbir şey için, *hiçbir şey* için özür dilemiyorsun. Senin için yaptığım her şeyden sonra, senin için yaptığım her şey, sadece çalışanın olmanın ötesine geçen şeyler ve sen sadece... Kimsenin senin hakkında kötü konuşmasına asla ama asla izin vermem," dedim, bunu söylerken bakışlarının benimkilerle buluştuğundan emin oldum, böylece sadece pislik olmak için pislik olmadığımı anlayabilir ya da en azından görebilirdi.

"Üstelik ben ayrılmadan önce tam bir hıyar gibi davranıyordun," diye suçladım onu, o tanıdık hayal kırıklığı yanığının göğsümü kavurduğunu hissederek. "Neden senin için bir şey yapmak isteyeyim ki? sadakat yok. Biz arkadaş değiliz." Omuz silktim. "Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor olabilirsin ama ben senin hakkında bilinmesi gereken neredeyse her şeyi biliyorum ve bu artık hiçbir şey ifade etmiyor. Benden bu kadar. Sana saygı duydum. Sana hayranlık duydum ama sen hiç umursamadın. Tüm bunları bir hiçmiş gibi geçiştirmemi nasıl beklersin bilmiyorum."

Dürüst olmak gerekirse, kendimi kaybettiğime şaşırmıştım ve konuşmamın sonunda nefes nefese kalmadığım daha da şaşırmış olabilirim.

Başımdaki damar zonkluyordu. Ellerim yumruk oldu ve kendimi geçmişte hiç olmadığım kadar öfkeli hissettim. Yine de, dairemin koridorunda beş adım ötede duran kapüşonlu adama odaklandığımda, duraksamaktan kendimi alamadım.

Boynundaki kordonlar gerilmişti. Elmacık kemiklerinin sert çıkıntıları her zamankinden daha belirgin görünüyordu. Ama ağzının şeklindeki duyguyu daha önce hiç görmemiştim. "Haklısın."

Özür dilemesini beklemediğimden değil, küçük parçam özür diledi. Ama...

Ne?

"Bunu söylemesine izin vermemeliydim." "Hadi canım."

Yorumumu görmezden geldi. "Sana daha iyi davranmalıyđım."

Katılmamam mı gerekiyordu?

Sözlerinin ne kadar başarısız olduğunu hissetmiş gibi, Aiden'in omuzları kararlılıkla geri çekildi. "Özür dilerim."

Ellerim iki yanımda açılıp kapandı. Kalbimin öfkeli atışını sakinleştirmeye çalışırken bile ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Sen harika bir asistandın," diye ekledi Aiden.

Hâlâ ona bakmaya devam ediyordum. Elbette iyi bir asistandım, ama aynı zamanda şimdiye kadar sahip olduğu tek asistandım, yani...

Elini boynuna götürdüğünde adem elması sallanıyordu. O etkileyici omuzlarının öne doğru çöktüğüne yemin edebilirim. "Bana her zaman sadık oldun ve sen gidene kadar bunun kıymetini bilemedim."

İkimiz de birkaç uzun an boyunca tek kelime etmedik. Belki o benim onu tekrar korkutmamı bekliyordu, belki de ben onun benden yapmak istemediğim bir şeyi yapmamı istemesini bekliyordum. Kim bilebilirdi ki? Ama Aiden'in sonunda boğazını temizlemesi için yeterince uzun bir süre geçmiş olmalıydı.

"Vanessa, her şey için özür dilerim."

Biraz üzgün olduğuna inanabilirdim ama vicdanımın daha büyük bir kısmı benden bir şey istemeseydi özür dilemeyeceğine inanıyordu. Kendimi şüpheli hissetmekten alıkoyamıyordum ve bu duygunun yüzümün her yerinde yazılı olduğundan emindim.

Ama Aiden aptal değildi ya da ona yakın bir yerde değildi ve devam etti. "Seninle ilgisi olmayan başka şeylere de kızdığım oldu. İyi olmaya çalışmadım, bu doğru, ama hiçbir zaman yolumdan sapmadım ya da sana kötü davranmak istemedim."

Burnumu çektim, spor salonundaki ve radyo istasyonundaki sahne beynimin .

Tam olarak ne düşündüğümü biliyor olmalıydı çünkü başını salladı, hayal kırıklığına uğramış ya da istifa etmişti, bilmiyordum ya da umursamıyordum. "Bunun acısını senden çıkardığım için özür dilerim. Özür dilemek hiçbir şeyi değiştirmez ama ciddiylim. Özür dilerim."

Başka nelere kızgın olduğunu sormak ister ? Tabii ki sordum. Elbette sordum. Ama ondan detaylandırmasını istersem, belki de beni kazanma yolunda ilerlediğinin bir işareti gibi görüneceğini biliyordum.

O değildi.

Bu yüzden çenemi kapalı tuttum. Affetmeye hazır olduğum pek çok şey vardı, ama düşündükçe, başlangıçta onun için büyük umutlar beslemediğim halde beni hayal kırıklığına uğrattığını fark ettim. Aiden

karşılayamayan başka biri daha. Ne tür bir saçmalıktı bu? Ayrıca, kısa bir süre için bir pislik gibi davranmasının yarattığı stres, bana hiç zaman ayırmadığı aylar ve yılların geri kalanını açıklamıyordu.

Aiden kahve rengi gözleriyle beni izlemeye devam etti, izledi, izledi, . "Son zamanlarda inanılmaz stresliyim," dedi, sözleri yem gibiydi.

Bütün bunları zaten biliyordum.

Üst dudağını yaladı ve uzun, alçak bir nefes vermeden önce başını aşağı eğdi. "Banyonuzu kullanabilir miyim?"

Yatak odamı işaret ettim ve başımı salladım. "İşte orada."

Bir saniye sonra oturma odamla mutfak arasındaki kapıdan geçerek gözden kayboldu ve ben o anı kendi titrek nefesimi vermek için kullandım. Başım bir noktadan sonra biraz ağrımaya başlamıştı ve bunun açlık ve gerginlikten kaynaklandığını biliyordum. Mutfakta, artık soğumuş olan sandviçimi aldım ve ızgara peynirden birkaç ısırık alırken lavaboya doğru eğildim.

Aiden mutfaktan yatak odama açılan kapıya , kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde belirdiğinde yemeğimi daha yarılamamıştım bile. Berbat bir ruh halinde olmasaydım, omuzlarının genişliğini ya da kollarının devasa cüssesinin geri kalanıyla nasıl mükemmel bir orantı içinde olduğunu takdir ederdim. Kalçalarının bir kızılçam ağacı genişliğinde olduğunu anlamak için kalçalarına bakmama gerek yoktu.

"Sana para vereceğim," dedi ben onu kontrol etmezken.

Ona para konusunda iyi olduğumu bir kez daha söylemeye hazır olan Aiden, ben söyleyemeden yoluna devam etti.

Bombayı patlattı. "Öğrenci kredilerini ödeyeceğim ve sana bir ev alacağım." Sandviçimi lavaboya düşürdüm.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aşil topuğum olduğunu söylemek hafif kalır.

Beş çocuklu ve bekar bir annenin olduğu bir ailede büyüdüğüm için para her zaman . Çok, çok sıkışık. Kıttı, gerçekten. İlkokuldaki boya kalemleri, iyi renk vermeyen markasız kalemlerdi. Kendim yeni şeyler alabilecek yaşa gelene kadar çoğunlukla elden düşme kıyafetler giymiştim ve bu da koruyucu ailemin yanına gelene kadar olmamıştı.

Ama bu kadar uzun süre bu kadar az şeye sahip olmanın bana öğrettiği bir şey varsa

-Paranın değeri ve eşyaların kıymetinin bilinmesiydi. Kimse paraya benden daha fazla saygı duyamazdı.

Bu yüzden, üniversiteye başvurduğumda ve sıfır burs aldığımda büyük bir dehşete kapılmışım. Hiç. Hiç. 500.00 dolar bile.

Zekiydim ama olağanüstü bir öğrenci değildim. Okulda utangaçtım. Sınıfta pek elimi kaldırmazdım ya da mevcut tüm ders dışı etkinliklere katılmazdım. Spor yapmadım çünkü üniforma almak için harcanabilir bir gelir yoktu ve biz çocukların lig takımlarına katılması için de yoktu. En sevdiğim şey her zaman kendi başıma takılmak, çizim yapmak ve eğer boyalarım varsa resim yapmaktı. Bana burs kazandırabilecek hiçbir konuda başarılı değildim. Lisemde kayda değer bir güzel sanatlar programı yoktu; alabildiğim en yakın ders Ahşap Atölyesiydi ve onda da başarılı olmuşum. Ama bu beni nereye götürdü?

Lise rehber öğretmenimin bana ne kadar sıradan olduğumu söylediği çok net bir anım vardı. Gerçekten. Bunu bana o söylemişti. "Belki de daha çok çabalamalıydın."

Ondan sonra ona kadar saymak zorunda kalmayacak kadar şok olmuştum.

Tüm A'lar ve birkaç B yeterince iyi değildi. Yine de başvurduğum her iyi okula kabul edildiğimde dehşete düşmüş ve hayal kırıklığına uğramıştım, ancak mali ihtiyacım nedeniyle hak kazandığım federal bir hibe dışında hiçbir mali yardım alamadım, ancak bu da toplam yıllık eğitim ücretimin yalnızca yüzde 10'unu karşılıyordu.

Ve tabii ki gitmek istediğim okul eyalet dışındaydı ve inanılmaz pahalıydı. Son sınıfın sonbaharında arkadaşlarımla gidip baktığım diğer tüm okullardan daha çok sevmiştim.

Ben de akla hayale gelmeyecek bir şey yaptım. Kredi aldım. Büyük öğrenci kredileri.

Sonra dünyadaki en düşünülemez şeyi yaptım: Kimseye söylemedim.

Ne koruyucu ailem, ne küçük kardeşim, hatta ne de Diana. Benden başka kimse bilmiyordu. Dünyada yaklaşık 200.000,00 \$'ın yükünü vicdanında taşıyan benden başka kimse yoktu.

Lisans eğitimimi tamamladığımdan bu yana geçen dört yıl boyunca bir yandan kredilerimi ödeyebildiğim kadar öderken, bir yandan da kendimi tam zamanlı olarak hayallerime adayabilmek için kenara para koymaya çalışıyordum. Sahip olduğum kadar büyük bir borç, Hepatit gibi kabul etmeniz gereken dipsiz bir kuyuydu - hiçbir yere gitmiyordu - ama sadece daha çok çalışmamı sağladı, bu yüzden Aiden için çalışmaya gitmeyi ve ardından gecenin bir yarısına kadar tasarım işimi yapmayı umursamadım. Ama insanın dayanabileceği bir yere kadardı ve yıllar sonra ilk kez nefes alabileceğimi hissettiğim noktaya gelmek için yeterince birikim yapmış ve önemli bir kısmını ödemiştin... tabii her ay postayla gelen kredi ekstrelerine çok yakından bakmama izin vermediğim sürece.

Ama...

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu iri adam, sanki hayatımdaki en büyük sırrı ifşa etmemiş gibi bakışlarını üzerime dikerek.

Aklını kaçırmış olduğunu düşündüm. Düşündüğüm şey, kalbimin bu kadar hızlı atmaması gerektiği idi. Ayrıca ne kadar borcum olduğunu kimsenin bilmemesi gerektiğini düşündüm.

Yine de küçük bir parçam her şeyin bir bedeli olduğunu düşünüyordu.

"Vanessa?"

Lavaboda duran zavallı, kirlenmiş sandviçime bakmadan önce ona göz kırptım. Sonra derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve bir kez daha açtım. "Kredilerimi nereden biliyorsun?"

"Her zaman biliyordum."

Ne? "Nasıl?" Kendimi... Dürüst olmak gerekirse biraz ihlal edilmiş hissettim.

"Trevor senin geçmişini araştırdı." Kendime saklamak için çok uğraştığım bir şeyi bildiklerini duymak rahatsız edici olsa da, şimdi bundan bahsetmesi kulağa belli belirsiz tanıdık geliyordu. "Onlara ödeme yapmayı başarmış olmana imkân yok," dedi Aiden.

O haklıydı.

Kusmuk. Kusmuk. Kusacağım.

"Borcun , ödeyeceğim."

Aynen böyle. *Ödeyeceğim*. Sanki 150.000 dolar önemli bir şey değilmiş gibi.

Televizyonda patronların işyerlerinde gizli görevde çalıştıkları ve sonunda çalışanlarına tatile gitmeleri ya da ödemeleri için çılgın bir miktar para vererek sürpriz yaptıkları o programı izlemeyi severdim. Çoğu zaman izlerken gözlerim yaşarırdı. Çalışanlar genellikle ağlar ve böyle bir şeyin başlarına gelmesini hiç beklemediklerini söyler ya da paranın aileleri için ne kadar büyük bir nimet olacağından bahsederlerdi. Ya da kendilerine verilen hediyein hayatlarını ne kadar değiştireceğinden bahsederlerdi.

Yine de .

Ellerim titriyordu. Nefes alma yeteneğim ciğerlerimden çalındı.

Kredilerim benim Aşıl topuğumdu.

Teklifinin mantıksız olduğunu hemen düşünmediğim için kendimden sadece biraz utanıyordum. Neden onu kovmuyordum ya da gidip bok yemesini söylemiyordum? Neden onun fikrine gülmüyordum? Ya da beni satın alamayacağı için defolup gitmesini söylemiyordum? Bana iyi davranmamıştı. Ona bir 'iyilik' yapmamı ve hayatımı onun için tehlikeye atmamı hak etmiyordu.

Ellerimi iki yanımda kenetleyerek, bunalmışlık hissinin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Ruhuma havuzdaki bir beton blok gibi ağır gelen bu şeyi ödemeyi teklif ediyordu. Bunu kim yaptı?

Daha iyisi, kim bir teklife hayır der ki? Akıllıca kararlar verdiğimi düşünmek hoşuma giderdi; benim için en iyi olanı ya da uzun vadede benim için en iyi olacak olanı yaptım. Ama 150.000 dolar mı? Vay *anasını*.

"Uzlaşmaya hazırım," diye teklif etti Aiden, gözleri eşit, sesi sabitti ama bu hiç yardımcı olmadı.

Tükürdüm.

Kapa çeneni, Van, dedim kendime. Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni ve sadece evet de, seni aptal. Onu bundan vazgeçirme. Bu kadar aptal olma. O kadar para için her şeyi aşabilirsin. hayatının fırsatı, duygularını incitmiş olsa bile, aptalca ve yasadışı olsa bile ve hiçbir anlam ifade etmese bile çünkü dünyada bunu daha azına yapacak milyonlarca başka kadın var.

Ama . Sadece susamadım. Bu, kişiliğimin yıllar boyunca bilemek zorunda kaldığım, bazen nasıl sessiz kalacağını bilmeyen o dırdırcı küçük parçasıydı.

Gözlerimi kaldırdım ve dairemde duran, bana bir can simidi, bir fırsat sunan sakallı adama baktım. Kendime *bir suç* olduğunu hatırlattım. Benden esasen yasadışı olan bir şey yapmamı istiyordu. Şimdiye kadar beni hiç umursamamış bu adamın bir şeye ihtiyacı vardı ve isteyecek başka kimsesi de yoktu. "Aiden...."

Tanıdığım en kaslı adam bir adım öne çıktı ve ellerini iki yanına indirerek sadece bakışlarıyla beni olduğum yerde sabitledi. "Bu sen olmalısın. Bunu çok düşündüm. Kimse programımı senin kadar anlayamaz. Beni sinirlendirmiyorsun ve sen..." Başını salladı ve beni oracıkta çarmıha gerdi. "Ne gerekiyorsa yapacağım. Bana ne istediğini söyle ve ona sahip ol. Ne istersen."

Açlıktan şakaklarımda dolaşan baş ağrısı aniden şiddetlendi.

Ona hayır de, dedi beynimin akıllı kısmı. Eninde sonunda kredilerimi ödeyebilirdim. Hâlâ zamanım vardı.

Ama beynimin diğer kısmı, mantıklı olan, bana bu fırsatı boşa harcamanın aptallık olacağını söyledi. Tek yapmam gereken adamla evlenmekti, değil mi? Bir kağıt parçası imzalamak? Bir servet değerindeki faizi kurtarmak mı?

Oh, olsun. Cidden bir dakikadan diğerine fikrimi değiştiriyor olamazdım. Az önce ona nasıl arkadaş olmadığımızı, duygularımı ne kadar incittiğini ve bu konuyu açtığı için ne kadar aptal olduğunu anlatıyordum... ve şimdi birkaç dakika içinde onun teklifini düşünüyordum. Yine de bu teklife yüz bin dolardan fazla para bağlıydı. Bu hiçbir şey değildi.

Ellerim öncekinden daha kötü titremeye başladığında geçici cevabımı aldım ve o zaman bile, sadece bu seçeneği düşünmek bile kendimi bir fahişe gibi hissetmeme neden oldu.

Kendimi bir fahişe olarak görüyor , ama en azından borçsuz bir fahişe olurdum, değil mi?

Bakışları küçücük mutfağımda, bol Dr. Pepper pijama pantolonum ve sutyensiz spagetti askılı atletimle duran bana sabitlenmişti. Bu inanılmaz yakışıklı ve korkutucu adam...

Bende bir sorun vardı. Ciddi bir sorunum vardı.

Ona siktirip gitmesini söyle. Ona siktirip söyle.

Ben yapmadım.

"Bir düşüneyim," dedim, sesim kırılmıştı, emin değildim.

Ona hemen cehenneme gitmesini söylemediğim için zafer çılgınlıkları atmadı ki bu şaşırtıcıydı. Bunun yerine Aiden gayet sakin bir şekilde "Sorun değil" dedi. Bir saniye duraksadı, bir ayağından diğerine sallandı. "Her şeyi berbat ettiğim için özür dilerim."

Yüzündeki ifade karşısında boğazımda bir düğüm oluştu.

"Tek başıma olmaya alışkınım Vanessa. Yaptığım ya da söylediğim hiçbir şeyin seninle bir ilgisi yok. Bunu anlamanı istiyorum."

Winnipeg Duvarı olarak bilinen adam başka bir şey söylemeden kendini dışarı bıraktı. Gidişini haber veren tek ses kapının arkasından çarparak kapanmasıydı.

Bunu düşünecektim. Bir ay önce beni menajerine karşı savunmadığı, paylaştığımızı düşündüğüm küçücük bağı korumadığı için onu terk ettiğim bir adamla para için evlenmeyi düşünecektim. Ne halt ediyordum ben?

Akıllı olmak, beynimin mantıklı kısmı fısıldadı.

Sonraki iki gece hiç uyuyamadım ve bu pek de şaşırtıcı değildi. Tek şey çok para kazanmak için gerçekten dolandırıcılık -evlilik dolandırıcılığı deniyordu- yapmayı düşünüp düşünmediğimken nasıl uyuyabilirdim ki? Hırsızlar böyle mi yaşırdı?

Suçlu hissediyordum ve hiçbir şey yapmamıştım bile.

de hemen "lanet hayır" demediğim için kendimi biraz ucuz hissettim, ama *o kadar* da ucuz hissetmedim.

Kredilerimin ödenmesi ve bana bir ev alınma olasılığı, bana ahlakımın beklediğinden çok daha fazla şey kazandırdı.

Yine de, her ay bir ipotek değerinde krediyi rafa ahlakın pek bir anlamı yoktu. Nasıl bir yer olduğunu bilseler koruyucu ailemi dehşete düşürecek bir dairede yaşıyordum. Arabam on iki . Paramı ihtiyacım olan şekilde harcamak için harcamalarımı mutlak minimumda tuttum.

Sonra kendi kendime düşünmeye başladım... Eğer bunu yaparsam, bir gün boşanmak zorunda kalacaktım. Müstakbel kocama -eğer varsa-
-Bir kez evlenmişim ve bunu neden yaptığımı dair gerçeği ona asla ama asla . Yalan söyleyip hiç olmamış gibi davranamazdım, sahte ve sadece sözde olsa bile.

Güzel miydi? Adil miydi? Belki de annem ben gençken hiç evlenmediği içindi, ama ben her zaman bunun herkesin yapamayacağı son derece ciddi, özel bir şey olduğunu hayal etmişim. Dünyayla birlikte mücadele etmeye karar vermiş iki insanın birlikteliği... Bu yüzden eş olarak kimi seçeceğiniz konusunda seçici olmalıydınız. 'Ölüm sizi ayırana kadar' gibi şeyler, aksi takdirde hayatınızı boşa harcamış olursunuz. Öyle değil mi?

Tüm bunları düşünmediğim zamanlarda kendime hayatımdaki insanlara ne söyleyeceğimi soruyordum. Birdenbire Aiden'la evleneceğimi söylersem boğazıma kadar boka battığımı anlayacaklardı. Onlara tüm gerçeği söyleseydim kredileri gündeme getirmek zorunda kalacaktım ve bunu yapmaktansa elimi kaynar su dolu bir tencereye sokmayı tercih ederdim.

Her şey çok . Hem de çok fazla.

Ve sonunda telefonu elime aldım ve yalanlarımla kandıramayacağım tek kişiyi aradım. Bununla daha fazla yaşayamazdım. Yorgundum, her zamankinden daha huysuzdum ve dikkatim çok dağınık olduğu için odaklanamıyordum. Bir karar vermem gerekiyordu.

"Diana, para için biriyle evlenir miydin?" Bir öğleden sonra öğle yemeği molası sırasında onu aradığımda durup dururken sordum.

vakit kaybetmeden düşünceli bir ses çıkardı. "Duruma göre değişir. Ne kadar para?"

İşte tam o anda yanlış kişiyi aradığımı anladım. Onun yerine biraz daha küçük kardeşim Oscar'ı aramalıyım. O akıllı başında biriydi.

Makine mühendisliği okuyan bir basketbol oyuncusuydu. Her zaman yaşının ötesinde bilge biriydi. Diana... o kadar değil.

Ona sadece kısmi gerçeği söyledim. "Ya biri sana bir ev alsaydı?"

"Hımm" dedi ve biraz daha "hımm" dedi. "Güzel bir ev mi?"

"Bir olmazdı, seni açgözlü fahişe, ama bir çöplükten falan da ." En azından ben öyle düşünmüştüm.

"Tek yapmam gereken biriyle evlenmekti ve o da bana güzel bir ev mi alacaktı?" Daha sonra, bu konuşmaya yol açan tüm duruma ve Di'nin bunu ne kadar kolay düşündüğüne gülebiliyordum.

"Evet."

"Başka bir şey yapmam gerekecek mi?"

Başka ne ki? Evlilik sadece ikametini almak için olacaktı; sonsuza dek sürecek bir şey olmayacaktı. "Ben öyle düşünmüyorum."

"Oh." Sesi canlandı. "Elbette. Neden olmasın?"

Tabii. Neden olmasın. Hay Allah. Homurdandım.

"Bekle bir saniye. Neden soruyorsun? *Kim yapıyor bunu?*" Sonunda son derece ilgili bir şekilde söze girdi.

İşi bırakmama neden olan şey hariç hemen hemen her şeyi ona açıklamayı bitirdiğimde, onun bilgece -genellikle o kadar da bilgece olmayan- tavsiyelerini bekledim.

Aldığım cevap şuydu: "Yap."

"Bu mı?" Alay ettim. Hayatını değiştirecek bir karar hakkında fikrini soruyordum ve o da böyle mi cevap verecekti?

"Elbette. Neden olmasın? Parası var, onun hakkında en kötü şeyleri biliyorsun ve sana ödeme yapmaya hazır. Düşünecek neyiniz var?" dedi gerçekçi bir tonda.

Tavsiye almak için kesinlikle yanlış kişiydi. "Bu yasadışı." "Bu durumda, yakalanmadığınızdan emin olun."

Tamam, Aiden Junior, diye düşündüm o etmeden önce.

"İnsanlar bunu her yapıyor. Felipa'yı hatırlıyor musun?" Bu onun kuzeniydi; nasıl unutabilirdim ki? "Evlendiği Salvadorlu adam ona beş bin dolar ödedi. Bir ev alabilirsin Vanny. Biraz daha minnettar olabilirsin."

Kesinlikle yanlış kişi. "Birbirimizin en büyük hayranları değiliz."

Bu onu çıkarmıştı. "Neredeyse herkesten hoşlanıyorsun. Başkasına değil de sana sorduğuna göre senden nefret ediyor olamaz. Eminim birazcık çaba gösterseydi blokta sıraya dizilmiş sürtükleri olurdu."

Onun yorumu beni inletti. "O zaman gerçekten yapmam gerektiğini mi düşünüyorsun?" "İçin hiçbir sebep yok. Erkek arkadaşın yok. Senin kaybedecek bir şeyim yok."

Bu işi çok kolaylaştırıyor, bu şansa hemen atlamadığım için kendimi aptal gibi hissetmemi sağlıyordu ama içimde bir şey vardı ve o, bloğu kaplayan sürtüklerle ilgili şeyi söyleyene kadar bunun ne olduğunu anlamadım. Gururum. Parmak eklemlerimi kırdım. "Evli olmak ve *kocamın*," kelimeye neredeyse boğuluyordum, "başkalarıyla birlikte olması konusunda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Sahte olsa bile. Birileri evlendiğimizi öğrenebilir ve ben de kocası onu aldatan ve herkesin bunu bildiği zavallı aptal bir eş gibi görünmek istemem."

Diana yine mırıldandı. "Sen onun için çalışırken o da birileriyle çıkıyor muydu?"

O yapmadı. Asla. Telefonundaki rehberinde kayıtlı bir kadın bile yoktu. Ben bilirdim. Ona yeni bir telefon almak ve rehberini aktarmak için mağazaya giden bendim ve onlara bakmış olabilirim. Evinde hiç ama hiç yatıya kalmamıştı ya da etrafta takılan kadınlar olmamıştı. Deplasman maçlarından sonra da olamazdı çünkü Zac'e göre Aiden maçtan sonra doğruca otel odasına gidiyordu.

Evet, kendimi biraz aptal gibi hissettim. "Hayır."

"Öyleyse endişelenecek bir şey yok, değil mi?"

Tükürüğümü yuttum. "Ben de kimseyle çıkamam."

Bu onu gülmekten kırdı geçirdi ve birden kendimi onun ne kadar çok güldüğüne dair hakarete uğramış buldum. "Çok komiksin."

"Hiç komik değil." Birkaç yıldır erkek arkadaşım olmamıştı. Bunda büyütülecek ne vardı ki?

Histerik kahkahaları zirveye ulaştı. "*Ben de kimseyle çıkamıyorum*," diye alay etti benim olduğunu bildiğim bir sesle. "Şimdi de saçmalıyorsun."

Pek kimseyle çıkmadığım bilinen bir gerçektir.

Diana kahkahalarını bastırmak için elleriyle ağzını kapatıyor gibiydi. "Oh, V. Yap şunu ve bu kadar çok düşünmeyi bırak."

Hiç yardımcı olmuyordu ve ben kendimi hâlâ ikiye bölünmüş buluyordum. "Bunu düşünmeye devam edeceğim."

"ne var?" Her şeyi.

Ama bunu düşündüm. Sonra biraz daha düşünmeye devam ettim.

İnternette kredime hâlâ ne kadar borcum olduğuna baktım ve neredeyse . Bakiyeye bakmak güneş tutulmasına bakmak gibiydi; bunu yapmamam gerekiyordu. Ekrandan gözüme çarpan dönemden önceki altı rakam bana kör oluyormuşum gibi hissettirdi.

Aiden'la olan bu şey bir piyangoydu ve bileti olan tek kişi bendim; aynı zamanda kazanan bilet de oydu. Göğsümde küçük bir huzursuzluk külçesi sallanıp duruyordu, ama daha fazla dayanamayana kadar elimden görmezden geldim.

Samimiyetine tam olarak karar veremediğim birine yardım ediyor olacaktım.

Hayatımın yıllarını boşa harcamış olurdum. Yasadışı bir şey yapmış olurum.

Ve tüm bunları teknik olarak bir ticari işlem olarak yapacaktım. O kadar da karmaşık değildi çünkü Aiden'ın ne yaptığını ve bunu neden yaptığını çoğunlukla anlıyordum.

Sadece neden beni hayatına geri çekmeye çalışmakta ısrar ettiğini tam olarak anlamıyordum.

Her şey bir yana, bir yanım Aiden I-get-everything-I-want Graves' kendisine yardım edecek kişinin ben olmamı kafasına koymasına içerliyordu. Sanırım yardımımı ya da sadakatimi hak edecek hiçbir şey yapmamışken bunu hak etmediğini düşünüyordum.

Ama...

Öğrenci kredisi borcum sadece bir maaş çeki değildi; araba kredisi gibi beş yılda ödenmiyordu. Ayrıca, bir ev de bir ödeme şekli olacaksa... Çok fazla para, çok fazla kalp ağrısı ve çok fazla faizden bahsediyorduk. Otuz yıllık ipotek. Bu büyük bir rahatlama olurdu.

değil mi?

Aiden'ı affedip bunu yapabilir miyim?

İnsanların hatalar yaptığını biliyordum ve sahip olmadığınız sürece neye sahip olduğunuzu her zaman bilemeyeceğinizi anlıyordum; bunu ben de hafife aldığım küçük şeyler için zor yoldan öğrenmişim. Ama aynı zamanda ne kadar kırgın olabileceğimi, bazen nasıl kin tuttuğumu da biliyordum.

Kendimi Aiden'in evine giderken buldum, kalbim boğazımdaydı, unutamayacağım ya da göz ardı edemeyeceğim lanet olası bir öğrenci kredisi için hayatımı ve özgürlüğümü riske .

Aiden' yaşadığı siteye girdiğimde kapıdaki güvenlik görevlisi bana sırtıttı. "Sizi uzun zamandır görmüyordum, Bayan Vanessa," diye selamladı beni.

"İstifa ettim," diye açıkladım onu selamladıktan sonra. "Burada olduğuma şaşırmamalı."

Bana etkilendiğinden biraz daha fazla etkilendiğini gösteren bir bakış attı. "Etkilenmedi. Her hafta bana uğradığında seni içeri almamı hatırlatıyor."

Ya kendine biraz fazla güveniyordu ya da.

"Ya da" diye bir şey yoktu. Kendine biraz fazla güveniyordu. Birden içimden ona bir ders vermek için arabamı geri çevirmek geldi ama bunu yapacak kadar egoist ya da aptal değildim. Bekçiye el sallayarak kapıdan geçtim ve sayamayacağım kadar çok kez gittiğim eve doğru sürdüm.

Evde olacağını biliyordum, bu yüzden geçmişte her zaman yaptığım gibi caddeye park ederken garaj yolunda araba olmamasını dert etmedim ve ön kapıya doğru yürüdüm, zili çalarken inanılmaz derecede garip hissediyordum.

Arkamı dönüp gitmek ve kendime onun parasına ihtiyacım olmadığını söylemek istedim. Gerçekten istedim.

Ama hiçbir yere gitmedim.

Kilidin açılma sesinin bana onun orada olduğunu haber vermesi birkaç dakika sürdü ama çok geçmeden kapı açıldı ve Aiden her zamanki kıyafetleriyle orada durdu, yüksek vücudu evin içinden gelen ışığı engelliyordu. Beni içeri alırken yüz ifadesi açık ve ciddiydi ve beni her şeyin başladığı yere, büyük mutfığa götürdü. Kanepesinin son derece rahat olması önemli değildi; yemek yemek, kitap okumak ya da bulmaca çözmek her zaman mutfakta adada ya da köşedeki sandalyelerden birinde oturmayı tercih ediyordu gibiydi.

O en sevdiği tabureye oturdu, ben de ondan en uzaktaki tabureye oturdum. Söz konusu olan şey düşünüldüğünde olması gerekenden daha garipti.

Ben bir insandım ve o benden daha fazla ya da daha az özel değildi ve ne olursa olsun bu noktayı hatırlamam gerekiyordu.

Bu yüzden burnumdan bir nefes çektim ve devam ettim. Dürüstlük en iyi politikaydı, değil mi? "Bak, korkuyorum," diye itiraf ettim bir nefeste, tanıdık yüz hatlarını, elmacık kemiklerinin eğimini, yüzünün alt yarısını kaplayan kalın, kısa sakalını ve saç çizgisi boyunca uzanan o düzensiz beyaz yara izini gözümün önüne getirerek.

İki yıl boyunca haftada en az beş kez yüzünü görmüştüm ve bir kez bile buna yakın bir an yaşamamıştık. Bunu unutamazdım, çünkü bu benim için önemliydi. Bir yabancıнын ABD vatandaşı olmak istediği için bana evlenme teklif etmesi bir şeydi, ama *tanıdığım*, beni hiç birinin bunu istemesi bambaşka bir şeydi.

Dürüst olmak gerekirse, daha kötüydü.

Aiden'in uzun kirpikleri bir an için aşağı indi ve benim kırmızı ve pembe yıldız patlamalarına olan açgözlülüğüm kadar onun ilgisine ve sevgisine de aç olan adam yuvarlak, iri bir omzunu kaldırdı. "Neden endişeleniyorsun?" Kelimeleri emretti.

"Hapse girmek istemiyorum." *Gerçekten* hapse girmek *istemiyordum*; internette evlilik dolandırıcılığına bakmıştım ve bu ağır bir suçtu. Beş yıla kadar hapis cezası ve öğrenci kredilerimin yanında çerez parası gibi kalan para cezası olan bir suç.

Görünüşe göre en iyi arkadaşımın erkek versiyonu "Hapse girmek için yakalanmalısın" demiş.

"Berbat bir yalancıyım," diye itiraf ettim çünkü ne kadar kötü bir yalancı olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

"İstifa etmeyi planladığını aylar öncesinden . Bence bu senin için sorun olmayabilir," diye hafifçe suçlayıcı bir tonda aniden atıldı.

Yaptığım şeyden dolayı kendimi suçlu hissetseydim bu beni irkiltebilirdi ama hissetmedim. Ayrıca uzun bırakmayı planladığımı bir şekilde bildiği de o anda aklıma gelmedi. Bir kulağımdan diğerinden çıktı. "Sana yalan söylemedim. Kaldım çünkü sen daha yeni iyileşmiştin ve seni bu kadar kısa süre sonra bıraktığım için kendimi kötü hissettim. Bunu yapmaya kendimi ikna edemedim ve sadece iyi bir insan olmaya çalışıyordum. Arada fark var."

Kalın kaşları bir milimetre yukarı kalktı ama yüzündeki başka hiçbir kas yorumuma tepki vermedi. "Zac'e söylemişsin," dedi suçlar gibi.

Tutunamayacağım bir suçlamaydı. "Evet, Zac'e söyledim çünkü o benim arkadaşım." Bunun için özür dilemeyeceğimden emindim. "Lütfen söyle bana, ne zaman gelişigüzel bir şekilde sana söylemem ve çak bir beşlik beklemem gerekiyordu? Yoksa sarılıp tebrik mi edecektin?"

"Benimle taşak mı geçiyorsun?" diyen bir bakışla onu çivileyebilirdim.

"Sonunda sana söylediğimde, umursamadın, Aiden. Bu yarısı buna dayanıyor. Ben hala... *Sana çok kızgınım* ve olmamam gerektiğini kabul ediyorum. Ama değil. Sen benim arkadaşım değilsin; hiçbir zaman arkadaşım olmaya çalışmadın. Bir şeye ihtiyacın olana kadar beni bir kez bile umursamadın ve şimdi garip bir nedenden ötürü bensiz yaşayamazmışsın gibi davranıyorsun. Ve ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz."

Bir an sessiz kaldı, keskin bir koku aldı, gözleri sanki kafamın içinde bir delik açmaya çalışıyordu. "Senden özür diledim. Ciddiydim. Ciddi olduğumu biliyorsun," diye ısrar etti ve beynimin mantıklı kısmının bu ifadeyi bir gerçek olarak kabul ettiğini kendime isteksizce itiraf edebildim. Aiden özür dilemezdi ve her şeye rağmen bir yalancı değildi. Bu onun genlerinde yoktu. "A" kelimesini gerçekten söylemesi? Önemsiz değildi. "Arkadaşlara ayıracak vaktim yok, olsaydı da zaten onları edinmek için yolumdan sapmazdım. Ben hep böyleydim. Ve bir ilişki için gerçekten zamanım yok. Bunu anlıyorsun. Yakalanmaktan endişe etmiyorum-"

Yani konuyu değiştiriyordu. "Çünkü hapse sen olmayacaksın," diye hatırlattım nefesimin altında, taktiklerine sinirlenmiş bir şekilde.

Kaşlarından birini bir milimetre daha kaldırdı ama sinirlendiğini belli eden, açılan burun delikleriydi. "Çok araştırma yaptım ve bir göçmenlik avukatına danıştım. Bunu . İlk başta tek yapman gereken benim için bir dilekçe vermek."

Aiden bunu *başarabileceğimizi düşündüğümü* söylemedi, yapabileceğimizi söyledi ve ben bu nüansı kaçırmadım.

"Biliyor musun Aiden, evet demeyi çok zorlaştırıyorsun. Senin çalıştığım dönemde isteseydin senin için her şeyi yapardım ama şimdi, özellikle de sanki tek bir 'özür' bana başkalarının önünde saygısızlık etmeni ve birinin benim hakkımda konuşmasına izin vermeni telafi edecekmiş gibi davranman beni çok kızdırıyor. Hiçbir yükümlülük hissetmediğim halde nasıl benden senin için bu büyük iyiliği yapmamı isteyebilirsin? Kredilerimin ödenmesini istemeseydim bu konuşmayı yapıyor bile olmazdık."

Yanağımın içini ısırđım. "Beni bırakmanı, borcumu her zaman planladığım gibi kendi başıma ödeyeceğimi söylemek istiyorum. Senin parana ihtiyacım yok." Gözlerine bakarken ağlama isteğimle savaşmak zorunda kaldım. "Keşke beni takdir edecek kadar saygı duysaydın, o zaman bunun bir anlamı olurdu. Senden hoşlanıyordum. Sana hayrandım ve sen birkaç gün içinde tüm bunları yok ettin."

Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı.

baktık. Ve birbirimize baktık. Sonra birbirimize biraz daha baktık.

Çocukken gerçeğın ne kadar pahalı olduğunu zor yoldan öğrendim. Bazen hayatınızdaki insanlara mal olur. Bazen de hayatınızdaki şeylere mal olur. Ve bu hayatta çoğu insan dürüstlük gibi değerli bir şeyin bedelini ödeyemeyecek kadar ucuzdu. Bu durumda, fiyat etiketinin Aiden'ı beklenmedik bir şekilde vurduğunu söyleyebilirim.

Yavaşça, birkaç nefes aldıktan sonra başını eğdi ve o kocaman eliyle ensesini ovuşturdu. Nefes alış verışı sertleşti, hırıltılı bir hal aldı ve Alaska büyüklüğünde bir nefes çekti. "Affet beni." Sesi her zamankinden daha sertti, kumda sürüklenmiş ve sonra cam kırıklarıyla kaplanmış gibiydi. Yine de bir şekilde, ağzından en gerçek, en içten şey gibi geliyordu, en azından benim önümde.

Ama yine de yeterli gelmiyordu.

"Seni affedebilirim. Eminim daha sonra ben etrafta yokken pişman olmuşsundur ama-" Gözlüklerimi başımın üstüne ittim ve tekrar indirmeden önce elimin tersiyle alnımı ovuşturdum. "Bak, bu sahte bir ilişki için iyi bir başlangıç değil, sence de öyle değil mi?"

"Hayır." Başını hafifçe oynattı, ki gözbebeğini çevreleyen parlak kehribar halkalı koyu kahve gözbebeklerinin uzun kirpiklerinin altında bana baktığını görebildim. "Ben her zaman hatalarımdan ders çıkarırım. Bir zamanlar iyi bir takım olmuştuk. Yine iyi bir takım olacağız."

Başını tamamen kaldırdığında yanağında bir gamze belirdi ve ellerini kaldırarak başının iki yanını kavradı. "Bu tür şeylerde iyi değilimdir. Yalvarmaktansa sana para vermeyi tercih ederim ama istediğın buysa veririm," diye itiraf etti, sesi her zamanki gibi savunmasız çıkıyordu. "Bunu benimle yapmasını isteyeceğim tek kişi sensin."

Neden bu kadar siyah ve beyaz değildi?

"Bana yalvarmanı istemiyorum. Hadi ama. Senden tek istediğim... Bilmiyorum bile. Belki de bunca zaman sonra beni biraz olsun önemsediyini düşünmek istiyorum ama bu anlamsız. Bunun bir iş anlaşması olmasını istiyorsun, anlıyorum. Bu beni ucuz hissettiriyor çünkü biliyorum ki Zac bana teklif etseydi muhtemelen en başından evet derdim çünkü o benim arkadaşım. Bana 'günaydın' demeyi bile kalbinde bulamadın."

İçini çekti, işaret parmağı ve başparmağı kulağını çekiyordu. Bakışlarını mutfak tezgahına indirerek, "Arkadaşın olabilirim," dedi.

İki yıl çok geç. "Sadece bir şey istediğin için."

Hakkını vermek gerekirse, benimle başka türlü tartışmaya çalışmadı. "Senin arkadaşın olabilirim. Deneyebilirim," dedi alçak ve ciddi bir sesle. "Arkadaşlar zaman ve çaba ister ama..." Aiden iç çekerek tekrar bana baktı, "Yapabilirim. Eğer istediğin buysa."

"Her şeyi düşündükçe çok sinirleniyorum; artık gerçekten istediğim şeyin bu olup olmadığını bile bilmiyorum. Muhtemelen istediğim şey bu değildi. Bilmiyorum. Sadece beni 'teşekkür' demek zorunda olmadığın bir kişi olarak değil, bir insan olarak görmeni istedim. Bu yüzden bana arkadaşım olmaya *çalışabileceğini* söylemen çok zorlama oldu."

"Özür dilerim. Biliyorum. Ben yalnız biriyim. Her zaman yalnızdım. En son ne zaman futbol oynamayan bir arkadaşım olduğunu hatırlamıyorum ve o zaman bile, genellikle hiç sürmedi. Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Ne kadar ciddiye aldığımı biliyorsun, belki de takım arkadaşlarımdan çoğundan daha fazla," diye açıkladı, sanki bu itirafı yapmak için içinde her şey varmış gibi.

Ona yan gözle baktım.

Devam etti. "biliyorum. Sana karşı pek iyi olmadığının sorumluluğunu da kabul edebilirim, tamam mı? Bu arkadaşlık işinde iyi olmadığımı söyledim, hiç olmadım ve denemeye zahmet etmemek daha kolay."

Eğer bu onun ağzından çıkan en tembel yorum değilse, ne olduğunu bilmiyordum. Ama bunu yüksek sesle söylemedim.

"Eğer sinirlerimi bozsaydın, beni terslediğin ilk anda seni kovardım."

Kendimi pek de onurlandırılmış hissetmiyordum.

"Sen iyi bir çalışansın. Bunu sana söylemiştim. Bir asistana ihtiyacım vardı Vanessa; bir arkadaş istemedim. Ama sen iyi bir insansın. Çok çalışıyorsun. Kendini adamışsın. Bu, iş hayatında tanıştığım herkes için söyleyebileceğimden daha fazla."

uzun bir süre." Gözlerini bana dikerken iri adam elması sallanıyordu. "Bir arkadaşına ihtiyacım var, sana ihtiyacım var."

Hayatımda bir kez yaşayacağım muhteşem dostluğuyla bana rüşvet vermeye mi çalışıyordu? Yoksa sadece alaycı bir pislik mi oluyordum?

Karar vermeye çalışarak yüz hatlarına bakarken aptallık ettiğimi fark ettim. Bu Aiden'dı. Belki beni savunmayarak boktan bir şey yapmıştı ama gerçekten düşünecek olursam, muhtemelen o da Zaci savunmazdı. Röportajlarında defalarca, kariyeri varken sadece kariyerine odaklanmak istediğini söylemişti. Koçlarından biriyle yapılan her röportajda hepsi aynı şeyi söylüyordu: O şimdiye kadar karşılaştıkları en tek fikirli, en çalışkan oyuncuydu.

Lisenin ilk yılında futbol oynamaya başladı. *Üçüncü sınıfta*. NFO kalibresindeki oyuncuların çoğu yürüyecek yaşa geldiklerinden beri sahadaydı. Yine de Aiden'in bir çağrısı vardı, Leslie, lise koçunun söylediğine göre. Kısa sürede bir fenomen haline geldi ve futbol bursuyla bir üniversiteye gitti. Sıradan bir okul da değildi, en iyi okullardan biriydi. Birkaç şampiyonluk kazandığı ve hatta derece ile mezun olduğu bir okul.

Lanet olsun.

Allah

kahretsin.

Yapmak zorunda olduğunu düşünmese benden bunu istemezdi.

İnsanların sürece değişmediklerinin farkındaydım ve bu adam aklına koyduğu her şeyi yapan biriydi.

Bu acınası, teslim olmuş iç çekiş ciğerlerimden dışarı çıktı. Benden istediği şeye bir cevap beynimin ön tarafında, dilimin ucunda, karnımın çukurunda kıvrılmış oturuyordu. Beni gezegendeki en büyük aptal olmaya götürmeyecek başka bir olası yanıt var mıydı?

"Diyelim ki yapabiliyoruz. Ne kadar... Ne kadar süre evli kalmamız gerekir?

-?" İlk denemede söyleyemedim. "Evli kalmak için mi?" Küçük bir sesle aceleyle söyledim.

Cevap verirken gözlerimin içine bakmayı ihmal etmedi. "Beş yıl daha az şüpheli görünmesini sağlar. İlk başta bana sadece şartlı bir yeşil kart verilecek. İki yıl sonra kalıcı bir kart alabilirim."

Beş yıl mı? Aiden anda otuz yaşındaydı; otuz beş olacaktı. Yılın geri kalanında 26 yaşındaydım. Teknik olarak evlendiğimizde otuz bir yaşında olacaktım.

Boşanmış. Otuz bir yaşlı değildi, hatta ona yakın bile değildi. Bu sayı bana olması gerektiği kadar korkunç gelmiyordu... eğer gerçekten kabul etmeyi düşünüyorsam.

Ama yine de. Beş yıl. Bu süre içinde çok şey olabilirdi. Yine de en çok bildiğim şey, arabamı satsam, her yere otobüsle gitsem, cep telefonumu kapatsam ve kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerinde ramen eriştesi yesem bile, bırakın beş yılı, on yıl içinde bile kredilerimi ödeyebilmemin mümkün olmadığıydı.

"Beş yıl," diye tekrarladım nefesimi üfleyerek.

"Tamam." "Mantıklı mı?"

Ona baktım ve henüz ona evet demediğimi kendime hatırlattım. Sadece konuşuyorduk. "Evet, mantıklı. Eğer evet diyor , ki şu anda demiyorum, o yüzden sakın olun." Bu kadar cesur ve kararlı olduğum için daha sonra kendimi tebrik edecektim.

Gözlerini bana bakıyordu. "Başka ne için endişeleniyorsun?"

Öfkelendim. "Her şey mi?"

Aiden bana göz kırptı. "Ne hakkında? Borcunu ödeyeceğim ve sana bir ev alacağım."

Düşün, Van. Düşün. Bu kadar kolay olamazdı. Biraz onurum vardı ve daha önce muhtemelen manipülatif ve zoraki özürlerine rağmen onu bir ahmak olduğu için tamamen affetmemiştim. Gururumun da bir bedeli vardı ve bu fikir beni sertçe yutkunmaya ve uzun zamandır beni başka bir yere bakmaya zorlayan bakışlarla buluşmaya itti.

"Ya kariyerin yarın sona ererse?" Ne kadar servet avcısı gibi görünsem de sordum. Bu bir iş anlaşmasıydı ve ben de öyle davranacaktım.

Kaşlarından biri biraz . "Banka hesabımda ne kadar para olduğunu biliyorsun."

Haklıydı.

"Hayatımın geri kalanında çalışmasaydım, iyi olurdu. Paramı da sorumsuzca kullanmadığımı biliyorsun," dedi neredeyse aşağılayıcı bir tonda. Bununla, bana teklif ettiği şeyi yine de yapabileceğini ve sonunda iyi olacağını kastediyordu.

"Ben de bir daha senin asistanın olmayacağım." Gerçekten ama gerçekten istemediğim halde gözlerimi ondan ayırmamaya özen gösterdim. "Tasarım işimi tam zamanlı yapmak için gerçekten çok çalıştım ve bundan vazgeçmeyeceğim."

O geniş, kare çene sertleşti ve dişlerinin gıcırdadığını görebiliyordum, bu da göğsümde garip bir zafer hissi uyandırdı. "Vanessa-"

"Ciddiyim. Bunu yapmayacağım. Bunu denedik ve sonu iyi bitmedi ve kendimi bir daha böyle bir duruma sokmayacağım. Bunu gerçekten yapmak biliyorsun, ama bana hayır demesi zor bir şey teklif," diye açıkladım.

"Senden faydalanmaya çalışmıyorum ama bunu ben istemedim. Sen istedin. Kabul etmem için elinden geleni yaptın; sana dünyada bunu senin için yapacak ve karşılığında hiçbir şey istemeyecek milyonlarca kadın olduğunu söyledim-" belki onunla yatmak dışında, ama bunu kendime sakladım.

"Bana ihtiyacın yok. Dünya parmaklarının ucunda koca adam. Bunu biliyor musun bilmiyorum."

Bunu söyledikten sonra, tüm evrendeki en aptal insan olabileceğimi fark ettim. *En aptal.*

O zaman bana siktir olup gitmemi söylemesini beklerdim ama bu bir anlaşma kırıcıydı ve bunu anlamasına ihtiyacım vardı. Bana aklımı kaçırdığımı söylerse, bundan yirmi yıl sonra teklifini geri çevirdiğim için kendimle yaşayabilirdim. Hayallerimi ilerletmek için onun için çalışmayı bırakmayı planlamıştım; hokkabazlık yaptığım aynı miktarda işle kendimi bir beş yıl daha bağlamayacaktım. Yapamazdım işte. Feda edebileceğim çok şey vardı ama bu kadarını değil.

Ellerimi kucağımda birleştirerek bir çift parmağımı sıkıca kavradım, odaklandım ve nefesimi dengede tuttum.

Hayal kırıklığına uğramıştı. Kızgındı. Ama evet ya da hayır demiyordu. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı ve evet, belki biraz kaltaklık ediyordum ama bunun sebepsiz olmadığını anlamasına ihtiyacım . O kendi hayali için ne yaptıysa, ben de kendi hayalim için ne yapmam gerekiyorsa onu yapacaktım. Bunu anlayabilecek biri varsa o da o olmalıydı.

Uzandım ve gözlüğümün ayaklarından biriyle oynadım, başka tarafa bakmamak için kendimi zorladım. Sinirli bir şekilde dudaklarımı yaladım ve kaşlarımı kaldırdım. Yapmıştım, söylemem gerekeni söylemiştim ve hayatımın geri kalanını sonuçlarıyla yaşayabilirdim, lanet olsun.

Bir ay gibi bir süre sonra, The Wall of Winnipeg içini çekti.

Dirseğimi tezgâhın üzerine koydum ve istifa ederek onun pozisyonunu yansıttım. "Asistanın olmamam senin için sorun olur mu olmaz mı?"

Aiden ciddiyle ve zorla başını salladı.

Hayal kırıklığına mı uğrayacağımı yoksa rahatlayacağımı mı bilemedim ve ikisini de tercih ettim. İş modu, iş moduna geçmem gerekiyordu. "Senin için hapse girmeyeceğim, bu yüzden her şeyi gerekiyor. Zac'e ne söyleyeceğiz?" Zac demişken, o neredeydi? Merak ettim.

"Ona kendi evini bulmasını söylesem bile bir şeyler anlayacaktır. Ona söylemek zorundayız. Birlikte gerçek bir ilişki içinde olduğumuzu teyit edecek insanlara ihtiyacımız var."

Gerçek bu muydu? Diana'yı ve ona her şeyi nasıl anlattığımı düşünerek başımı salladım. "Evet. Arkadaşıma söylemeliyim. Bir şeyler döndüğünü anlayacaktır. Başka kimseye söylemeyerek kurtulabilirim." Bunu düşünmüştüm ve Aiden'in geri dönmem için beni kazanmaya çalışmasını bir tür aşk hikâyesi olarak süsleyebileceğimden oldukça emindim. En azından ben öyle umuyordum. Kendi meşgul hayatı olan küçük kardeşim de dahil olmak üzere kimseyle çok yakın olmamanın bu duruma yardımcı olduğu açıktı.

Aiden başını salladı, pratik ve anlayışlıydı.

Ama... İki omzumu da kaldırdım. "Peki ya diğerleri?" *Diğer herkes.* Kelimenin tam anlamıyla. Dünyadaki herkes. Bunu düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor. Yıllar önce Aiden'in bir kadınla yemek yerken görüldüğü bir makaleyi hatırladığımda, olası bir evliliği gizleyebileceğime dair her türlü fikir ya da umut tuvalete atılmıştı - bir kadının onu desteklemeye çalışan bir şirketin temsilcisi olduğu ortaya çıkmıştı. Kimin umurundaydı ki? Başta öyle düşünmüştüm.

Sonra aklıma geldi. Bazı insanlar biliyordu. Ve çok fazla insan Aiden Graves'le ilgili her şeyi önemsiyordu. Biri bunu yazmadan saçını kesemezdi. Dünyadan birileri bir noktada evlendiğimizi öğrenecekti. Bunu saklamanın bir yolu yoktu.

Ve bu beni huzursuz hissettirdi. Onun için çalıştığımı öğrendiklerinde insanlardan gördüğüm ilgiden bile hoşlanmamıştım. Onunla evlenmek tamamen farklı bir durum olurdu.

Öğürmemek için ağızımdaki tükürüğü yutmak zorunda kaldım.

"Bir süre sessiz kalabiliriz-" diye söze başladı iri adam. Ona göz kırparak karşılık verdiği bir bakış attım. "-ama eninde sonunda birileri öğrenecek. Olayı büyütmeden evlenebiliriz ve aynı şekilde boşanabiliriz. Sahada olanlar hayranlarım için, geri kalan her şey onları ilgilendirmez." Bunu söyleme şekli ondan şüphe etmemi gerektirecek bir durum yaratmadı.

Hayatımın geri kalanını Aiden Graves'in eski karısı olarak geçirecektim.

Bu düşünce, ne kadar saçma olduğunu düşünerek neredeyse gözlerimi şaşı yapmama neden oluyordu. Hemen ardından başımı dizlerimin arasına koyup nefes nefese kalmak istedim.

Bunlardan herhangi birini yapmak yerine, kendimi onun sözlerini düşünmeye zorladım ve sonra başımı salladım. Fikri mantıklıydı. Açıkçası, dünyada birileri eninde sonunda öğrenecekti ama Aiden tanıdığı insanlara karşı son derece mahremdi, insanlara karşı ise çok daha mahremdi. Bunu mümkün olduğunca uzun süre gizli tutarsak tuhaf görünmezdi.

Bu düşünce henüz geçmişti ki kendime sordum, kendimi neyin içine sokmuştum?

"Bir ev alacağını ve kredinin ödeneceğini söyleyen bir anlaşma imzalayamayız, ama umarım bana, senden vazgeçmeyeceğimi bilecek kadar güveniyorsundur." O kara gözler alnıma lazer tutarak bir mesaj veriyor gibiydi. "Sana evlilik sözleşmesi imzalamayacak kadar güveniyorum."

Evlilik sözleşmesi yok mu? Uh....

"Evlilik sağlamken bir ilişkiye başlamayacağım," diye devam etti durup dururken. "Sen de başlayamazsın."

Bu bakışlarımı kaldırmama neden oldu. İlişki durumum yakın zamanda değişmeyecekti. Yıllardır değişmemişti ve yakın zamanda da değişeceğini düşünmüyordum ama Diana ile yaptığım konuşma aklımdan çıkmıyordu. Kâğıt üzerinde evliliği olan sahte bir eş olarak bile aptal gibi görünmek istemezdim. "Buna söz verebileceğinden emin misin? Çünkü tanışabilirsin-"

"Hayır. Sevmeyeceğim. Hayatım boyunca sadece üç kişiyi sevdim. Önümüzdeki beş yıl içinde de başka birini sevmeyi planlamıyorum," diyerek sözümü kesti. "Endişelenmem gereken başka şeyler var. Bu yüzden senden bunu yapmanı istiyorum, başka birini bulmanı değil." O anda söylemediği şey kariyerinin zirvesinde olduğuydu, ama bu sözleri geçmişte sayısız kez söylediğini duymuştum.

Saçma sapan ağlamak istedim ama bunu kendime sakladım. Ayrıca şimdiye kadar sevdiği üç kişinin kim olduğunu sormak istedim ama bunun zamanı olmadığını düşündüm. Leslie de onlardan biri olmalı diye düşündüm. "Sen öyle diyorsan."

Boğazının düğümlenmesinden bir yorum yapmak istediği anlaşılıyordu ama onun yerine devam etti. "Önümüzdeki üç yıl boyunca borcunuzu ödemenize yardımcı olacağım."

Ve müzakereler aniden cırtlak bir şekilde durdu. Bir an için.

Sonra kendimi bu konuda düşünmeye zorladım. Krediyi birkaç yılda ödemek, bir ya da iki büyük ödemede yapmaktan çok daha az sinsi görünecekti. birkaç ödeme yapsaydım, bu da çok daha iyi görünürdü, değil mi? Evrakları ve her şeyi imzaladıktan sonra birkaç ay beklememiz gibi mi? Öyle düşünmek zorundaydım.

"Tamam." Başımı salladım. "Bu bana uyar."

"Bu evdeki kira kontratım Mart ayında bitiyor. Daha sonra başka bir ev kiralayabilir ya da burada yeni bir kontrat imzalayabiliriz. Asistanlığım sona erdiğinde, daha sonra saklayabileceğiniz bir tane alacağım. "

Sonrası dikkat ikinci şeydi.

Gözden kaçırmadığım en önemli şey, ifadesinin başlangıcı ve takip eden cümledeki 'biz' kelimesiydi.

"Senin yanına taşınmak zorunda mıyım?" Yavaş, , yavaş sordum.

O büyük, yakışıklı yüz biraz kısıldı. "Senin yanına taşınmayacağım." İçimden alınmak bile gelmedi; şaka yapıp yapmadığını düşünmekle meşguldüm. "İnandırıcı olması konusunda endişelenen sensin. Birileri ehliyetlerimizi kontrol edecek."

Haklıydı. Tabii ki haklıydı. Ama... ama...

Nefes al. Krediler ve bir ev. Krediler ve ev.

"Tamam. . Bu mantıklı." Eşyalarım. Onlarla ne yapacaktım? Yıllar boyunca topladığım eşyalarımınla birlikte dairemi....

Bir noktada panik atak geçirecektim.

Her zaman orada yaşamayacağımı biliyordum, en azından yaşamamam daha iyiydi. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. Bu ev benim değildi ve benimmiş gibi hissettirmiyordu. Aiden'in evi gibi hissettiriyordu. Yıllardır çalıştığım ev gibi. Ama gerekirse taşınabilirdim, özellikle de bu sahte evliliğin meşru görünüp görünmemesi arasındaki fark buysa.

Yapmak zorundaydım. Mecburdum.

"Bunu ne zaman yapmak istiyorsun?" Hemen hemen nalları diktim. Bana sormadı. Sadece "Yakında." dedi.

Panik atak geçirecektim. "Tamam." . Yakında bir ay sonra olabilir. İki ay sonra.

"İyi mi?" Aiden kaşlarını meydan okur gibi kaldırdı.

Aptalca başımı salladım ve bunu gerçekten yapıyor olduğumuz fikrine giderek daha fazla uyum fark ettim. Onunla evlenecektim.

kağıtlar tamir edildi. Para karşılığında. Çok para için. Finansal güvenlik için.

Aiden bir süre bana baktı, düşündüğünü gösteren tek işaret boğazının titremesiydi. "O zaman bunu yapacak mısın?"

aptallık etmiş olurum, değil mi?

Bu başlı başına aptalca bir soruydu. Tabii ki bir aptal olurdum, çok fazla borcu olan devasa bir aptal.

"Evet." Yutkundum. "Yapacağım."

Winnipeg Duvarı'nın yüzü iki yıl sonra ilk kez, şimdiye kadar gördüğüm en neşeli ifadeye büründü. Rahatlamış görünüyordu.

Rahatlamaktan da öte. Hayatım üzerine yemin edebilirim ki gözleri parladı. Bir anlığına tamamen farklı bir insana benzedi. Sonra düzenli olarak atlet giyen adam akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı.

Öne doğru uzandı ve elini benimkinin üzerine koyarak bana ilk kez dokundu. Parmakları uzun, sıcak ve güçlüydü; avuç içi geniş, derisi sert ve kalındı. Sıktı. "Buna pişman olmayacaksın."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ben Aiden'ı aramadım, o da beni aramadı.

İletişim eksikliğini cep telefonu numaramın onda olmamasına bağlayamazdım; yaptığımız şeyi yapmayı kabul ettiğim gün evden ayrılmadan önce numaramı ona vermiştim.

Aradan bir hafta geçti ve benimle iletişime zahmetine katlanmayınca bunu pek önemsemedim. Haberlere göre Üç Yüzler sezon öncesi maçlarının ortasındaydı. Yılın bu zamanlarının onun için ne kadar yoğun olduğunu biliyordum.

Ayrıca, fikrini değiştirmiş olma ihtimali de vardı. Olabilir.

Başka neden aramadığını bilmiyordum ama kendimi bu konuyu gereğinden fazla düşünmemeye zorladım, ki bunun da çok fazla olmadığını fark ettim ve bu konuda stres yapmayacağımdan emindim.

İkamet dilekçesini dosyalatmak için başka bir yol bulma ihtimali olduğu gerçeği, anlaşılmamıza yüz bin dolardan fazla para olduğu düşünüldüğünde, hayal ettiğim kadar yıkıcı değildi. Hayal kırıklığına uğradığımı bile söyleyemem ama...

Tamam, belki haftanın beşinci gününde birazcık hayal kırıklığına uğradığımı kabul etmiş . Kredilerimin ödenmiş olması... omuzlarımda bu kadar para olduğunu düşündükçe, bunun ne kadar baskılayıcı olduğunu daha iyi anladım. Bir ev için o kadar borcum olsa neyse de, lanet olası okul kredileri için?

Eğer yirmi altı yaşındaki Vanessa on sekiz yaşındaki Vanessa ile konuşabilseydi, yine de bu kadar pahalı bir okula gider miydim emin değildim. Muhtemelen temel eğitim için devlet üniversitesine gider, sonra da bir devlet üniversitesine geçerdim. Küçük kardeşim gittiğim için kendimi hiç suçlu hissettirmemişti; bana gitmemi söyleyen oydu. Yine de arada bir verdiğim karardan pişmanlık duyuyordum. Ama ne olursa olsun istediğini isteyen inatçı bir ve yapmak istediğimi inanılmaz yüksek bir maliyetle yapmıştım.

İletişimsizlik çılgınlığımızın yedinci gününde, hayatımın önümüzdeki yirmi yılını borç içinde geçireceğim gerçeğini kabullenmenin yarısından fazlasını aşmıştım ve mezun olduktan sonra postadan gelen o ilk ekstreyi aldığım anda bunun olacağını zaten varsaymıştım.

O zaman neden ağlıyorsun?

Ona gerçeği söylemiştim. Ona ya da parasına ihtiyacım yoktu.

Ama aptal olduğum için kabul ederdim, ama o kadar da aptal değildim.

Telefonum çaldığında bir müşterim için DropBox'a bir Facebook kapak dosyası yüklemenin ortasındaydım. Çalışma masamın arkasındaki sehpanın üzerinde duran telefona bakarken, ekranda beliren isme biraz şaşırmandan edemedim.

Miranda P.

Teknik olarak artık Miranda'nın benim versiyonum olmadığı için iletişim bilgilerini değiştirmeliyim.

"Alo?"

"Evde misin?" diye sordu derin bir ses.

"Evet." 'S' harfini telaffuz etmeyi henüz bitirmiştik ki, artık tanıdık gelen ağır bir el kapımı çaldı. Telefonu kapattığını anlamak için telefonumu kontrol etmeme gerek kalmadı. Bir dakika sonra, gözetleme deliği kim olduğunu düşündüğümü doğruladı.

Ve evet, Aiden'dı.

Sürgüyü çevirir çevirmez içeri daldı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı, ikinci bir bakış bile atmadan kilitledi. O karanlık gözler aynı anda hem kaşlarımı çatmama hem de donup kalmama neden olan bir bakışla beni delip geçti.

"Ne oldu?"

"*Buraya taşınırken aklından ne geçiyordu?*" diye tiksinti dolu bir ses tonuyla homurdandı ve beni hemen savunmaya geçirdi.

Elbette oturduğum sitenin biraz korkutucu olduğunu biliyordum ama bunu bir gecekonduda yaşıyormuşum gibi göstermesine gerek yoktu. "Ucuz bir yer."

"Şaka yapıyorsun," diye mırıldandı.

Bu ukalalık da çıktı? "Bazı komşularım iyi insanlar," diye iddia ettim.

"Ben içeri girdiğimde kapının hemen yanında biri üzerine atlıyordu" derken yüzündeki ifade şüpheliydi.

Oh. Konuyu değiştirmek için ona el salladım. Bunun her hafta olduğunu bilmesine gerek yoktu. Birkaç kez polisi aramıştım ama aslında hiç gelmediklerini fark edince rahatsız etmeyi bıraktım. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Önümde oturma odasına doğru yürürken omzunun üzerinden, "Ne zaman taşınacağını haber vermeni bekliyordum," diye cevap verdi.

Fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünmeye başladığımda merak etmeyi bıraktığım ilk şeylerden biri bu olmuştu. Bunu tekrar duymak üzerime buz atılması gibiydi. Neredeyse. Ona artık bunu yapmayacağımızı düşündüğümü söyleme zahmetine girmedim. "Sen... sen..." Öksürdüm. "Bunu yakında mı yapmam gerekiyordu?"

Yüzünü bana dönerek, devasa pazularını göğsünün üzerinde çaprazlamadan önce çenesini aşağı eğdi. "Sezon başlamak üzere, bunu o zamandan önce yapmalıyız."

Bunun planın bir parçası olduğunu duyduğumu hatırlamıyorum. Yani, er ya da geç olacağını düşünmüştüm ama...

Bunu yaparsam öğrenci kredilerimi ödeyecekti. Eğer istediği buysa, bir karara vardığımızın ertesi günü taşınmalıydım.

"Sence ne zaman yapmalıyım?" Ben sordum.

Tabii ki aklında bir tarih vardı. "Cuma ya da cumartesi."

Neredeyse bir ciğerimi sökecektim. "Bu cuma mı, cumartesi mi?" Sadece beş gün vardı.

O koca kafa yana eğildi. "Zaman var." "Oh." Yutkundum. "Kira kontratım iki ay içinde bitiyor."

Bazen Aiden'in engellere inanmadığını . " bakalım. Sana nakit vereceğim."

Bu oluyordu. Bu gerçekten oluyordu. . Onun yanına.

Ona baktım; geniş omuz kasları, çenesini saran siyah saçları, her şeye ve herkese dik dik bakan o korkunç gözleri. Bu adamla birlikte yaşayacaktım.

Kredilerim. Kredilerim, kredilerim, kredilerim.

"Hangi gün sizin için daha iyi? Cuma mı, Cumartesi mi?" Kendimi sormaya zorladım. "Cuma."

Cuma . Eşyalarımı ilk kez baktım ve bir hüzün hissettim.

Ben eşyalarımı düşünürken, Aiden da aynı şeyi yapıyor, küçük oturma odasına göz gezdiriyor gibiydi. Bir ayağını kaldırıp kanepeme uzanmış olabileceğini düşündüm. "Toparlanmak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu emin olmayan bir sesle, sanki ilk kez birine yardıma ihtiyacı olup olmadığını soruyormuş gibi.

Öyle olsaydı şaşırmazdım.

"Umm..." Evinden döner dönmez neleri saklayacağıma ve neleri bağışlayacağıma ya da vereceğime karar verdim. Sonuç olarak, eşyalarımın çoğunu atmam gerektiğini düşündüm.

Tam zamanlı olarak kullanılmayan tek oda olduğu için misafir odasını alacağımı düşündüm. Ebeveyn odasının yanındaki diğer üç oda Zac'in odası, ev ofisi ve evdeki devasa spor salonuydu.

"Saklamak istediğim tek şeyler kitaplığım, televizyonum ve masam." Arkamdaki küçük, altmış dolarlık siyah masaya doğru kayan yargılayıcı bakışını kaçırmadım. "Geri kalanını komşularıma vereceğim.

Bunların hiçbirini beş yıl boyunca depoda tutmanın bir anlamı yok" - kelimeleri söylerken neredeyse tıkanıyordum- "beş yıl."

Televizyonuma bakarken bile başını salladı. "Her şey birkaç geziye sığabilir."

Başımı salladım, dairemi geride bırakma fikri boğazımı düğümledi. Elbette lüks falan değildi, ama onu kendime ait hale getirmiştım. Öte yandan, zaten sonsuza kadar kalmayı planlamadığım bir daire, borç içinde yaşamakla yaşamamak arasındaki fark olmayacaktı.

Gerekirse daha sonra Aiden'in yanında ağlayabilirdim... ve bu düşünce beni neredeyse gülmekten kırıp geçiriyordu. Hayatım ne hale gelmişti? Ve neden bu kadar çok şikayet ediyordum ki? Daha güzel bir eve taşınacak, kredilerimden kurtulacak ve bir ev alacaktım, bunların hepsi bir adamla 'evlenmem' karşılığında olacaktı. Yani istesem de kimseyle çıkamazdım. Vay canına. İki hafta önce çıktığım son randevu beni bir çıkmak için pek de heyecanlandırmamıştı. Bu adil bir değiş tokuştu, eğer birileri 'evliliğimizin' bir sahtekârlık olduğunu öğrenirse ne olacağını hesaplamazsam, adil bir değiş tokuştan daha fazlasıydı. Yine de risk almadan hayatta hiçbir yere varamazdınız.

"Tamam," diye birden, Aiden'dan çok kendime.

Sonra birbirimize baktık, patron ve çalışan olarak aramızda olan o garip sessizliğin ortaya çıkmasına izin verdik.

Boğazımı temizledim.

Sonra boğazını temizledi. "Zac'le konuştum."

"Konuştun mu?"

"Evet."

"Ve?"

Aiden umursamazca omuzlarını silkti. "Anladığımı söyledi."

Bu durumda, onu aramam gerekiyordu; tam bir korkak olmak ve onunla bu konuda konuşmadan taşınmak istemiyordum.

Aiden vücudunu kapıya doğru çevirmeden önce çenesini bir kez eğdi. "Gitmem gerekiyor. Cuma günü görüşürüz," dedi kapıya doğru ilerlerken.

Ve sonra gitmişti.

Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacım olursa onu söylemedi ve hoşça kal da demedi. Sadece gitti.

Bunun için kayıt yaptırmıştım.

Bu hayatımın önümüzdeki beş yılıydı. Daha kötüsü de olabilirdi, değil mi?

Saat sabahın yedi buçuğuydu ve artık tanıdık gelen o üç kez kapım çalındığında son kez yemek masamdaydım. Yirmi dakika önce yataktan kalkmışım ve oturmuş waffle makinesinin ısınmasını bekliyordum. Üzerimde hâlâ pijamalarım vardı, yüzümü yıkamamış, dişlerimi bile fırçalamamıştım. Saçlarım bebek ananasına benzeyen bir şekilde toplanmıştı.

"Aiden?" Ayaklarımı kapıya doğru sürüklerken seslendim.

Bir esneme ve küçük bir kaş çatmayla onu içeri almadan önce, koyu renk sakalları gözetleme deliğinden beni selamladı.

Görünüşe göre yeni oda arkadaşım olacak olan adam, diğer şeylerin yanı sıra, günaydın ya da başka bir şey mırıldanmadan içeri girdi. Onun yerine, ben kapıyı kilitleyene kadar bekledi ve bana tembelce baktı. "Daha giyinmedin mi?"

Elimle ağzımı kapatarak bir esnemeyi daha bastırmak zorunda kaldım. "Saat yedi buçuk. Burada ne yapıyorsun?"

Aptalca bir soru soruyormuşum gibi, "Taşınmana yardım ediyorum," dedi. "Oh." Öyle miydi? Taşınmak için sadece birkaç sefer gerekeceğini söylemişti.

Eşyalarımı taşıyacaktım ama bunun birkaç seyahatimi alacağını *düşünmüştüm*. Hah. "Tamam. Ben de tam waffle yapmak üzereydim... İster misin?"

Aiden arkasını dönüp mutfığa doğru ilerlemeden önce bir süre bana baktı. Başını soldan sağa çevirerek ya gerçekten toparlandığımdan emin olmaya çalıştığını ya da gidecek eşyalarımın envanterini çıkardığını düşündüm. Tüm sanat eserlerimi iki gün önce balonlu ambalaja sarmıştım. Kıyafetlerimin hepsi marketteki insanların bana verecek kadar nazik davrandıkları kutulardaydı. Kitaplarım ve ıvır zıvır eşyalarım paketlenmişti. Hazırlanmamış tek eşyam televizyonum ve masaüstü bilgisayarımdı ama oturma odasında sahip olduğum neredeyse tüm battaniye ve yorganlar iyi bir şekilde kullanılmayı bekliyordu.

"Hangi tarif?" diye sormaya cüret etti.

"Tarçınlı olan." O sormadan ben ekledim: "Yumurta kullanmıyorum."

Başını salladı ve masaya oturdu, yine de incelemesinde pek ince davranmadı. Tüm tabaklarım, mutfak eşyalarım ve tencerelerim çoktan çıkarılmış ve tezgahın üzerine yığılmış, yeni sahiplerinin gelip onları almasını bekliyorlardı. Üniversiteden beri onları taşıyordum ve görev çağrısının ötesine geçtiklerini düşündüm.

Biraz daha hamur yaptım ve sıcak waffle döktüm, bir yandan da eşyalarımı almaya devam eden Aiden'a göz kulak oluyordum. "Eşyalarının geri kalanıyla ne yapıyorsun?"

"Üst komşum yatağı, yemek masasını ve bulaşıkları alıyor." Beş çocuklu bekâr bir anneydi. Bebek bakıcılığı yaptığım birkaç seferde yatağını görmüştüm ve benim eşyalarım kesinlikle

İyileştirme. Yemek masası da, kendisi ve tüm çocuklar için yeterli sandalye olmamasına rağmen, normalde oturulabilecek boş alana güzel bir katkı sağladı. "Yan komşum kızı için kanepeyi, karyola, şifonyer ve sehpayı alıyor."

"Bugün almaya mı geliyorlar?"

"Evet, ama üst kattaki komşum bekâr bir anne ve ona yardım etmek istiyorum." "Kira kontratının geri kalanını ödedin mi?"

Mutfağın diğer tarafından ona baktım. "Henüz değil. Ayrılmadan önce iş ofisine gidecektim."

"Ne kadar borcun var?"

Miktarı mırıldanmış olabilirim.

Aiden "Bir ay boyunca mı?" diye sormadan önce hamile bir duraklama oldu. Öksürdüm. "Hayır, iki ay."

Normalden daha mı yüksek sesle nefes alıyordu? "Sana gerçekten o kadar az mı ödedim?"

Yine evimle ilgili bir yorum. "Hayır." Kaşlarımı çatma isteğimle savaştım. Paramı harcayacağım başka şeyler vardı. Ona kendimi açıklamama gerek yoktu.

Gözlerini mi devirdi? "Yeterince nakit getirdim."

'Hayır, endişelenme' mi demeliydim? Yoksa kabul bir *sakınca var mıydı*? İdeal olarak, birkaç evrak imzalamaktan ve birine aşık olmadığımın emin olmaktan başka bir şey yapmam gerekmeyen önümüzdeki beş yıl boyunca benim için zaten fazlasıyla şey yapıyordu...

Tamam, bu suçluluk duygusu midemin astarını süpürüyordu ve ne anlama geldiğini biliyordum. "Bunun için endişelenme. Ben ödeyebilirim." Onun nezaketinden ya da her ne deniyorsa ondan faydalanmak istemedim.

Aiden sadece omuz silkti.

Birkaç dakika sonra waffle'lar hazırды ve masada sessizce yedik, ikimiz de verimli ve hızlı bir şekilde yiyorduk. Bulaşıklarımızı yıkayıp kuruladım ve diğerlerinin yanına bıraktım.

Aiden, "Önce komşularınızın götüreceği eşyaları buradan çıkaralım, sonra arabaları toplarız," diye önerdi ve parmaklarını gömleğinin ön kısmına daldırarak boynunda asılı duran madalyonu çekti. Boynunun arkasına yaslanacak hareket ettirdi, takılı olduğu zincir boğazının ön tarafını sıkıca sarıyordu. Bunu nereden aldığını hep merak etmişimdir - özellikle de

Bildiğim dindar bir insan değildi ama bu da paylaşmaya hiç zahmet etmediği şeylerden biriydi.

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedim ve altın rengine bir kez daha baktım. Oh iyi.

Bir üst kata çıktığımda, bekâr anne kapıyı ikinci çalışmada açtı ve merdivenlerden yukarı taşıdığım gözlük kutusunu kabul etti. "Şimdi mi gidiyorsun?" diye sordu bana İspanyolca.

"Evet. Eşyaları taşımaya yardım etmeleri için çocuklardan bazılarını benimle aşağıya göndermek ister misin?"

Bayan Huerta başıyla onayladı ve en büyük üç çocuğunu yardıma çağırdı. On bir, dokuz ve sekiz yaşlarındaki çocuklar kalçalarıma sarıldılar ve ne tuttuklarının çoktan farkında olarak önümden merdivenlerden aşağı koştular. Üçü birden içeri daldılar ve doğruca mutfaka yöneldiler, büyük adamın yatak odamdaki kutuları koridora taşıdığını görünce yavaşladılar.

Teker teker fincanları, tencereleri, tavaları ya da mutfak eşyalarını alıp dışarı çıktılar. Yemek masasından iki sandalye kaptım ve merdivenlere doğru ilerledim, çıkarken göz göze geldiğimizde Aiden'a sıkı bir gülümseme attım. Onları tam komşumun oturma odasına bırakmıştım ki kapıda bir gölge belirdi, diğer iki sandalyeyi kollarının altında zahmetsizce taşıyordu.

"*Dios santo. Es tu novio?*" diye sordu biraz daha yaşlı kadın kanepedeki .

Erkek arkadaşın mı? Gözlerimin dolduğunu hissettim ama belki biraz robotik bir şekilde başımı salladım. "*Si.*" Ona başka ne diyebilirdim ki? Muhtemelen futbol izlemeye vakti olmadığı ve onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı için yeterince şanslıyım.

Üç yaşındaki oğlunu kucağında dengeleyen Aiden'a bir kez daha baktı ve etkilenmiş gibi yavaş yavaş başını salladı. "Çok yakışıklı," dedi İspanyolca. "Ve şu kaslar." Bayan Huerta yorumunun sonuna öyle bir sırtış ekledi ki, ben de ona ürkek bir gülümseme gönderdim.

"*Ya se,*" dedim mırıldanarak, sonra tekrar apartmandan çıkıp alt kata yöneldim. *Biliyor muydum?* Şey, gerçek buydu. Birkaç silahı olduğunu biliyordum. Ve bir sandığı. Ve o kış. Daha kötüsünü de yapabiliirdim. Belki sosyal beceriler konusunda çok az arzusu vardı ve belki de kendinden başka kimseyi umursamıyordu, ama daha kötüsü de olabilirdi. Hayvanlara kötü şeyler yapan bir psikopat olabilirdi, sanırım.

Aiden' dairemde, masayı ters çevirmiş, nereden aldığından emin olmadığım bir cep aletiyle üst kısmını ayaklarından ayırırken buldum. Orada dikildiğimi fark edince başını kaldırdı. "Başka ne alıyorlar?"

"Yatak."

Mırıldandı ve başını salladı.

Kırk dakika sonra yüzümden ter boşanıyordu ama Aiden ve ben yatağı merdivenlerden yukarı taşımayı başarmıştık. Ağırlık olarak, oflayıp puflamadan tek başına , ama görünüşe göre, tek başına taşımak için çok büyüktü ve benim cılız kaslarım zorlanmıştı. Eski yatağı, en son geldiğimde komşumun şişme yatağının olduğu yere koyduk. Karyolayı ona teklif ama neden istemediğini anlamıştım; altı değil *belki* iki kişi için inşa edilmiş küçük küçük tek yatak odasına iki şilte zor sığardı.

Neyse ki, işimiz bittiğinde, yan komşumun oğulları, mobilyaların geri kalanını onun evine taşımaya yardım etmek için kapımın önünde bekliyorlardı. Aiden ve ben yatak odasında karşılıklı oturmuş, taşınması daha kolay olsun diye yatağı parçalara ayırıyorduk. Onu, paketlemeye fırsat bulamadığım çok sayıdaki gece lambasına bakarken yakaladım. Onları sormadı ve ben de buna minnettardım.

Komşunun iki oğlunun da yatak odama baktıklarında Aiden'biraz daha fazla baktıklarını fark ettim ve sonra birinin diğerine fısıldadığını duydum, ancak oturma odasındaki şeylerin ilkinin taşımadan önce hiçbirini bize tek kelime etmedi.

Kapıyı açtığımda çiş molası vermiştim ve koridordan gelen konuşmalara kulak misafiri oldum.

"Elbette." Arayan Aiden'dı.

Yatak odamda kalan kutulardan ikisini aldım ve onları oturma odasına bırakmak için dışarı çıktım. Aiden koridorda durmuş, bir kolunu duvara dayamış, sol eli yukarıda, kutuların üzerine yazabilmek için dairenin etrafına bıraktığım Sharpie'lerden biriyle bir şeyler karalıyordu. Yanında komşumun oğulları vardı ve gözlerini Aiden'a dikmişlerdi.

Evet, onun kim olduğunu ve Aiden'ın ne yapmakla meşgul olduğunu bildiklerini anlamak için çok da zeki olmayan beynime gerek yoktu.

İmzaladığı kâğıt parçasını içlerinden biri "Minnettarım," diye teşekkür etti.

İri adam başını salladı, dikkati bana yöneldi. "Sorun değil. Toparlanmayı gerçekten bitirmeliyiz. Gitmemiz gerekiyor."

Çocuklar biraz tereddüt etti. "Yardım edebiliriz." Aiden başını umursamazca salladı.

"Biz ."

"Yine de teşekkürler," dedim kaba saba adam söylemeyince.

Başlarıyla onayladılar ve içlerinden biri, "Vanessa, birlikte olduğunuzu bilmiyordum. Babam çıldıracak. O büyük bir hayran."

Bunu zaten biliyordum ve bu beni sadece suçlu hissettiriyordu. Komşumun kapısının önünde bir Üç Yüz paspası vardı. Tatillerde, üzerinde takım süsleri olan bir çelenk asardı. "Evet...." Öylece dalıp gitmiştim. Yani başka ne diyebilirdim ki?

Neyse ki, hemen Aiden'a teşekkür ettiler ve kapıyı arkasından kapatarak gittiler.

." Nefes aldım. "Hadi şu işi ."

Kollarım yorgunluktan titrerken televizyonumu ikimiz birlikte Aiden'ın Range Rover'ına taşıdık. Masaüstü bilgisayarım da onu takip etti. Kendi başına da taşıyabileceği gerçeği kaçmadı ama şikayet etmeyecektim, bu yüzden çenemi kapalı tuttum. Explorer'ımın arkasına kitaplığımı, masamı ve sandalyemi koyduk. Kutuların geri kalanı her iki aracımıza da paylaştırıldı.

Dairemin kapısını son bir kez kapattığımda Aiden cipindeydi, nostalji göğsümün tam ortasına çarptı. Her zaman hayatıma devam etmeyi ve gelecekteki hedefim ne olursa olsun bir sonraki adımı atmayı düşünürdüm. Aiden'dan ayrıldığımda olduğu gibi, bir parçam onu özliyordu ya da uzun zamandır bir şeyleri belli bir şekilde yapmaya alışmışken aniden yapamamanın garip bir varyasyonunu yaşıyordum ama yoluma devam edeceğimi biliyordum. Kendim için daha iyi bir şey yapve bunu onun için yapmak, vicdanım ne derse desin, akıllıca bir adımdı. Garip ama akıllıca bir adım.

Bu benim geleceğim için dev bir adımdı ve bu hatırlatmaya iki elimle sarılacaktım.

Kira kontratımın son iki ayı için bir çek bıraktım, ofis müdürüyle birkaç kâğıt imzaladım ve oradan çıktım.

Otoyoldaki on araçlık yığılma sayesinde dairemden Aiden'in evine varmam bir saat sürdü. Taşınmaktan dolayı biraz bunalmış olmanın yanı sıra, özellikle de başka bir kişinin yanına taşınmak zorunda kalmaktan -ki bu kişi eski patronumdu- pek hoşnut değildim ve yetkililer gerçeği öğrendiğinde hapse girmeyeceğime kendimi ikna etmek için elimden geleni yapıyordum; paranoyaklaşmamaya çalışıyordum.

Site kapısına geldiğimizde güvenlik görevlisine gülümsedim ve arabamın dolu olduğunu gördüğünde yüzündeki meraklı ifadeyi görmezden geldim. Aiden garaja girdi ve ben de ilk kez garaj yoluna park ettim.

Dışarı çıkıp onun kutuları içeri taşıdığını gördüğümde, Explorer'ımdan tek başıma taşıyabileceğim kadarını aldım. Gergin, endişeli ve biraz da korkmuş bir şekilde onu takip ettim.

Her şey tanıdık geliyordu ama aynı zamanda yabancı hissettiriyordu. Binlerce kez çıktığım merdivenleri çıkmaya zorladım kendimi ve tek yapmak istediğim geri dönüp daireme gitmekken devam ettim.

Aiden ve Zac'in yanına taşınıyordum, bizi kağıt üzerinde evlilikle birleştirecek bazı evrakları imzalıyordum ve bu önümüzdeki beş yıl boyunca benim gerçekliğim olacaktı. Bunu parça parça düşündüğümde... evet, yardımcı olmadı. Hâlâ görmezden gelemeyeceğim kocaman, beyaz bir fil gibi görünüyordu.

Boş misafir odasının kapısı ben yaklaşırken açıldı ve Aiden'in içeride eşyaları yerleştirdiğini duyabiliyordum. Geçmişte birçok kez toz almak ya da çarşafı yıkamak için oraya girmiştım. Odanın düzenine oldukça .

Ama son gördüğümde olduğu gibi değildi.

Aiden'in evin her yerinde bir sürü ıvır zıvır yoktu. Spor salonu hariç her oda oldukça seyrek ve kullanışlıydı. Sanat eseri ya da bibloları yoktu. Odalardan herhangi birini boyamaya bile zahmet etmemişti. Hiçbir yerde asılı tek bir kupa ya da forma yoktu. Bu tür eşyaların olduğu kutular dolabında saklıydı, tam olarak anlayamadığım bir şeydi bu. Onun sahip olduğu türden kupalara sahip olsaydım, herkesin görebileceği şekilde asılı olurlardı.

Yatak odasında bir yatak ve iki şifonyer vardı. Bırakın herhangi bir şeyin ya da birinin resmini, aynası bile yoktu. Misafir yatak odası daha da kısırdı, nispeten büyük bir odada sadece bir yatak ve bir komodin vardı - benim dairemdeki odanın iki katı büyüklüğündeydi.

Ama artık benim olacak odaya girdiğimde sadece bir yatak bulmadım. Üzerine büyük bir makyaj aynası monte edilmiş, birbiriyle uyumlu büyük bir şifonyer ve koyu kahverengi, çağdaş mobilyaların geri kalanıyla da görünen yeni, küçük bir kitaplık vardı. Tüm bunların evimdeki yatak odamda kullandığım mobilyaların aynısı olduğunu çok sonra fark ettim... sadece daha güzel ve uyumlu.

"Evdeki kitaplığın ofiste daha iyi durur," diye önerdi Aiden, yeni mobilyaları incelemekle meşgul olduğum için kapının önünde öylece durduğumda.

Şaşkınlığımı minimumda tutmaya çalıştım, ama başarılı olup emin değildim, bu yüzden yanıt olarak araya getirebildiğim tek şey başımı sallamak oldu. Yine de haklıydı; kitaplığım oraya daha çok yakışırdı.

"Masanız oraya gidebilir." İki yatak odası penceresinin arasındaki duvarın boş bölümünü belli belirsiz işaret etti. "Yatağı sen benim için çalışmaya başlamadan hemen önce almıştım. Sadece içinde uyudum... Ne ? Üç kere mi? Ama yeni bir istiyorsan, sipariş et. Hangi kartı kullanacağını biliyorsun."

Ağzımı kapattım ve kelimelerimi çalan şaşkınlığı uzaklaştırdım, aynı anda tereddüt ederek Aiden'a göz kırptım. Bütün bunları o mu yapmıştı? Benim için mi? Onun için çalışmayı bıraktığımda, sabunu nereden sipariş edeceğini bile bilmiyordu. Kendi bulaşık makinesini bile çalıştırmıyordu. Şimdi yeni mobilyalar mı vardı?

Kimdi bu adam? Başımı salladım, alnım çatırdadı. "Hayır, şey harika. Teşekkür ederim."

Çarşafı çıkarmak ya da yatak başlığının tozunu almak için üzerine tırmanmak zorunda kaldığımda ne kadar rahat olduğunu hatırlamak için çaba sarf etmeme bile gerek kalmadı. Ne çok yumuşak, ne de çok sertti. "Bu mükemmel." Neredeyse *endişelenme* diyecektim ama yine de endişelenmediğinden emindim; sadece uyumlu olmaya çalışıyordu ve fazla bir şey beklemediğimi düşünürsek, planladığımdan daha fazlasıydı. "Bu alıştığımdan daha iyi."

Bir nefes daha aldım ve tuttuğum şeyleri yavaşça yere indirdim. "Bu arada taşınmama yardım ettiğin için teşekkürler."

Bunu gerçekten yapıyorum. Taşınıyorum. Vay anasını.

", " diye yalpaladım. Bunu gerçekten yapıyordum. *Bunu gerçekten yapıyorum.*

Başını hafifçe eğdi, sonra dışarı çıkarken yanımdan geçip gitti, gıcırdayan merdivenin sesinden aşağıya indi. Benden çok daha formda ve dört kat daha kaslı olmasına rağmen gevşeyip taşıma işinin çoğunu ona yaptırmamın imkânı yoktu.

Tamam, tembel bir pislik olmayacaktım.

Alt katta, taşınma işinin geri kalanına ayak uydurdum. Kutuları araçlardan yatak odasına taşımak ikimizin de yarım saatinden biraz fazla sürdü. Sonra kollarım yorgunluktan kasılırken ve parmaklarım terden kayganlaşırken televizyonumu yukarı taşıdık. Bu ucube şey, benim sitemden onun evine kadar olan yolculukta yirmi kilo almış gibiydi.

Gerçekten ağırdı ve belimi çekecekmişim gibi bir his vardı içimde. Parmaklarımı kapı pervazına çarpmayı başardım ve nefesimin altında "Orospu çocuğu" diye tısladım.

Aiden omzunun üzerinden, "Biraz üst vücut antrenmanı yapmayı düşünmelisin," dediğinde bir sonraki mobilya parçasını almaya gidiyorduk. yüzümü buruşturdum. Sağlam elimle zavallı, ezilmiş parmaklarımı tutarken dilimi dışarı çıkarmış bile .

Neyse ki kitaplığı Aiden'in ofisine taşımak çok daha kolaydı ve herhangi bir sorun yaşamadık. Yeni oda arkadaşım masayı tek yukarı taşıdı, ben de sandalyeyi çektim. Görünüşe göre ya ikimizin de bir molaya ihtiyacı vardı ya da Aiden yüzümün her yerinde olduğundan emin olduğum yorgunluk belirtilerini fark etti, bu yüzden öğle yemeği yemek için ara verdik.

Sonra gariplik yeniden başladı.

Öğle yemeğini ben mi hazırlayacaktım yoksa o mu? Yoksa her birimiz kendimize yemek mi yapacaktık? Açıkçası henüz market alışverişine çıkmamıştım, ama Aiden hiçbir zaman yiyecekleri konusunda cimri davranmamıştı ya da ben biraz aldığımda şikayet etmemişti, ama...

"Buzlukta iki pizzam var."

"Pizzalar mı?" Doğru evde miydik? Bu Bay Bütün Gıda Bitkilerine Dayalı Diyet'ti. En çok kinoa makarnası, tofu ve arada bir tempeh yiyordu.

Nefesinin altından "soya peynirli ve ıspanaklı" gibi bir şeyler mırıldandı.

Yanağımı ısırdım ve son bir buçuk aydır ona ne merak ederek başımı salladım. "Tamam."

Bununla birlikte, geçmişte binlerce kez yaptığım gibi fırını açtım. Her seferinden farklı olarak Winnipeg Duvarı dondurucuya gitti ve yiyecekleri kendi başına çıkardı, beni biraz şaşırtan bir şekilde pizza taşlarını dolaptan çıkardı. En azından ben etraftayken, tabak çanak dışında hiçbir mutfak eşyasıyla uğraşmazdı.

Kartonu diğer geri dönüştürülebilir malzemelerle birlikte atmak için garaja girdim ve durakladım. Dondurulmuş mikrodalgada pişirilebilen vegan yemeklerden oluşan kaplar çöp kutusunu doldurmuştu.

Aiden birkaç dakika sonra pizzaları fırına koyarken mutfığa geri döndüğümde içimde ufak da olsa bir suçluluk duygusu vardı. Neredeyse iki hafta önce onunla teklifi hakkında konuşmak için geldiğimde oturduğum yere oturdum. En sevdiği koltuğa oturduğunda o garip sessizlik daha da artmış gibiydi.

"Zac nerede?" Bileğini esneterek döndürürken ön kollarındaki devasa kasların dalgalanışını izleyerek sordum.

Kalın boynundaki bir tendon patlar gibi oldu ve bunun sıkıntıdan kaynaklandığını biliyordum. "Dün gece eve gelmedi." Ben bir şey söyleyemeden, onaylamadığını anladığım bir sesle ekledi: "Burada olacağını söylemişti."

Ama çıkmıyordu. Zac'in dışarı çıkması duyulmamış bir şey değildi; aslında oldukça sık dışarı çıkıyordu. Eve dönmemesi nadir görülen bir durum değildi. Birkaç gün önce onunla kısaca konuşmuştum, sadece sorgulanırsa yetkililere yalan söylemekte bir sakınca görmeyeceğinden ve benim eve taşınmamı sorun etmeyeceğinden emin olmak için. Her ikisini de fazlasıyla kabul etmiş görünüyordu.

"Sorun değil," dedim, tendonun gerilmesinden Aiden'ı gerçekten rahatsız ettiğini çok iyi biliyordum. "Peki... yeşil kart olayında bir sonraki adım ne olacak?"

Aiden'ın dikkati onun kolundaydı. "Önce gidip evrak işlerini halletmeliyiz." *Evrak işleri. Evrak işlerini halletmek için*

Ne yaptığımızı tarif et. Midem mi yoksa aniden midem mi ekşidi?
"Yakında."

"Ne kadar yakında?" Kendimi neye bulaştırdığımı çok iyi bildiğim için sesim fazla şifreli çıkmıştı.

Kalın kaşları hafifçe çatıldı, çenesi hafifçe seğirdi. "Sezondan önce. Bye haftasına kadar beklemek istemiyorum," dedi, takımın sezon boyunca izinli olduğu haftaya atıfta bulunarak.

Hâlâ soruma cevap vermiyordu. "Tamam..."

"Önümüzdeki hafta erken bir sezon öncesi maçım var. O zaman yapalım." Ben ama o beni görmezden gelerek doğrudan açıklamasına geçti. "Evrak işleri bitene kadar dilekçeyi veremeyiz. Ehliyetinizdeki adresi mümkün olan en kısa sürede değiştirmelisiniz, ancak buraya posta gelmesi gerekiyor. "

Ne diyebilirim ki? *Bekleyelim mi?* Söylediği şey mantıklıydı. Her sezon öncesi maçından sonra bir günden fazla izni olmuyordu ve hatırladığım kadarıyla bu izinlerin çoğu akşamları oluyordu. Muhtemelen bu işi halletmek için elimizdeki en iyi şans buydu.

Ama yine de kişiliğimin her şeyi önceden planlamayı ve zihinsel olarak hazırlanmayı seven tarafını rahatsız etti.

Gelecek hafta. Bir hafta içinde "

Bu kadar kolaydı. Birlikte bir evde yaşamamız, birkaç kağıt imzalamamız, belki birkaç fotoğraf çekmemiz gerek var mıydı ki?

Neredeyse bana ruh parmaklarını verip "Ta-da" demesini bekliyordum. Bu kadar basit. Görünüşe göre bu kadar basitti.

Karşımda oturan adama baktım -şimdiye kadar gördüğüm en iri, en ölçülü, teknik olarak nişanlım olan adama- ve mide bulantısı ve sinirlerin karnımda yavru köpekler gibi yuvarlanmasına izin verdim.

"Avukatım, benim için dilekçe vermeniz ve statümün düzeltilmesiyle şartlı yeşil kart almam arasında birkaç ay geçeceğini söyledi Bir sürü evraka ihtiyacımız olacak; banka hesap dökümlerinizi isteyecekler. Her şey onaylandıktan sonra Göçmenlik Bürosu'ndan birinin bizimle mülakat yapması için benimle gelmen gerekecek. Bu işe yarar mı?" diye sordu, sanki planını nasıl karşılayacağımdan emin değilmiş gibi ihtiyatla bana bakıyordu.

Kalbimi yuttum. Benim evime geldiği ve benim de onun evine gelip kabul ettiğim günler arasında internette bu tür Şeyleri okumuştum, yani zihinsel olarak hazırlıklıydım. Çoğunlukla. "Evet." Ama yüzümdeki gülümseme oldukça zayıftı.

Az önce neyi kabul etmiştim?

ONUNCU BÖLÜM

Hafta sonu çok hızlı hem de çok yavaş geçti. Her gece aşırı terleyerek uyandım. Ağır bir suç işleyecektim. Evleniyordum. Ve dünyadaki onca insan arasında bunu birlikte ve onun için yaptığım kişi Aiden'dı.

Yaptığımız şeyin gerçek olmadığını kendime ne kadar hatırlatırsam hatırlatayım, bedenim buna kanmıyordu. Tüm bu değişiklikler -taşınma, farklı odada yaşama, farklı bir yatakta uyuma- günün her saatinde dikkatimi çekmek için beynimle savaşıyor ve bana uykusuzluk vakası yaşıyordu.

Sonunda beni uyutmayı başaran tek şey, tam olarak ne yaptığımı, hayatımın aldatmacasından ne elde ettiğimi bildiğim bilgisiydi. *Borçtan kurtulma ve bir ev*. Bunu kendime defalarca hatırlattım.

Ve Vegas'a gidip bu işi .

"Orada yaparsak daha mantıklı olur. Zaten birlikte iki kez gittik," diye açıklamıştı bana, ben de hızla gitmenin sorun olmayacağı konusunda onunla hemfikir olduktan sonra. "Burada , evlilik cüzdanı almak için adliyeye gitmemiz ve nikâhı kıyması için bir Sulh Hâkimi bulmamız gerekecekti."

O haklıydı. Vegas'a iki kez gitmiştik. Birinde imza günü için, diğerinde de çektiği bir reklam filmi için. Ayrıca, Dallas'ta ne yapmak istediğini tamamen anlamıştım. Adliyede arabadan iner inmez biri onu tanıyacaktı. Şimdiden gözümün önüne bir

evlenmeye kalktığımızda kalabalık- bu kelime bana hazımsızlık verdi. Ehliyet. Ehliyet almaya gidersek kalabalık olur.

Aslında sanırım içimi gaz yapan 'bizim' kelimesiydi. "Herkes Las Vegas'a kaçmak için gider," diye eklemişti koca adam sanki ben bilmiyordum.

Belli ki öyle yapmışım.

"Evlilik cüzdanı için başvurmak için beklemek gerekmiyor," bitirmişti sandviçini yerken.

Başka bir gerçek.

Pratikliği nasıl tartışabilirsiniz ki? Az sayıdaki sevdiklerimden herhangi birinin orada olmasının bir anlamı yoktu ve dürüst olmak gerekirse, onların katılmasını gerçekten istemezdim. Bu aşk üzerine kurulu sonsuz bir evlilik değildi.

Diana'ya eğer zamanı gelirse bir sahil düğünü yapacağımı birden fazla kez söylediğime eminim.

Eğer zamanı gelirse, planım buydu. Belki uzak bir gelecekte bir gün bu mümkün olabilirdi.

Şimdilik, *bunun için* Las Vegas işe yarar.

Onun kredi kartıyla, taşındığımın ertesi sabahı, iki adet birinci sınıf uçak bileti ayırttım, çünkü Aiden'a ekonomik uçmanın daha ucuz olduğunu açıklamak bir kez denediğim ve başarısız anlamsız bir argümandı. Ayrıca geçmişte kaldığımız otelde iki yatak odalı bir süit ayarladım. Pazar akşamı uçacak ve Pazartesi öğleden sonra ayrılacaktık. Girip çıkacak, bazı evrakları imzalayacak, belki bir fotoğraf çektirecek ve sonra geri dönecektik.

Gitmemiz gereken günden bir gün önce, önümdeki müşterinin alyans taktığını gördüm ve aklıma geldi.

Aiden'ın bir yüzüğe ihtiyacı olacak mıydı? Benim ihtiyacım olacak mıydı?

Nişan yüzüğü ya da alyans hakkında hiçbir şey söylememişti ve inandırıcılık faktörünü yakalamak için buna ihtiyacımız olup olmadığından emin değildim. Görüşmede bunu kontrol ederler miydi? Umursarlar mıydı? Diana'nın kuzeni Felipa'nın kocasıyla işleri ciddileşmeden çok önce bir alyans taktığını hatırladım. Ama daha önce yüzük takmayan çiftlerle de tanışmıştım.

Yani...

Ajansların bu tür şeyleri kontrol edip etmediğine dair bir şey var mı diye internete baktım ve *The Proposal*'ın iyi bir *teklif* olmadığını biliyordum.

Göçmenlik meselelerinin gerçekte nasıl işlediğine dair bir örnek. Ne yapmam gerekiyordu?

Büyük ihtimalle giymezdi. Ama....

Beynim *yine de bir tane almamı* söyledi. Zamanı geldiğinde kendim için bir tane almayı düşünebilirdim ama o zamana kadar aylar geçecekti.

İçgüdülerime güvenmeyi öğrenmişim, yüzden o akşam Üç Yüzler'in antrenman tesisinde tek başına antrenman yaparken, karnımdaki rahatsız edici duyguyla savaştım ve sakladığı çekmecedeki Üniversite Ulusal Futbol Şampiyonası yüzüğünü aldım. Hayatımı kurtarmak için ona , geçmişte en sevdiğim kupaçerimi bozduğumda tamir ettirmek için gittiğim küçük bir kuyumcuya gittim.

Kuyumcudaki seçebileceğim çok sayıda yüzük vardı ama Aiden'ın parmaklarına uyacak büyüklükte pek yüzük yoktu. Neyse ki benim için rekor sürede bir şey ayarlayabileceğini söyledi ve ben de basit bir on dört ayar beyaz altın yüzük seçtim. Süslü bir şey değildi, hatta on sekiz ayar bile değildi, ama... kimse seçici bir kaltağı sevmez ve parasını kendi cebimden ödüyordum, bu yüzden şikayet etmese iyi olurdu.

Yakında sahte olacak kocama belki takacağı belki de takmayacağı bir alyans alıyordum.

Ne de olsa inandırıcı olması gerekiyordu. Giymese bile, en azından sahip olur diye düşündüm.

Sadece daha fazla almak istemememe neden oldu.

"Hazır mısın?" Aiden merdivenlerden yukarı seslendi.

Asla hazır olamayacaktım. Asla.

Sabahın dördünden beri ayaktaydım, uyandığımda kalbimin küt küt attığını ve yüz milyon düşüncenin birbiri ardına kafamdan geçtiğini fark ettim. . İstersem adımları yasal olarak Graves olarak değiştirebilirdim sağlayacak *evrakları imzalamak* için Vegas'a gidiyorduk.

Bu da konuşmadığımız başka bir konuydu ama bu açmanın bir anlamı olduğunu düşünmedim. Bugünlerde pek çok kadın evlendiğinde ismini değiştirmiyordu, değil mi? Eğer o istemediyse, ben de bu konuyu açmayacaktım. Bu sadece sosyal güvenlik ofisinde yaşanmayı bekleyen bir kabus gibi görünüyordu.

"Vanessa," diye bağırdı. "Gitmemiz gerek."

Hırıltıya varan gergin bir iç , mide bulantısı ve sinirlerimin başka bir yere gitmesini beklerken son on beş dakikadır oturduğum yatağın kenarından kalktım ve spor çantamı aldım.

Sadece bir gece kalacaktık, ama ne paketleyeceğimi ya da ne giyeceğimi bilmiyordum... *yapmak*... bu yüzden daha önce on kez giydiğim rahat bir elbise, şık bir kot pantolon ve bir bluz ve güvenli tarafta olmak için iki tişört ve en sevdiğim çift topuklu ayakkabılarımdan birini getirdim. İç çamaşırı, çorap, diş fırçası, seyahat diş macunu, saç fırçası ve deodorant çantamı tamamlıyordu. Yolda tenis ayakkabılarımı giyiyordum. Bir gün için kesinlikle ihtiyacımdan fazlaydı, ancak hazırlıklı olmamaktan nefret ediyordum, bu yüzden paketlediğim şeyle yaşayacaktım.

Evlenmeye gitmek için toplandık.

Ne kadar büyük bir olaymış gibi göstermemeye çalışsam da o kadar büyük bir olaydı. "Vanessa," diye bağırdı Aiden, sabırsızlıkla değil, daha çok duyabileyim diye

Onu. "Gel hadi."

"Geliyorum. Sıkı durun!" Merdivenlerin tepesinden bağırdım ve Zac'in odasına doğru koşmaya başladım. Kapıyı çaldım ve kulağımı kapıya dayadım. "Zac Attack, gidiyoruz!"

Kapı birkaç saniye sonra açıldı. Koyu sarışın kafası dışarı fırladı, yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşmişti bile. Ben taşındıktan hemen sonra eve geldiğinden beri neredeyse hiç durmadan benimle dalga geçiyor, eve zamanında gelemediği için özür diliyor ve bir kadının evinde kaldığını ima etme gereği duymuyordu. Onunla yalnız kaldığım ilk fırsatta, olanlardan gerçekten memnun olmadığını tekrar sordum. Cevabı: "Neden olmayayım ki sevgilim? Onunla evlenen sensin, ben değil ve senin yanımda olman hoşuma gidiyor."

İşte bu kadar.

Evden bu uzakta için birbirimize rahatsızlık verdiğimiz falan yoktu.

"O zaman sarıl bana müstakbel gelin," dedi Zac, kollarını açmıştı bile.

"Ugh." Kucağına doğru eğilirken bile kaşlarımı çattım.

"*Vanessa!*"

"Müstakbel kocan seni bekliyor," dedi Zac, ben uzanıp dudaklarını birbirine yapıştırmadan önce.

"Yarın geri döneceğiz."

"Vanessa!"

İçimi çektim ve bir adım geri attım. "Bana şans dile."

Zac elini küçümser bir hareketle salladı, bronz yüzünü huysuz bir gülümseme . "Elbette, Bayan Graves."

Çok saçmalıyordu ama aşağı inmezsem Aiden'in muhtemelen buraya gelip beni aşağı sürükleyeceğini biliyordum -geç kalmaktan nefret ederdi- bu yüzden Zac'ın yorumunu duymazdan geldim ve merdivenlerden aşağı koştum. Aşağı indiğimde Aiden'in yüzünde her zamanki bıkkın ifadesi vardı. Kot pantolon giymiş ve kaslı göğsünün genişliği boyunca uzanan siyah bir V yaka giymişti. En sevdiği kapüşonu parmak uçlarından sarkıyordu.

Merdivenleri koşarak inerken bana bir bakış attı, sinirlerim dizlerimi titretiyordu. Aiden garaja doğru yola çıkmadan önce aşağı inmemi beklemedi. Kışımı mutfaktan geçirdim, garaj kapısını arkamdan kapattım ve çantamı onun SUV'una taşıdım.

"Her şeyi aldın mı?" diye sordu sert bir bakışla, ikimiz de kemerlerimizi bağladıktan sonra, garaj yolundan geri dönmek için başını çevirirken.

Parmaklarımı kotumun ön cebindeki küçük yumrunun üzerinde gezdirdim ve sinirlerin çarpıntısının bana hiçbir yere gitmediklerini hatırlattığını hissettim. Yüzünü hızla inceledim; ağzının sert çizgisi, çenesinin sert çıkıntısı ve kaşlarını kırıştıran sabit gerginlik. Gerçeklik üzerimden akıp geçti. Bu adamla evleniyordum.

Ah, kardeşim.

"Evet," diye
ciyakladım.

Havaalanına olan yolculuğumuz radyodaki spor programının bize eşlik etmesiyle iyi geçti; neyse ki sadece profesyonel beyzboldan bahsediyorlardı. Aiden arabasını kapalı alanlardan birine park etti. Oradan terminale giden bir servise bindik. Yolda birkaç kez ona baktım, ellerim her saniye daha da terliyordu. Minibüs durağa yanaştığında, Aiden Dallas'taki doksan küsur derecelik havaya rağmen kapüşonunu giydi ve fermuarını boğazına kadar çekti.

Otobüs durduğunda ilk kalkan o oldu, bir eliyle sırt çantasına uzanırken diğer eliyle de benim spor çantamı tuttu. Eğer benim çantamı taşımak istiyorsa, ısrar edecek değildim.

Bizi check-in'e doğru götürmesine izin verdim. Kısa sürede biniş kartlarımızı aldık ve Aiden güvenliğe doğru yürümeden önce bankonun arkasında dört havayolu çalışanına imza verdi. İmza atmamak mümkün değildi.

Etrafımızdaki insanların ona bön bön baktığını fark ettim. Sadece onu süzen kadınlar için bile olsa, kapüşonlu bir göze çarpmıyor değildi. Dünyanın en uzun adamı olmasa da, büyüklüğü dikkat çekiciydi. Çift ekstra büyük kapüşonlu sweatshirt'ün içinde bile omuzlarının büyüklüğü ve pazularının hatları açıkça görülüyordu.

Birlikte ilk TSA görevlisine doğru yürüdük, görevli ikimizin de ehliyetine baktı, bir an için yüzü pembeleşti ve sonra bize el salladı. Centilmen bir adam olan Aiden sıraya önce benim girmeme izin verdi. El bagajlarımızın kontrol edildiği güvenlik bölümüne geldiğimizde dikkatinin başka yerde olduğundan emin olarak, beyaz altın kordonu cep telefonumla birlikte tepsilerden birine koydum ve dedektörden geçmeyi bitirir bitirmez cebime geri soktum.

Aiden bana yetiştğinde, "Bir fincan kahve istiyorum," dedim. "Sen bir şey ister misin?"

Başını salladı ama benimle birlikte en yakın Dunkin Donuts'a kadar yürüdü, gövdesi sürekli olmaktan kendimi alamadığım büyük, heybetli bir gölgeydi. Birlikte seyahat ettiğimiz onca zaman boyunca, birbirimize hiç bu kadar yakın olduğumuzu düşünmemiştim. Genellikle ben onun arkasından giderdim ya da o tek başına bir yere otururdu. Ama bu sefer, kulaklıklarını takmış, etrafındaki herkesten ve her şeyden habersiz, bırakın on metreyi, elli metre ötede bile durmuyordu.

Ve bu beni biraz daha iyi hissettirebilirdi. Beni görmezden gelmiyor ya da her zaman yaptığı gibi davranmıyordu, yani ben yokmuşum gibi davranmıyordu. Bunun için ona biraz kredi vermeliydim, değil mi?

Sıraya girdiğimizde şöyle bir baktım, dikkatini menüye odaklamıştı; kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşmuştu. Önümüzdeki müşteri kenara çekildi ve çalışan kasadan başını kaldırıp Aiden'a kısa bir bakış attıktan sonra tekrar yere bakarken ben bir adım öne çıktım. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben-?"

Çalışanın bakışları tekrar Aiden'a yöneldi. Burun delikleri alevlendi.

Bunu yapmadan önce nefesinin kesileceğini biliyordum. Önce çalışanın gözleri büyüdü. Ağzı ikinci kez kapandı. Sonra nefesini içine çekti. "Siktir," diye fısıldadı kasiyer, bakışları yanımdaki deve kilitlenmişti.

O sırada dev adam etrafına bakınıyor ve önünde çıldıran kişiye hiç dikkat etmiyordu. Ben de ona dirsek attım. Aiden'in dikkati o kadar hızlı bir şekilde bana yöneldi ki bu biraz endişe vericiydi. Kaşlarını çatıyordu. Başımı donut dükkânı çalışanının olduğu doğru hafifçe eğdim. Aptallığın yakınından bile geçmeyen kahverengi gözler işaret ettiğim yere gitti.

Çalışan hâlâ kocaman gözlerle ona bakıyordu.

"Sen... sen... sen Aiden... Aiden Graves misin?" hüngür hüngür ağladı benden birkaç yaş küçük olan adam.

Aiden sıkıca başını salladı.

Oh, kardeşim. Bay Sosyal Beceriler yine iş başındaydı.

"Sen... Ben..." Adam nefes nefese kalmıştı. "Çok hayranım. Vay ." Bir nefes daha çekti ve yemin ederim yüzü soldu. "Şahsen daha da büyüksün."

Gerçekten öyleydi.

Aiden, biri boyundan bahsettiğinde genellikle yaptığı gibi umursamazca omuz silktilti. İnsanların bu konuyu açmasının onu rahatsız ettiğini düşünüyordum ama bunun nedeni daha önce Leslie'ye bunun için bir şey yapmadığını söylemiş Genleri ona ve yapısının iskeletini vermişti; tek yaptığı kendisine verilenleri geliştirmek için çalışmak ve iyi beslenmekti. Cevap vermemesi kibir değildi; sadece ne söyleyeceğini bilemediğinden oldukça emindim.

Zavallı adam, arkamızda sipariş vermemizin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak eden en az dört kişi daha olduğundan benim varlığımdan tamamen habersiz, ağzı açık ona bakmaya devam etti.

Aiden da orada öylece durup, yüzündeki o okunamaz, sınırda sıkılmış ifadeyle hayranına duruma yardımcı olmadı. "Kızıma bir kahve getirebilir misin?"

Kız arkadaşı mı?

Tam olarak ne düşündüğümü söyleyen bir ifadeyle ona bakmamak için *kendimi* kontrol etmem gerekiyordu: *Az önce bana ne dedin sen?*

Neyse ki fiziksel bir tepki vermedim. Kasiyer sonunda kendinden geçtiğinde bana baktı ve gözlerini kırıştırdı. Telefonumu cebimden çıkarırken bile ona gülümsedim, içimi kaplayan garip duyguyu görmezden geldim.

Aiden'in ağızından çıkan sahte sevgi sözcüğü geçti.

"Oh, tabii. Tabii. Benim hatam. Size ne getireyim?" diye sordu adam kızarak.

Siparişimi verdim, doğru kişiye mesaj attığımdan emin için hızlıca aşağı baktım ve hızlı bir mesaj yazdım.

Senin kız mı?

Kartımı vermeden önce yanımdaki adamı gönderdim.

Adam aceleyle ve sinirli bir şekilde parayı alırken Aiden'a bir kez daha baktı. Parayı geri verdiğinde teşekkür ettim ama bana aldırış etmemeye devam ediyordu; hâlâ Aiden'a bakıyordu ve yakından incelediğimde zavallı adamın ellerinin titrediğini fark ettim.

"Teşekkürler," diye bir kez daha mırıldandım ve fincanımı alıp içine kahve ve krema koymak için kenara çekildim. Aiden benimle birlikte yana kaydı, kendi küçük dünyasındaymış gibi görünüyordu, ona gönderdiğim mesajdan habersizdi ya da belki de genellikle cebinde titreşimde tuttuğunu bildiğim telefonunu görmezden gelmeye karar vermişti. Tam o sırada arkamızdaki sıradaki insanların hepsinin ona baktığını fark ettim.

Onları suçlayamazdım. Sırt çantasını iki omzuna atmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çantam ayaklarının dibinde dururken beni beklemesi pek de misafirperver bir hava vermiyordu. Sonra onların da bana baktığını fark ettim. Beni ölçüyorlardı. Çalışanın korktuğu adamın yanında kim var diye bakıyorlardı.

Sadece ben.

Sinirlerim ve kusma isteğim hiçbir yere gitmedi. Vegas'a olan uçuş boyunca midem bulandı. Aiden başını cama dayayıp uykuya dalmadan önce benimle belki beş kelime konuştu, ki kendi inkar ve dehşet dünyamda sıkışıp kaldığımı düşünürsek bu kötü bir şey değildi. Kendime her şeyin yolunda olduğunu söyleyip duruyordum ama hiç de öyle hissetmiyordum. Aiden herhangi bir sinir ya da güvensizlikle mücadele ediyorsa bile, biz dışarı çıkarken bunu belli etmedi.

ve Strip'teki otelimize taksiyle gittik. Otele giriş ve asansörle süitimize çıktık.

Kartı kapıdan geçirdi ve önce beni içeri aldı.

Temiz ve çağdaş mobilyaları görünce bir ıslık çalmak zorunda kaldım. Bu otelin ne kadar güzel olduğunu unutmuştum ve bu beni biraz suçlu hissettirdi. Ben çocukken pek seyahat etmezdik, çünkü annemin bizi bir yere götürecek ne parası ne de zamanı vardı. Ama Diana'nın ailesi nadiren de olsa beni bir seyahate davet ettiğinde, yol kenarlarında korku filmlerinden fırlamış gibi duran ucuz motellerde kalırdık ve hepimiz bir odaya tıkış tıkış sığardık -ya da Diana'nın ailesi izin verirse iki odaya.

Ve her zaman iyi vakit geçirirdim, hatta motelin havuzu varsa daha da iyi vakit geçirirdim.

Yine de burada, bu beş yıldızlı otelde, milyoner bir adamla kalıyordum. Oda ücretini onun kartıyla ödemiştım. Her şeyin ne kadar pahalı olduğunu . Küçük kardeşim dışında ailemden hiç kimsenin böyle bir yerde kalmayacağını biliyordum. Ve bu beni biraz rahatsız hissettirdi. Suçlu. Biraz da üzgün.

"İyi misin?" diye sordu o huysuz, alçak ses arkamdan, kapıya yakın bir yerde durduğumda.

Boğazımı temizlemek ve ona başımı sallayıp gülümsemek için kendimi zorlamak zorunda kaldım, ki bu da olabildiğince samimiyetsizdi. "Elbette."

Evet, bunu yüzümden kolayca anladı, gözleri şaşkınlıkla odanın içinde geziniyordu. "Otel sen seçtin." Ses tonu biraz suçlayıcıydı. "Beğenmedin mi?"

"Hayır." Başımı salladım, şimdi her şeyin ötesinde kendimi bir pislik gibi hissediyordum. "Yani, tabii ki hoşuma gitti. Burası şimdiye kadar kaldığım en güzel yer." Bu çok şey ifade ediyordu, çünkü Aiden'la seyahat ettiğimde hep güzel bir yerde kalırdık. "Sadece kadar süslü olduğunu ve çocukken böyle bir yerde kalabileceğimi asla hayal edemeyeceğimi düşünüyordum. Hepsi bu kadar."

Burada Aiden'la kalıyor olmam, onunla evlenecek olmam, bu çiviye doğrudan kalbime çaktı. Genç Vanessa, yirmi altı yaşından önceki Vanessa, onu nelerin beklediğinden habersizdi.

Bir duraklama oldu ve yemin ederim ikimiz de bakmak için omuzlarımızın üzerinden baktık. Aramızdaki gerilim garip ve belirsizdi.

Winnipeg Duvarı o iri kahverengi gözlerini kırıştırdı. "Eğer gerçekten istiyorsan aileni de davet edebilirdin."

"Oh, uh, hayır. Sorun değil." Geriye dönüp baktığımda teklifini çok hızlı reddettiğimi fark ettim. "Sadece küçük kardeşimle iletişim halindeyim ve o da çoktan okula döndü."

Neden bana bu kadar garip bakıyordu?

"Ben..." Tanrım, bu beni neden bu kadar sinirlendiriyordu? Ve neden çenemi kapatamıyordum? "Annemle sadece arada bir konuşuyorum, kız kardeşlerimle hiç konuşmuyorum. En iyi arkadaşım da çok çalışıyor." Ellerimi sıktım ve aptalca konuşmamı bitirdim. "Başka kimsem yok."

Aiden bana o kadar uzun süre baktı ki kaşlarımı çattım. "Tuhaf davranıyorsun," dedi o kadar rahat bir şekilde ki ağzından çıkan gerçek kelimeleri neredeyse görmezden geldim.

"Affedersiniz?"

"Bana karşı tuhaf davranıyorsun," tekrarladı Aiden.

Bunun üzerine ağzımı kapattım ve kaşlarım çatıldı.

Her şeyi kendine saklamayan adam, görünüşe göre söylemesi gerektiğini hissettiği şeyi söylemeye devam etti. "Sana üzgün olduğumu söyledim."

Uh.

"Bak, her şey yolunda-" demeye başlamıştım ki başını sallayarak sözümü kesti.

"değil. Artık gülümsemiyorsun. Bana koca adam demedin ya da bana cehennemi yaşatmadın," dedi.

Dur bir saniye. Yapmadım, değil mi? O da fark etmiş miydi? Fark etmiş olma ihtimali beni tuhaf, neredeyse rahatsız hissettirdi. "Seni kızdırdığımı sanıyordum," diye mırıldandım, doğru yanıtın ne olduğunu ve bunları gerçekten özlediği için söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordum.

"Sen ." Ve işte . "Ama artık alıştım." Bir saniye daha bekle....

"Daha önce beni hiç garip hissettirmemiştin ama şimdi bana farklı bakıyorsun. Sanki beni tanıımıyormuşsun ya da benden hoşlanımıyormuşsun gibi." Utanmadan, sıkılmadan, oyun oynamadan bana eşit bir şekilde baktığı gerçeği beni tam solar pleksusumdan vurdu. "Hâlâ kızgınsan, beni eskisi gibi düşünmüyorsan anlarım ama ben eski halimizi seviyordum," diye devam etti. Yüzü açık ve tamamen

Ciddi bir şekilde, ona karşı olan hayal kırıklıklarımı ne kadar açık bir şekilde ifade ettiğim için kendimi biraz kötü hissettirdi, özellikle de beni bu kadar uzun süre görmezden gelme yolundan çıkmasına rağmen sadece fark etmemiş, aynı zamanda işlerin gidişatını da özlemiş gibi görüldüğü için.

"Biliyorum." Yutkundum ve yanaklarımın içini ısırdım. "*Biliyorum*. Bak, ben sadece..." Omuz silktim. "Kısa sürede normale döneceğimize eminim. Tüm bunlar benim için çok zor oldu ve buna alışmaya çalışıyorum. Bazen insanları affetmek benim için çok zor oluyor. Sanırım artık senin yanında nasıl davranacağımı bilemiyorum."

"Eskiden yaptığın gibi," dedi sanki dünyanın en kolay cevabı buymuş gibi.

Yutkundum, inatçı olmak ve hissettiğim korku ve kızgınlığa tutunmak arasında sıkışıp kalmıştım ve Aiden'in tanımaya çalıştığım bu versiyonuyla nasıl ilerleyeceğimden emin değildim.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimi hissetmiş gibi omuzlarını geriye attı ve "Bunun dışında iyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Evet."

"Pozitif mi?"

Başımı salladım ve bir şekilde karnımın derinliklerinde sıkışıp kalmış, güvensizlik, endişe ve muhtemelen farkında olmadığım bir düzine başka şeyle şişmiş bir nefesi dışarı verdim. "Evet, birkaç gün önce banka ekstremdeki adresimi değiştirdim. En kısa zamanda ehliyetimi de değiştireceğim," diye açıkladım ve birden kendimi biraz garip hissettim. "Tüm senin için sorun olmadığına emin misin? Önümüzdeki beş yıl boyunca benimle birlikte olmak istediğinden emin misin?"

O koyu, neredeyse karamel rengindeki bakışlar üzerime dikildi, eşit, yoğun, kararlı. "Evet," diye yanıtladı dumanla kaplı ses zahmetsizce. "Evrakları imzaladıktan hemen sonra gidip dilekçe için gerekli belgeleri almamız gerekiyor."

Evrakları imzala. İşe geri döndük. Yutkundum. "Evet. Tamam."

Ses tonumdan bir şey anlamış olmalı ki, o sabitlenmiş odağından sıyrıldı ve kaşlarını çatarak bana doğru döndü. "Benden ."

Bana sormadığını fark ettim. Söylüyordu. Bunu yapacağımı düşünmesi bile beni biraz kırmıştı. "Senden vazgeçmiyorum. Zaten buradayız. Bunu yapmazdım."

"Yapacağını düşünmemiştim, ama yapmak istedim-"

Ne? Hatırlatmak mı? Emin olmak mı? "Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum.

Bunu yapacağız," diye ona güvence verdim.

Başını sallaması bir anını aldı. "Acele ettiğimizi biliyorum ama bu elimizdeki tek şans. Önümüzdeki ay benim için daha yoğun geçecek."

"Aiden, biliyorum. Anlıyorum. Bu yüzden buradayım, değil mi? Sorun değil. Benim de yapmam gereken şeyler var." Hiç düşünmeden uzandım ve çıplak koluna hafifçe dokundum. "Gecenin bir yarısı ortadan kaybolacak değilim. Verdiğim sözleri her zaman yerine getiririm, tamam mı? Yakında gideceğim tek yer önümüzdeki ay bir hafta sonu için El Paso, ama birkaç gün sonra döneceğim. İki yıl içinde buralarda olacağım ve ondan üç yıl sonra da burada olacağım. Sözümü hafife almam."

Gözlerinin önünden bir şey geçti, o kadar kısa sürdü ki bir göz kırpışta orada oldu ve bir sonraki göz kırpışta yok oldu.

Biraz utandığımı hissederek elimi geri çektim ve ona gülümsedim, içimde bir şeylerin gevşediğini hissettim. "Bak, sanırım üzgün olduğunu bilsem de olanları tam olarak atlatamadım. Birinin affedilemez bir şey yapmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bunun acısını senden çıkarmam haksızlık olur, tamam mı? kısa süre içinde seni terslemeye geri döneceğim. Merak etme."

Yavaşça başını salladı, yüz hatları asla rahatlamış sayılabilecek kadar gevşemedi.

"Her şey yoluna girecek. Üzgün olduğunu biliyorum." Kendimi omuz silkmeye zorladım ve birkaç kilo vermişim gibi hissettiren uzun bir nefes verdim. "Her şey için minnettarım ama şu anda işlemem gerekiyor. Gitmeye hazır olduğunda gel beni al."

Ona gülümsedim ve kendime bir dakika ayırmak için sağ taraftaki yatak odasındaki banyoya gittim. İçeride kapıya yaslandım ve kesik kesik bir nefes verdim. Ne yapıyordum ben?

Banyoyu kullandıktan sonra yatak odasına geçerken her şeyin yolunda gideceğini düşündüm.

Saat değişikliği nedeniyle öğleden sonra beş civarıydı ama Aiden'i tanırıysam, *evrakları* bir an önce imzalayıp bitirmek isterdi. Bu yüzden odamı oturma alanına bağlayan açık kapıyı çaldığında ve beni yatağın ortasında oturmuş, sinirlerim arasında savaşıyor seksen farklı duyguyu dizginlemeye çalışırken bulduğunda kaşlarını şaşırmadım.

Bunu yapıyordum. Bunu gerçekten yapıyordum. Evleniyordum. Ve eğer bu yeterli değilse, görünüşe göre Aiden ona bok vermemi özlemişti. Kimin aklına gelirdi ki?

Ama en önemlisi, Aiden Graves'le evlenmek üzereydim.

Gülsem mi ağlasam mı emin değildim. Ya da ikisine de.

"Bu işi ister misin?" diye sordu kapı eşiğindeki yerinden.

Bitir şu işi.

Bu karar verdi. Beni kırdı.

Elimde değildi, yüzüstü yatağa düştüm. Ya ağlayacaktım ya da gülecektim ve Bay Romantik yüzünden kendimi kaybetmemek için ikincisini tercih . "Elbette. Yapacak başka bir işim yok," diye homurdandım, yorganın altında boğuluyordum. *Gidip ağır bir suç işlemek üzereydim.* Küçük Vanessa'nın bir yetişkin olarak neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Neden gülüyorsun?" Kendimi daha da kaybederken sorusu bana ulaştı.

Kendimi toparlamam bir saniye sürdü ama sonunda doğrulmayı başardım ve titrek, gergin bir gülümseme yayarken elimi yüzümün yan tarafına sürttüm. O ise orada durmuş, aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu. "Sanki ehliyetini yeniletmek için DPS'ye gitmek zorundaymı siz gibi konuşuyorsun ve sen gitmek istemiyorsun." Yatağın kenarından kaykıldım ve ayağa , ne kadar sert çatladığım için çenemi gerdim. "Bunu nerede yapmak istediğini biliyor musun?"

Sakallı çenesini aşağı doğru eğdi. "Buradan iki blok bir şapel var."

Başımı salladım, o tanıdık endişe duygusu bir kez daha göğsümde dalgalanıyordu. "Tamam." Uçuştan kalma kıyafetlerine baktım. "En azından gömleğimi değiştireyim." Giyinik değildi. Neden giyineyim ki?

Üzerimdeki tişörte bir bakış attı ve geri .

Geçmişte onun birçok kez giydiğim biraz daha şık iş bluzumu giydim ve onunla oturma odasında buluştum. Üzerinde hâlâ kapüşonlu tişörtü ve V yakası vardı, aynı anda hem yakışıklı hem de rahat görünüyordu. Gösteriş. Yine de gözüme en çok çarpan şey gömleğinin kesiminin tepe noktasından görünen küçük madalyon oldu.

Koca adamın peşinden gittim. Lobiden geçip sıcak Vegas güneşine doğru yürüdük. Şapelin sadece iki blok ötede olduğunu söylemişti ama

hayatımın en uzun blokları gibi geldi. Geçmişte Vegas'a iki kez daha gitmişim, ama hep iş için onunla gitmişim, bu yüzden etrafta dolaşma ve kontrol etme şansım olmamıştı. Gezilerimin çoğunu seyahat ettiğimiz arabanın penceresinden yapmışım.

Gündüzleri, geceleri olduğu gibi görünmüyordu. Aiden'ı bir iki adım öteden görebiliyordum ama farklı dükkân ve restoranlara bakmakla o kadar meşguldüm ki, ona göz kulak olmak için fazla çaba sarf etmedim. Otelimizden tam iki blok ötede, daha önce filmlerde gördüğüme emin olduğum küçük beyaz bir şapelin durdu.

"Hazır mısınız?" Winnipeg Duvarı sanki savaşa gidiyormuşuz gibi sordu. Hayır.

Değildim ama Aiden'ın sert yüzüne bakıp vize endişesi olmadan ABD'de yaşamayı ne kadar çok istediğini düşündükçe ona nasıl hayır diyebilirdim ki? Tamam, diyebilirdim ama yüzde 100 kolay lokma olan o kocaman yanım bunu anladı. Bir yerde yaşamak istememenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Hayatımın gelecek beş yılına elveda.

"Evet," diye cevap verdim sonunda. "Fotoğraflara ihtiyacımız var. Göçmenlik Bürosu yetkilisi mülakatınızda bunları isteyecek."

Ağzının kenarları, onda şimdiye kadar gördüğüm ve görebileceğim en büyük gülümsemeye benzeyen bir şekilde hareket etti. Sinirlerim gerilmişti ve midem ağrıyordu ama doğru şeyi yapıyormuşum gibi görünüyordu.

"Ne? Araştırdım. Hazırlıklı olmak istiyorum." Hapse girmemek ve bana vaat edilen şeyi almak için. Aiden'ın fark etmesi gereken de bu değil miydi? Onun sözüne güveniyordum, yaklaşan bu yolculuğun sonunda bana söz verdiği şeyi yerine getireceğine güveniyordum. Boşandığımızda, sahip olduğu her şeyin yarısını ondan isteyebilirdim. Açıkçası, böyle bir şeyi asla yapmayacağımı bilecek kadar bana güvenmesi gerekiyordu.

Bir an sonra bana "Her şey yoluna girecek," diye söz verir gibi oldu, o kısmi gülümseme hâlâ yanaklarının en dolgun kısmını kaplıyordu.

"Tamam." Ellerim terlemişti. "Hadi yapalım şu işi." Başını salladı ve içeri girdik.

Ana masada çalışan iki kişi belli ki bunu geçmişte binlerce kez yapmışlardı. Sokak kıyafetlerimiz içinde bize tek bir göz kırpmadılar; heyecanlanmadılar ya da bizi şaşırtacak herhangi bir soru sormadılar.

kendimi garip hissettim. Cebimde taşıdığım yüzüğü düşündüm ve... Korktum. Daha sonra çıkaracağıma dair kendime söz vererek orada bıraktım.

Bize verdikleri evrakları doldurduk, bir düğün paketi seçtik. Şapelde bir tören, ipek bir gül buketi, Aiden'ın küçümseyerek baktığı bir yaka çiçeği, bir fotoğrafçı ve "büyük günümüzü" belgelemek için beş yüksek çözünürlüklü resim içeren bir CD dahil 190,00 \$.

Papaz için 60 dolar daha gerekiyordu.

Böylece 250.00 dolar karşılığında, Aiden ve ben, eskimiş düğün şapelinin önünde, sarhoş olabilecek bir adamla birlikte durduk ve onun bir kulağımızdan girip diğerinden çıkmış gibi görünen sözlerini dinledik. En azından benim için.

Çıldırıyor muydum? Birazcık. Ama gözümü Aiden'ın kot pantolonunun ön cebine soktuğu yaka çiçeğinden ayırmadım ve "Yüzük mü takıyorsunuz?" sözleri ağzından çıkana kadar buketimin kurdeleyle sarılmış saplarını nemli parmaklarımla sıktım.

Aiden başını salladı, aynı anda titreyen parmaklarım cebimden beyaz altın yüzüğü çıkarıp . Onun için takmak istemedim; bu bana çok samimi bir jest gibi gelmişti.

Parmak eklemlerinin üzerinden kaydırmaya çalışırken o koyu renk gözleri benimkilere kaydı. Sıgmadı. Bu neden bu kadar şaşırtıcıydı? Üniversitede ulusal şampiyonluğu kazanmasından bu yana geçen sekiz yıl içinde elbette daha da büyümüş olmalıydı. Yüzüğü serçe parmağına geçirdi ve kolayca oturdu.

O delici bakış benimkine geri döndü ve orada kaldı, ağır ve aşılmaz, beni o kadar savunmasız hissettirdi ki, ellerimi ne kadar sıkarsam sıkayım daha fazla dayanamayacak olan buketi bakmak zorunda kaldım. Bakanın ağzından "şimdi gelini öpebilirsiniz" sözleri çıkana kadar yüz ifademi düşük tuttum.

Başımı kaldırdığımda Aiden'ın gözlerini üzerimde buldum ve ne yapmamız gerektiğini bilmediğim için bakışlarımı yana kaydırarak kendiminkileri genişlettim. Tören hakkında stres yapmakla o kadar meşguldüm ki bu kısım hakkında endişelenemedim.

Sonra fotoğrafçıyı düşündüm ve yapmak istemesem de ne yapılması gerektiğini biliyordum.

Ama da öte, hapse girmek ya da para cezası ödemek . Boş ver. Onunla öpüşmek zorunda değildim... zorunda olsaydım bile bu gerçekten zor olmazdı.

Bir adım öne çıktım. Aiden'ın bakışları belirsizlik içinde yana kaydı, o

anda çok fazla odaklanmak istemediğim bir şeydi çünkü

kendi sınırlarım için . Sonra bir adım daha attım, ellerimi o kas dolu üst kolların üzerine koydum ve parmak uçlarıma kadar çıktım, yine de kısa kaldım.

Başını eğdiğinde bile kaşlarını çatıyordu, bakışlarımız birbirine kilitlenmişti ve ben ağzımı onunkine bastırdım. Büyük bir şey değildi, sadece bir gagalamaydı, dudaklarımın ortası onun en dolgun kısmına değiyordu. Hayal edebileceğimden daha yumuşak, daha esnektir. Topuklarımın üzerine düşüp uzaklaşmadan önce tüm temas belki iki saniye sürdü. Göğsüm ve boynum sıcaktı.

Ve birlikte *evrak imzaladığım* bu yakışıklı, sert adam, aramıza üç adım mesafe koyduktan sonra daha da kaşlarını çatı.

"Tebrikler!" diye bağırdı papaz, diğer şapel çalışanı kelimenin tam anlamıyla üzerimize sim fırlatırken. Aiden elinin tersiyle gözlerini ovuşturduğunda iyi ki gözlük takmışım dedim.

"İkinizin birlikte bir fotoğrafı," dedi fotoğrafçı, beni Aiden'ın yanına geri götürmek için işaret ederek.

Yutkundum ve başımı salladım. *İnandırıcı*. Hızlı bir hareketten sonra onun yanındaydım. Kolunu bana dolamayınca ya da çift gibi bir şey yapmayınca, kolumu onunkinin içinden geçirdim, kalçamı ona yasladım ve flaş bizi kör ettiği anda ona tutundum.

Fotoğrafçı bir adım geri çekilip fotoğraf makinesini indirirken gülümsedi. "Bana on dakika verin, Bay ve Bayan Graves, CD'yi hazırlayacağım."

Bay ve Bayan Graves.

Diana'nın en sevdiği söz durumu mükemmel bir şekilde açıklıyordu: Bok gerçek oldu.

Ağustos ortasında bir Pazar günü saat sekizde yasal olarak evli bir kadın olduğumu düşünmek garipti.

Şapel bize beş fotoğrafımızın ve *evraklarımızın* bulunduğu CD'yi verdikten sonra rüya gibi bir halde otele geri döndük. En azından benim için bir rüya gibiydi. Gerçeklikten çok asit gezisine benzeyen tuhaf, tuhaf, tuhaf bir rüya. İkimiz de pek konuşmadık ama ben

Yaptıklarımızı düşünmekle meşguldü ve Aiden'ı tanıdığım kadarıyla bir sonraki sezon öncesi maçını .

Kendi odalarımıza yöneldik, sadece benim zoraki bir gülümsemem ve onun hafifçe kısılmış bir ağzı vardı. En az otuz dakika boyunca yatağın kenarında oturmuş, sadece düşüncelerimi toparlamaya çalışmış olmalıyım. Duvarlar üzerime kapanıyor gibiydi ve kendimi kaşıntılı ve huzursuz hissetmeye başlamıştım.

Evliydim. Acayip evliydim. Şapeldeki kadın bana Bayan Graves demişti.

Aiden'la evlendim.

Bütün gece o odada kalmamın imkânı yoktu. Çalışmak ya da resim yapmak için fazla heyecanlıydim. Derimden sürünerek çıkarken, aklımı meşgul edecek başka bir şeye ihtiyacım vardı. yüzden Vegas aklıma geldiğinde yapmayı hayal ettiğim her şeyi düşündüm ve listede gerçekten tek bir şey vardı: Bir gösteri izlemek istiyordum.

Kimliğimin ve banka kartımın yanımda olduğundan emin olduktan sonra kalktım ve süitin oturma alanına girdiğimde boş olduğunu gördüm. Aiden'ın odasına baktığımda onu yatakta uyurken buldum, tamamen ve tamamen kendinden geçmişti. Büyük avuçlarından birini yastık olarak kullanıyordu, diğerini ise kalçalarının arasına sıkıştırmıştı, ağzından süper yumuşak, zar zor duyulabilen bir ıslık sesi geliyordu.

Saatime baktım ve bir an tereddüt ettim. Muhtemelen gitmek istemezdi, değil mi?

Hayır.

Bırakın kalabalığı, abartılı kostümler giymiş akrobatlar ve palyaçolar karşısında heyecanlanacak bir tipe benzemiyordu. Yattığı kral boy yatağın yanındaki komodinin üzerindeki not defterini kaparak bir mesaj not ettim.

Aiden-

Strip'te yürüyüşe çıkacağım. Hâlâ bilet varsa bir gösteri izlemeye çalışabilirim. Sonra tekrar geleceğim. Telefonum yanımda.

-V

Parmak uçlarıma basarak odadan çıktım, otelin kapısını yavaşça arkamdan kapattım ve oradan ayrıldım.

Las Vegas bekâr bir kadın gezgin için dünyanın en iyi yeri sayılmazdı ama sokakta dolaşan onca insan varken çok daha kötüsü de olabilirdi diye düşündüm. Aralarına karışmak kolaydı. Caddede yürüdüm ve bazı dükkanlara girip çıkmak için zaman ayırdım. Her yaştan ve milletten turistler mağazaları doldurmuştu ve eski patronumla evlendiğim gün bu bilmediğim şehirde tek başıma dolaşırken düşündüğüm kadar yalnız hissetmedim.

Telefonum cebimde titremeye başladığında M&M mağazasına bakıyordum. Telefonu çıkardığımda **Miranda P.** ekranda belirdi.

"Alo?"

"?" diye sordu hışırtılı, uykulu ses.

Bir pislik önümdeki vitrine ulaşmak için beni arkamdan iterken kaşlarımı çatarak mağazanın adını verdim.

Aiden küfretti ve arayanın şeytani ikizi değil de gerçekten o olduğundan emin olmak için telefonu yüzümden uzaklaştırmak zorunda kaldım. "Orada bekle," dedi.

"Ne için?" Hat kesildiği anda sordum.

Geliyor muydu? Ve az önce küfür mü etti yoksa hayal mi ?

Emin değildim. Bir süre mağazaya göz attım ve tam çıkıyordum ki geldiğim yöne doğru bir bakış attım. Sokaktaki herkesin üzerinde yükselen şey Aiden'in koca kafası olmalıydı. Kapüşonu kapalı olduğu için yüzünü göremiyordum ama omuzlarını tutuş şeklinden o olduğunu anladım. Gözlerini göremeyecek kadar ama etrafa baktığını söyleyebilirdim.

Kapüşonu takılı olsa bile sinirli olduğu her halinden belliydi. Kapıların yanında durdum ve onun varlığından habersiz turistlerin dolaşmasını izledim. Bakışları üzerime dikildiği anda bunu hissettim ve el salladım.

Ağzı çok iyi tanıdığım bir şekilde biraz tuhaflaştı. Neye kızmıştı ki zaten?

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı duyulabilecek kadar yaklaştığı anda.

Omuzlarımı kaldırdım ve bu sırada gözlüklerimi burnumun üstüne doğru ittim. "Etrafta dolaşıyorum."

"Seninle gelmem için beni uyandırabilirdin," diye tıslayarak benden bir adım ötede durdu.

, tavırları sinirlerimi bozuyordu. İkincisi, kullandığı ses tonundan hiç "Seni neden uyandırayım ki?"

Çenesinin görünen birkaç santimlik kısmı gergindi. "Böylece seninle gelebilirdim. Başka neden olsun ki?"

Bana o bakışı atıyordu.

Bir, iki, üç, dört, beş.

Gözlerimi kısıtım. "Gelmek isteyeceğini . Otel odasında kalıp dinlenmeyi tercih edeceğini ." Ne de olsa ben onu aradığımda şekerleme yapıyordu.

Boğazındaki uzun çizgi dalgalandı. "İçeride kalmayı tercih ama kaçırılıp uyuşturucu kuryesi olarak kullanılmanı da istemiyorum."

Tanrı olsun. Hayal görmediğimden emin olmak için Strip boyunca bir aşağı bir yukarı ilerleyen binlerce insana baktım. "Gerçekten burada birinin beni kaçıracağını mı düşünüyorsun? *Gerçekten* mi?"

Aiden'ın burun delikleri alevlendi. Gözlerini

bana dikti. Ben de ona baktım.

"başımı ağrıtmaya başladın ve daha dört saat oldu."

"Nazik olmaya ve seni yalnız bırakmaya çalışıyordum, başını ağrıtmaya değil. ama." Ofladım. "Sadece dolaşıyorum. Sensiz bir yerlere gittim." Birkaç yere. Ama tek başıma değil. Yine de bunu yüksek sesle itiraf etmeyecektim, özellikle de şimdi sebepsiz yere bu kadar sinirlenmişken.

Bana ters ters bakmaya devam etti, sinirlerimi bozan o bakış yüz hatlarını santim santim ele geçiriyordu. "Bu çok aptalca. Sen kaç yaşındasın? Beş yedi mi? Beş sekiz mi? Yüz kırk kilo mu? *Las Vegas'ta tek başına dolaşamazsın*," diye vurguladı, sesi o kadar sertti ki geri çekildim.

Şaşkınlık ve hayretle gözlerimi kırptım. "Aiden, bir şey değil. İşleri kendi başıma yapmaya alışkınım."

O iri, kahverengi gözlerin kapakları yavaşça aşağı indi, sanki Strip'teki tek insanlar bizmişiz gibi büzülmüş dudaklarından derin bir nefes üflledi, oysa bu kesinlikle gerçeğin yakınından bile geçmiyordu. "Belki işleri kendi başına halletmeye alışkınsın ama aptallık etme." Sakince başladı, kontrol tamamen ondaydı. "Nerede olduğunu bilmiyordum. Burada suç var, bana öyle . Her yerde suç olduğunu biliyorum. Biz burada olmayabiliriz.

Bunu çoğu insanın yaptığı sebeplerden dolayı yapıyorum ama bir yemin ettim Van. Ve sana arkadaş olmaya çalışacağımıza söz verdim. Arkadaşlar, arkadaşlarının yalnız dolaşmasına izin vermez." Bana ters ters baktı.

"Sözlerini ciddiye alan tek kişi sen değilsin."

Ne oluyordu?

"Bunu sensiz yapamam" derken o kara gözler hayatımda gördüğüm en kararlı şeydi.

Lanet olsun. Ondan sonra nasıl konuşacağımı bildiğimden bile emin değildim.

Evliliğimiz -kusma, kusma ve ishal- gerçek değildi, ama haklı olduğu bir nokta vardı. *Dinlemediğim için hatırlayamadığım yeminler etmiştik.* Ama asıl mesele, bundan önce de birbirimize söz vermiş olmamızdı ve ben asla sözünden dönen bir insan olmak istemiyordum.

"Sen asistan olana kadar hiçbir yere gitmeyeceğim, koca adam. Söz veriyorum."

Bakışları hayatımın en uzun saniyesi boyunca yüzümde gezindi ve *sonunda* boğazını temizledi. "Ne yapmak istiyorsun?" homurdandı birden, sanki az önce ağzından duyduğum en anlamlı kelimeleri söylememiş gibi.

vermek gerekirse, ona izlemek istediğim yapımın adını söyledikten sonra bir kez bile şikâyet etmedi. Ama ben de küçük bir çocuk gibi ellerimi göğsümün önünde birleştirmiş bir şeyler için yalvarıyordum. "Görmek istediğim tek şey bu."

O peşime takılsa da da bunu yapacaktım ama henüz bunu bilmesine gerek yoktu.

Sadece var olmayan Nevada yıldızlarına baktı ve içini çekti. "İyi ama sonrasında bir şeyler yemem gerek."

Ayak parmaklarıma kadar zıplamış olabilirim.

"Gerçekten mi?" "Evet."

"Gerçekten mi?" Yemin ederim gözlerim parlıyordu.

Aiden bana dünya tarihindeki en acılı baş hareketini yaptı. "*Evet.* Tabii. Gidip biletleri alalım."

Hayatımda hiç Dorothy gibi topuklu ayakkabılarımı birbirine vurmak istememiştim ama Vegas'ta tek başıma dolaşmama fikri ve koruma yerine geçebilecek bu gigantaur ile kendimi ona sırtırken ve alkışlarken buldum. "Tamam, hadi gidelim."

Hayatının iyiliği için yüzündeki buruşuk ifadeyi görmezden gelmeye karar verdim.

Biz de gittik. Otel Strip'in karşı tarafındaydı, ancak boş zamanımız vardı, mümkün olan en iyi iki bileti kaptık, her şey için para ödediği için kendimi suçlu hissettiğim için parasını ben ödedim ve üçüncü sıra koltuklardı, bu yüzden birikimlerime dalmak için harcadığım her kuruşa değeceğini düşündüm.

Gişede sıraya girdiğimizde, aynı gün içinde ikinci kez titrediğimi hissedebiliyordum ama bu sefer heyecandan titriyordum. *Cirque du Lune* geçmişte de Dallas'a gelmişti ama ben her gitmek için para harcamaktan vazgeçmiştim. Artık kira ödemediğim ve işlerim düzenli olduğu için para harcamak beni kalp çarpıntısına ya da savurganlık yüzünden suçluluk duygusuna sürüklemiyordu. Ayrıca, o kadar heyecanlıydım ki makbuzu bile yüzümde bir gülümsemeyle imzaladım.

"Patlamış mısırı paylaşmak ister misin?" İmtiyaz standındaki süper uzun sıraya girdikten sonra sordum, o kadar sevinçliydim ki patlamış mısırın bir kol ve bir bacağı mal olacağını umursamadım.

Tam eğmeye başlamıştı ki arkadan koluna dokunmak için uzanan bir parmak fark ettim. Aiden tereddütle dönüp kırk yaşlarında bir kadın ve aynı yaşlarda bir adamla yüz yüze geldi. İkisi de gülümsüyordu.

"Sizinle bir fotoğraf çektirebilir miyiz?" diye ağzından kadın, yanakları renklenmişti.

"Büyük hayranınızız," diye ekledi adam, yüzü pembeden çok kırmızıydı. "Michigan'dan beri kariyerinizi takip ediyoruz," diye ekledi kadın.

aceleyle devam etti.

Aiden başını sallarken hayranları için uydurduğu küçük, yarım yamalak gülümsemeyi yaptı. "Teşekkür ederim. Minnettarım." O koca kafa bana doğru döndü. "Fotoğrafi çeker misin?"

Kadın telefonunu uzatmadan önce bana mahcup bir şekilde gülümsedi. Yaşlı çift Aiden'ı aralarına sıkıştırırken kamerayı odakladım - kıyaslandıklarında *çok küçük görünüyorlardı*- ve Aiden ile kadın hayran arasındaki boşlukta bir hareket yakaladığımda geri adım atıyordum. Başından beri fark ettiğim üzere, fotoğraflarda kollarını asla insanlara dolamazdı, ellerini hep yanlarında tutardı. Bu yüzden küçük el hareketini neredeyse kaçırıyordum ama kaçırmadım ve Aiden hemen kaşlarını çattığında, fotoğrafi çekerken kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

Telefonu teslim ettiğimde sırada biz vardık ve tereyağsız patlamış mısır, orta boy soda ve bir şişe su sipariş ederken Aiden'ı elleri olan hayranlarını dinlemeyi bitirmesi için bıraktım.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum!" diye seslendi kadın, ben sıranın dışına çıktığımda Aiden bana doğru yönelirken.

kaybettiğimde patlamış mısır torbasını yüz hizasına kadar kaldırmayı zar zor başardım, gözyaşlarımı kırpmadan ona bakıyordum.

Aiden'ın beni izlerken kulaklarının kıpkırmızı olması, ne için öldüğümü bildiğini gösteriyordu. "Tek kelime etme," diye homurdandı.

"Bir avuç aldı mı?" Boğuk bir sesle söyledim.

Bana attığı bakış 'sen bir aptalsın' ve 'siktir git' karışımı bir bakıştı, bu da beni daha çok güldürdü.

Taciz edilmişti. Bir hayranı tarafından. Tam benim önümde.

Okşandığında yüzünde beliren o anlık şaşkınlık ifadesi muhtemelen hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacaktı.

"Kapa çeneni, Vanessa."

Ölüyordum. Genelde beni görmezden gelirdi ama bu çok daha iyiydi. "Hiçbir şey söylemiyorum!" Patlamış mısır torbasının arkasından hırıldadım.

Aiden gözlerini kısmış, sabırla bekliyordu. "Bitirdin mi?" diye sordu birkaç saniye daha güldükten sonra.

Elimin tersiyle gözlerimdeki yaşları silmek zorunda kaldım ve başımı salladım. "BEN-BEN-"

Bana tiyatronun kapısını işaret etti. "Kapılar kapanmadan içeri gir." Sesi kızgındı ve belki biraz da utanmıştı. Belki de. Poposunun sıkılması onu neden sinirlendirsin ki?

Yüzümü bir kez daha silerken yutkunmak zorunda kaldım ve o destansı şok ifadesini bir kez daha hayal ettim. Yine kendimi kaybettim. "Bu tür şeyler sık sık olur mu?"

"Hayır. *Gülmeyi keser misin?*"

Otele döndüğümüzde saat neredeyse sabahın ikisiydi. Kendimi uzun zamandır olmadığım kadar mutlu hissediyordum. Gösteri muhteşemdi ve gösteriden sonra *Cirque du Lune* ile aynı otelin restoranında akşam yemeği

harikaydı. Ev sahibi Aiden'ı tanıdı ve bize en iyi ve en تنها masayı verdi, böylece Aiden huzur içinde kalabildi. Yemek yerken Aiden pek konuşmamış olsa da bu gerçekten güzeldi. Sık sık dışarı çıkmazdım ama o gece çalışmak için evde kalmak yerine keşfetmeye karar vermek uzun zamandır aklıma gelen en iyi fikirlerden biri gibi görünüyordu.

Süitin yaşam alanına girip odalarımıza doğru ters yönlerde ilerlemeye başladığımızda, benimkinin kapısında durdum ve saatler önce kağıtları birlikte imzaladığım adama dönüp baktım. Gözle görülür bir şekilde yorgundu, ne de olsa genellikle en geç dokuzda yatardı ve yorgunluktan bitkin görünüyordu.

Neden uyumasın ki? On iki saat önce bir hazırlık maçı oynamıştı ve o zamandan beri sadece iki kez kestirebilmişti. Lanet olsun. Bu istenmeyen şefkat duygusu göğüslerimin arasına kadar sızdı.

"Uyanık kalıp benimle geldiğin için çok teşekkür ederim," dedim, ellerimi iki yanımda sıkarak ona gülümsedim. "Gerçekten çok iyi vakit geçirdim."

Aiden başını salladı, ağzının bir köşesi bir milimetre kıpırdadı ama bu bir dağı yerinden oynatabilecek bir milimetreydi. "Ben de."

Bu gülümseme beni heyecanlandıramayacak kadar yumuşaktı. "İyi geceler." "İyi geceler."

Duş aldıktan ve yorganın altına girdikten sonra kendimi gerçeğe bıraktım. Ben evli bir kadındım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Nereye gidiyorsun?"

Bir elim merdiven tırabzanındayken topuğumu tenis ayakkabımın içine sokmayı bitirdim ve hafif sakallı yüzünde temkinli bir ifadeyle karşımda duran adama baktım. "Koşuya çıkıyorum. Neden?"

İri adam bileğindeki pahalı aksesuara baktı, bedavaya aldığını bildiğim pahalı bir egzersiz saatiydi çünkü aldığı anda kutusunu açan ben olmuşum. Sanki saati okumayı bilmiyormuşum gibi, "beş," dedi.

Yaptım ve nasıl yapılacağını çok uzun zaman önce öğrenmişim.

Yaklaşık bir saat önce eve gelmişti ve ben yukarıda bir daha asla çalışmamaya karar verdiğim bir yazarın kitap kapağının beşinci taslağını gözden geçiriyordum. Adam beni deli , bir revizyondan diğerine fikrini değiştiriyordu ve eğer mottom -bir müşteriyi asla mutsuz bırakma çünkü herkese berbat olduğunu söylerler- olmasaydı, ona parasını boğazına tıkmasını ve başka birini bulmasını söyledim.

Evet, kendimi gergin hissediyordum ve normalde koşuya çıkmak istediğim saatten daha geç olsa bile evden bir süreliğine çıkmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden Aiden'ın mutfaktan çıkıp benim çıkmaya hazırlandığımı fuayeye doğru ilerlediğini ilk duyduğumda şaşırmışım.

Bir hafta kadar önce Las Vegas'tan döndüğümüzden beri birbirimizi pek görmemiştik ama her şey yolundaydı. Yolculuğun beni onun yanında rahatlatmış olması biraz garipti ve sanki bu duygu

Karşılıklıydı. Aiden eve geldiğinde odamın önünden geçerken kapımı çalmaya bile . Çalışırken çalmayı sevdiğim müzikten duyulacak kadar yüksek sesle "Hey," demekten fazlasını söylemiyordu ama bu da bir şeydir diye düşündüm.

"Sadece beş mil yapacağım," diyerek hemen o anda ona haber verdim, diğer ayakkabımı yerden aldım ve giydiğim gibi onu da giymek için tek ayağımın üzerinde dengede durdum. gerekenden çok daha zordu, çünkü onun beni izlediğinin ve muhtemelen düşmemi beklediğinin farkındaydım.

Topuğumu tenis ayakkabımın içine sokmaya çalışırken, "Yakında hava kararacak," dedi.

"Lanet , iyi olacağım." başladım, denge sağlamak için bir kolumu salladım ama onun yerine iri bir el dirseğimi yakalayarak beni sabit tuttu. Ona mahcup bir bakış attım ve sonunda topuğumu içeri sokarken ağırlığımın bir kısmını ona verdim. "Teşekkürler." Bir adım uzaklaştım. "Her neyse, bir saatten biraz fazla sürmez. Hâlâ biraz yavaş koşuyorum ama uzun sürmez."

Aiden uzanıp çenesini kaşımadan önce o iri, kara kirpiklerini bana doğru kırıştırdı, o zayıf yanakları hafifçe şişti. Saç çizgisinden aşağıya, kaşları ile ağzının kenarları arasındaki o daimi kırıksıklığın üzerinden eriyerek inmiş gibi görünen o net, berrak duygu, göz kırpmamı sağladı.

"Bana bir dakika ver," diye iç geçirdi etrafımda dolanıp merdivenleri ikişer koşarak çıkarken, ev de buna karşılık olarak sallanıyordu. Kısa bir süre için merdivenlerin hayatından endişe ettim. Sonra ne yaptığını anladım.

O...?

"Benimle gelmek zorunda değilsin," diye bağırdım, merdivenleri çıkarken yerçekimine meydan okuyan o mükemmel kalçaları ve kaya gibi sağlam baldırları özümsemek için bir an ayırdım. Neden benimle gelmek istesin ki zaten? Las Vegas'ta tek başıma yola çıktığımda söyledikleri birden aklıma geldi. *Sözlerini ciddiye alan tek kişi sen değilsin.*

Açıklığa ulaştığında, "Sormuyorum," diye bağırdı.

Alacakaranlıkta tek başıma koşuya çıkmamı istememesinin hoş ve sevimli olduğunu düşünmekle, onun için - genel olarak onun pozisyonundaki iri adamlar için - kardiyo egzersizlerini minimumda tutmanın ne kadar önemli olduğunu hatırladım. Bedenlerini korumaları gerekirken kilo vermeyi göze alamazlardı,

Özellikle de Aiden'inki gibi diyet yapan biri, uygun miktarda kalori almak ve aç kalmamak için et yiyen birine göre daha fazla fiziksel gıda tüketmek zorundaydı. Aiden'ın gün içinde bu kadar çalışmasının ve boş zamanlarında olabildiğince dinlenmek için ciddi çaba sarf etmesinin nedeni buydu.

Sonra merak ettim, 5 mil koşabilir miydi?

Merdivene bir adım daha yaklaştım. "Gerçekten . Uzun süre kalmayacağım. Telefonumu alacağım."

Bir duraklama oldu ve gerçekten odaklanırsam şifonyerinin çekmecesinin kapandığını duyabiliyordum. "Bir dakika."

Bu inatçı göt. "Hayır, Aiden, burada kal!" "Otuz saniye," diye cevap verdi dik kafalı katır.

Neden onunla tartışmak için bekliyordum ki? Gerçekten evde kalmalıydı. Mecbur kalmadıkça tendonunu zorlamaya hiç hakkı yoktu.

" döneceğim!" Gözlüğümü çıkardım ve kapının hemen yanındaki masanın üzerine koyarak gözlerimin alışmasını bekledim. Koşarken düşmelerini engellemek için bir kayış almak istiyordum ama henüz fırsatım olmamıştı. Neredeyse her zaman miyoptum ama yemin ederim görüşüm her yıl daha da kötüye gidiyordu. Muhtemelen yeni bir reçete almanın zamanı gelmişti. Tam kapıya ulaştığımda, merdivenler bir kez daha dövülmeden önce o iki yüz yetmiş kiloluk devasa bedenin tepindiğini duydum.

Aşağı inerken, "Sana beklemeni söylemiştim," diye homurdandı.

Omzumun üzerinden ona baktım ve burnumu kırıştırdım. "Sana kalmanı söylemiştim. Bir sürü kardiyo yapmaman gerekiyordu."

Belli ki ben hiçbir şey söylememişim gibi davranacaktı. "Hadi gidelim."

Belki görmemiştir diye belime takılı bel çantasını okşadım. "El fenerim ve biber gazım var. Bana bir şey olmaz."

Yüzündeki ifade etkilenmiş bir ifade değildi. "Bu çok hoş. Hadi gidelim."

"Aiden, ciddiylim." "Vanessa, hadi gidelim."

Yine o lanet ses tonuyla konuşmaya başlamıştı ve bunun tek bir anlamı vardı: Bu, onunla tartışmanın anlamsız olduğu anlardan biriydi. Bunu şimdi fark ettim.

Önce kapıdan geçmemi işaret ederek, Zac odasında uyuduğu için alarmı beklemeye aldı ve beni asfalt taşa kadar takip etti.

eve giden yürüyüş yolu. Birbirimize sağ bacağımla uzun bir adım attım ve koşucu pozisyonuna geçtim. "Aiden, şaka yapmıyorum. Evde kal."

"Neden?" Benim gerinmemi yansıtarak şortunun malzemesinin o devasa kalçaları ikinci bir deri gibi sıkmasını sağladı. Aiden'ı kompresyon şortuyla görene kadar bir bacağın bu kadar mükemmel ve belirgin kaslara sahip olduğunu bilmiyordum.

Gözlerimle o koca kalçaları okşamayı bırakmam için kendimi zorlamam gerekti. Kaslı kalçaların beni neden çıldırttığını bilmiyordum. Karın kası olmadan da yaşayabilirdim ama gelişmiş baldırlar benim Kriptonit'imdi. "Çünkü koşmamalısın." Ağzımdan çıkanı iki kere düşünmeden, rekabet gücü yüksek bir insana söylenebilecek en kötü şeyi söyledim. "Ve beş mil koşabilir misin bilmiyorum, koca adam. Ayrıca, Aşıl'in-"

Ne yaptım ben?

Winnipeg Duvarı, kendini NFO'nun en iyi savunma oyuncusu olmaya sürükleyen adam, birbirimizi tanıdığımız yıllar boyunca ilk kez beni rahatsız eden bir bakış attı. Rahatsız ediciydi. Rahatsız edicinin de ötesinde. Ve arkasına saklanabileceğim bir şey olmasını diledim.

Sessiz ve sert bir sesle, "Sen kendi beş milini koşmakla ilgilen, mı?" diye takıldı.

Tanrı olsun. Ellerimi , avuç içlerim ona dönüktü ve omuz silkerek teslimiyet içinde geri çekildim. "Sen nasıl istersen."

Orta parmağım seğirdi ama onu kardeşlerinin yanında tuttum. Sonraki birkaç dakika boyunca sessizce gerindik; dörtlü kaslarımız, diz ardı kırımlarımız ve baldırlarımız gereken ilgiyi gördü. Ben bunu dizimdeki sakatlık yüzünden yaptım, Aiden ise vücudu milyonlar değerinde olduğu için. Milyonlar ve milyonlar.

Sırf ben tek başıma koşuya çıkmayayım diye kendi koyduğu katı kuralları çiğniyor olması, kesinlikle kalbimde ve kafamda bir yer edinmiş, bıraktığımdan beri ona karşı biriktirdiğim kızgınlığı biraz daha azaltmıştı. Umarım yarın pişman olmazdı.

"Ben hazırım," diye bildirdi inatçı katır.

Başımı salladım ve göz devirmemi kendime sakladım. "Buranın etrafındaki patika sadece iki mil. Etrafından dolaşıyordum."

Sadece çenesini aşağı doğru salladı ve beni kapı girişine kadar takip etti. Yan kapıdan geçerken güvenlik görevlisine el salladım ve çok geçmeden koşmaya başladık.

Aiden ne kadar büyük olursa olsun, hantal olmaması inanılmazdı. Kesinlikle bir sprinter değildi ama sabit ve tutarlıydı. Adımları düzgündü, nefes alış veriş i iyi ydi ve her biri en az seksen kilo ağırlığında olması gereken o uzun bacaklar, bir şekilde benim yarım mil önümde ya da arkamda olmamasını sağlıyordu. Kardiyo yaparken, genellikle bisiklete binerken ya da depar atarken ne kadar mesafe kat ettiğ i hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu tür şeyleri düzenli olarak takip ettiğ ini biliyordum.

Ama nefes alış veriş i ağırlaşsa ve her adım onun için daha büyük bir mücadeleye dönüşse bile, kilometrelerce ilerlemeye etti. Ve son köşeyi döndüğümüzde, evden yaklaşık çeyrek mil uzakta, yavaşladım.

Yan yana yürürken ikimiz de pek bir şey söylemedik. Nefesimi tutarken ellerimi kalçalarım a koymuştum ve başımı çevirip baktığımda onun ellerinin de benimkilerle aynı pozisyonda olduğunu gördüm.

Aiden onu hissetmiş gibi, kaşları denen o kalın, neredeyse siyah çizgileri kaldırdı.

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Bana kendini beğenmiş ve hafif ekşi bir bakış attı. "Koşmaya ne zaman başladın?" diye sormadan önce bir süre sessizce yürüdük.

Alnımı silerek kendimle yüzleştım. "İş i bırakmadan hemen önce."

Aiden kaçıramayacağım bir hareket yaptı.

Evinin önünde olduğum ve o kadının koştuğ unu gördüğ üm günü hatırladım. "Daha önce bunun için zamanım yoktu." Ben de tam olarak motive olmamıştım ama bu kısmı kendime sakladım. "Birkaç ay içinde bir maraton koşmak istiyorum. Sonrasında kalp krizi geçirmeden altı mile çıkmam gerekiyor."

Biraz daha yürüdükten sonra ekledi: "Kondisyon koçlarımızdan biri maraton koşuyor. Herhangi bir tavsiyesi olup olmadığını soracağım. Sakatlanmamak için gerçekten bir antrenman rehberini takip etmelisin."

"Oh." Huh. "Teşekkürler. Bu hızla gidersem başlayabilmem için bile en az bir ay geçmesi gerekecek ama hepimiz bir yerden başlamak zorundayız."

Düşünceli bir ses çıkardı ama yolun geri kalanında eve doğru yürürken başka bir şey söylemedi. Bir şeyler düşünmekle meşgul olduğ u belliydi.

Gözlerindeki kırıksıklıkların yoğunlaşmasından anlaşılıyordu ama o koca kafasından geçen her neyse dile getirmiyordu.

Tam sokak lambaları yanarken eve geri döndük. Çimenlerin üzerinde pozisyon alarak ikimiz de gerinmeye başladık. Ona gülümsedim ve o da gecikmiş bir yanıt olarak ağzını biraz yukarı kaldırdı.

"Sezon öncesi iyi gidiyor mu?" diye sordum.

"Evet."

Bacak değiştirdim ve ona kaçamak bakışlar attım ama o yeri incelemekle meşguldü. "Peki ya tendonun?"

"Tamam."

"Gerçekten mi?"

Kahverengi gözlerini kaldırdı. Huzurlu, ciddi yüzü hafifçe sinirli bir hal aldı. "*Gerçekten mi?*"

"Tamam, . Sadece emin olmaya çalışıyorum." Bakışlarımı yere indirirken başımı sallayarak homurdandım.

Tekrar konuşmadan önce bir duraklama oldu. "Ben . Dikkatli davranıyorum. Olmazsam ne olacağını biliyorum."

İkimiz de biliyorduk. Her şeyini kaybedebilirdi.

Birden kendimi biraz pislik gibi hissettim. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Hepsi bu."

O sırada yüzü aşağıya doğru eğilmiş olsa da, trapez kaslarındaki dalgalanmanın bana bilmek istediğim şeyi söylediğini fark ettim. O iyiydi ama stresliydi. "Her şey herkesin beklediğinden daha iyi gidiyor. Eğitimciler gelişimimden memnun. Bana söyledikleri her şeyi yapıyorum."

Bunun üzerine biraz gülümsemekten kendimi alamadım. "Biliyor musun, sende en çok sevdiğim şeylerden biri de buydu. Ne istediğinizi biliyorsunuz ve onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapıyorsunuz. Bu gerçekten..." Çekici doğru kelime değildi ve kesinlikle onun önünde yüksek sesle söylemeyi tercih edeceğim bir kelime de değildi. "Takdire şayan."

Dürüst olmak gerekirse, on beş saniye sonra kelime seçimime dönüp baktığımda, söylediklerimi iyi niyetle söylediğimi biliyordum, ama bir hafta önce öptüğüm ağzı çevreleyen çizgilere baktığımda, belki de o şekilde ifade etmemiştim.

"Artık yok mu?" Sorusu alçak sesliydi.

Kahretsin. "Hayır, biliyorum," diye geri adım attım ve gözlüklerimi karıştırmak için uzandım, o anda onları çıkardığımı hatırladım ve elimi bıraktım. "Neden eskiden öyleydin dediğimi bilmiyorum. Hâlâ öyleyim. Bırakmam için bana ilham verdin, biliyorsun. Bunu neden yaptığımı herkesten çok senin anlayacağını düşündüm."

Başını o kadar yavaş çevirdi ki, gerçekten biraz ürkütücüydü. Ama bana bakışı...? Bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Emin olduğum tek şey, kürek kemiklerimin arasındaki boşluğu gıdıkladığıydı.

Yutkunurken adam elması sallanıyor, neredeyse isteksizce başını sallarken o sert ağzı seğiriyordu. "Anlıyorum." Boğazını temizledi ve dikkatini tekrar yere verdi, ayağa kalktı ve topuğunu poposuna doğru çekti. "İşlerin nasıl gidiyor?"

Oh, Tanrım. Bu şimdiye kadar yaptığımız en uzun ve en kişisel konuşma olabilir. Biraz heyecan vericiydi. "İstikrarlı oldu. Daha fazla proje üstlenebildim, bu yüzden şikayet edemem." Dinleyip dinlemediğini anlamak için ona baktım ve dinliyordu. "Aslında az önce ülkedeki en büyük aşk romanı kongrelerinden birine davet edildim, bu oldukça heyecan verici. Gidersem daha fazla iş bulabilirim."

"Kitap kapakları yaptığınızı sanıyordum?" diye sordu.

"Evet, ama ödeme yaptıkları sürece başkalarının da masa almasına izin veriyorlar ve eğer gidersem, bundan daha fazla iş çıkarabilirim. Müşterilerimin yarısı yazarlardan oluşuyor, geri kalanı da kim ne isterse onu yapıyorum."

Samimi bir sesle "Ne gibi?" diye sorarken bacak değiştirdi.

Geçmişte aramızdaki mesafeyi bu kadar belirgin kılan da işte böyle anlardı. "Gerçekten her şey. Kartvizitler, iş logoları, posterler ve el ilanları için bazı siparişler aldım. Grup tişörtleri için birkaç tasarım yaptım. Birkaç dövme tasarımı." Şu anda giymekte olduğum tişörtü işaret ettim. Kirlili beyazdı, üzerinde neon renkli bir şeker kafatası ve başın tepesini çevreleyen yakut kırmızısı güller vardı. Çenenin hemen altında CLOUD COLLISION yazıyordu. "Bunu arkadaşımın erkek arkadaşının grubu için yaptım. Ayrıca Zac ve takımınızdaki birkaç kişi için de bazı çalışmalar yaptım." Bundan bahsettiğimde kafasının nasıl yukarı kalktığını kaçırmadım. "Çoğunlukla logolarını yeniden yaptım ve onlar için afişler ve bunun gibi şeyler yaptım," dedim ona, neredeyse biraz utangaç bir şekilde, yaptığım işten utanarak.

"Kim?" diye sordu, kafası karışmış ve biraz da şaşırmıştı.

"Richard Caine, Danny West, Cash Bajek ve sezon arasında Chicago'ya takas edilen şu defans oyuncusu."

"Bu konuda hiçbir şey duymadım."

Omuz silktilim, önemli bir şey değilmiş gibi davranmak için gülümsemeye çalıştım.

Yumuşak, düşünceli bir ses çıkardı ama bir şey eklemedi. Etrafımızı saran sessizlik hiç de garip değildi. Sadece neyse . Birkaç kez daha gerindikten sonra Aiden omzuma dokundu ve görünüşe göre işini bitirmiş bir şekilde evin içinde kayboldu.

İçeri girip gözlüklerimi taktığımda Zac'i mutfaktaki ocağın başında buldum. Aiden elinde bir bardak suyla mutfak adasına oturmuştu. Dolaptan bir bardak alıp aynısından doldurdum.

"Akşam yemeği için ne yapıyorsun?" Omzunun üzerinden bakarken Zac'e sordum.

Soğan ve sarımsak gibi kokan şeyi karıştırdı. "Spagetti, sevgilim."

"Spagettiye severim." Bana baktığında kirpiklerimi kırıştırdım, Bana bir sırıtış kazandırdı. Aiden'inkinden bir alttaki tabureye oturdum.

Uzun boylu Teksaslı yumuşak bir kahkaha attı. "Yeterince var. Aiden, sen kendi başınasın. Sosun içine et koydum."

O yuvarlak omuzlarından birini umursamaz bir şekilde kaldırdı.

Bir bardak su daha almak için ayağa kalktığımda Zac hâlâ ocakta, sebzelere kattığı iki kilo kıymayı parçalayarak sordu. "Vanny, bu yıl da taslak listeni hazırlamana yardım etmemi ister misin?"

İnledim. "Unutmuşum. Kardeşim az önce bana mesaj attı. Bu yıl da kazanmasına izin veremem, Zac. Onun saçmalıklarına katlanamam."

Elini küçümseyici bir hareketle kaldırdı. "Ben seni tutarım. Bunun için endişelenme."

"Teşekkür-ne?"

Aiden bardağını yarısına kadar ağzına götürmüştü ve kaşlarını çatıyordu. "Fantezi futbol mu oynuyorsun?" diye sordu, milyonlarca insanın katıldığı çevrimiçi rol yapma oyununa atıfta . Katılımcılar, ligdeki oyunculardan oluşan sahte bir draft sırasında hayali takımlar kuruyorlardı. Yaklaşık üç yıl önce kardeşime ve bazı ortak arkadaşlarımıza karşı oynamaya ikna edilmişim ve o zamandan beri katılıyordum. O zamanlar, bırakın bay haftasını, köşe oyuncusunun ne olduğu hakkında bile hiçbir fikrim yoktu ama o zamandan beri çok şey öğrendim.

Yanlış bir şey yapmışım gibi hissederek yavaşça başımı salladım.

İri adamın kaşları çatıldı. "Geçen yıl takımınızda kim vardı?"

Hatırlayabildiğim oyuncularını saydım, bu işin nereye varacağını merak ediyordum ve içimde iyi bir his yoktu.

"Savunma takımınız neydi?"

İşte oldu. Ellerimi tezgâhın altına soktum ve gözlerimi ocağın başındaki adamdan kaçırarak ona sessizce küfrettim. "Görüyorsunuz ya..."

Zac'in bastırmaya çalıştığı ses, dünyanın en bariz kıs kıs gülüşüydü. Pislik.

"Ben senin takımında
değil miydin?"

Yutkundum. "Yani
görüyorsun-"

"Dallas senin takımın değ il miydi?" diye beni suçladı, sesi... şey, incinmiş miydi yoksa öfkeli miydi bilmiyorum ama kesinlikle bir şeydi.

"Ahh..." O sırada kahkahasını bastırmaya çalışan haine bir bakış attım. "Zac bana yardım etti."

Bu, Zac'in dizlerinin yere çarptığını gösteren bir *gümbürtüydü*.

"Bak, *seni* özellikle seçmediğimden değ il. Elimde olsa seni seçerdim ama Zac Minnesota dedi-"

"Minne-sota."

Tanrım, devleti ikiye bölmüştü.

İri adam, gerçekten, başını salladı. Gözleri benden Zac'e doğru kaydı... evet, bu bir öfkeydi. Aiden elini uzattı, o inanılmaz uzunluktaki parmaklarını oynattı. "Bir bakayım."

"Neyi gördün?"

"Geçen seneki listeniz."

İçimi çektim ve hala belimde taşıdığım bel çantamdan telefonumu çıkardım, ekran kilidini açtım ve uygulamayı açtım. Telefonu uzattığımda, listeme bakarken yüzünü izledim ve kendimi suçlu hissettim. Sırf Aiden takımında olduğu için Dallas'ı seçmeyi planlıyordum ama Zac'in beni başka bir yere yönlendirmesine gerçekten izin vermiştim. Görünüşe göre, ülkenin en iyi savunma oyuncusunun takımınızda olması, diğer herkesin üzerine düşeni yaptığı anlamına gelmiyordu. Ayrıca, neredeyse tüm sezonu kaçırmıştı. Bu kadar kişisel algılamasına gerek yoktu.

Orada kimin olduğunu görmesi sadece bir saniye sürdü ve koyu renk gözlerini tekrar bana çevirdi. "Zac sana yardım mı etti?"

"Evet," diye mırıldandım, kendimi çok ama çok kötü hissediyordum.

"Christian Delgado'yu neden takımınıza almadınız?"

Adını duymak bile üst dudağımın hırlamaya başlamasına neden oldu. Ama ben bir şey söyleyemeden Zac araya girdi, "Sana Christian'ı eklemeni söylediğimi biliyorum."

Yapmıştı. Sadece ben yapmadım çünkü o bir pislikti. Ayağa kalkıp buzdolabına geri döndüm, bardağımı yeniden doldurdum ve "İstemedim" diye mırıldandım.

"Neden? "in ustası beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Gerçek şu ki, berbat bir yalancıydım ve eğer Aiden ve Zac bir şeyler fark ederlerse hiç şaşırmayacaktım. "Ondan hoşlanmıyorum," diye açık açık cevap verdim, umuyordum ama bunun her ikisinin de meraklı kışları için yeterince iyi bir cevap olmayacağını biliyordum.

"Neden?"

"Ben öyle . O bir ."

Zac, "Ben de ondan pek hoşlanmıyorum, sevgilim," dedi.

Bakışlarımı gereğinden uzun süre bardağımda tuttuktan sonra yavaş yavaş başımı kaldırdım ve Aiden'in koyu renk gözlerinin üzerimde olduğunu hemen fark ettim. Düşünüyordu ve aynı zamanda inanmadığından emindim, o zeki yüz ifadesi beni tedirgin ediyordu. Cevap vermekten kaçındığımı biliyor muydu?

Biliyorsa bile, dikkatini tekrar telefonuma verdiğinde bunu şimdilik unuttu. Kaşlarının arasındaki o küçük çizgi beni tetikte bıraktı. Zac, "Neden ona Michaels'ı seçmesini söyledin?" diye sorduğunda çizgi derinleşti.

Zac, Aiden'in koca kafasını sallamasına neden olan bir yanıt verdi. "Onu dinleme. İsteseydin sana yardım ederdim."

Daha önce işimi sorduğu ana benzer bir an daha yaşıyorduk. Konuyu açmamayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. "Bir kere yaptım. İki yıl önce. Sana geniş alıcılar hakkında bir soru sormuştum ve sen de bana internetten bakmamı söylemiştin."

Yüzünü buruşturdu. Aiden gerçekten yüzünü buruşturdu. Ve ona hatırlaması için yeterince önemli olmayan bir şeyi hatırlattığım için kendimi birazcık suçlu hissettim.

Benimle koşuya çıktığı için nazik davranmak adına tezgâhın karşısına uzandım ve elini okşadım. "Hey, bana yardım etmen için önümüzdeki beş yılımız var."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Hayatınızdaki büyük bir değişikliğe bu kadar kolay uyum sağlayabilmeniz inanılmazdı.

Belki de sadece Aiden ve Zac ile birlikte yaşamanın ve hayatımı bıraktıktan sonraki bir ay boyunca yaptığım şekilde sürdürmenin ne kadar kolay olduğunu görmek beni şaşırtmıştı. Gerçekten de hayatın kendisi pek değişmemişti; sadece yeni bir ortamdaydım ama hala evimde yaptığım şeyleri yapıyordum.

Birkaç hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçti ve ben farkına bile varmadan bir aydır yeni evimdeydim. *Evrakları* iki hafta önce *imzalamıştım*. Çocuklar için sezon geçen hafta başlamıştı. Kısacası, hayat aynı eski yörüngesinde ilerliyordu.

Ama ev tam olarak evimmiş gibi hissettirmiyordu. Bana çocukken Diana'larda kaldığım, ev benim olmadığı için iç çamaşırlarımla dolaşmadığım ya da sütyensiz gezemediğim zamanları hatırlattı. Yine de zamanımın çoğunu odamda çalışarak geçiriyordum ve evde hiç kimse olmuyordu, bu yüzden istediğim kıyafeti -ya da kıyafet ve iç çamaşırı eksikliğini- giyebiliyordum, sadece garaj kapısı açıldığında deli gibi merdivenlerden yukarı koşuyordum. Bir de adamlardan biri evdeyken ve ben çalışırken bilgisayarımın hoparlörlerinin sesini kısmak zorunda kalmak gibi küçük bir sorun vardı.

Çocuklar etrafta yokken bile oturma odasında televizyon izleyerek vakit geçirme konusunda kendimi hâlâ ikna edememiştim. Neyse ki, zamanımın çoğunu aynı yerde geçirdiğim için klostrofobi henüz beni ele geçirmemişti ve bunun nedeni spor salonuna gitmeyi ihmal etmemdi

Haftada birkaç kez, haftada bir ya da iki haftada bir Diana'yı görmeye gittim ve gitmek için zaman ayırdım. Canım sıkıldığında televizyonumda Netflix izledim. Canım istediğinde eskiz defterime çizimler yaptım. Bazen Zac'le takılıyordum ama bu pek sık olmuyordu çünkü antrenmanlardan ve toplantılardan sonra evden uzakta, sezonun kız görüşerek çok zaman geçiriyordu.

Her sabah uyandığımda ikisi de çoktan gitmiş oluyordu. Aslında gelmiş geçmiş en iyi oda arkadaşlarıydılar. Hepsinden iyisi, Aiden kira ödemek zorunda olmadığınız türden bir oda arkadaşıydı.

Konuyu ben açmıştım elbette. Eve taşındığım o gün, ona hangi faturaları ödemesine yardım edebileceğimi sormuştum ve tek yaptığı, sinirlerimin bağıışıklık kazanamadığı o sıkılmış yüz ifadesini olmuştı. Sonra tekrar sordum ve beni görmezden geldi.

Arkadaşım olmak için çalışacağını söylemişti ama bir gecede mucize olmasını bekleyemezdim, değil mi?

Eğer ikisinden birinin beni bu evde ağırlaması tuhafsa, bu konuda hiçbir şey söylemediler ya da beni davetsiz misafir gibi hissettirmediler, çünkü ikisinin de yeterince işi vardı. Zac bana takımın aldığı başka bir oyun kurucu için ne kadar stresli olduğundan bahsetmişti ve Aiden sporu için yaşayıp nefes alıyor, asla gevşemesine izin vermiyordu. Bu yeni bir şey değildi. Aynı odada bulunduğumuz her seferinde bana başını sallıyor ve eğer kalan yemeklerini bana ikram ediyordu, ki genelde yoktu çünkü zavallı adam smoothie, taze meyve, tatlı patates, konserve fasulye, fındık, esmer pirinç ve günde en az bir dondurulmuş yemekle hayatta kalmaya çalışıyor gibiydi.

Gerçi beni ilgilendirmezdi, değil mi?

Ama her gün, geri dönüşüm kutusunu bir önceki günden daha fazla karton kapla dolu buluyordum. Bu beni kötü ve suçlu hissettiriyordu.

Ayrıca Trevor'ın neden benim sorumlu olduğum işleri yapacak birini işe almadığını bir kez daha merak ettim. Aiden'ı e-postalarına cevap vermesi için tuttuğunu biliyordum çünkü ne olup bittiğini görmek için hesabına girdiğimde birkaç günde bir cevap geldiğini ama eve kimsenin gelmediğini, bazen de o eve geldikten sonra posta kutusundan gelen postaları mutfakta bulduğumu fark ettim. Vanessa 2.0'ı neredeydi?

Biriyle arkadaş olmanın sorunu, boktan bir arkadaş olmak istemiyorsanız - ya da en azından sahte bir arkadaş çünkü gerçek olanlar boktan olmamalı - arkadaşınızda bir sorun varsa fark etmemiş gibi davranamazsınız.

Aiden'la yeni keşfettiğim arkadaşılığım ile ilgili en büyük sorun, bunun ne kadar karmaşık olduğuydu. Yaptığımız şey teknik olarak bir iş anlaşmasıydı. Ama birbirimizi tanıyor sayılırdık ve mükemmel olmasa da, ihtiyacım olduğunda böbreğini bağışlayacak bir arkadaşım olmasa da onu yine de önemseydiğimi biliyordum. Ben böyle bir enayiydim. En iyi ihtimalle, ihtiyacım olan böbreği bağışlayacak birini bulacak kadar beni sevdiğini düşündüm. Yani, geç saatte dışarıda tek başıma kalmayayım diye benimle koşturuydu .

Bunun da ötesinde, birlikte yaşıyorduk. Teknik olarak evliydik.

Karmaşık, durumu tanımlamak için en iyi kelimeydi.

Bu yüzden Aiden'ı kahvaltıda köşesinde bacasını diğer sandalyelerden birine ve ayağında bir buz torbasıyla bulduğumda, koşuya çıktıktan günler sonra, normal NFO sezonunun başlamasından sadece birkaç hafta sonra, bunu görmemiş gibi davranamazdım. Arkadaşlar bunu yapmazdı. Birbirini iki yıldır tanıyan insanlar yapmazdı. Hele ki Aiden'ı vücuduna bir tapınak gibi davrandığını bilecek kadar iyi tanıyorken. Yani bileğinde buz torbası olması?

Suçluluk duygusu göğsümü kapladı. Üç Yüzler ülkedeki en iyi antrenör ve fizyoterapistlerden bazılarını sahipti. Oyuncularını tekrar forma sokmak için her türlü ileri teknolojiye sahiplerdi. Personel, Aiden'ı rahatsız eden her neyse onun için ellerinden geleni yapana kadar tesisten ayrılmasına izin .

Yüz ifadesi bir şeylerin ters gittiğini doğruluyordu. Çenesi dışarı doğru çıkıktı ve kalın boynunu kaplayan kordonlar her zamankinden daha belirgindi. Acı çekiyordu ya da en azından inanılmaz derecede rahatsızdı.

İki yıl önce kaburgaları kırılmamış gibi sahadan çıktığını gördüğüm bu adam, "Owwie" diye bağırarak şöyle dursun, açık ve gözle görülür bir acı içindeydi.

Ve bunu görmezden gelemezdim. Çünkü arkadaşlar bunu yapmaz, değil mi?

Mutfak adasının etrafında dönerek onu izledim, tek yaptığı şeyin beni selamlamak için işaret parmağını kaldırmak olmasına aldırmadım. Bir sandviç yiyor ve bir kitap okuyordu... önünde 'aptal' yazıyordu. Çorba yapmak için malzemeleri almak üzere buzdolabının kapağını açtım ve dikkatimi olabildiğince ihtiyatlı bir şekilde küçük masadaki iri adamı izlemek üzere geri çevirdim.

"Biraz çorba yapacağım, sen de ister misin?" Ben teklif ettim. "Ne tür?" diye sorma cüretini gösterdi. ciltli.

Sırıtmamı engelledim. "Sevdiğin bir tür."

"Tamam." Bir duraklama oldu.

"Teşekkürler."

Ara sıra kafamı kaldırıp birkaç sebze doğradım. Acı çekip çekmediğini anlamak için ona nasıl yaklaşmam gerektiğine dair kafamda birkaç farklı senaryoyu gözden geçirirken aptallık ettiğimi fark ettim.

"Aiden?"

"Hmm?"

"Ayağının nesi var?" kaçırdım.

". " Bu benim için kolay, zahmetsiz, saçmalıksız Aiden'dı.

Ne yazık ki yorumu bana yardımcı olmadı ya da beni rahatlatmadı. Biri ona arabayla çarpmış ve tendon artık bacağına bağlı olmasa bile şaşırmazdım ve o bunun sadece bir burkulma olduğunda ısrar ediyordu.

Ama bunu söyleyecek miydim? Hayır.

"Yüksek burkulma mı, düşük burkulma mı?" Dikkatlice, olabildiğince rahat bir şekilde sordum. "Yüksek," diye cevap verdi aynı kayıtsızlıkla.

Onun ve Zac'in yaralanmaları arasında, mümkün olan farklı türlere aşına olmuşum. Yüksek burkulmaların iyileşmesi daha kısa sürerdi, genellikle bir ya da iki hafta. Alt ayak bileği burkulmalarının iyileşmesi bir ila iki ay arasında değişiyordu. Yani kötüydü ama çok daha kötüsü de olabilirdi.

"Eğitmenler ne dedi?"

Bu onun çenesini gerdi. "Bir sonraki maç için şüpheli durumdayım."

Muhtemel değil, *şüpheli*. Oh, kardeşim. Şüpheli durumları Aiden Graves huysuz bir kaz.

Bakışlarımı tekrar kesme tahtasına ve üzerindeki kerevizlere indirdim. "Geçen yıl omzunuz sizi rahatsız ettiğinde gittiğiniz akupunktur uzmanına gitmeniz iyi bir fikir olabilir." Listeledikçe

geçmişteki sakatlıkları beni daha çok irkiltti. Zac bir keresinde bana tanıdığı her futbolcunun sürekli acıyla yaşadığını söylemişti; bu kaçınılmazdı.

"Bu iyi bir fikir olabilir," diye mırıldandı kitabının bir sayfasını çevirirken. "Advil ister misin?" "Biraz Advil ister misin?" diye önerdim. Hiç ağrı kesici almazdı. Ayrıca buz torbasını da nadiren çıkarırdı. "İki tane olur" dediğinde, nefesimi tutmak zorunda kaldım.

Ertesi gün öğleden sonra erken saatlerde garaj kapısının açılıp kapanma sesi bana neler olduğu hakkında yeterince bilgi verdi. Birkaç dakika sonra televizyon açıldığında, renkli kalemelerim ve bir müşterim için üzerinde çalıştığım dövme komisyonumla üst katta kaldım.

Üç ya da dört saat sonra, projemi bitirip bir diğerine başladıktan ve yatmaya hazırlanmak için duş aldıktan sonra, arka planda açık olan televizyonun sesini duyarak merdivenlerden aşağı süzıldüm. Oturma odası merdivenin hemen solunda, mutfak ise sağ taraftaydı.

İçeri baktım ve Aiden'ı kanepeye uzanmış, yaralı bacağının ayağını kolçağa dayamış halde buldum. Bir kolunu yastık olarak başının arkasına koymuştu. Diğer yan tarafındaydı, avuç içi karnına dayanmıştı. Gözleri kapalıydı. Kanepede yanlışlıkla uyuyakalmadığını biliyordum. Varlığımın her zerresiyle biliyordum. Bunu bilerek yapmıştı.

Midemde dolaşan endişe beni şaşırtmadı. Vücudumdaki tüm hücrelerimle inandığım bu görünüşte yıkılmaz adam, odasına gitmek için merdivenleri tırmanmaktan kaçınmak için kanepede kalmıştı.

Lanet olsun.

İkinci kata geri döndüm ve yatağının üstünden bozulmamış beyaz yorganı çektim ve en sevdiği yastığı aldım. Aşağıya indiğimde oturma odasına geri döndüm ve yorganı vücudunun alt kısmına serdim, yere sürünmemesi için sıkıştırdım. Dudağımı çiğneyerek bir adım geri attım ve işte o zaman gördüm.

Gözleri açıktı ve beni izliyordu. Ona gülümsedim ve yastığı uzattım.

Benden alıp başının altına sıkıştırırken dolgun ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim."

Bir adım geri çekilerek başımı salladım, yakalandığımı hissediyordum. "Bir değil. İyi geceler."

"İyi geceler."

Bir süredir garajda oturuyordu.

Antrenmana gitmek için evden çıkmamış olması kafamda alarm zillerinin çalmasına neden olan ikinci şeydi. İntihara meyilli bir tip değildi ama...

Kasemi lavaboda bırakarak kapıyı açtım ve neler olduğunu görmek için başımı dışarı uzattım. Range Rover'ının sürücü koltuğunda, başını büyük ellerinden birinin arasına almış, aşağıya bakıyordu. Yanına gittim ve cama vurdum. Başını kaldırdı, aşağı indirmeden önce kaşlarını çatı.

"Seni bırakmamı ister misin?" O sabah üzerinde çalışmayı bitirmek istediğim projeyi düşünüp kafamın arkasına iterek teklif .

Aiden'in burun delikleri alevlendi ama başını salladı. Hakkını vermek gerekirse, arabanın etrafında sadece hafifçe topallıyordu ama bu beni endişelendirmek için yeter de artardı bile. Bir gece önce onu kanepede bulduğumdan beri onu düşünüyordum ama ona bebek gibi davranmamam gerektiğini biliyordum. Bunun yerine eve koştum, çantamı aldım ve garaja dönüp direksiyona geçmeden önce alarmı kurdum.

Bu onun arabasını ilk kullanışım değildi, ama en son yağ değişimi ve yıkama için direksiyona geçmişim. "Nereye gidiyoruz?"

"Akupunkturcuya."

"Adresi navigasyona girdin mi?" Garajdan geri geri çıkarken sordum, ekstra dikkatliydim, sürüş becerilerim konusunda inanılmaz derecede bilinçliydim.

"Evet."

Başımı salladım ve nazik kadın sesini akupunkturcunun ofisine kadar takip ettim, ancak bir süre araba kullandıktan sonra hatırladım

tam olarak nereye gittiğimizi. Aiden'ı götürdüğüm her seferde olduğu gibi, homeopati kliniğindeki tüm kadın çalışanlar, o imza atarken ön masanın yolunu tutmuş gibiydi. Oturdum ve yüzümde bir sırıtışla, kadınların birbiri ardına bankoya yaklaşp koca adamdan imza ya da fotoğraf istemelerini izledim. Aiden alçak ve sakin bir sesle konuşuyordu, hareketleri ölçülüydü ve tüm vücudu tanımadığı insanların yanında her zaman olduğu gibi gergindi.

Kliniğin ana bölümüne açılan kapı açılmadan ve başka bir çalışan adını söylemeden önce oturmaya bile fırsat bulamadı. Aiden bana baktı ve kaybolmadan önce başını kapıya doğru eğdi. Kadın kalabalığı da dağıldı. Ayrılmak için acele etmeden önce doğru düzgün düşünemiyordum, bu yüzden yanıma beni eğlendirecek bir şeyler almayı unutmuştum. Masanın üzerindeki dergilerden birini alıp karıştırmaya başladım ve kendime Aiden'ın iyi olduğunu söylemeye çalıştım.

Bir saat sonra, Aiden'ın geçtiği kapı tekrar açıldı ve hantal gövdesi yavaşça, belli ki acı dolu adımlarla dışarı süzüldü. Kapıda arkasında duran kısa beyaz önlüklü adam başını salladı. "Koltuk değneği ya da baston alın."

Aiden, o sırada sadece iki çalışanın beklediği pencereye yaklaşmadan önce elini kaldırdı. Dergiyi masanın üzerine bıraktım ve ayağa kalktım. Winnipeg Duvarı tezgâhın üzerine eğilmiş, bir şeyler imzalıyordu.

"Sizi tekrar görmek ne büyük bir zevk," diye resepsiyon görevlisi, tam Aiden'ın arkasında durduğum sırada. Kirpiklerini mi kırışırtıyordu?

Eğer öyleyse bile fark etmemiştii. Dikkati önündeki faturaya benzeyen şeydeydi.

"Senin çok büyük bir hayranınım," diye ekledi. O kışın hayranı, büyük ihtimalle, diye düşündüm.

Devam etti. "Hepimiz yakında iyileşmeni umuyoruz."

Evet, kesinlikle kirpiklerini kırışırtıyordu. Hah.

Aiden doğrulurken ve evrakları ona uzatırken o anlaşılmaz biriyle karşılık verdi.

"Bay Graves, eğer oturmak isterseniz ziyaretinizi ," dedi resepsiyonist tatlı bir sesle, yeşil gözleri kısa bir süreliğine bana doğru kayarak.

Aiden vücudunu bana doğru çevirirken omuz silkmekle yetindi. İfadesi ya da vücut diliyle ilgili hiçbir şey beni uyarmadı. "O benim karım."

Zaman durdu.

Az önce ne dedi o?

"Benim için halleder misin, Muffin?" Aiden sordu, arka cebini karıştırdı ve sanki az önce yabancıların önünde lanet olası 'W' kelimesini söylememiş gibi cüzdanını uzattı.

Bir saniye, *az önce bana Muffin mi dedi? Muffin mi?*

Ağzım kurudu ve yüzüm kızardı ama kadının meraklı ve biraz da şok olmuş dikkati bana kayınca bir şekilde gülümsemeyi başardım, Aiden'in bakışlarının üzerimdeki ağırlığının fazlasıyla farkındaydım.

Karısı.

Ben onun lanet olası karısıydım ve bunu yüksek sesle söylemişti. Bu ne lan?

Her şey için kelimeler vardı ve çoğu zaman hiçbir şey ifade etmediklerini anlıyordum. Bu durumda, evet, 'eş' kelimesinin bir anlam ifade etmediğini fark ettim ama yine de tuhaftı. Bu unvanı yüzlerce farklı nedenden dolayı kabul etmek *gerçekten* çok tuhaftı.

Bu kelimeyi Aiden'in ağzından duymak daha da garipti, özellikle de bahsettiği kişi ben olunca.

Muffin olayı başlı başına bir canavardı ve o anda kesinlikle başa çıkmaya hazır olmadığım bir şeydi.

Aiden'in cüzdanını elinden alarak, umarım o kadar da şok olmamış yüzümü resepsiyon görevlisine çevirdim ve Aiden'in banka kartını uzattım. Daha çok yüzünü buruşturmaya benzeyen sahte ve gergin bir gülümsemeyle kartı benden aldı ve okuttu. Faturayı uzattıktan sonra Aiden'i kapıda beni beklerken buldum ve onunla birlikte dışarı çıktım. Beni destek için koltuk değneği olarak kullanmak isteyip istemediğini sorma dürtüsüne direndim. Arabaya bindiğimizde, başka bir şey yapmadan önce, koltukta oturan ona döndüm ve sanki sıra dışı bir şey olmamış gibi davrandım.

"Aiden... uh..." Yüz hatlarımı düzgün tutmaya çalışarak alnımı kaşıdım. Her şey sırayla. "Az önce bana Muffin mi dedin?"

Bana baktı. Göz kırpması o kadar gecikmişti ki, hayal görmüş olabileceğimi düşünmeye başladım. "Sana "Dinner Roll" demek için çok erken olduğunu düşündüm."

Ona baktım ve bakarken aynı anda ağzım da açık kalmış olabilirdi. Yavaşça, sonunda, az önce yaptığı şakanın ne olduğunu anlamaya çalışarak aptalca başımı salladım. Beni hedef alarak yaptığı bir şaka.

"Haklıydın. Çok erken olurdu," diye mırıldandım. Sinir bozucu bir şekilde 'Sana söylemiştim' der gibi bir yüz ifadesi takındı.

Bu insan da kimdi? Aiden'a benziyordu. Aiden gibi kokuyordu. Sesi Aiden'a benziyordu ama benim tanıdığım Aiden değildi. Bu, Vegas'ta beni arayan ve onunla alay ettiğimde bana çenemi kapamamı söyleyen Aiden'dı. Tamam. Yutkundum ve başımı salladım, ondan istediğimin bu olduğunu kabul ettim. Ve sonunda elde etmiştim.

Tamamen farklı biri gibi görünse de bu versiyonu daha çok sevdim. Gözlüğümün ayağıyla oynarken burnumu çektim ve kafamın içinde zıplayan diğer şeyi bulmak için etrafta dolandım. "Neden bana orada karın dedin?" Sesim bir tuhaf çıkmıştı.

Bu ağır gözlü, ukala bakışlar lanet bir salatalık kadar soğuktu. "Neden yapmayayım ki?"

"Bunu mümkün olduğunca uzun süre gizli tutacağımızı sanıyordum." Ve en azından bunu yapacağı konusunda beni uyarabilirdi, böylece zihinsel olarak hazırlanabilirdim.

Winnipeg Duvarı hiç de özür diler gibi görünmüyordu. "Sen benim karımsın ve flörtlere tahammülüm yok," dedi o sakın, mesafeli sesiyle ve bende ona vurma isteği uyandırdı. "Sen benim asistanım değilsin. İnkâr etmemi mi istiyorsun?"

"Ben sadece..." Burun deliklerim kendiliğinden alevlendi. Bunu yapmasını istiyor muydum? Emin değildim. Ama bana kaltağım falan da dememişti. "Bunu yapmış olman sorun değil. Beni hazırlıksız yakaladın, hepsi bu."

Uzun bedenini koltuğunda geren Aiden başka bir şey eklemedi. Bir süre orada oturup onun yaptıklarını ve aramızdaki bu alışılmadık sahte evliliği ve bu yeni, garip bir şekilde şekillenen, filizlenen arkadaşlığı düşündüm. Ve bunları düşünürken Aiden'ın Vegas'ta bana söylediklerini hatırladım. Birbirimize nasıl sözler verdiğimizizi ve onun da -kendince tuhaf bir şekilde- bu sözlere nasıl sadık kaldığını.

Ellerim etrafında sarılı halde omzumun üzerinden ona baktım ve kesik kesik nefes vererek, "Ne olacak?" diye sordum.

olabilir mi? Koltuk

değneği mi yoksa
baston mu?" Hiçbir
şey almadan gitti.

"Koltuk değnekleri ya da baston, koca adam,"
diye tekrarladım. Aiden oturduğu yerde
kıpırdandı. "Beni rahat bırak."

Beni bırak. Beşe kadar saymak zorunda kaldım. Kontağı çevirirken,
bana olduğum gibi seslendiğini kendime hatırlattım: arkadaşı ve garip bir
şekilde karısı. Beni tanıyordu. Aramızın iyi olduğu zamanlardaki
Vanessa'yı özlemişti.

"Ben otoyola çıkana kadar bir seçim yapmazsan sana bir yürüteç
bulurum," diye tehdit ettim, dikkatimi ileriye vererek. "Ne kadar çabuk
iyileşirsen o kadar iyi. Gerektiğinden fazla baş belası olma."

İç çekti. "Koltuk değnekleri."

Bu çok kolaydı ve fikrini değiştirmemesi için konuyu gereğinden fazla
açacak kadar aptal değildim. Eczaneye gidip park ederken başka bir şey
söylemedim. Cipinden indiğimde Aiden da sessiz kaldı. Kısa sürede koltuk
değneklerini buldum ve yeni bir şişe reçetesiz satılan iltihap giderici hap
aldım.

Eve dönüş yolculuğu oldukça sessizdi. Yavaşça topallayarak içeri
girmesini ve bir gece önce aşağıya getirdiğim yorganın düzgünce katlanıp
yastığının altına istiflendiği kanepeye doğru ilerlemesini izlemediğimden
emin oldum. Satın aldığım koltuk değneklerini kanepeye bırakarak
merdivenlerin yanında bir an duraksadım ve onun yerleşmesini izledim.

"Üst katta olacağım," dedim.

Sertçe başını salladı, bir eliyle kumandayı avuçlarken diğer eliyle
başını bana doğru çevirdi. "Beni aldığınız için teşekkürler."

"Evet." Ayaklarımı sürüyordum. "Arkadaşlar ne içindir?" Nasıl tepki
vereceğinden emin olmadığım için kısık bir sesle ona takıldım.

"Bunun için, Van."

Daha önce birkaç kez gülümsediğini gördüğüm adamın ağzında belli
belirsiz bir sırıtış belirdi. Yüzündeki ifade beni tamamen hazırlıksız
yakaladı. Maç kazandığında bile asla fiziksel tepki vermeyen bir adam için
gülümsemesi...

Tanrı yardımcım olsun.

Çok güzeldi. Bunu tarif edecek başka bir kelime yoktu. Çifte gökkuşağı
gibiydi. Çifte gökkuşağından daha iyiydi.

Sersemlemiş hissettim. Sonsuza dek yerimde saydım.

Yüz hatlarının yumuşaması gerekmiyordu ama tüm yüzünün hafiflemiş gibi görünmesi...

Ağzımın kapalı olduğundan ve açık olmadığından emin olmak için ağzıma dokundum.

Cevap veremedim. Orada öylece durup başımı sallayabildim ve yüzümde dengesiz bir gülümsemeye yakın bir şey .

"Bana ihtiyacınız olursa seslenin. Yapacak işlerim var." Evet, hayali kuyruğumu içeri soktum ve yukarı koştum.

Aman Tanrım. Masamın arkasındaki sandalyeye kalbim küt küt atmaya başladı ve avucumu masanın üzerine koydum. Bu da neydi böyle? O gülümseme sanki elinin altındaki bir nükleer bomba gibiydi. Yani, Aiden'ın çekici olduğunu biliyordum elbette, ama gülümsediğinde, sizi bu kitle imha silahına hazırlayacak hiçbir şey yoktu.

Merhaba, gözlerim vardı. Özenle şekillendirilmiş kasların üstündeki o kaslara karşı çoğunlukla duyarsızlaşmış olsam bile, orada olduklarını biliyordum. Genelde ne kadar inatçı olsa da yüzünün yakışıklı olduğunu biliyordum.

Nefesimi içime çektim ve kafamı toparlamaya çalışarak dışarı verdim. Ama bu olması gerektiği kadar kolay olmadı. Bir e-kitap kapağı için erkek modellerin fotoğraflarını ararken, Aiden'ı gereğinden bir ya da iki kez daha fazla düşündüm.

Tanrım, o şeyi kontrol altında tutması gerekiyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Birkaç hafta sonra, Aiden burkulmasını tamamen atlattıktan sonra, odamda en sevdiğim müşterilerimden biri için ciltsiz bir kapak üzerinde çalışıyordum ki garajın açılıp kapandığını, ardından alarımın öttüğünü ve son olarak da kapının çarparak duydum. Bilgisayarımın hoparlörlerinin sesini kısarak bir dakika öylece oturdum.

Kim olduğunu anlamak için suçluya bakmama gerek yoktu. Aiden öfkeli olduğunda kapıyı çarpıp çıkan biri değildi. Şikâyetlerini kelimelerle, sahada ya da spor salonunda dile getirme ya da çoğu zaman odasına gider ve orada kim bilir ne yapardı. Orada saatlerce ne yaptığını hiç anlayamadım.

Beni endişelendiren de buydu. Zac olmalıydı ve Zac genellikle bir şeye tepki vermeyecek kadar rahattı... tabii gerçekten kızmak için bir nedeni yoksa.

Odamda kaldım ve birinci kattan gelen öfkeli sesleri belli belirsiz dinledim: zorla kapatılan dolaplar, tezgâhtaki tabakların gürültülü şangırtısı ve iki kez bağırılan "*Allah kahretsın!*". Tüm bunlar merdivenlerden yukarı doğru yayıldı ve odamda etrafımı sardı. Ama ben olduğum yerde kaldım.

Zac kızgınsa, sakinleşmek için alana ihtiyacı vardı. En azından kız kardeşlerim sinirlendiğinde onlarla başa çıkmanın en iyi yolu buydu.

Ben de ne olduğunu bilmek istememe rağmen onu yalnız bıraktım.

Bir süre sonra, g mb rt ler merdivenlerden yukarı ve koridordan aŗađı doğru yankılandı.

Bir Şeylerin gerçekten ters gittiğini o zaman anladım. Zac bana *hep* selam söylerdi. Sonra yatak odasının kapısı odamın hemen aŗađısındaki koridorda büyük bir gürültüyle kapandı.

Kısa bir an için Aiden'a mesaj atıp neler olup bittiğini bilip bilmediğini sormayı düşündüm ama bana cevap yazmazsa bu beni  ıldırtacaktı. Bu yüzden bekledim.

Zac günün geri kalanında odasından çıkmadı.

Onu odasında da duymadım ve iŗte o zaman endiŗelenmeye baŗladım.

Ertesi gün öğleden sonra, o hâlâ dıŗarı çıkmayınca aŗađıya indim. Aiden'ı mutfakta, bir elinde tava tutarken diğer elinde ocağın düğmeleriyle oynarken buldum. Neredeyse doğal görünen bir "Merhaba" mırıldanmadan önce omzunun üzerinden bana kısa bir süre baktı.

"Merhaba," diye karŗılık verdim, asıl endiŗem olan Büyük Teksas hakkında ona en iyi nasıl soru sorabileceğime karar vermeye  alıŗırken 'H' kelimesine takılmadım.

Bir Şey istediğim anlaŗılmıŗ olmalıydı, çünkü birkaç saniye geçmeden Aiden konuŗtu. "Sorun nedir?"

"Sanırım Zac'in bir sorunu var."

O kadar rahat bir Şekilde "Oh," dedi ki ağzından çıkacakları tahmin edemedim. "Takım onu d n serbest bıraktı," diye açıkladı, sanki bu haber Zac'in baŗına gelebilecek en yıkıcı Şey deđilmiŗ gibi. Herhangi bir takımındaki herhangi bir profesyonel sporcunun duyabileceği en kötü Şeydi bu. Ben bile kendimi bir nefes çekerken buldum.

"Neden?"

Yüzünü tekrar sobaya d nm ŗt , dağ gibi omuzları ve geniŗ yan kasları, üzerindeki kalın beyaz tiŗ rt n üzerinden beni selamlıyordu. " ok tutarsız davranıyor. Beni dinlemiyor." Aiden omuzlarını kaldırdı. "Ona bunun olacağını söyledim."

Gözlerimi kırptım. "*Biliyor* muydun?"

"Antrenmanlarını yeterince ciddiye almıyor ve bu fark ediliyor. Diğer oyun kurucular daha iyi oynuyor." Buzdolabına doğru ilerlerken uğultulu bir ses çıkardı. "Çok kızgın ama bu onun hatası ve bunu biliyor."

Zac'in durumuna üzülerek yüzümü buruşturdum ama gerçek ne kadar acımasız olsa da Aiden'in anlatmaya çalıştığı şeyi anladım. Ben bile sezon boyunca antrenman yapması gerekirken ne kadar çok boş zaman geçirdiğinden bahsetmiştim. Yine de onun için duyduğum acı ruhumun kenarlarına yapışmıştı.

Daha birkaç ay önce, 'sevdiğin işi yap' ekibine katılacağım için ne kadar mutlu söyleyen oydu. Ya şimdi?

"Onunla konuştun mu?" Ben sordum. "Hayır."

Tabii ki hayır. Normal bir insan arkadaşının başına kötü bir şey geldiğinde onunla dertleşmeye çalışırken, Aiden bunu yapmazdı. İçimi çektim ve şakağımı kaşıdım. Kahretsin, buna inanamıyordum.

Zac'in şimdi ne yapacağını merak ediyordum ama bunu sormak için henüz çok erkendi. Muhtemelen olanları düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu düşünerek kendimi rahat . Belki biraz rehavete kapılmıştı ama bu hayallerinin elinden alınması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Onunla konuşmak istiyordum ama bazı insanların hayatlarındaki hayal kırıklıklarıyla ne kadar kötü başa çıktıklarını düşünmeden edemiyordum. Onlardan üçüyle birlikte büyümüşüm. Beklemekten zarar gelmezdi.

Çorapla kaplı ayağımı yere vurarak Aiden'a baktığımda onu tezgahın üzerindeki iki ekmeğin üzerine humus sürerken buldum. "İyi misin?"

"Evet," diye hızlıca cevap verdi.

"Bu iyi." Geniş sırtına baktım ve yanağımın ısırıldım, onunla konuşmakla ilgili aynı belirsizlik içimi dolduruyordu. Onu yalnız bırakmamı mı istiyordu? Onunla daha fazla konuşmaya çalışmalı mıydım?

"Koşu nasıl gidiyor?" diye sordu aniden.

Havadan sudan konuşmak. Tanrı olsun, havadan sudan konuşmaya çalışıyordu. "Güzel. Hızlanıyorum." Yanaklarımı havayla şişirdim ve buzdolabına yan gözle baktım. "Neden? Yine benimle gelmek mi istiyorsun?"

Kıs kıs gülmesi yumuşaktı ve beni güldürdü.

Roma bir günde inşa edilmemişti.

"Hayır mı? Tamam. Ben odama dönüyorum. Zac ile konuşursan bana haber verirsin, değil mi?"

İki gün geçti ve Zac'i bir kez bile görmedim. Ne zaman yemek yediğinden emin değildim çünkü onu hiç görmemiştim ve eğer garaj yolundaki arabası ve odasının yanındaki banyodan ara sıra gelen sifon sesi olmasaydı, evde olduğunu bilemezdim.

Kapısını bir kez çaldım ama cevap vermedi.

Ama onu görmediğim üçüncü tam gün boyunca, acıma duygusunu içinde pişirmek için yeterince zamanı olduğunu düşündüm. O gün için kendime verdiğim iki projeyi bitirip koridoru geçerek yatak odasına gittim ve kapıyı iki kez tıklattım.

Hiçbir şey.

Ben de biraz daha sert vurdum. Hala

bir şey yoktu.

"Zac Attack?"

Ve hiçbir şey.

"Orada olduğunu biliyorum. Aç ." Kulağımı kapıya dayadım ve dinledim. "Zac, hadi. Kapıyı aç yoksa kilidi açarım."

Yanıt yok.

"Nasıl yapacağımı biliyorum. Beni kışkırtma." Bir süre bekledim ve sonra devam ettim. "Lisedeyken erkek arkadaşımın dolabını kırardım." En olgun anım sayılmazdı ama birkaç kez işime yaramıştı.

Isırmıyordu.

"Zac, dostum. Gel . İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değiliz ama gidip biraz Meksika yemeği yiyelim."

Yatak benim duyabileceğim kadar yüksek sesle gıcırdadı ve gülümsedim.

"Eğer iyi bir çocuk olursan, seni sevdiğin o honky tonk mekanda iki adım atmaya götüreceğim. Ne dersin?" Ona rüşvet vermeye çalıştım.

Kesinlikle bazı kıpırdanma sesleri çıkardı. Sonunda umduğum gibi konuşması için birkaç dakika geçmesi gerekti. Bir country-western kulübüne gitmeye asla hayır demezdi. Sanırım bu onun lehine oldu çünkü Aiden'ın sahip olduğu türden bir statüye sahip olsaydı

Bu tür şeyleri peşine düşülmeden yapabiliyordu ve şimdi bunun zamanı değildi. Bu tür bir kulüpte göze çarpmazdı.

Sonunda cevap verdi, "Sen mi ?" "Ben kullanacağım."

"Hazırlanmam için bana bir saat ver."

Elimde olmadan . "Makyajımı yapmam bile o kadar uzun sürmüyor."

Bir duraklama oldu ve yatak gıcırtısına benzeyen ses gerçekten hareket ettiğini doğruladı. "Benim de saçımı düzeltmem lazım şekerim. Biraz ara ver."

Kapıya doğru gülümsedim. "İşte benim kızım."

"Bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ama diyet yapmalısın."

Zac o kadar çok sallanmadan önce bir adım öne çıkmayı başardı ki ağırlığının çoğu üzerime . Tekrar.

Aiden değildi ama kesinlikle zayıf da sayılmazdı. Hay Allah. Eve iki adım daha yaklaştığımızda nefes nefese kalmaya başladım ve koca adamın ağırlık çalışmaya başlamam yönündeki önerisini ciddi ciddi gözden geçirdim. Maraton antrenmanlarına başlayabilmek için son iki aydır neredeyse haftada beş gün yürüyor, koşuyor ve jogging yapıyordum ama bu beni Büyük Teksas'ı taşımaya hazırlamamıştı. Yakında çapraz antrenman yapmaya başlamayı planlıyordum ama henüz başlamamıştım.

Daha da kötüsü, bir aptal gibi, her zaman yaptığım gibi caddeye park , ama aradaki fark, genellikle iki yüz kiloluk sarhoş bir adamın kolumda can havliyle sallanmıyor olmasıydı.

İlk başta önerdiğim gibi üzüntüsünü margaritalarla gidermek yerine, Zac doğrudan Corona'lara yöneldi. Çok, çok fazla Corona. O kadar çoktu ki, cüzdanım saymasa da ben saymayı unutmuştum.

Ama bir şey söylemeyecektim çünkü giyinmiş olarak odamın kapısına geldiği anda 'yıkımı' ete kemiğe bürünmüş olarak gördüm.

Normalde sağlık, canlılık ve samimiyet timsali olan Zac bok gibi görünüyordu.

Yorum yapmadım ve merdivenlerden inip akşam için arabama doğru ilerlerken ona doğru gülümsemek ve poposuna bir tokat atmakla yetinmek zorunda kaldım. Elbette, takımdan çıkarılması hakkında konuşmak ve bunun yerine birkaç dakika sonra biraz parlak bir gülümseme takınmış ve eğlenmek için her türlü çabayı göstermişti.

Sarhoş olana kadar.

"Hey, bir saniye duvara tutun da kapının kilidini açabileyim," emrettim, bir yandan da onu tutabileceği bir açığa getirmeye çalıştım.

"Elbette, Vanny," diye mırıldandı Zac, bana hülyalı hülyalı gülümsüyordu, dudakları kenetlenmişti ve gözleri kapalıydı.

Kıs kıs güldüm, bir elini sıkıca duvara dayadığından emin oldum ve sonra kolunun altına girdim. Kapının kilidini açmam ve alarmı kapatmam uzun sürmedi. Zac'in kolunu tekrar omzuma atarak onu bir metre kadar içeri soktum, sonra bir ayağını diğerinin önüne atarak yan yatmaya başladı ve kanepenin yanındaki sehpa çarptı. Zac kendini düzeltmeye çalışırken üstündeki lamba sallanmaya başladı ama yerçekimiyle olan savaşını kaybetti ve yere çarptı, gölgesi uçtu, ampul bin parçaya ayrıldı.

Lanet olsun.

çektim. *Bir, iki, üç.* ". Bu gecelik işin bitti dostum." Zac'in kolundan tutarak onu küçük bir çocukmuş gibi kanepeye götürdüm.

Poposu mindere çarptığı anda gözlerini açtı, gözleri cam gibiydi, genişti ve o kadar kurnazdı ki ona bir saniyeden fazla kızamadım bile. "Buraya otur." Oturdu. "Sana biraz su getireyim ama sakın kıpırdama, tamam mı?"

Bana göz kırpmak için kendini zorladı, tamamen sersemlemişti ve açıkça denemesine rağmen beni göremediğinden oldukça emindim. Dudaklarını şapırdattı. "Evet, hanımefendi."

Hanımefendi mi? Çıldırmamak için kendimi zor tuttum. "Hemen dönerim," diye , burnumu kıstım ve mutfığa doğru ilerlemeden önce kırık ampul parçalarından kaçınmak için birkaç adım geri attım. Işıkları yaktım, plastik bir bardağa su doldurdum, çünkü ona cam konusunda güvenecek değildim ve kiler dolabından süpürge ile farası aldım.

Zac onu bıraktığım kanepede oturuyordu, botları odanın ortasında tekmelenmişti ve poposu kenara doğru kaymıştı. Gözleri kapalıydı.

Ama beni öldüren yüzündeki kocaman gülümsemeydi.

Omzunu dürtmek için çömeldiğimde bu sevgi dalgası kalbimi doldurdu. Mavi gözlerini tembelce araladığı anda su bardağını ona doğru uzattım. "İç bakalım dostum."

Tartışmadan bardağı aldı ve ben de yerdeki dağınıklığa doğru gittim. Süpürebildiğim kadarını süpürdüm, kırıkları geri dönüşüm kutusunda bulduğum küçük bir karton kutuya doldurdum ve hepsini çöpe attım. Kilerden elektrik süpürgesini alıp peşimden oturma odasına götürdüm ve her ihtimale karşı emiş gücünü tüm zeminde gezdirdim.

Süpürgenin fişini daha yeni çekmiş ve her şeyi yerine koymak için arkamı dönmüştüm ki nefesimi içime çektim ve evrendeki en kızsı, en acınası gıcırtyı çıkardım. "Ahh" ya da "eep" değildi. Kulağa nasıl geldiğinden emin değilim ama bu sesi asla kendime mal etmem.

Aiden orada duruyordu, iki adım bile uzakta değildi, lanet olası bir seri katil gibi koridorun karanlığında tam anlamıyla .

"Ödümü !" Kalbim... Kalp krizi geçirecektim. Sanki yerinde durmasına yardımcı olacakmış gibi elimi göğsüme vurmak zorunda kaldım. "Aman Tanrım."

"Ne yapıyorsun?" Sesi hırıltılı ve alçaktı.

Ellerim hâlâ göğsümün üzerinde, nefes nefese kaldım. "Biri ampülü kırmış." O sırada etrafındaki her şeyden ve herkesten habersiz kanepede oturan sarhoş Teksaslıyı işaret ettim.

Aiden'a, uykulu yüzüne, üzerindeki buruşuk beyaz tişörtlü, merdivenlerden inerken giydiğini bildiğim ince şezlong pantolonuna baktım, çünkü çamaşırlarını yıkamaktan sorumlu olduğum iki yıl boyunca onları sadece birkaç kez yıkamıştım ve hemen kendimi suçlu hissettim. Koca adam genellikle en az sekiz saat uyuduğundan emin olmak için mümkün olan en erken saatte yatağa giderdi ve ben burada onu uyandırarak süpürüyordum.

"Çok özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim," diye fısıldadım, oturma odasında tencere ve tavalara vurarak dolaşsam bile Zac'in uyanmayacağından emindim.

O büyük omuzlarından birini silkti, gözleri benden eski takım arkadaşına kaydı. O sırada Zac'in kanepede sızmış olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yoktu, özellikle de Aiden'in bakışları noktaya takılıp kaldığında. "Ne kadar içti?" diye sordu esneyerek.

Bir suçluluk duygusu karnıma vurdu. "Çok fazla." Açıklamak istercesine ekledim: "Sadece onu bir süreliğine odasından çıkarmak istedim. Bunun onun için iyi olacağını düşündüm." Belki onun için fazla iyiydi, ama kafayı bulmanın onun için en iyi şey olmadığını anladığımda geceyi geri almak için çok geçti.

Dürüst olmak gerekirse, çok eğleneliydi.

Yüksek sesli, sert bir horlama havayı yardı ve Zac'in horlamasının keskin, ani omzumun üzerinden bakmamı sağladı. "Gidip bir şeyler almam lazım. Uyandırdıysam özür dilerim. "

O başka bir şey söyleyemeden -ya da söyleyemeden- kıcımlı yukarı çekip Zac'in odasına girdim, kendini içeri kilitlemeye başladığından beri yaptığı dağınıklık ve koku karşısında içten içe ürperdim, çok kötüydü. Gerçekten kötüydü.

Yatağın üzerindeki buruşuk yorganın köşesini ve yastığını kaptığım gibi merdivenlerden aşağı koştum ve Aiden'ı kanepenin yanında durmuş alçak sesle Zac ile konuşurken buldum...

Kolçağı mı okşuyordu? "Al."

Yastığı uzattım.

Aiden onu aldı, dikkati hâlâ Zac' üzerindeydi ve bir saniye önce okşadığından emin olduğum kolçağın yanına koydu. "yat," diye emretti sarhoş olana, çoğunlukla kendinden geçmiş birine bile tartışmaya yer bırakmayan sessiz, saçma sapan bir sesle.

Zac gözlerini açmadan uzandı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bir omzunu kanepenin minderlerine sıkıştırmıştı. Yorganı uzun bedeninin üzerine attım ve hala kanepenin üzerinde duran, aslında yetişkin bir adamı yatırdığımız için son derece, gülünç derecede ciddi görünen Aiden'a gülümsedim.

Zac dudaklarının titremesine neden olan komik bir ses çıkardı ve ben de homurdandım. "Küçük bir çocuk gibi görünüyor, değil mi?" Fısıldadım.

"Küçük bir çocuk gibi davranıyor," diye homurdandı Aiden, başını onaylamaz bir ifadeyle sallayarak.

"Şimdi ne yapacak?" Kendimi bu soruyu ağzımdan kaçıtırırken buldum.

İri adam mırıldandı. "Yapması gereken, dünyanın sonu gelmiş gibi davranmayı bırakıp antrenmanlara geri dönmek ve böylece sezonun zamanlarında başka bir takımın onu transfer etmesini sağlamak," dedi. "Ne yapacağını bilmiyorum. Eğer çok uzun süre beklerse, gelecekte başka bir fırsat yakalama şansına zarar verecek.

Her geçen gün ve bedenlerimiz..." Aiden çenesini yana eğdi ve bana uzun uzun baktı. "Onunla yarın konuşacağım."

"Bu iyi bir fikir. Bence seni dinleyecektir."

"Muhtemelen seni daha çok dinler."

Bir yandan kaşlarımı çatarken bir yandan da gözlüklerimi burnuma doğru ittim. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Cevap verirken dikkati kanepeden ayrılmadı. "Biliyorum."

Bunun doğru olduğuna pek inanmıyordum ama . "Deneyeceğim, sanırım. Yapacağı en kötü şey beni dinlememek olur ve bu ilk kez olmuyor."

Bu onun başını döndürdü. "Benden mi bahsediyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Senden bahsetmiyordum ama..." "Ama?"

Bakışlarımı Aiden'dan uzakta, duvarda tuttum. "Daha önce beni , eğer teknik olarak konuşmak istiyorsan."

Aiden cevap vermedi.

"Çoğu zaman," diye mırıldanarak

ekledim. Hiçbir şey. Tamam.

Başımı mutfığa doğru eğdim. "Yatmadan önce bir sandviç yapacaktım. Sen de ister misin?"

"Ne tür?" sordu, sanki ona hindi sopası teklif edecekmişim gibi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Günah içinde yaşamak nasıl gidiyor?"

Garip bir kahkaha attım ve aynı elimdeki tavayı salladım. Suçlu hissettiğinizde rahatsız edici kahkahalar atardınız. Aiden'la Las Vegas'a gittiğimizi Diana'ya hâlâ söylememiştim.

Bu lanet bir mucizeydi. Genellikle regl olmaya başladıktan on dakika sonra haberim olurdu. Hamile kalmadığımız bir ayı daha kutlamayı severdik.

Ona yalan söylediğim sadece iki şey aklıma geliyordu. Anlaşılan hayatı uçlarda yaşamayı seviyordum çünkü gerçeği öğrendiğinde daha önce hiç görmediğim türden bir hesaplaşma yaşayacağımı biliyordum. Çünkü bu noktada çok derine inmiştim ve yaptığım şeyi itiraf etmemin hiçbir yolu yoktu.

En yakın arkadaşınıza yalan söylemenin en büyük sorunu doğru çizgiyi bulmaktı. İnandırıcı olmaya yetecek kadar gerçek ama fark etmelerine yetecek kadar yalan değil, işte tam da bunu bulmam gerekiyordu, ben de orta yolu seçerek dikkatini başka yöne çekmeye çalıştım. "İyi gidiyor."

"İyi mi? Bu mı?"

"Evet. Tamam." Başka ne diyebilirdim ki? Aiden'la aramız her zamankinden daha iyi olsa da, inanılmaz bir şey olmamıştı. O kendi hayatını yaşıyordu, ben de hayatımı. Meşgul bir adamdı; bunu hep biliyordum ve hiçbir şey değişmemişti. "Öğrendiğim en heyecan verici şey, Aiden'ın market alışverişlerini *haftada bir kez* teslim alması ve

Washington'da yaşayan bir kadını e-postalarına cevap vermesi için tutmuş. Çılgınca şeyler, değil mi?"

"Hmm" dedi, durakladı ve sonra "Neden bana yalan söylüyormuşsun gibi geliyor?" diye sordu.

Çoktan anlamıştı. Ne oluyor be? Ve ben neden şaşırdım? "Deli olduğun için mi?" Panik içinde yüzümü telefona çevirerek teklif ettim.

"Şüpheli."

"Bu daha çok bir gerçek gibi, ama her neyse, sana söyleyecek bir şey yok. Birbirimizi çok fazla görmüyoruz. En fazla bana el sallıyor." Bazen benimle konuşurdu ama teknik konuşmak zorunda değildik, değil mi?

"B-o-r-i-n-g."

İnledim. "S-o-r-r-y."

"Gerçekten mi? Bana söyleyecek ilginç bir şeyin yok mu?"

"Hayır." Zaten iki yıldır onun için çalışıyordum, eğer ona söyleyecek kötü bir şey olsaydı, ona söyleyemezdim. İfşa anlaşması imzalamıştım.

Ağzından çıkan hoşnutsuz ses sırtımama neden oldu. "Peki. Bu hafta sonu El Paso'ya gidecek misin?" diye sordu, zaten ona bir şey söylememiş olsaydım muhtemelen söylemeyeceğimi bilerek devam ediyordu.

"Evet," diye onayladım midemden geçen en ufak bir endişeyle.

Annemin doğum günü için El Paso'ya gidiyordum.

Oraya vardıkdan saatler sonra bu yolculuğa çıktığıma pişman olacağımı biliyor muydum? Evet, biliyordum. On seferden dokuzunda durum böyleydi.

Ama ellinci doğum günüydü ve kocası onun için bir parti planlıyordu. Beni orada görmeyi çok isterdi, demişti bana. Suçluluk duygusuyla, neden yapmadı? Onunla ayda bir kez konuşuyordum. Her şeyi göz önünde bulundurduğumda bunun çok da kötü bir başlangıç olmadığını düşündüm.

Bana hissettirdiklerine bakılırsa, her dört haftada bir aramak yeterince iyi değildi. En azından içimden bir ses bunun aptalca bir fikir olduğunu söylese, kendimi gitmek zorunda hissetmeme yetecek kadar.

"Nerede kalıyorsun?"

"Bir otelde," diye cevap verdim. annemle ama kalmadım. Onunla kaldığım son sefer korkunç bir şekilde sona ermişti. En büyük iki kız kardeşim de vardı ama bunu yapmaktansa bir köprünün altında kamp kurmayı tercih ederdim.

Son olarak, şehirdeyken uğrayıp ziyaret etmeyi planladığım ama onlara yük olmak istemediğim koruyucu ailem vardı.

"Oscar gidiyor mu?" diye sordu küçük kardeşim hakkında. "Hayır. O çoktan okula başladı."

"Tek başına mı gidiyorsun?"

"Tabii ki gidiyorum," diye cevap verdim ne söylediğimi düşünmeden önce.

Three Hundreds'ın bye haftası yaklaşmıyor muydu? Oyuncuları dinlendirmek için sezonu kapattıkları haftaydı. Tek mı gitmeliydim? Aiden'ı annemin yanına götürmek iyi bir fikir olur muydu? Kız kardeşlerimin? Bu fikir beni ürkütüyordu.

Ama haberi vermek için onu yanımda tutabilirdim. Şimdi bu fikir beni ikna edebilecek tek fikir gibi görünüyordu. Aile üyelerimin Diana'ya ya da onun ailesine söyleme ihtimali yoktu, bu yüzden bu şekilde yayılmasından endişe etmiyordum. "Aslında, belki de söylemem."

Meraklı kadın hızlı bir nefes aldı. "Gerçekten mi?"

"Aiden'a sorabilirim, o yüzden çeneni kapalı tut."

"Yapacağım." Tam bir yalancıydı. Ona hiç inanmadım. En azından kardeşine Aiden'la yaşadığımı söylemediğine inanmıyordum ama henüz kimse beni fahişelikle suçlamadığı için, hayatında bir kez olsun *neden* onunla yaşadığım konusunda ağzını kapalı tuttuğuna inanmaya başlamıştım. Bunun yasadışı olduğunu biliyordu ve ikimizden biri hapse girerse ikimizin de gireceği, böylece birbirimizin sevgilisiymiş gibi davranabileceğimiz konusunda hep şakalaşırdık.

Garaj kapısının açılıp kapanması evde birinin olduğunu anlamamı sağladı. "Eğer yapmazsan herkese porno yer imlerinden bahsedeceğim," diye kıs kıs gülerек onu tehdit ettim.

"Bunu asla unutamayacağım, değil mi?"

Ne kadar çabalarsanız çabalayın, arkadaşınızın - ağırlıklı olarak erkek erkeğe porno yer imi klasörüne rastlamayı asla unutmazsınız. "Hayır."

"Sanki hiç gey pornosu izlememişsin gibi," diye sertçe çıkıştı.

"Susie'nin annende olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Ve işte böyle, güzel günüm tekme yedi. Yanağımın içini ısırdım ve gözlüklerimi burnuma doğru itmek için uzandım.

"Bilmiyorum. Birkaç gün önce annemle konuştum ama hiçbir şeyden bahsetmedi."

Annemin yapacağından değil.

Susie'yi görürsem, sonunun iyi bitmeme ihtimali yüksekti. Hiçbir zaman da olmadı. Durumumuzu bilen tanımadığım insanlar bile bu gerçeğin farkındaydı. Birbirini sürekli iten iki mıknatıs gibiydik.

Lanet olsun. Diana'nın sadece yardımcı olmaya çalıştığını biliyordum ama Susie'yi düşünmek bile başımın ağrmasına neden oluyordu.

"Tek başına ya da Aiden'la gitmen gerektiğini düşünmüyorum, bilgin olsun." Bu şaşırtıcı değildi. Sadece bu konuyu açmamasını diledim. Susie. "Biliyorum."

"Ama yine de gidiyorsun?"

Yapacağıma dair söz vermiştim. Nasıl geri alabilirdim ki? "Evet."

Onaylamadı ve bu telefonda da belliydi.

"Yemeğimi bitirip işe dönmek istiyorum. Sana sonra mesaj atarım. Bir dahaki sefere iblisleri gördüğünde onlara benden bir kucak ver ve Drigo'ya bir ay önce ödünç DVD'lerin hâlâ onda olduğunu unutmadığımı söyle," dedim zonklayan şakaklarımdan birini ovuşturarak.

"Bakacağım. Yarın onlara bakacağım. Gelecek hafta izinli olduğumda sana haber veririm, böylece saçını tekrar yapabilirim, tamam mı?"

Tam telefonu kapattık ki garajı mutfığa bağlayan kapı açıldı ve Aiden elinde çantasıyla içeri girdi.

"Merhaba," dedim ve ocağı kapattım.

"Merhaba Vanessa." Aiden çantasını kapının yanındaki yere bıraktı ve sonra benim durduğum yere doğru ilerledi, burun delikleri mercimek, doğranmış sebzeler ve güneşte kurutulmuş domateslerin birbirine karıştığı kokuyla alevlendi. "Güzel kokuyor."

Ona yan gözle baktım, sadece iki kat büyük bedenindeki ekstra büyük tişörtün dikkatimi bir saniyeliğine dağıtmasına izin verdim. "Hulk büyüklüğünde bir yemek yerine normal, insan büyüklüğünde bir yemek yersen ikimize de yeter."

Burnunu çekti ve sanırım yemeği tekrar koklamaktan çok benim yorumuma şaşırmıştı. "Teşekkür ," dedi ve ellerini yıkamak için lavaboya doğru ilerledi. Adada bir dakika tereddüt ettikten sonra

Dolaptan iki tabak alıp kalçamın yanındaki tezgâha koydum.

Erişte için süre dolduğunda erişteyi süzdüm, tencerenin yarısını iki tabağa paylaştırdım ve diğer yarısını tencerede bıraktım. Aiden her zaman yemek yediği yere iki kırmızı elmayı yan yana koyarken ben de kızartmayı alıp eriştelerin üzerine yerleştirdim.

Yemeğe oturduk. Her birimiz orada öylece oturuyorduk, telefonlarımızda, bilgisayarlarımızda ya da başka bir şeyde değil. Sadece... orada oturuyorduk.

"Zac aşağı indi mi?" diye sordu aniden.

"Bir kere. Öğle saatlerinde odasından çıktı ama ." Takımdan gönderilmesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ve dışarı çıktığımız gün dışında odasından gerekmedikçe çıkmamıştı, o da sadece yemek içindi. Kimseyle konuşmak ya da bir şey yapmak istemiyordu ve ben ne yapacağımdan, hatta bir şey yapmam gerekip gerekmediğinden bile emin değildim.

Aiden bir "hmm" sesi çıkardı.

"Ona ne diyeceğimi ya da bir şey yapmam gerekip gerekmediğini bilmiyorum," diye itiraf ettim. İnsanları teselli etme konusunda iyi değildim. Gerçekten de değildim. Bazı insanlar her türlü durumda ne söyleyeceklerini bilir, hangi kelimelerin gerekli olduğunu bilir ve onları mükemmel bir şekilde kullanırlardı. Ben mi? Ben genellikle sadece "Özür dilerim" demekle yetinirdim. Zac için bir şeyler yapmak istememe rağmen kelimelerle aram pek iyi değildi. Sadece ne yapacağımı bilmiyordum.

İri adam omzunu kaldırdı. "Ona biraz zaman ver," diye önerdi.

Bay Congeniality bana ne yapmam gerektiği konusunda tavsiye mi vermeye çalışıyordu? Bu tam tersini yapmam gerektiği anlamına mı geliyor?

"Evet, sanırım gideceğim," dedim, Diana ile yaptığım konuşma aklıma gelmeden önce. "Bu hafta sonu birkaç günlüğüne El Paso'ya gidiyorum. Sana söylediğimi hatırlıyor musun?" Tabağın etrafına saçılmış birkaç parça makarnayı bıçakladım. "Bugün annemin doğum günü."

Taburesinde kıpırdandı, dizinin yan tarafı benimkine değdi. "Tamam."

Garip hissetmem için hiçbir neden yoktu. Hiç. Eğer gideceğini söylediyse,

Harika. Eğer gitmek istemiyorsa, bu büyük bir değildi. "Düşünüyordum da... belki sen de benimle gelebilirsin. Ona evlendiğimizi söylemedim ve başka bir şekilde öğrenmelerine izin vermektense yüz yüze söylemeyi tercih ederim." Koltuğumda kıpırdandım ve göz ucuyla ona bir bakış attım.

Aiden ağzına biraz yemek attı ve yavaşça çiğnemeye başladı.

Kulağımı kaşıdım. "Eğer istersen." Sonra ekledim, "Sadece hafta sonu için."

Aptal. Salak. Aptal, aptal, aptal.

Neden bir şey söyleme zahmetine girmiştim ki?

Aiden elindeki çatalın ucuyla çenesini kaşıdı. Oturduğu yerde vücudunun alt kısmını bükti, dizi bacağımın yan tarafına tekrar çarptı ve ardından, "Pazar gecesi dönmem gerekiyor," dedi.

Neredeyse iki kere çekmek zorunda kalacaktım. "Gerçekten mi?"

Yemeğine doğru omuz silkti, son derece rahattı ya da en azından onun cüssesinde birinin olabileceği kadar rahattı. Dürüst olmak gerekirse, o popoyu bir tabureye sığdırabilmesine şaşırmıştım. Taburenin ayaklarının onun ağırlığı altında henüz olmasına daha da çok şaşırdım. "Evet," diye cevap verdi.

"Oh... tamam. Cuma günü yola çıkmayı planlıyordum. Sekiz saatlik yol."

Yüzü bana doğru döndü, ifadesi bir saniye içinde boşluktan rahatsızlığa .
"Oraya mı gitmek istiyorsun?"

Başımı salladım.

Bir süre daha bana baktıktan sonra elini cebine attı, siyah deri cüzdanını çıkardı ve gümüş rengi bir kredi kartını bana doğru uzattı. "İki bilet al ve bir araba kiral. Uzun yolculuklara çıkmam."

Arabada gereğinden uzun süre kalmaktan hoşlanmadığını biliyor muydum? Evet, ama yine de gözlerimi şaşı yapmak istedim. Sekiz saatlik bir yolculuğa çıkmam gerekmiyorsa çıkmayacaktım, özellikle de parasını ben ödemiyorsam.

Eğer yasal olarak evli olsaydık, o benim şeker babam sayılmazdı, değil mi?

Bu düşünceyi bir kenara iterek tereddütle kartı ondan aldım. "Emin misin?"

Gözlerini devirmekten kendini alamadı. "Öğleden sonra uçağına binin, bizi genellikle üç gibi bırakırlar." Yan gözle beni süzdü. "Sırf tasarruf etmek için o küçük ekonomik arabalardan birini de kiralamayın."

Evet, patronluk taslaması pek de iyi anıları hatırlatmıyordu. Yine de başımı salladım ve tereddüt ederek kartını parmaklarımın arasında tuttum. "Bunun bir test olması mı gerekiyor?" Tereddütle sordum.

Yemek yemekle meşgul olduğu için cevap vermesi bir saniye sürdü, sonra kalın kaşlarının arasındaki çatıklıkla bana döndü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu bir test mi?" Kredi kartını oynattım. "Senin paranı harcayıp harcamayacağımı ya da kendi biletimi ödemeyi teklif edip etmeyeceğimi görmek için."

O dolgun alt dudağı biraz düştü, göz kapakları aşağı sarktı. Sonra başını yavaşça salladı, o kadar yavaş ki bıkkın olduğunu biliyordum... ya da benim tam bir aptal olduğumu düşünüyordu. Biri ya da diğeri. Belki ikisi de. "Aptal olma. İstemesem biletlerin parasını ödemeyi teklif etmezdim. Beni bundan daha iyi tanırsın."

Beni orada yakalamıştı. Omuz silktim. "Tamam. ." Sheesh. "Sadece emin olmak istedim çünkü eğer parasını ödemek istersen sana hayır demeyeceğim."

"Sadece biletleri al ve arabayı kiral." Elinde tabağıyla ayağa kalktı ve lavaboya doğru yürüdükten sonra "Nerede kalıyoruz?" diye sordu.

"Bir otelde kalmayı planlıyordum."

"Güzel. Ailene ne söyleyeceksin?"

Yemeğimi karıştırmadan önce enseme kaşdım. "Sadece annem. Kız kardeşlerimin bilmesine gerek yok. Her iki durumda da kimse gerçeği öğrenmeyecek. Seninle yaşadığımı bilmiyorlar. Düşündüm ki-" Kahretsin. Ne? Annemin kimin için çalıştığımı hatırlamamasını mı bekliyordum? Tabii ki hatırladı. *Şimdi hatırlıyor*. On yıl önce, beni doğurduğunun ve ona güvendiğimin yarısını bile hatırlamıyordu. Bu, içkiyi çocuklarından daha çok sevdiği fikrinden daha kolay kabul edilebilir bir gerçektir.

Durmam gerekiyordu. Beş saniye önce durmam gerekiyordu. Hayatımdaki her şey iyi yönde ilerliyordu. Şikayet etmek için hiçbir nedenim yoktu. Hayatım iyiden de iyiydi. Hem de çok daha iyi.

Bu hatırlatmayla birlikte boğazımı temizledim ve sözlerime şakacı bir ton kattım. "Eğer sorarsa, ona işi bıraktığımı ve senin de peşimden geldiğini söylerim. Bana ne kadar deli gibi aşık olduğunu fark ettin-"

Tanrı şahidim olsun, homurdandı.

Elimi masanın üstüne koydum ve gülümsememe rağmen orta parmağımı ona doğru uzattım. "-ve sen bensiz yaşayamazsın, bu yüzden kaçtık. Çok karmaşık hale gelmemesi için en azından kısmi bir gerçeğe bağlı kalmam gerektiğini düşündüm. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Aiden başını salladı, ağzının kenarları ruhumu biraz daha rahatlatan bir sırıtışla gerildi. *Hayatımdaki her şey yoluna girmişti*. "Hayır."

Eşek herif. Kıs kıs gülmekten kendimi alamadım. "O zaman takım için bir tane alacaksın, böylece öğrenen herkese anlatacağımız hikaye bu olabilir mi?"

"Hangi takım?" diye sordu.

"Sen ve ben. Graves-Mazur Takımı. Birlikte bir sözleşme imzaladık. Sayılır." Gülümsedim.

Sakallı çenesi boynuna doğru eğilmişti ve ağzının seğirdiğini görebiliyordum. "Pekâlâ. Takım için bir tane alacağım."

Havaalanına gitmemize beş dakika vardı ve Aiden henüz eve gelmemişti.

Üç kez aradığımda cevap vermemişti ve telefonu açtığım ama çevirmekten vazgeçtiğim diğer on seferden haberdar olmasının yoktu. Hangi cehennemdeydi?

Bütün sabah hazırdım. Hatta ona öğle yemeği bile hazırlamıştım, böylece havaalanına giderken yolda yiyebilecekti çünkü oyuncular bir haftalığına gönderilmeden önce birkaç saat boyunca maç görüntülerini izledikten sonra acıkacağını biliyordum.

Ama evde değildi. *Evde değildi.* Ve gitmemiz gerekiyordu.

Volta atıyordum. Çantam çoktan kapının önündeydi ve beş dakika içinde çıkmazsam büyük olasılıkla uçağa yetişemeyecektim.

Telefonumun arka cebimdeki yerinden aniden çalması beni hemen korktuğumdan . Ekranda **Miranda P.** göründü ve içimi kötü bir önsezi kapladı.

"Alo?"

"Vanessa." Arka planda birinin güldüğünü bir ses duyuldu.

"Başaramayacağım."

Uzun zamandır bilmediğim bir hayal kırıklığı -eğer düşünmeme izin verseydim, en son Trevor'ın benim hakkımda konuşmasına izin verdiği zaman olduğunu fark ederdim- kafatasımın tabanını sıktı. Ona nedenini sormak istedim. Aramak için neden bu kadar beklediğini ya da gelemeyeceğini biliyorsa neden en azından bana mesaj atmadığını sormak istedim ama kendimi zorlayamadım. Göğsüm sıkıştı, başım aniden ağrımaya başladı, öfke parmaklarımı bükerken bile "İyi misin?" diye sordum.

"Evet" diye cevap verdi, dikkati dağılmış bir şekilde.

"Tamam." Sertçe yutkundum ve gözlerimi kapattım. *Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on.* Evet, bu olması gerektiği yardımcı olmadı. "Ben evden çıkıyorum o zaman. Pazar günü döneceğim."

"Leslie şehre geliyor."

Dilimin ucuna kadar geldi ama geri ısırđım. İyi değildi. Zamanımı boşa harcadığı ve benimle gelmesi için planlar yaptığı için ona kızgındım. Onun benimle gelmesini beklediğim için -birazcık da olsa heyecanlandığım için- kendime kızgındım. Daha önce El Paso'ya hiç kimseyi götürmemiştim.

Bu beni daha da sinirlendirdi. "Anlıyorum. arabaya koymam lazım. Birkaç gün sonra görüşürüz."

Hoşça kal demiş olabilir ama de olabilir. Bilmiyordum çünkü telefonu suratına kapattım.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on, on , on iki.

Ne düşünüyordum ki? Suçlamam gereken tek kişinin kendim olduğunu biliyordum. Neden onu davet etme zahmetine girmiştim ki? Çenemi kapalı tutmalı ve hiçbir şey söylememeliydim. Ona yemek hazırlamış ve hayatımın saatlerini ona ailemin durumunu açıklamak zorunda olduğum için stres yaparak boşa harcamıştım.

Tanrım, çok ama çok aptaldım.

Son iki haftasında antrenman yapmak için evde kalırken, benimle bir yere gitmek için izin haftasını keseceğini bana düşündüren neydi?

Aptalın tekiydim.

Merdivenlerden yatak odama koştum ve masamın çekmecesinden çek defterimi çıkardım. Uçak biletimin ve onu düşünerek rezerve ettiğim SUV kiralama ücretinin tamamı için bir çek yazdım. Ruhum biraz ağladı -on iş değerinde bir paraydı- ama lanet çeki imzaladım ve arka planda basılı Hello Kitty resmine kendi homurdanmalarım la baktım. Bir dakikadan kısa bir süre içinde mutfaktaydım, aptal çeki tezgâha vurup kapattım ve uzaklaşmadan önce Aiden'in yüzü olduğunu hayal ettim.

Çantamı Explorer'ımın arka koltuğuna gerekenden biraz daha güçlü bir şekilde attım ve uçağıma yetişmeyi umarak yola çıktım.

Annem beni kapıdan içeri soktuktan hemen sonra, "Bir arkadaşını getireceğini sanıyordum," dedi.

Bir nefes verdim ve omuzlarımı yuvarlayarak yüzüme sıkı bir gülümseme yapıştırdım. Küçük bir çocukken çok güzel olduğunu düşündüğüm, uzun boylu, zayıf ve neredeyse sarışın olan bu kadını, harika olduğu nadir anlarda gözümün önüne getirdim. Özellikle de o zamanlar. Daha iyi tanımadan önce onu deli gibi sevmiştim ve bu düşünce, bir süredir daha iyisini bilmeyen çocuk Vanessa için kalbimi sızlattı.

Bu kadar mükemmel görünen birinin bir zamanlar alkolik olduğunu unutmak kolaydı. Yine de bu yüzden kimse onun bir sorunu olduğunu fark etmeden bu kadar uzun süre yaşamıştı. Neyse ki artık iyiydi, doğum günü için bu kadar uzağa gelmemin nedeni de buydu.

Uçak yolculuğu sırasında kendimi zihinsel olarak bu duruma ve başa çıkmanın en iyi yolunun ne olduğuna hazırlamıştım. Susie sayesinde ailemizde zaten bir aptal vardı. Başka birine ihtiyacımız yoktu. Bu yüzden aptalı oynayacak ve olayı önemsiz gösterecektim.

"Son dakikada bir işi çıktı," diye belli belirsiz açıkladım, daha önce sadece birkaç kez girdiğim eve bakarken. Güzel bir evdi. Gerçekten güzeldi. Son beş yıllık kocası, AA'da tanıştığı bir boşanma avukatıydı. Yeterince iyi birine benziyordu ve küçük kardeşim ondan övgüyle söz etmişti.

"Bu çok kötü," dedi annem. Bana hissedebiliyordum. "Çantayı içeri sokmak istemiyor musun?"

Cevap vermeden önce gözlerine baktığımdan emin oldum. Onunla kalmak istemediğim için utanmak istemiyordum ve utanmama da izin vermeyecektim. Eğer gerçekten aklına koyarsa, onunla kaldığımda işlerin ne kadar boktan gittiğini hatırlardı. "Otelime giriş yaptım bile."

Gerçek şu ki, otelime bir gün önce yerleşmiştim. Daha sonra koruyucu ailemi görmeye gittim ve orada akşam yemeği yedim. Üvey babamla oldukça sık konuşuyordum -benim durumumda birkaç haftada bir konuşmak sıklıktı- ve onlara Aiden'la evlendiğimi söyledim. Üvey babam, hayatımın dört yılı boyunca haftanın yedi günü yemek yediğim masanın karşısından bana bakmış ve

"Houston'da oynayan biriyle evlenemez miydin?" diye ciddi bir ses tonuyla sordu.

Üç Yüz'den ne kadar nefret ettiğini unutmuşum.

Bu sabah koruyucu annemle kahvaltı yapmışım. Ama anneme bunların hiçbirinden bahsetmedim. Ne zaman koruyucu ailemden bahsetsem, gözlerinde hiç hoşlanmadığım bir ifade belirliyordu.

"Oh." Gülümsemesinden önce keskin bir nefes alması bana yeterince anladığını gösterdi. "Bu durumda, erken gelmene sevindim."

Ben de ona gülümsedim, küçük bir gülümseme, yarım yamalak bir gülümseme. "Parti için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Neredeyse şeyimiz bir arada zaten..." diye devam etti, yüz hatları gereksiz yere parlıyordu. Zorla.

Bu ani korku hissi beni alarma geçirdi. "Kim yardım etti?"

Kocasının adını söyledi. Kolunu omzuma atarak beni yanına çekti, alnımdan öptü - ondan uzaklaşmak için içimdeki o küçük dürtüyle savaştım - ve biliyordum. *Ne söyleyeceğini çok iyi biliyordum.* "Ve Susie ve Ricky."

Tüm vücudum kaskatı kesildi. Yemin ederim, dizlerim bile ağrımaya başladı. Kalbim iki katına çıktı.

"Vanessa," dedi annem adımları yumurta kabuğundan yapılmış gibi söyleyerek. "Bizimle kalıyorlar. Sana söylemek istemedim çünkü gelmeyeceğinden endişelendim."

. Buna hakkı vardı.

"O senin kız kardeşin," dedi annem, dikkatimi kaybetmemek için bine kadar saymak zorunda kalacağım gerçeğinden uzaklaştırmayan bir sarsıntıyla. "O senin kız kardeşin," diye tekrarladı.

Susie pek çok şeydi ve lanet olası bir kaltak listenin en başındaydı. Endişe ve azımsanmayacak miktarda öfke damarlarıma doldu. Bunu nasıl yapabilirdi?

"Vanessa, *lütfe*."

Neden beni tuzağa düşürmeye çalışsın ki? Önce Aiden'dı. Şimdi de kendi annem, Susie ve onun götüyle beni pusuya düşürüyordu.

"İyi davran. Benim için," diye ısrar etti.

Gün bitmeden kendimi içki dükkanında bulacaktım. Bunu şimdiden hissedebiliyordum.

Kaba olma dürtüsü dilimi kavradı. Ona yüzlerce kez benim için bir şey yapmadığını sormak istedim. Gerçekten istedim. En iyi günlerimde, eve hiç gelmediği günler için onu affettiğime ikna olmuşum. Beni market alışverişi için çantasından para çalmak zorunda bıraktığı için, çünkü evde yiyecek bir şey olmadığını *yine* unutmuştu. Beni yalnız bıraktığı ve küçük kardeşim ve benimle daha az ilgilenemeyecek üç kızgın, kaba ablayla uğraşmak zorunda bıraktığı için.

Ama kendimi oraya gitmeye ikna edemedim. Kaç yıldır ayık olursa olsun, annemin pamuk ipliğine bağlı olduğunu artık biliyordum. Bir sorunu vardı ve hatalarını geri almak için yirmi yıl çok geç olsa bile bununla başa çıkıyordu.

Tek yapabildiğim homurdanmaktı; ona hiçbir şey için söz veremezdim. Gerçekten veremezdim, ona bunun çocukluğumuzdan beri Susie ve benim yüz yüze geldiğimiz dakikalar içinde birbirimizi öldürmek istemeyeceğimiz ilk an olabileceğini ne kadar çok söylemek istesem de veremezdim. Tanrım, bu çok üzücüydü. Sanki hiç geçinememişiz gibi görünüyordu, yani benden bir buçuk yaş büyük olan ablam beni dışlamış ve kendimi bildim bileli benden nefret etmişti.

İlk birkaç yıl ondan çok çekmiştim. Beni çok zorlamıştı. Annemiz etrafta olmadığına beni çimdiklemesiyle başlamıştı, ki bu her zaman olurdu, sonra isim , sahip olduğum birkaç şeyi çalmaya kadar ilerledi ve fiziksel çatışmalarla sona erdi. O *sonsuza kadar* bir pislik oldu.

Sonra bir gün, muhtemelen on dört yaşındayken, onun saçmalıklarına katlanmaktan bıktığıma karar verdim. Ne yazık ki kıcıma tekme bastı ve beni merdivenlerden aşağı ittikten sonra kolum kırılarak acil servise kaldırıldım. Çocuk Koruma Servisi'nin evimize gelmesine neden olan da o kırık koldu, çünkü annem birileri onunla iletişime geçmeye çalıştıktan sonra hastaneye gelmemişti. O gecedен sonra beşimiz ayrıldık ve dört yıl sonra sadece bir kez daha annem ve kız kardeşlerimle birlikte yaşadım. Sonu hiç de iyi bitmemişti.

Bu, uzun zaman önce vazgeçtiğim acı dolu, sefil bir geçmişti.

Susie başta olmak üzere tüm kız kardeşlerimde bir sorun olduğunu kabul etmiştim. Yaşım ilerledikçe, annemin onlara hamileyken içki içmiş olma ihtimalinin yüksek olduğunu fark ettim. Benimkilerin aksine hepsi küçüktü.

Küçük kardeşimin ve benim öğrenme ve davranış problemlerimiz vardı. Onlarda yanlış olan şeylerin çoğuna yardım edemeyeceklerini şimdi kabul etsem de, bu kızgınlığımı hafifletmeye pek yardımcı olmadı.

Annemle ilişkimin iyiliği için Susie'den bahsetmekten kaçınırdık ve o da diğer iki kız kardeşimden yılda sadece bir kez kısaca bahsederdi.

Böyle bir şeye kadar.

Susie ve Ricky'nin orada kaldığına ve kimsenin beni uyarmadığına cidden inanamıyordum. Ona söylediğimde Diana çıldıracaktı.

"Vanessa, lütfen. Burada olduğun için çok mutluyum. Seni çok özledim. Yeterince ziyaretime gelmiyorsun," diyerek annem suçluluk duygusunu bana iyice hissettirdi.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on.

Bu dünyada yapamayacağım hiçbir şey olmadığını kendime hatırlattım. Hayatımdaki her şey yoluna girmişti. Hayal ettiğimden çok daha fazlasına sahiptim. Geçmişin artık bir önemi yoktu.

Derin bir nefes alarak, dişlerimi sıkarak "Tamam" dedim.

"Evet?" diye sordu, umutla gülümseyerek.

Kaslarımın kilitlenmesini engellemek için başımı salladım.

Söyleyeceğim şeyin aşağılık bir yorum olduğunu biliyordum. Çocukça davrandığımın farkındaydım ama bunu umursayacak bir ruh hali bulamıyordum. "Evet. O iyi davrandığı sürece ben de iyi davranacağım."

Çıkardığı iç çekiş mi?

Evet, biliyordu. Susie'nin nasıl nazik olunacağını bilmediğini biliyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Buna inanamıyorum."

Son bir günde yaklaşık milyonuncu kez öfkemi üzerimden atmaya çalışırken, "İnan buna," diye homurdandım.

Diana etrafımda dolanırken alay etti, bir elinde lekeli plastik bir kase, diğesinde bir fırça vardı. Kahverengi gözleri geçici bir süreliğine kafamın kısmından kayarak, ahududu üflemeden önce buluştu. "Ailen hakkında konuşmak istemediğimi biliyorsun, ama ne zaman daha boktan olamayacaklarını düşünsem, oluyorlar." Yalancı. Ailemin altıda dördünün en ince kusurlarını anlatmaktan çekinmiyordu. Kaç kez onun odasında oturup bana yaşattıklarına misilleme olarak kız kardeşlerime yapacağımız ve söyleyeceğimiz yüzlerce şeyi canlandırmıştık? Yüzlerce mi? Hiçbirini gerçekleştirdiğimizden değil. Onlar bizden büyüktü ve delillerle uğraşılmazdı.

"En kötüsü de Ricky kolumu tuttuktan sonra kimsenin bir şey söylememesiydi.

Hepsi hiçbir şey olmamış gibi davranmak istedi."

"Tanrım, V," diye mırıldandı en iyi arkadaşım. "Sana gitme demiştim." Söylemişti ama ben inat edip dinlememiştim. "Biliyorum." Eli omzuma dokundu. "Özür dilerim."

Benim kadar üzgün değil.

Her şey cehenneme dönmeden önce annemde üç saat kalabildim. Üç saat önce aklımı kaçırarak kadar sinirli bir şekilde onun evinden çıktım. Sabah ilk iş olarak havaalanına gidip uçağa yetişmeden önce geceyi otelde geçirmeyi başarmış olmama gerçekten şaşırmıştım.

Dallas beklemede. Öfkem iyi bir gece uykusuyla umduğum kadar azalmamıştı ve dönüş uçuşu da pek yardımcı olmamıştı.

İner inmez dünyada bana sadık olan tek insana mesaj attım ve ardından Diana'nın yanına gittim, böylece ona her şeyi anlatıp içimi dökebilecektim. Yardımı oldu mu? Pek değil ama yine de bir şeydi. Diana saçımı seçebileceğini söylediğim sürpriz bir renge boyarken ona olan biten her şeyi anlattım. Kendi işinin patronu olmanın faydalarından biriydi.

"Bekle, yani bana Aiden'la ne olduğunu anlatmadın," dedi sonunda.

Hay Allah. İşte yine sinirlenmeye başlamıştım. En azından önceki günden beri bir süreliğine kenara koymayı başardığım bir konuydu bu, ama birdenbire zaten var olan yarama eklenecek yeni bir yara daha oldu. "Beni aradı ve son dakikada iptal etti."

İrkildi. "Ooh "u zar zor duyulabiliyordu.

"Evet," diye mırıldandım göğsü yüzümün bir santim yakınından geçerken. "Eski koçu şehre falan geliyormuş, o aradığında takımla maç filmi falan izlemekle meşgulumuş ama önemli değil. Zaten onu davet etmek aptalca bir fikirdi."

Di, "Eminim iptal etmek için iyi bir nedeni vardır," diyerek beni ikna etmeye çalıştı.

Tek bir nedeni vardı ve bu onun için en önemli olanıydı. Tam ifadenin ne olacağını bilmek için ayrıntılara ihtiyacım yoktu. "Evet.

Eminim öyledir." Titrek bir nefes verdim. "Sadece boktan bir ruh

halindeyim. Özür dilerim." "*Hayır*, buna inanamıyorum," diye soludu ukala.

Öne doğru uzandım ve önlüğün üzerinden çimdiklemeye çalıştım ama yüzünde kocaman bir sırıtişla dans ederek yolumdan çekildi. "Beni rahat bırak."

Dilini dışarı çıkardı. "Patates kafanı bir saniyeliğine indirir misin?"

İstedliğini yaparken onunla alay ettim. Diana bana doğru bir adım , göbeği birkaç santim uzaktaydı. Elini ileri uzatmış olmalıydı çünkü gömleği bir santim yukarı kalkmış, bir parça teni ortaya çıkmıştı.

Kaşlarımı çattım.

Bana pelerinin eteklerinin altından uzanarak gömleğini daha da yukarı çektim ve ön kolumdakilerin daha küçük bir versiyonu gibi şekillenen bir dizi küçük çürüğü ortaya çıkardım.

"Ne yapıyorsun?" Bir adım uzaklaştı.

Ona, yüzüne, boynuna, kollarına baktım ve orada olmaması gereken hiçbir şey görmedim.

"Ne?" Ses tonu ikinci seferde çok daha az sertti ama pantolonunun paçasını ovuşturmasından bir şeyler anlamıştım. Bu onun sinirsel tikiydi.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on.

Kendimi kaybetmemek için tekrar ona kadar saymak zorunda kaldım. "Ne oldu?" Ona olabildiğince soğukkanlı ve sakin bir şekilde sordum, her ne kadar ilk geldiğimde olduğumdan daha da öfkeli olma yolunda ilerliyor olsam da.

Diana olayı biraz fazla hızlı geçiştirmeye çalıştı. "Yok bir şey. Neden?" Benim yaptığım gibi aşağı bakıp gömleğini yukarı çekme cüretini gösterdi. Hatta çok iyi bildiğine bahse girebileceğim morluklara dokunduğunda kaşlarını çatı.

"Bunlar nereden geldi?"

Cevap verirken başını kaldırmadı. "Kalçamı çarptığımı hatırlıyorum."

"mı vurdun?" Yalan söylüyordu. Yalan söylediği her halinden belliydi.

Göt

"Tezgahın üzerinde."

"Tezgâhın üzerinde mi?" Yavaşça sordum. Bu korkunç bir rüya gibiydi.

En iyi arkadaşım -tüm hayatım boyunca en iyi arkadaşım- yine yalan söyledi. "Evet,"

ısrar etti.

"Di-" kaybetmeyecektim. Onun önünde kendimi kaybetmeyecektim.

"Şunu saçına takmayı bitireyim," diye sözümü kesti.

"Diana-"

"Başını bir kez daha eğ, Vanny."

"Di." Bana doğru uzattığı elini tuttum. Kahverengi gözleri benimkilere kaydı, yüz ifadesi irkilmişti. "Bunu Jeremy mi yaptı?"

"Hayır!"

Boğazımda bir düğüm oluştu ve her geçen saniye daha da büyüdü.

"Diana Fernanda Casillas." Evet, tüm adını söyledim. Elim titredi. "Bunu Jeremy mi yaptı?"

Bu lanet yalancı yüce, bakışlarımı eşit bir şekilde karşıladı ve eğer avucu tekrar pantolonunun paçasına çarpmasaydı, bana söylediğine inanabilirdim

Gerçeği, sevdiğim, uğruna her şeyi yapabileceğim ve benim için her şeyi yapacağını hissettiğim bu insanın bana yalan söylemeyeceğini.

Geçmişte bazı şeyleri kendime sakladığım gerçeğine odaklanmayacaktım bile. Ona Aiden'la evlendiğimi söylememiştim. Öğrenci borçlarımdan haberi olmadığını. Bunların hiçbirisi o anda aklıma gelmedi.

"Hayır, Van. O beni seviyor. Kalçamı vurdum."

Boğazımdaki o düğüm şişti ve bakışları benimkilerle korkusuzca buluştuğunda gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum. Sorun da buydu. Diana da tıpkı benim gibiydi. Çok derine indiğinde, girdiğı çukurdan çıkmak için kendini kazıp çıkarmayacaktı. Geri adım atıp bana gerçeğı söyleyecek değildi.

"Ben iyiyim, Van. Yemin ederim."

Küfür etti. Burnumdaki karıncalanma daha da kötüleşti. "Di," diye mırıldandım.

Ağzını kaplayan gülümseme beni incitti. "Kalçamı çarptım, aptal. Söz veriyorum."

Diana'nın beni ne kadar incittiğini bileceğini hiç sanmıyordum. Ona söylediğim yalanların onu korumak için olduğunu düşünmek isterdim, böylece feci bir borca girmem konusunda endişelenmeyecekti ve ona Aiden'la kaçtığımızı söylememiştim çünkü koca bir ağzı vardı ve herkese söyleyecekti. Söylediğim ilk kişi olmadığı için kızgınlığı geçtikten sonra bunu isteksizce anlayacağını biliyordum. Sır tutmayı bilmiyordu; bunu hepimiz biliyorduk.

Ama bu...

Geri adım atıp gerçeğı itiraf etmesinin mümkün olmadığını bilmeme rağmen çenemi kapalı tutacak gücü kendimde bulamadım. Ona sıkıca tutunarak kalbimin şiddetli atışını görmezden gelmeye çalıştım ve gözlerinin benimkilerle buluştuğundan emin oldum. "Di-"

Yalan söylüyordu. "Sadece bir çürük, Van" derken büyük bir yalancı gibi davranıyordu.

Ama öyle

değildi.

Değildi.

Eve geldiğimde garaj yoluna park etmiş muhafazakâr sedan bana bir ziyaretçimiz olduğunu söyledi. Leslie.

Leslie.

Dünyada gerçekten sevdiğim, ama arada bir, özellikle de bu hafta sonu ve her 15 Haziran'da beni birazcık kıskandıran tek kişi. Leslie, dünyada Aiden'in önemsedğini dürüstçe söyleyebileceğim tek kişiydi ve sanırım ben sadece açgözlü, bencil bir pisliktim. Ben kendi özel günümde bir 'mutlu yıllar' bile alamazken, Aiden Leslie'nin doğum gününü hatırlamakla kalmıyor, ona bir hediye göndermemi sağlayacak kadar önemsiyordu.

Aiden'in benim dışımda ilgilenmesinden ciddi ciddi şikayet ediyor muydum?

Kötü bir ruh hali içindeydim; beş saat önce Dallas'a ilk döndüğümde olduğumdan daha kötü bir ruh hali içindeydim. Kahretsin, El Paso'ya gittiğimden beri kötü bir ruh halindeydim. Tek yapmak istediğim eve gitmek, öfkemle boğuşmak ve belki de beni rahatsız eden her şeyden uzaklaşmak için bir film izlemektir. Annem, Susie, kocası Ricky, Diana, erkek arkadaşı ve Aiden. Yalnız kalmak istiyordum.

Sokağa park ettim, arka koltuktan bavulumu aldım, bileğimden yayılan ağrıyı görmezden geldim ve önce araba yoluna, sonra da patıkaya doğru yürüdüm.

Kapının kilidini açıp mümkün olduğunca sessizce içeri süzülürken tekrar tekrar ona kadar .

"Vanessa?"

Aiden'in sesi merdivenlerin dibinden bana ulaştığında elimde bavulumla merdivenleri yarılamıştım. Çantamı yavaşça bulduğum basamağa indirdim, azı dişlerimi sıktım ve omzumun üzerinden beni ayağa kaldıran adama baktım, eşofman altı ve atlet o kadar boldu ki evrendeki en seksi kaslardan bazılarının yırtık yanlarını görebiliyordum.

Seksi yan kaslara bayıldım mı? Tabii ki seviyordum. Yumurtalıklarım vardı.

Ama aynı zamanda bir beynim, bir kalbim ve biraz da gururum vardı ve beni asılı bırakan birinin üzerindeki kocaman, kaslı kollar bana tek bir şeyi bile unutturmayacaktı.

Diana'nın evinden çıkmadan önce giydiğim kapüşonlu tişörtün kolunu çekiştirip koluma doğru çekerken, *o orada olsaydı her şeyin daha kötü olabileceğini* kendime hatırlatmaya çalıştım. Ama beynimin diğer yarısı

Aiden orada olsaydı hafta sonunun farklı geçebileceğine inanmak istiyordu.

Belki de bana bir şey yapmamı söylediklerinde içgüdülerimi dinlemediğim için kendimden başka birini suçlamak istedim ve sonra aksini yaptım.

"Evet?" Yanaklarımın gerildiğini hissederek sordum.

İri adam beni inceliyordu, dudaklarını büzüşünden tereddüt ettiği anlaşılıyordu. "Leslie burada."

Sözcükler ağzından henüz çıkmıştı ki oturma odasından beyaz bir saç teli fırladı. Neredeyse Aiden kadar uzun boylu ve yaşlı sayılabilecek bir adamın olabileceğinden çok daha formda olan Leslie Prescott o mükemmel beyaz yüz hatlarını bana doğru çevirdi. "Merhaba Vanessa."

Kaşlarımın arasına beklenmedik bir anda keskin bir acı saplandı. Bavulumu yerine bıraktım ve geçmişte tanıştığım adama gülümsedim. İki ayrı seferde Colorado'da birlikte aylar geçirmiştik ve o da diğer zamanlarda Aiden'ı ziyaret etmişti. Ondan hoşlanıyordum; gerçekten hoşlanıyordum ama berbat bir ruh halindeydim ve bunun acısını ondan çıkarmak adil değildi.

Merdivenlerden koşarak inip elimi , "Merhaba Leslie," diye mırıldandım.

Elimi sıkı ve bana açık, rahat bir gülümseme gösterdi. "Tebrikler," dedi elimi sıkarken. "Büyük haberi duydum." Leslie'nin diğer eli benimkini iki elinin arasında sıkamak için öne çıktı, gülümsemesi her saniye daha da büyüyordu. Eve geldiğimde Aiden'a sarılmamamı ya da onu öpmememi tuhaf bulduysa da yüz hatlarından belli olmuyordu. "Davet edilmediğim için biraz kırıldım ama anlıyorum."

"Ah, teşekkürler." Ona yorgun bir gülümseme verdim, çevresel görüş alanımda durup beni izleyen iri bedeni görmezden geldim.

"İkiniz adına daha mutlu olamazdım. Bu hafta sonu şehir dışında olman beni hayal kırıklığına uğrattı ama eminim ileride birbirimizi görmek için daha çok zamanımız olacak. "

Yüzümdeki gülümsemeyi korumak için kendimi zorladım. Aiden'la birlikte neredeyse beş yılımız kalmıştı, Leslie'yi bir noktada tekrar göreceğime . "Eminim göreceğiz."

Leslie gülümsedi. "Bazı görüntüleri izlemeyi bitirdik, bu yüzden bu gece ikinize de biraz yalnız zaman ayırmak için saçlarınızdan çekileceğim, ha?"

Aiden'in yüzünde beliren şefkatli ve eğlenen ifade beni birazcık sinirlendirdi. "Eh." *Evet.*

Sonra Kanadalı'nın ona sinsice yaklaştığı gerçeği -sadece gerçekten rahat olduğu zamanlarda ortaya çıktığında- benim küçük kız toyluğumu daha da kötüleştirdi.

"Sizi bırakayım. gereken bazı işler var." Konuşurken Leslie'ye odaklandım.

Yaşlı adam başını salladı. "Tabii, tabii. Anlıyorum. İzin verirsiniz, gitmeden önce bir yere uğramam gerekiyor." Tekrar gülümseyerek içimdeki gerginliği biraz olsun azalttı.

O yanlış bir şey yapmamıştı ve ben bir pislik gibi davranıyordum. "Yarın gelecek misin?"

"Eh. Uçağım ertesi gün kalkıyor. Eve dönmek zorundayım."

"Yarın görüşürüz o zaman. Dikkatli sür."

Leslie kabul etti ve köşedeki yarım banyoya doğru ilerledi. Bu benim oradan çıkmam için bir işaretti. Sağlam elimle çantamı kaptığım gibi, "İyi misin?" sesini duymadan önce merdivenin yarısına kadar gelmeyi başardım.

Durmaya zahmet etmedim. Yukarı çıkmaya devam ettim.

"Ben iyiyim." "Vanessa." Sesi alçaktı, dikkatliydi. "Bana bak."

Odanda olmaya yüzde yüz seksen hazırdım, durdum ve arkamı döndüm, merdivenin dibinde duran ve bir avucunu tırabzana olan figüre kaşlarımı kaldırdım.

O karanlık bakışlarını dikmişti. "İyiyim dediğinde, iyi olmadığını biliyorum."

"Hmm," gerçekten şirret bir şey söylemeden çıkarmayı başarabildiğim tek şeydi. Kendime benimle gelmemesinin önemli olmadığını söylemeye çalıştım; bunu hafta sonu boyunca kendime en az bir düzine kez söylemiştim. Kendime ayrıca değer verdiği birini görmek için kalmasını anladığımı da söyledim ama işe yaramadı.

Kahrolası gururum, bu hafta sonu sadece onun değil, herkes tarafından ekilmeyi ve hayal kırıklığına uğratılmayı kaldıramadı.

Aiden çenesini neredeyse meydan okurcasına bana doğru kaldırırken, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Parmaklarımı tırabzanın etrafında sıktım, sıktığımın onun boynu olduğunu hayal ettim. "Evet, sanırım öyle," diye itiraf ettim burnumu çekerek. "İstemiyorum

bu konuda konuşmak. Ben yatmaya gidiyorum."

Aiden'in kısık sesi yükseldiğinde zar zor arkamı dönebildim. "Bu konuda konuşmak istememen umurumda değil. Ben konuşmak istiyorum," dedi o otoriter, talepkâr ve sinirlerimi tırmalayan sesiyle. Hiçbir şekilde yüksek bir ses değildi ama öyle olmasına da gerek yoktu.

Gözlerimi devirerek saçma açıklamasına devam ederken başımı salladım, "Leslie aradı, San Antonio'da olduğunu ve birkaç günlüğüne uğrayıp uğrayamayacağını sordu. Koç ben gitmeden önce biraz daha çekim yapmak istedi ve ben de zamanın nasıl geçtiğini anlamadım." Ve devam etti. "Herkesten çok senin anlayacağını düşündüm. Bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum."

Bir an için bavulumu alıp ona fırlatmayı düşündüm. Çocukça, elbette. Gereksizdi, evet. Ama bu beni daha iyi hissettirebilirdi. Bunun yerine yediye kadar saydım ve merdivenlere bakarken ona şöyle dedim: "Anlıyorum Aiden. Anlıyorum. İşin hayatındaki en önemli şey ve Leslie'nin senin için ne kadar önemli olduğunun tamamen farkındayım. Bunu biliyorum ve her zaman da bildim."

"Yine de kızgınsın."

Yalan söylemenin bile bir anlamı yoktu, değil mi? Bavullarımı önümdeki merdivene bıraktıktan arkamı dönüp onun için çalışırken, şimdi onunla yaşadığımdan daha çok gördüğüm o siyah saçlara ve bronzlaşmış yüze baktım. "Kızgın değilim, Aiden. Ben sadece... bak, berbat bir ruh halindeyim. Belki de şimdi konuşmanın sırası değildir, tamam mı?"

"Hayır." Sırtını dikleştirdi ve elini tırabzandan çekti. "Çalışanlarla birlikte görüntüleri izlemek ve Les'i görmek için kaldım," dedi kaşlarının arası çatılmış bir halde.

"Neden kaldığını anlıyorum. Sana söylemiyorum. Tüm bu işe yaramaz hafta sonu yüzünden hayal kırıklığına uğradım ve bunun acısını senden çıkarmak istemiyorum." Bu bir yalandı. Öyle sayılır. "Lütfen bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?"

Daha ağzından çıkmadan cevabının ne olacağını biliyordum: *Hayır*. Beni hayal kırıklığına uğratmadı. "Kızmanı gerektirecek bir şey yapmadım."

Tanrı olsun. *Tanrı yardımcım olsun*. Sanki bu baş ağrımı uzak tutacakmış gibi parmaklarım kaşlarımın üstüne bastırmak için yukarı kalktı. Tısladım, "Aiden, bırak gitsin."

Adam hiçbir şeyin gitmesine izin vermez miydi? Bu an neden farklı olsun ki? "Hayır. Bunun hakkında konuşmak istiyorum. Seninle annenin evine gelmedim. Bir dahaki sefere giderim."

Bazı insanlarla ilgili sorun, olayların prensibini anlamamalarıydı. İnsanlarla ilgili diğer bir şey de bazı erkeklerin ne zaman boş vermeleri gerektiğini anlamamalarıydı, bu yüzden siz "siktir et" diyene kadar , itmeye ve itmeye devam ettiler. Aiden'in bana yaptığı da tam olarak buydu. Başımdaki ağrı daha da kötüleşti. "Seni annem ve koruyucu ailemle tanış diye davet ettim. Ve aptal ben, son anda beni ektiğinde hayal kırıklığına uğradım."

Geriyeye dönüp baktığımda, bu kulağa olması gerekenden çok daha melodramatik geliyordu. Annemin bana bilerek yalan söylemiş olması yeterince kötüydü.

Susie'nin psikopat moduna girmesi işleri kesinlikle daha da kötüleştirmişti. Diana'nın yalanları içimdeki her acımasız, incinmiş duyguyu daha da büyüttü ama ona bunların hiçbirini söylemedim. İçimdeki her öfke parçası Aiden'in yokluğunun bıraktığı tohumlardan filizlenmişti.

Neden bu kadar üzüldüğümü kesinlikle anlamadığını belirten o soğuk ve net ses tonuyla, ", " dedi.

İç çekerek elimi yüzümden çektim ve silkeledim. "Unut gitsin, Aiden."

"Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum," diye tersledi.

"Çünkü! Arkadaş olmaya başladığımızı sanıyordum ve sen Son dakikaya kadar benimle gelsöyleme zahmetine bile girmedin. Bunun beni ne kadar önemsiz hissettirdiği hakkında bir fikrin var mı?" Ben de karşılık verdim.

Koyu renk gözlerinde garip bir duygu titreşti, yüzünü normal, mülayim ifade kaplamadan önce yüzünün uzun boyu bir saniyeliğine gevşedi. "İyi bir sebepten dolayı kaldım."

"Anlıyorum. Önceliklerinizi biliyorum. Nerede durduğumuzu biliyorum. Bunun ne olduğunu ve ne olmadığını biliyorum. Bundan beklentilerimi ayarlamaya çalışacağım," diye kestirip attım, bu aptalca konuşmayı tamamen bitirmiştım.

Aiden'in koyu pembe ağzı açıktı ama benim yorumum üzerine kapattı. Alnı kırıştı ve bir tür estetik yaptırmış bir kadına ait olan o somurtkan ağzının köşeleri sıkılaştı. Alnı kırışırken uzun kahverengi kirpiklerini kırıştırdı.

Söyleyecek bir şey bulamıyordu.

"Biz arkadaşız" ya da "Özür dilerim" gibi sözler olabilirdi. Bunun yerine, hiçbir şey almadım. Mazeret yok, söz yok, hiçbir şey yok.

O kadar sinirliydim ki -o kadar sinirliydim *ki-* her saniye beni cezbeden göz devirmeyi engelledim ve yüzüme sıkı, tamamen sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Gerçekten yorgunum." Ve kolum acıyordu. "İyi geceler."

Merdivenleri iki adım çıktıktan sonra, "O kadar da önemli değil," dediğini duydum.

Neden? Neden ben? Neden ben uykusunda boğazını kesmeye karar vermeden önce bu konuyu kapatmıyordu? "Bir şey söylediğimi bile unut," diye hem onun hem de benim iyiliğim için omzumun üzerinden fırlattım. Tanrım, şirretlik ediyordum ama içimde çok da umursayacak bir şey bulamıyordum.

Aiden yüksek sesle kıs kıs güldü. "Bunun neden bu kadar büyük bir mesele olduğunu düşündüğünü anlamıyorum. Senden uçak biletinin ya da kiralık arabanın parasını geri ödemeni istemiyorum. Eminim ailenle başka bir gün tanışabilirim. Zamanımız yok değil ya. Beş yılınız var Vanessa. Bu süreyi senin bana kızgın olmanla geçirmek istemiyorum. Kendini neye bulaştırdığını biliyordun."

"İnan bana, ne kadar bu işin içinde olduğumuzu bir an bile unutmadım." Bavulumu öfkeyle bir basamak daha yukarı çektim.

Ben başka bir şey söylemeyince devam etme gereği duydu. "Senin derdin ne?"

Yüzümü tamamen ona döndüm, ellerim içgüdüsel olarak kalçalarımaya gitti. "Sana sorunumun ne olduğunu zaten söyledim. Berbat bir ruh halindeyim ve sen beni yüzüstü bıraktın ve bu beni olması gerekenden çok daha fazla rahatsız ediyor, bunu biliyorum. Ama daha iyi bilmem gerektiğini de biliyorum."

Alay etti. O kadar sert alay etti ki burun delikleri alevlendi ve başını salladı, gözleri benden başka her yere bakıyordu. "Bu da ne demek şimdi?"

Kanımın yüzümden akıp gittiğini hissettim ama şimdi odama geri dönersem lanetlenirdim. Bazen yüz hatları kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatırdı ve ona verdiğim ukala gülümsemenin tam olarak söylemek istediğim şeyi anlattığını umuyordum. *Siktir git.*

Aiden'ın ağzından acı bir kahkaha sanılabilecek keskin bir ses çıktı. "Buna katlanmak zorunda kalasın diye kredilerini ödeyip sana bir ev almıyorum Van. Başımın etini yiyecek birini isteseydim, gerçek bir eş alırdım."

Oh... lanet olsun... hayır.

Vücudumun üst kısmındaki her damla kan başladı. Çirkin, incitici kelimeler boğazımı sıktı ve konuşamadım. Düşünemiyordum. Hatta

Nefes al.

Bu katlanmak zorunda değildim.

Basamakta dururken ellerim titreyerek başımı salladım. "Biliyor musun? Haklısın. Tamamen haklısın. Ağzımı için özür dilerim. Bir bok verdiğim ve benimle gelmeni dört gözle beklemeye başladığım için özür dilerim." Ben de yokuş aşağı giden olaylar zincirini başlattığı için onu suçladığım için üzgündüm.

Gerçekten küçük bir pislik gibi davranıyordum, ama o anda durumu bırakacak kadar sikimi .

Ellerimi birbirine kenetleyerek, kötü elimde bavulumla merdivenleri koşar adım çıktım ve odaya girdiğimde kapıyı arkamdan kapattım. Orada ne kadar durduğumdan emin değildim, bir anda beş yıllık bir hapishane gibi hissettiğim yerde etrafıma bakıyordum. Zaten "evli" olmasaydık, eşyalarımı toplar ve giderdim.

Ama kağıtları imzalamış ve ona bir söz vermiştim. *Beş yıllığına. Sen burada ikamet edene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim, söz veriyorum.*

Aiden ve benim aramdaki fark buydu. Ben gerçekten sözümü tuttum.

Çantamı yere bırakarak ellerimle yanaklarımı ovuşturdum ve sakinleşmeye çalıştım. Gözlerim tuhaf bir şekilde kurudu. Krater Gölü büyüklüğündeki bu delik, eskiden ruhumun önemli parçalarının olduğu yeri mesken tutmuştu. Ağlamayacaktım. Ağlamayacaktım amına koyayım.

Bavulumun fermuarını açmak için eğildim ve tüm giysileri daha sonra Kıç Duvarı ortalıkta yokken yıkamak üzere çıkardım. Diana'nın evine döndüğümde oluşan düğüm tekrar eski boyutuna ulaşmış gibiydi. Ağlamayacaktım. Ağlama dürtüsü her zamankinden daha baskın olsa bile ağlamayacaktım.

Bavulumu yatağın altına gereğinden biraz daha güçlü bir şekilde kaydırıyordum ki kapım çalındı, Aiden olamayacak kadar alçaktan iki kez vurulmuştu.

Öfkemi ve gözbebeklerimde gezinen gözyaşlarını kontrol ederek "Evet?" diye seslendim.

"Van." Zac'ti.

"Evet?"

"İçeri girebilir miyim?"

Gözlüklerimi çıkarıp avucumun etli kısmıyla kaş kemiğimi bir süre ovuşturdum ve titreyen bir nefes verdim. "Tabii ki. İçeri gelin."

Zac kapıyı açtı ve odama girdi, kapıyı kapatırken yüzünde tuhaf, temkinli bir gülümseme vardı. "Merhaba sevgilim," dedi neredeyse narın bir sesle.

Ona eşit derecede temkinli bir gülümseme verdim, alt kattaki adama, El Paso'daki aileme ve Forth Worth'taki en iyi arkadaşım olarak bilinen aptala olan kızgınlığımı bastırmaya çalışıyordum. Bileğime kadar indiğinden emin olmak için kapüşonumun koluyla tekrar oynadım. "Hey."

"Saçını beğendim."

"Teşekkürler." Muhtemelen başka bir durumda deniz mavisi rengi çok daha fazla ama o kadar kızgın ve cesaretsizdim ki saçlarımın Candyland'den fırlamış gibi olmasını umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

"İyi misin?" diye sordu, diz çöktüğüm yerden sadece birkaç adım ötede yatağımın kenarına oturmak için hareket etti.

İsteksizce valizimi karyolanın altına doğru ittim ve ayağa kalktım. "Evet."

"Emin misin?"

Kahretsin. "Tüm bunları duydun, ha?"

"Duydum," diye onayladı o harika mavi gözlerini kırpıştırarak.

Tabii ki vardı. Sonlara doğru oldukça bağıırıyordum. "Bazen o kadar kolay sinirlerimi bozuyor ki, anlamıyorum." İç çekerek hemen yanına oturdum.

"Biliyorum."

"Kendinden başka kimseyi umursamıyor."

"Biliyorum."

"Sonra da biri onu hayal kırıklığına uğrattığında çılgına dönüyor," diye homurdandım.

"Biliyorum," diye tekrar onayladı Zac.

"Benimle gelmesi için ona yalvarmadım. Sadece . Çok meşgul olduğunu söyleseydi de sorun olmazdı."

"Biliyorum."

"Neden bu kadar baş belası?"

Görüş alanımın dışında Zac ellerini uzattı. "Dünya asla bilmeyecek, sevgilim."

Homurdandım ve sonunda bakışlarımı ona çevirdim. "Hayır, muhtemelen değil." Dirseğini dürttüm. "Beni yüzüstü bırakmazdın, değil mi?"

"Asla olmaz." Kalçasıyla beni dürttü ve dikkatimi üzerindeki ren geyiği desenli pijamaya çekti. "Eve dönüş yolculuğun kötü müydü?"

Birbirimizi tanıdığımız süre boyunca ona aile durumumdan pek bahsetmemiştim. Annemle yakın olmadığımından, kız kardeşlerimin ne kadar baş belası olduğundan ve muhtemelen bir iki kez koruyucu ailemden bahsetmekten başka, Zac'e hiçbir zaman çok fazla ayrıntıya . Ama o yeterince biliyordu.

Bakışlarımı yukarı çektiğimde, bir süredir izin verdiği kirli sakallarına takıldı; o bebek yüzünü genellikle her gün tıraş ederdi. Gözlerinin altında açık mavi halkalar vardı ve yanakları iki hafta öncesine göre daha çukur görünüyordu, bu da kendimi bencil bir pislik gibi hissetmeme neden oldu. Bazı insanların endişelenmesi gereken gerçek şeyler vardı ve ben burada beni umursamayan insanlar yüzünden kendimi kaybediyordum.

"Evet." Bu yetersiz bir ifadeydi. Susie ve kocasıyla tartışmayı içime atarak başımı salladım. ". Hem de çok."

Zac bana acıyarak gülümsedi, ben de onu . "Neden eve dönmediğimi sanıyorsun?"

Ahh, lanet olsun. "Seni anlıyorum." Başımı eğerek ona baktım ve onu içime çektim. "Senin için endişeleniyordum, biliyorsun."

Boğazından küçümseyici bir ses çıkardı. "İyi olacağım."

Dünya başıma yıkılıyormuş gibi hissettiğimde kaç kez aynı sözleri kendime söylememiştim? Uzanıp elimi kalçasına koydum. "Elbette olacaksın ama bu endişelenmeyeceğim ya da ne yapacağını merak etmeyeceğim anlamına gelmiyor."

Kum rengi kafası geriye düştü ve iç çekişi odamı doldurur gibi oldu. "Bilmiyorum, Vanny," diye itiraf etti yorgun bir sesle. "Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Belki Aiden, kız kardeşim ve Diana'nın durumlarını düzeltemezdim ama sonunda bu konuda konuşmak istediğine göre Zac'e mümkün olduğunca yardım etmeye çalışabilirdim. "Hâlâ oynamak istiyor musun?"

O da sevindi. "Tabii ki."

Bu yeterince kolaydı. "O zaman ne yapacağını biliyorsun. Antrenmanlara yeniden başlayacak ve menajerinizden size katılacak başka bir takım bulmasını isteyeceksiniz. Belki bu sezon değil ama en azından gelecek sezon. Eğer'i, ve'si ya da ama'sı yok. Kendine başka bir seçenek bırakma," dedim ona. "Buna ne dersin?"

Zac'in çorapla kaplı ayak parmakları yere vuruyor ve sürekli nefes alışının sesi bana orada olduğunu söylüyordu. Eli benimkinin üzerine geldi ve parmaklarımı yukarı doğru uzatarak onunkilerle birleştirdim.

"Belki işler gitmeyecek, ama belki de gidecek. Denemezsen asla bilemezsin ve eğer denemezsen, muhtemelen vazgeçmeseydin ne olacağını merak eden yaşlı bir bunak olursun," diye uyardım ve elini bırakıp ona tek kolla sarılmak için uzandım.

Bu onu kıs kıs güldürdü.

"Paran iyi mi?" Bazı standartlara göre zengin ama yine de birikimim vardı ve tek başıma kenara ne kadar ayırdığımla gurur duyuyordum.

"Ben iyiyim," diye bana güvence verdi.

Öyle olduğunu düşünmüştüm. Savurgan biri değildi. "Eğer kalmaya karar verirsen, uslu bir çocuk olursan Şubat ayındaki maratonda benimle koşmana bile izin veririm," diye ekledim ve onu bir kez daha kucaklamak için yanına çektim.

Sırtı sertleşti. "Maraton mu koşacaksın?" "Neden koştuğumu sanıyorsun?"

"Sıkıldığın için mi?"

İlk maratonunu koşan insanlara önerilen antrenman süreci hakkında daha fazla araştırma yapmıştım ve kimsenin bunu sıkıldığı için yaptığını düşünmüyordum. "Hayır. Sadece yapmak istiyorum. Daha önce antrenman yapacak vaktim olmadı ve bunun bir meydan okuma olması fikri hoşuma gidiyor." Ayrıca kendime bir şey kanıtlamak istiyordum. Zavallı dizim için bir şey yapmak. Ona ne isterse yapabileceğini hatırlatmak istedim. Kimsenin kaltağı olmadığını.

Hiçbir şeyin imkânsız olmadığını bilmek ve kız kardeşime bana yaptıkları için kocaman bir siktir çekmek istiyordum.

Yanına yaslandım ve titrek bir nefes verdim, aniden tüm hafta sonu boyunca bunalmış hissettim. "Var mısın, yok musun?"

Uzun Teksaslı derin bir iç çekti.

"Ne? Eziklik edip geri mi çek?"

Yüzü bana doğru hafifçe eğildi. köşesi yukarı kalktı. "Bundan ne çıkarım olacak?"

"Benim yaptığımle aynı şey - daha önce yapamadığınız bir şeyi yaptığınız için duyduğunuz kişisel tatmin."

Zac'in yüzünde beliren gülümseme, en azından o anda Aiden'in davranışına duyduğum kızgınlığı yok etti. O mavi gözler parıltıyor ve harika bir şey yayıyordu. "Sen tam bir güneş ışığıydın, değil mi tatlım? *Daha önce yapamadığın bir şeyi yap.* Siktir et o zaman. Beni de bu dehşet denemesine dahil et."

Evet, teklifimi gerçekten kabul etmesine şaşırarak çılgılık atabilirdim. "*Gerçekten mi?*"

"Evet, gerçekten." İşte böyle, gülümsemesi biraz azaldı. "Bir maraton kaç kilometredir?"

Anlaşmamızı daha başlamadan bitirmek istemediğim için irkildim. "Bilmek istemezsin, Zac." Kolumu kaydırarak sırtının ortasına sert bir şaplak attım. "Bilmek istemezsin."

"Becer beni, ha?"

"Temel olarak."

O sırtıttı, ben de ona sırtıtarak karşılık verdim.

"İyi olacak mısın?"

Başımı salladım. "Ben her zaman iyi olacağım."

Bir ya da iki saat sonra, kapım üç kez hafifçe vurulduğunda yatakta uzanmış, en sevdiğim filmlerden birini açmış, sesi son derece kısık bir şekilde dinliyordum.

Üç. Aiden'di.

Bir süre sonra kapıya alçak, alçak, alçak üç kez daha vuruldu.

Çenemi kapalı tuttum ve *Independence Day*'i izlemeye devam ettim.

Gerçek karısını alıp kışına sokabilir.

ON ALTINCI BÖLÜM

Zac ayaklarını arkasından mutfığa doğru sürüklerken kuru bir sesle, "Erken kalkmışsın," dedim.

İri Teksaslı uykulu iki kaşını bana doğru kaldırdı. Daha iyi bilmesem, yüzündeki ifadeden sarhoş olduğunu düşünebilirdim ama gerçekten yorgundu. "Mm-hmm."

Tamam. Birisi konuşma havasında değildi ve bu benim için sorun değildi. Harika bir haliyle uyandığım söylenemezdi. Uyandıktan sonra yaptığım ilk şeyin Diana'nın kardeşini arayıp ona bir gün önce gördüklerimi anlatmak olması da işe yaramamıştı, çünkü o bana oğullarından birinin birkaç gün önce onlardan bahsettiğini söylemişti.

"Onunla konuşmaya çalıştım ama kalçasını çarptığını söyledi," diye açıkladı.

Demek ki hikâyesini doğru ; ben yine de inanmadım. "Ona inanmıyorum."

Kardeşi ağızmda kötü bir tat bırakan tereddütlü bir ses çıkardı. "Bilmiyorum Van. O dangalağı ben de senin kadar sevmiyorum ama D'nin bu konuda yalan söyleyeceğini sanmıyorum."

Birbirlerine karşı genellikle dürüst ve açık olan bir ailede büyümenin sorunu buydu; birinin utanç verici bir şeyi saklamak için ne kadar ileri gidebileceğini bilemiyordunuz. Ve o anda biliyordum ki, Diana kardeşine Jeremy'nin fiziksel olarak yakınlaştığını açıkça ya da gözü morarmadıkça, kardeşi en kötüsünü düşünmeyecekti.

Bu konuşma anlamsızdı ve günlerdir damarlarımda kaynayan öfkeyi daha da artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Kendime itiraf etmekte bir sakınca görmüyordum.

Dün gece yatakta dönüp durmadığım zamanlarda, tamamen uyanıktım ve yapmamam gereken her şeyi düşünüyordum. Beni rahatsız etmesine izin vermemem gerektiğini bildiğim her şeyi... Ama hepsi beni bu kadar etkilemişken onları görmezden gelmek imkânsızdı. Birbiri ardına, kıştır kıştır, kararlılığını kemiriyordu.

Aiden. Annem. Susie. Diana.

Teknik olarak kocam. Annem. Kız kardeşim - yine de bu bağlantıyı doğrulamak için DNA raporlarını istedim. Hayatım boyunca en iyi arkadaşım.

Bu dünyada güvenebileceğim biri var mıydı? Güvenebileceğim? Bazen sadece kendimmişim gibi hissediyordum. Şimdiye kadar daha iyi bildiğimi düşünürdün.

Koridorun sonundaki spor salonunda birbirine çarpan ağırlıkların sesi kaşlarımı çatmama neden oldu. Ben merdivenlerden inene kadar birileri çoktan antrenman yapmakla meşguldü. Çoğu sporcu tatil yapmak ya da aileleriyle vakit geçirmek için ara hafta tatiline çıkarken, koca adam çıkmamıştı. Yapmamıştı.

Daha iyi bilmeliydim.

Onlarla ilgili düşüncelerimi kafamdan uzaklaştırmak için kendimle konuşmayı bitirdiğimde, Zac mikrodalgada yulaf ezmesi pişirmiş ve bir fincan dolusu malzeme dökerek kahvaltı köşesinde benimkinin karşısındaki koltuğa oturmuştu. Aiden'in üzerinde çalıştığı yapbozun bir parçası masanın ortasını süslüyordu.

Zac ve ben aynı anda birbirimize baktık ve birbirimize gülümsedik, onunki yorgun, benimki ise sinirli-ama-olmamaya-çalışan bir gülümsemedir.

Tabletim mısır gevreğimin yanında duruyordu; serbest çalışan sanatçıların tişört tasarımlarını satan bir web sitesinin sayfalarını dalgın dalgın çeviriyordum. Geçmişte bazı çalışmalarımı orada satmışım ve beklenmedik bir son dakika talebi almadığım sürece bugün üzerinde çalışmak için bana fikir veren herhangi bir tasarım olup olmadığına bakıyordum.

Kapı zili bir kez çaldı - can sıkıcı olacak kadar uzun değil ama görmezden gelinecek kadar da kısa değil - ayağa kalkmamı sağladı. "Ben hallederim."

Gözetleme deliğinin diğer tarafındaki yüz beni biraz gülümsetti. Leslie, onu yılda sadece birkaç kez gördüğümde benim sürtük suratımı hak etmiyordu. "Günaydın," diye selamladım kapıyı açarken.

"Sana da harika bir sabah, Vanessa." Leslie de gülümsedi. "Önden buyurun."

Bir centilmen. Geri çekilip içeri girmesine izin verirken ve kapıyı kapatışını izlerken bu beni gerçekten gülümsetti.

"Nasılsın?"

Yanıt olarak göğsümde donuk bir zonklama oldu. "Ben iyiyim," diye elimden dürüstçe cevap verdim. "Peki ya sen?"

Yüzündeki ifade beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Sanki ona gerçeği söylediğime şaşırmış gibiydi ya da belki de iyi olmadığımı hiç şaşırmamıştı ve sadece ona karşı dürüst olduğumu kabul ediyordu. "Yaşıyorum. Daha fazlasını isteyemem."

Bu beni neredeyse öfkeyle koklamaya itti. İstersem arada bir hüzünlü olabilirdim. Bu kendi kafamda bile acınası görünüyordu. Yavaş ve kontrollü bir nefes vererek yaşlı adama başımı salladım. "İyi bir noktaya değindin." Başımla spor salonunu işaret ettim. "Aiden çalışıyor. İçecek bir şey ister misin?"

"Kahveniz var mı?"

Evdeki tek kahve tiryakisi bendim. "Şimdi biraz yapacağım."

Ellerini arkasında birleştirerek teşekkür etmek için çenesini eğdi. "Minnettarım. Ben gidip Aiden'ı kontrol edeceğim."

Leslie mutfağa baktı ve elini kaldırarak Zac'e dişsiz bir gülümseme verdi. "Günaydın, Zac."

Leslie spor salonuna giderken ben de mutfağa yöneldim ve önceden çekilmiş kahve çekirdeklerini kahve makinesine doldurup demlemek için düğmeye bastım. Koltuğuma döndüğümde Zac kâsesinin kenarlarını sıyrıyordu ve yarım saat öncesine göre çok daha uyanık görünüyordu. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Pek sayılmaz." O kadar belli ediyor muydum? Bir omzumu kaldırdım. "Bugün ne yapıyorsun?"

"İşe yarayacak."

Yumruğumu çarpması için ona uzattım ve yumruğu benimkiyle birleştiğinde sadece başını hafifçe salladı.

"Bugün koşuya çıkmak ister misin?"

Hakkını vermek gerekirse, yüz yüzünü buruşturacak şekilde kontrol etmeye çalıştı. "*Elbette*."

"Bu kadar heyecanlı görünme." Güldüm.

Zac hemen sırttı. "Seni kandırıyorum, Vanny. Saat kaçta gitmek istiyorsun?"

"Dört iyi mi?"

Başını salladı. "O zamana kadar dönerim."

Elimi tekrar kaldırdım ve o da yumruk attı.

"Giyinip buradan gideceğim," dedi Zac, sandalyesini geriye iterek.

Daha sonra görüşmek üzere sözleştik ve tabağını durulayıp bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu. Tabletimde hala açık olan web sitesindeki güncel yazıların geri kalanına bakmayı bitirmek niyetiyle, Leslie ortaya çıkmadan önce bir sayfa daha geçtim.

"Bunu yaptığınız için teşekkür ederim," dedi kahve makinesinin başına geçtiğinde, yönlendirmeye ihtiyaç duymadan doğru dolaptan bir fincan çıkardı.

"Oh, rica ederim." Aiden ortaya çıkmadan önce fazla zamanım düşünerek tabletimi uyku moduna geçirdim. Şu anda onun saçmalıklarıyla uğraşacak havada değildim. Adını düşünmek bile kanımı kaynatıyordu.

Gerçek bir eş.

Lanet olası pislik.

Leslie tezgâhın başında kahve doldururken, "Beklenmedik bir anda uğradığım için özür dilerim," diye araya girdi.

Kafamın içinde Aiden'a küfrederken bir anda kendime geldim. "Bunun için endişelenme. Sorun değil."

"değil. Aiden bana eve gideceğini söyledikten sonra kendimi çok kötü hissettim." Ev. El Paso için ne kelime ama.

"Yalnız zamanınızı almak istememiştim. Yeni evli olmanın bir şey olduğunu hatırlıyorum," dedi Aiden'ın geleceğini harekete geçiren adam.

Yeni evliler. Kusmak istedim. "Gerçekten sorun değil. Onun için ne kadar önemli biliyorum." Ya da en azından, yaşlı adamın onun için ne kadar önemli olduğu konusunda iyi bir fikrim vardı.

Aiden'ın yarı düzenli olarak görüştüğü iki arkadaşı vardı. Onları yılda belki bir kez yüz yüze görüyordu. Onların dışında sadece Leslie vardı. Lisede koçu olan Leslie. Aiden'ın defalarca onu yetiştirdiğini ve başarılı olmaya ittiğini söylediği Leslie. Liseden mezun olmasından bu yana geçen on iki yılda, birbirlerini hâlâ yeterince sık görüyorlardı. Leslie sezon bittiğinde Aiden'ı Colorado'da eğitmeye devam etti. Bir de eski koçun ziyarete geldiği zamanlar vardı.

Eğer bu sevgi ve saygının kendi biçimi değilse - en azından Aiden'ın durumunda

- Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yine de yorumum onu kıkırdattı. "Çünkü benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor."

Ne kadar acı hissetsem de, Leslie elinde fincanıyla adanın etrafında dolaşırken biraz yumuşamaktan kendimi alamadım. Gözleri masaya kaydı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Hâlâ bunları mı yapıyor?" Bulmacayı işaret etti.

"Her zaman. Özellikle de stresli olduğunda."

Leslie'nin gülümsemesi daha da genişledi ve hüzünlü bir hal aldı. "Büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte yaparlardı. Onların evinde hiç bulmaca olmadığını hatırlamıyorum." Hafifçe kıs kıs güldü. "Biliyor musun, büyükannesi öldükten sonra neredeyse bir yıl benimle konuşmadı."

Ne? Büyükannesi mi?

"Onu kaç kez aramaya çalıştığımı, sesli mesaj bıraktığımı anlatamam. Hatta onu görmek için Wisconsin'deki birkaç maçına bile gittim ama o benden kaçmak için elinden geleni yaptı. Neredeyse kalbim kırılıyordu." Zac'in az önce terk ettiği koltuğa oturdu. Fincanının üstünden bana bakarken beyaz kaşları kalktı. "Bu seninle benim aramda, ha? O zaman dilimi konusunda hâlâ hassas."

Aiden mi? Hassas mı?

"Büyükbabası öldüğünde yıkılmıştı ama büyükannesi Constance vefat ettiğinde... Hiç bu kadar perişan birini görmemiştim. O kadını hayal edemeyeceğiniz kadar çok seviyordu. Üzerine titrerdi. Okula gittikten sonra her gün onu aradığını söylemişti bana," diye etti, sanki bu duyduğum en büyük sır değilmiş gibi.

Söyledikleri konusunda rahat davranmamın hiçbir yolu yoktu. Ayrıca, yüz ifadelerime gerçekten baktığı anda, büyükannesi ve büyükbabasıyla hiçbir şey hakkında hiçbir fikrim olmadığını çok iyi anlayacağını hissediyordum.

Ve son birkaç gündür bana yalan söylenmesinden bıktığım için, bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamış olan bu adama karşı dürüst olmayı tercih ettim. "Söylemedim, daha önce bana büyükanne ve büyükbabasından hiç bahsetmemişti. Bazı şeyler hakkında konuşmayı sevmez," diye itiraf ettim gözlüğümün ayağıyla oynayarak.

Leslie elindeki fincanı masaya bıraktı ve başını hafifçe salladı. "Bu beni şaşırtmamalı." Elbette olmamalıydı. "Aramızda kalsın" -alınını öne eğdi- "o şimdiye kadar gördüğüm en olağanüstü adam

tanıştık, Vanessa. Bunu ona yüzlerce kez söyledim ama dinlemiyor. İnanmıyor ve umursadığından da emin değilim. Onunla ilk , ağzından tek bir cümle bile alamadım. Tek bir cümle, hayal edebiliyor musunuz?"

Başımı salladım, çünkü evet, evet bunu hayal edebiliyordum.

"Ondan futbol takımına girmesini istediğim günden başka bir gün isteseydim, asla kabul etmezdi. Büyükbabası o zamanlar hayattaydı, biliyorsunuz. Zaten onlarla birlikte yaşıyordu. Aiden'ın başı bir gün önce takım arkadaşlarıyla kavga ettiği için lakros koçuyla yine derde girmişti ve büyükbabası ona *bir şey* söylemişti - bana ne olduğunu hiç söylemedi - bu sayede seçmelere katılmayı kabul etmişti. Benimle gerçekten konuşmasını sağlamak dört ayımı aldı ve ben ısrarcıydım. O zaman bile konuşmasının tek nedeni büyükbabasının kalp krizi geçirmiş olmasıydı ve ben de konuşacak birine ihtiyacı olduğunu hissetmiştim." Leslie kafasının içinde dönüp duran anıya bakarak bir iç geçirdi. "Hayatını her şeyi içine atarak yaşayamazsın. Bir ya da iki kişi bile olsa insanların sana inanmasına ihtiyacın var ve o çocuk ne kadar zeki olursa olsun bunu anlamıyor."

Bir ara dirseklerimi masaya dayayıp çenemi ellerimin arasına almış, anlattığı her ayrıntıya kendimi kaptırmıştım. "Büyükannesi ve büyükbabasını iyi tanır mıydınız?"

"Büyükbabası benim en iyi arkadaşımdı. Aiden'ı bebekliğinden beri tanırım." Leslie'nin ağzı seğirdi. "Hayatımda gördüğüm en şişman bebektir. Gözlerine baktığımda zeki olduğunu anladığımı hatırlıyorum. Her zaman çok ciddi, çok sessizdi. Ama ailesi varken onu kim suçlayabilir ki?"

Sormak istediğim ama nasıl soracağımı bilemediğim milyonlarca soru daha vardı.

"O iyi bir adam Vanessa. Harika biri. Zamanla sana açılacaktır. Bundan eminim," diye ekledi Leslie. "Eskiden asla evlenmeyeceğini söylerdi, ama onu aksi yönde ikna etmek için doğru kızı bulmasının yeterli olacağını biliyordum. Dağlar bile zamanla değişir."

Ve bu beni bir ahmak gibi hissettirdi. Kocaman, sahte bir ahmak gibi. Kafamı karıştırdı.

Ben onun gerçek karısı değildim. Beni sevmiyordu. Bunların hepsi bir maskaralıktı.

Önceki geceden kalan düğüm boğazımda tekrar şişti ve düşüncelerimi toparlamaya çalışırken bir an konuşamadım. Sonunda titrek bir gülümsemeyle, "İyi bir adam olduğunu biliyorum," diyebildim.

kendimi çok şeffaf hissediyordum. "Ve umarım uzun bir zaman var," diye ekledim daha da zayıf bir sesle.

Leslie'nin yüzünün aydınlanması midemi . Ben bir şanstım. Dolandırıcı bir kadın. Hayali.

Kendimi ne yaptıysam oydum.

"Neredeyse bitti mi?" Ellerimi masanın altına sokup sıkarken kendimi sormaya zorladım.

"Neredeyse. O-oh, burada. Bizi mi ?" Leslie şaka yaptı.

Sandalyemi geriye ittim, duygularımı, yüzümü ve bedenimi terbiye etmeye ve odamda kaybolana kadar bu birkaç dakikayı atlatmaya çalıştım. Ben daha adaya varamadan koca adam mutfağa girmiş, lavaboya doğru ilerliyordu.

"Hayır." O kahverengi ve karamel gözleri benim üzerimdeydi.

Kasemi çalkalayıp lavaboya koyarken, Leslie ve Aiden'in onun antrenmanını tartışmalarını belli belirsiz dinledim. Gömleğinin terli göğsüne yapışmasını görmezden geldim, sürekli bana bakmasını görmezden geldim. Leslie'nin söyledikleri ne olursa olsun, büyükanne ve büyükbabasını çok sevmiş olsa bile onunla uğraşacak havada değildim.

Her nasılsa, Aiden'in yanından geçerken yüzüme sırtıtmaya benzer bir şey yapıştırmayı başardım, Leslie'nin izlediğinden emin olduğum için bilerek omzumun koluna değmesine izin verdim. "Yapacak çok işim var. Bana ihtiyacın olursa üst katta olacağım," dedim evli olduğum adamdan çok yaşlı adama.

Sadece Leslie cevap verdi.

Ki bu iyiydi. Merdivenleri çıkarken kendimi tamamen iyi olduğuna ikna ettim. Aiden bana istediği kadar kızabilirdi. Ben ona kızgındım.

Telefonum çalmaya başladığında henüz tepeye çıkmıştım. Kapıyı arkamdan kapattım -çünkü o anda beni arayan herhangi biri konuşmak isteyeceğim insanlar listemde olmayacaktı- komodinin üzerine bıraktığım cep telefonumu aldım. **Annem** pürüzsüz ekranda parladı.

Hakkımı vermek gerekirse, telefonu kapatmadım, küfretmedim ya da aramayı cevaplamamayı düşünmedim bile. O lanet telefonu açacaktım çünkü önemsiz biri değildim. Çünkü kendimi kötü hissedecek hiçbir şeyim yoktu.

Sadece onunla konuşmak istemedim. Şimdi ya da yakın zamanda. Hepsi bu.

"Merhaba."

"Selam, bebeğim."

Tamam. Gözlerimi devirmemi sağladı. "Merhaba."

"Senin için çok endişelendim," diye söze başladı.

Aramak için neredeyse iki gün beklemesinin nedeni bu ? Çok endişelendiği için mi? Kahretsin, tam bir sürtük gibi davranıyordum. "Ben iyiyim," dedim donuk bir ses tonuyla.

"şekilde gitmene gerek yoktu."

Bir insan ancak bu kadarını kaldırabilirdi ve ben kırım noktamdaydım. Kırım noktamdaydım ve hepsi benim hatamdı. İçgüdülerimi görmezden gelip El Paso'ya gitmemiş olsaydım, bu önlenebilirdi.

Aptal olan bendim. O zaman herkese beni yeteneği vermiştim. "Sen-"

"İkinizi de seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum." Bir zamanlar, ben çok daha genç ve çok daha olgunlaşmamışken, bizi eşit derecede sevmesi beni öldürmüştü. Susie gibi sınırdan bir psikopat değildim. Her sorun çıktığında nasıl benim tarafımı tutmadığını anlayamamıştım. Ama artık büyüdüğüm için ondan bunu istememin mümkün olmadığını fark ettim. Bu sadece o şeylerden biriydi. Kalkın bir günde, kırık şeylerin diğer kırık şeyleri sevmekten başka bir şey yapamayacağını düşündüm.

Kusursuz ve her yerimde saç kırıkları olabilir ama onlar gibi olmayacağıma dair kendime uzun zaman önce yemin etmiştim.

Bu korkunç, boktan bir düşünceydi. Çoğunlukla annemi ve Susie'yi kim ve ne olmak istemediğimin başlıca örnekleri olarak gördüğüm için.

Ama ancak bu kadarını kaldırabilirdim. "Senden onunla bir ilişki yaşamamı istemiyorum, ama onunla bir ilişki istemiyorum. Aramızda şey değişmeyecek. Erika ve Rose ile *bazen* iyi anlaşabilirim ama hepsi bu."

"Vanessa-"

"Anne. Ne dediğini duydun mu? Keşke arabamla bana daha sert vursaydım dedi. tükürmeye çalıştı. Sonra Ricky kolumu tuttu. Çürüklerim var. *Yaptığı şey yüzünden dizim her gün ağrıyor.*" Kahretsin, sesim çatladı, aynı anda kalbim de aynı şeyi yapıyor gibiydi. Neden

anlayamadı mı? Neden anlayamıyordu? "Seninle tartışmaya çalışmıyorum ama o olaydan sonra burada kalmamın imkânı yoktu."

"Çekip gidebilirdin," dedi geçmişte yüzlerce kez çekip gitmiş olan kadın. Etrafında bir tür şişe olmadığında sorunlarıyla başa çıkamayan kişiydi bu.

Lanet olsun. O an ona o kadar kızgındım ki, acımasız olmayacak, duygularını incitmeyecek tek bir kelime bile bulamadım. Kendime çok odaklandığım için dinlemediğim bazı şeyler söyledi. Hayal kırıklığı içinde kollarımı ön kollarıma doğru ittim. Boştaki yumruğumu sıkarak ona kadar saymaya bile zahmet etmedim. Bir şeyleri kırmak istiyordum ama yapamazdım. Yapamazdım. Ben bundan daha iyiydim. "Ne var biliyor musun?"

Haklısın. Gerçekten gitmem gerek. gereken bir sürü iş var. Seni sonra ararım."

Annemin sorunu buydu. Nasıl dövüşüleceğini bilmiyordu. Belki de babamdan aldığım bir özellikti bu, her kimse . "Tamam. Seni seviyorum."

Sevginin ne olduğunu küçük kardeşimden, Diana ve ailesinden ve hatta koruyucu ailemden öğrenmiştim. Kendisi için en iyi olanı yapan çarpık, korkunç bir şey değildi. Duygusaldı, önemsiyordu ve daha büyük iyilik için en iyi olanı yapıyordu. Annemin neyi sevgi olarak gördüğünü tekrar analiz etmekle uğraşmayacaktım; bunu geçmişte yeterince yapmışım. durumda, sadece duymaya ihtiyacı olan biri için kullanacağım bir kelimeydi. "Uh-huh. Ben de seni seviyorum."

Gözyaşlarım çeneme çarpıp gömleğime düşene ağladığımı fark etmemiştim. Ateş burnumu yaktı. Beş-altı-yedi-sekiz-dokuz-on-on bir-on iki-on üç ve on dört yaşındaki Vanessa, o yıllarda çok güçlü olan aynı duyguyla bana geri döndü: acı. On beş ve daha büyük olan Vanessa uzun zamandır farklı bir duygu hissediyordu: öfke. Annemin bencilliğine duyulan öfke. Biz ondan alındıktan yıllar sonrasına kadar davranışlarını düzeltmediği için ona öfke duyuyordu. Bu kadar uzun süre, defalarca hayal kırıklığına uğratıldığımız için öfke.

Ona yüzlerce kez ihtiyacım olmuştu ve bunların doksan dokuzunda yanımda olmamıştı ya da olsaydı bile işime yaramayacak kadar sarhoştu. Diana'nın annesi benim için ondan daha fazla anne figürü olmuştu. Üvey annem beni doğuran kadından daha anaçtı. Oscar'ı ve kendimi ben büyütmüştüm.

Ama yaşadığım onca şey olmasaydı, şu an olduğum yerde olmazdım. Olduğum kişi olmazdım. Annem ve kız kardeşlerim sayesinde değil, onlara rağmen ben olmuştum. Ve çoğu gün kendimi gerçekten seviyordum. Kendimle gurur duyabilirdim. Bunun bir değeri olmalıydı.

Ağlamaklı yüzümü silmeyi ve telefonumu yere koymayı henüz başarmıştım ki, tanıdık bir bang-bang-bang sesi kapımı tıkırdattı. Eğer hırlama yeteneğim olsaydı, eminim ki yaptığım yüz ifadesinin adı tam olarak bu olurdu.

"Evet?" Alaycı bir tonla seslendim ve kendimi küçük bir çocuk gibi yatağıma geri atma dürtüsüne direndim. Gerçi o zamanlar bile böyle bir şey yapmamıştım.

"Evet? "in içeri girmek için tam olarak bir davet olmadığını düşünürsek, kapı açıldığında ve yakın gelecekte görmek istemediğim adam kafasını içeri soktuğunda sadece biraz şaşırdım.

"Evet?" Ona kötü bir şey söylememek için yanağımın içini ısırarak tekrarladım. Duygularımın yüzümden okunduğuna , gözlerimde az önce dökülen yaşların izi olmalıydı ama bunu saklamayacaktım.

Aiden kapıyı tamamen açtı ve içeri süzüldü, gözleri yatağımın kenarında oturan bana gelmeden önce odada kısa bir süre gezindi. Saklamaya çalışmadığım şeye şahit olunca kaşları birbirine çatıldı. Ağzı çatıldı. Ellerinden biri başının arkasına uzandı ve bu hareketle üç katına çıkmış gibi görünen pazılarını görmezden gelmeye çalıştım. Bakışları bir kez daha yüzümde gezinirken adem elması sallanıyordu. "Konuşmamız gerek."

Bir zamanlar tek istediğim onun benimle konuşmasıydı. Şimdi durum öyle değildi. "O buradayken Leslie'yle vakit geçirmelisin."

O büyük pazılar . "Buraya gelip seninle konuşmam gerektiğine karar verdi."

gerginliği görmezden gelerek gözlerimi kıstım. "Ona kavga ettiğimizi mi söyledin?"

"Hayır. Ben bir şey söylemeden bir ters gittiğini anlayabilirdi." O kocaman elleri yanlarına düştü. "Dün gece seninle konuşmak istedim."

Ama kapıyı çalmasına aldırış etmedim. Belli belirsiz bir çıkardım. O sırada uyanık olduğumu bildiğinden eminken yalan söylemenin ne anlamı vardı?

Aiden bir an için ellerini yumruk yaptı ve sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dün söylediklerim için özür dilerim."

Açık sözlülüğünden zerre kadar etkilenmemiştim ve yüzümün bunu gösterdiğinden emindim.

Gerçek Aiden tarzıyla, yüz ifademin onu söylemeye geldiği şeyden caydırmasına izin vermedi. "Bazı şeylerin kafama takılmasından hoşlanmıyorum ve eğer bir sorunumuz olacaksa bunu konuşacağız. Sana dairende söylediklerimde ciddiydim. Senden herkesten hoşlandığım kadar hoşlanıyorum. tüm bunlar için sana gelmezdim. Bana her zaman çekini ödeyen birinden fazlasıymışım gibi davrandın ve şimdi bunu görüyorum. Bir süredir görüyorum, Van. Bu saçmalıkta pek iyi değilim." Rahatsız mı görünüyordu yoksa ben mi hayal ediyordum? Merak ettim. "Ben bencil ve benmerkezciyim. Bunu biliyorum. Sen biliyorsun. İnsanları her zaman yüzüstü bırakıyorum." Haklı olduğu bir nokta vardı. Haklıydı. Buna ilk elden tanık olmuşum. "Anlıyorum, sen o tür bir insan değilsin. Sözünden dönmezsin. Ben... Gitmezsem umursayacağını düşünmemiştim," dedi dikkatle.

Kimsenin yüzüstü bırakılmaktan hoşlanmadığını söylemek için ağzımı açtım ama ben söyleyemeden o devam etti.

"Ama anlıyorum, Van. İnsanlar bunu yaptığımda yüzüme karşı şikayet etmiyor diye bu onları kızdırmıyor anlamına tamam mı? Aşağıda bir pislik gibi davranmak istememişim. Sadece sağ salim döndüğünden ve seni yüzüstü bıraktığım için beni uykuymda öldürmeyeceğinden emin olmak istedim.

Sonra çıldırdım."

Onu öldürmeyi düşünmüştüm ama böyle düşüneceğimi varsayması beni biraz şaşırttı.

Ben bu düşünceyle oyalanamadan, Aiden o karanlık bakışlarını üzerime dikti. "Eğer bunu bana yapmış olsaydın..." Her ne düşünüyorsa biraz rahatsız görünüyordu ve titrek bir nefes verdi. "Ben olsam senin kadar iyi başa çıkamazdım."

Bu lanet bir gerçektir.

"Dırdır etmiyordum," dedim. Sonra düşündüm ve kafamda ifadeyi değiştirerek 'çoğunlukla' kelimesini ekledim.

Aksini iddia etmek ister gibi başını yana eğdi. "Dırdır ediyordun ama buna hakkın vardı. Şu anda başımda çok şey var."

İlk düşüncem: Sona gelindi. Bana açılıyor. İkinci düşüncem ise:
Çok stresli olduğu çok açık.

Vücut dilini ya da konuşurken hem omuzlarında hem de sesinde taşıdığı gerginliği fark etmemiştim ama şimdi yakından bakınca çok açıktı. Normal sezonun sadece ilk ayında çok şey yaşamıştı. Şimdiden bileğini burkmuştu. Zac takımdan atılmıştı. Bunun da ötesinde, vizesi ve sadece Üç Yüzler'deki değil, NFO'daki geleceği konusunda endişeliydi. Sakatlığı hayatının geri kalanında kariyerini etkileyecek bir faktör olacaktı. Ne zaman bir hata yapsa, insanlar aşıl tendonuyla hiçbir ilgisi olmasa bile, eskisi kadar güçlü bir şekilde geri dönüp dönmediğini merak edecekti.

Adam patlamaya hazır görünüyordu ve daha Eylül'ün sonu bile gelmemişti. Ona göçmenlik avukatından bir haber alıp almadığını, evlilik cüzdanımızın gelip gelmediğini ya da Trevor'ın baş belası olmayı bırakıp başka bir takım ya da daha iyi bir anlaşma aramaya başlayıp başlamadığını ya da kariyerinin bir sonraki aşamasından ne beklediğini sormak istedim ama...

. Bugün benim sormam, onun da cevap için kötü bir gün olacaktı. Çok ham, yorgun ve hayal kırıklığına uğramıştım.

İşte o anda, bu düşünceyle birlikte beynimde en ufak bir pişmanlık titreşimi belirdi çünkü belki de bir kavga için kaşındığımı fark ettim. Belki de. Ve belki de bu gerçekten onun için en kötü zamandı, zaten omuzlarında çok fazla yük varken ona bu kadar bok vermek.

Ayrıca, ruh halim de pek iyi değildi.

Ama özür dilemek benim uzmanlık alanım değildi ve bunu yapmak kolay değildi, ama iyi bir insan hatalı olduğunu anlar ve hatalarını kabul eder. "Sana patladığım için özür dilerim. Gitmediğin için kızgındım ama neden kaçtığını biliyorum. İnsanların bir şey yapacaklarını söyleyip sonra yapmamalarından hoşlanmıyorum ama uzun zamandır böyleyim. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok." Bu sözleri doğrudan Aiden'ın Bankası'ndan almıştım. Bunun da ötesinde, hafta sonu boyunca biriken ve onun hatası olmayan başka her şey vardı. Bu konuyu açmayacağımdan değil.

Verdiği yanıt, ikimizin de durumu kötü idare ettiğimizi kabul eden bir baş sallamaydı.

"Ben de üzgünüm. Kariyerinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum." İç çekerek ona elimi uzattım. "Arkadaş mıyız?"

Aiden elimi avucunun içine almadan önce uzattığım avuç içimden yüzüme baktı. "Arkadaşlar." Tokalaşmanın ortasında, benimkini yutan devasa eline baktı ve o mükemmel derecede soğukkanlı yüzüne tiksiniş bir ifade geldi. "*Bileğine ne oldu senin?*"

Evet, kolumu aşağı çekmeye ve aptalı oynamaya bile zahmet etmedim. Onları bir aptal gibi yukarı çektiğimi unutmuştum. Elinden kurtuldum ve kız kardeşimin aptal kocasının anısına bir kez daha ensemden aşağıya doğru akan o tanıdık öfkenin süzülmesine izin verdim.

Özellikle de Susie' bağdırdıktan sonra kolumdan tutup beni uzaklaştırması, çünkü Susie neredeyse beni öldürmüş olmayı dilediğini söylemişti. Ona aklını kaçırmış olduğunu söylemiştim. Ama ona benden neden bu kadar nefret ettiğini milyonuncu kez sormamıştım. Daha dört yaşına bile gelmeden beni onun baş düşmanı yapacak ne yapmış olabilirdim ki? Tüm bu durumu engelleyemediğim için kendime kızıyordum, çoğunlukla. Sonra tekrar, kocası taşaklarına diz çöktürmek için bacağımı yukarı doğru kaldırdığım anda çelikten tutuşunu bırakmış, onun yerine doğrudan iç uyluğuna çarpmıştı.

"Önemli bir şey değil."

O koyu kahverengi gözler benimkilerle buluşmak için parladı ve hayatım üzerine yemin ederim ki, o irislerdeki öfke nefesimi kesmeye yetti. "Vanessa," diye homurdandı Aiden, kelimenin tam anlamıyla homurdandı, bileğimin hemen üstündeki beş santimlik çürüğü göstermek için kolumu ön koluma doğru usulca çekiştirirken.

Aptal, aptal renk değişimine bakarken onu izledim. "Kız kardeşimle tartıştım." Kiminle olduğunu söylememenin bir anlamı var mıydı? Bu işin peşini bırakmayacağını anlamak için ağzının sert çizgilerine bakmam yeterliydi. "Kocası da oradaydı ve biraz huysuzlandı, ben de taşaklarına dizimi geçirmeye çalıştım."

Burun delikleri genişledi ve yanağındaki bir kas gözle görülür şekilde seğirdi. "Kız kardeşinin kocası mı?"

"Evet."

Yanağı tekrar kasıldı. "Neden?"

"Aptalcaydı. Önemli değil."

Boğazına takılan bir homurtu muydu bu? "Tabii ki önemli." Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Bunu neden yaptı?"

Yüzündeki o ifadeyi biliyordum; inatçı bir ifadeydi. Onunla tartışmanın anlamsız olduğunu söyleyen bakış. Susie'nin işlerini etrafa yaymaya bayılmasam da, üçüncü en büyük kız kardeşimle ilişkimin ne kadar sarsıntılı olduğunu paylaşmak bir yana, Susie ve ben Jerry Springer'a çıkabilirdik. O seçimlerini yıllar önce yapmıştı ve bu seçimlerden sonra başına gelenler kendisinden başka kimsenin suçu değildi. Aynı koşullar altında büyümüştük, ikimiz de diğerinin sahip olmadığı bir şeye sahip değildik. Ona acıyamazdım.

Ellerimi pantolonumun paçalarına sürterek bir nefes verdim. "Ona bakışından hoşlanmadı ve kavga ettik," diye açıkladım, pek bir açıklama olmasa da birkaç ayrıntıyı ve renkli kelimeleri atlayarak. "Kocası tartıştığımızı duydu" -onun bana kaltak demesi ve benim ona olgunlaşmamış bir danganak olduğumu söylemem- "ve beni yakaladı."

Seni züppe sürtük. Benden iyi olduğunu düşünme hakkını kim veriyor? Yüzüme bağırmaya cüret etti.

İçimdeki bastırılmış öfkenin yapabileceği tek şekilde karşılık verdim. *Çünkü ben hayatındaki her şeyi incitmeyi seven bir pislik değilim. Bu yüzden senden daha iyi olduğumu düşünüyorum.*

Aiden'in nasırlı parmak uçları birden morlukların üzerinde hafifçe gezinerek bileğimi, milyonlarca dolarlık vücudunun önemli bir parçası olan o ellerin beşiğinde kaldırdı. Dişlerini sıkarken çenesinin oluşturduğu sert çizgiye bakmak için başımı daha da geriye eğdiğimde yanağındaki tik daha da kötüleşmişti. Nefesi tıkırdadı ve "Özür diledi mi?" derken ellerinden birinin baş ve işaret parmağı ön kolumun ortasını çevreledi.

"Hayır." Boğazımı temizledim, rahatsızdım, rahatsızdım, rahatsızdım.

Yutkundüğünü gördüm. Hava alışılmadık bir gerilimle doldu. Yutkunması kulaklarımda yüksek sesle yankılandı. "Sana vurdu mu?"

Ve işte tam o anda, bu duruma neden bu kadar üzölmüş olabileceğini hatırladım. Kovulmaktan endişe ettiğim için beynimin arkasına ittiğim o anıya geri döndüm. Bunu nasıl unutmuş ki?

Winnipeg Duvarı olarak bilinen adam için çalışmaya başladıktan hemen sonra, onun bağısladığı bir hayır etkinliği için Montreal' sürüklenmişim. Sonrasında Leslie -ki o zamandan beri Winnipeg'den taşınmıştı

-Beni Aiden'la birlikte ailesiyle akşam yemeği için evine davet etti. Aiden o gün dalgın ama belki de hayal gördüğümü düşünmüştüm. O zamanlar onu iyi tanıımıyordum, yüz hatlarında ya da ses tonunda nasıl hissettiğini ya da ne düşündüğünü ele veren küçük nüansları henüz öğrenmemiştim.

Leslie, karısı, iki oğlu ve torunlarından biriyle birlikte akşam yemeği yiyorduk, ki bu torun çok tatlı bir çocuktur. Dört yaşındaki çocuk ziyaretimiz boyunca kucaktan kucağa tırmanıyordu ve bir noktada, benim şaşkınlığımla, kendini büyük adamın kucağında buldu. Çocuk uzandı ve Aiden'ın yüzüne dokunmaya başladı, şefkatle ve gelişigüzel. Eli, saç çizgisi boyunca uzanan o ağır, kalın yara izine gitti. Çocuk ona, "Ne oldu?" diye sordu, küçük çocukların yapabildiği o açık sözlü, sevimli şekilde.

Cevabını tek nedeni oturuyor olmamdı. Aksi takdirde, fısıltılı, sıradan cevabı kaçıracağımdan emindim.

"Babamı çok kızdırdım."

Cevabından sonraki sessizlik boğucu, bunaltıcı ve bastırılmaz bir hal almıştı. Küçük çocuk kendisine verilen cevabı anlayamamış gibi gözlerini kırıştırmıştı; neden anlasındı ki? Ne kadar sevildiği çok açıktı. Aiden'ın gözleri bana doğru kaydı ve onu duyduğumu anladığını biliyordum çünkü gözümü yeterince hızlı kaçırıp aptalı oynayamadım.

Aiden bundan sonra tek kelime etmedi; bana işteki ilk günümde imzalamak zorunda bırakıldığım ifşa etmeme anlaşmasını hatırlatmadı ya da birine söylersem hayatımı veya geleceğimi tehdit etmedi. Ben de kesinlikle bu konuyu açmadım. Asla.

Anıyı ve Aiden'ın böyle bir olay karşısında bu kadar alıngan olması nedeniyle göğsümü dolduran sempatiyi gözlerimden uzaklaştırarak gözlerimi onunkilere diktim

Sakal. Beni görmesini istemiyordum çünkü onun istemeyeceği bir şey düşündüğümü anlayacağından emindim. "Hayır, bana vurmadı. Hâlâ hayatta." Biraz gülümsedim.

Geri . "Kimseye söyledin mi?"

İçimi çektim ve kolumu geri çekmeye çalıştım. Bırakmadı. "Gerek yoktu. Herkes duydu."

"Ve hiçbir şey yapmadılar mı?" Yanağı seğiriyor muydu?

Omzumu silktim. "Ailemle o tür bir ilişkim yok."

Kulağa olduğu kadar berbat geliyordu.

O anda içimi delip geçen ihanet, taze ve acı verici bir şekilde beni tekrar bıçakladı. On sekiz yaşımdayken onlarla paylaştığım kırık dökük bağdan geriye kalanları mahveden olayı yeniden yaşarken gözlerimden yaşlar süzüldü. Hatırladıkça dizlerim bile biraz ağrıyordu.

O iri parmaklar elimi kavrayışını hafifçe gevşetti ve normalde kullandığından daha kısık bir sesle, "O senin gerçek kız kardeşin mi?" diye sordu.

Gerçek kız kardeş. Üvey ailemden bahsetmişim, değil mi? "Evet." Gözlüklerimle oynadım. "Hiç . Bir kız kardeşten olabildiğince uzak biri."

"Kaç tane var?" "Üç."

"En genç sen misin?"

"En genç kız."

"Oradalar mıydı?"

"Evet."

"Ve hiçbirisi bir şey yapmadı mı? Bir şey söylemediler mi?"

Neden bu kadar utanıyordum? Gözlerim yanmaya başladı ve bu da bakışlarımı yukarı doğru zorlamama neden oldu. Kendimi kötü hissetmeyecektim. Saklanmayacaktım. "Hayır."

Bakışları bir gözümden diğerine geçti. "El Paso'da mı yaşıyorlar?"

"Sanırım."

Burun delikleri alevlendi ve elimi yavaşça bıraktı, tenim parmaklarının sıcak dokunuşunu hemen özledi. "Tamam." Bir adım geri çekildi ve başını omzunun üzerinden çevirdi. "Zac!"

Bu da ne böyle? "Ne yapıyorsun?"

Zac'in adını tekrar bağırmadan önce bana bakmadı. "Arabasını ödünç almam lazım. Eğer uçarsam, orada olduğuma dair kanıt olacak."

Vay anasını.

"Sen-?" Boğuldum. "Sen-?" Bu sefer öksürdüm, bocaladım. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Ona diz çökmen benim için yeterli değil." Aiden kapıma doğru ilerlerken bana bir bakış bile atmadı. "Zac!"

Evet, gözümde biriken yaşlar *boşvermeye* karar verdi. verdiler. Bir, iki ve üç. "Sen aklını kaçırmışsın, koca adam."

"Hayır. O pislik aklını kaçırdı. Ailen aklını kaçırdı. Ben ne yaptığımı biliyorum."

Bu psikopat birini , değil mi? Vay anasını. "Bunu benim için yapar mısın?"

Kahretsin, bu beni ağlattıysa beklentilerim düşükmüş.

İri adam kapının önünde durdu ve bu kadar iri bir adamın yapabileceğinden çok daha büyük bir zarafetle topuğunun üzerinde döndü. Gözlerini ve bana ters ters baktı. "Biz ortağız. Biz bir takımız. Bunu sen söyledin."

Aptalca başımı salladım, bu da bana 'sen bir aptalsın' bakışını kazandırdı. Kaşları hafifçe yukarı kalktı, başı yüzleşmeye yetecek kadar hafifçe öne eğildi. "Eğer biri seninle uğraşırsa, benimle de uğraşır, Van. Duygularını incitmek istemiyorum. Arkadaşlık konusunda iyi olmayabilirim ama birinin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Asla. Beni anlıyor musun?"

Kalbim. Benim zavallı, zayıf, acınası kalbim.

Yutkundum ve vücudumdaki her damarı duygu yığınının kafamı sallayarak uzaklaştırmaya çalıştım. Aiden'in gidip Susie'nin kocasının kışını tekmelemesini ne kadar istesem de... "Bekçi arabasını sürdüğünü görür ve kapıda bir kamera var."

Aiden başını eğdi ve bana şaşkınlık dolu olabilecek bir bakış daha attı. "Bu işe biraz kafa yormuşsun," dedi yavaşça.

"Tabii ki biliyorum." O zamanlar onun cinayetini planladığımı bilmesine gerek yoktu. "Bu yüzden beklememiz gerektiğini biliyorum."

"Biz mi?"

"Evet. Onu tek başına dövmene izin vermeyeceğim. Ben de birkaç yumruk atmak istiyorum." Kaşlarımı kaldırdım ve hafifçe gülümseyerek gerginliğimin omuzlarımdan kaymasına izin verdim. "Şaka yapıyorum." .
"Önemli değil. Ben

Muhtemelen onu bir daha , görsem bile hayatları berbat. Benimki değil. Bu benim için yeterli bir intikam. Güven bana."

En azından çoğu zaman yeterliydi. "Vanessa..." Kaşlarını çatarak devam etti.

İkimiz arasında paylaştığımız sonraki üç cümle, o gece yatağa girdiğimde düşündüğüm son şey olacaktı.

"İki yıldır benimlesin, ama sanırım daha yeni yeni anlamaya başlıyorum," dedi iri adam, yüz ifadesi ciddiye.

"Neyi anladın?"

"Muhtemelen senden korkmalıyım."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Telefonum bir mesajla bipleğinde, uzun süre stok resimlere bakmaktan gözlerim kayıyordu. Gözlüklerimi alnımdan saçlarıma doğru kaydırarak esnedim ve akıllı telefonumu elime aldım.

Kısa Mesaj

Miranda P.

Merakla -meraktan da öte çünkü ondan ilk kez bir mesaj alıyordum- mesajı açtım ve okudum. Sonra tekrar okudum. Ve bir daha. Sonra masaüstü bilgisayarımın ekranına boş boş baktım.

Öğrenmişlerdi.

Paniğe kapılmadan önce parmaklarımı açtım ve sakinleştirici bir nefes aldım. *Bunun olacağını zaten biliyordun.* En azından kendime böyle söyledim.

Düşündükçe, Las Vegas'taki kilisedeki insanların onu tanımamış olmalarına daha fazla minnettar olmalıydım. Ya da sokaktaki insanların bizi oraya girip çıkarken görmemiş . Ya da akupunkturcudaki resepsiyon görevlisinin telefonuyla bir fotoğraf çekip internette yayınlamamış olmasına.

Çünkü tüm anlamayabilirdim, hatta çoğunu bile, ama meraklı insanları anlıyordum. Ve meraklı insanlar böyle bir şeyi hiç düşünmeden yaparlardı. Yine de kendime utanılacak bir şey olmadığını hatırlattım.

Sorun olmazdı. Bir dedikodu sitesi evleneceğimizi yazdı. Whoop-de-do. Muhtemelen bunun gibi binlerce site vardı.

Kısa bir süre Diana'nın bunu duymasını düşündüm ama bununla daha sonra ilgilenecektim. Şimdi korkmanın bir faydası yoktu. Tepkisini önemseyemediğim tek kişi oydu. Annem ve kız kardeşlerimin fikirleri ve duyguları şu anda listemin en üstünde yer almıyordu... ya da hiçbir zaman. Kendimi onları düşüncelerimin gerisine itmeye zorladım. Kızgın ve üzgün olmaktan yorulmuştum; bu işimi etkiliyordu. Ayrıca, hayatımda beni yeterince üzmüş ve kızdırmışlardı. Bir günümü daha mahvetmelerine izin vermeyecektim.

Telefonumu tekrar elime alarak hızla Aiden'a mesaj attım, bir yandan da mide bulantımı bastırmaya çalışıyordum.

Ben: Mho sana söyledi mi?

İki dakika bile geçmeden telefonuma bir yanıt geldi.

Miranda: Trevor telefonumu patlatıyor.

Eww. Trevor.

Ben: Eninde sonunda olacağını biliyordum, değil mi? Trev ile iyi şanslar. Numaramın onda olmamasına sevindim.

Ev telefonu olmadığına daha da ; yoksa eminim onu da havaya uçuracaktı.

Birkaç dakika daha ekrandaki görüntülere bakmayı başardım - her zamankinden biraz daha fazla dikkatim dağılmıştı - telefon tekrar biplediğinde.

Aiden/Miranda'ydı. İletişim adını gerçekten değiştirmeliyim.

Miranda: İyi şanslar mı? Telefonlarına cevap vermiyorum.

Ne?

Ben: Eğer o psikopat ziyarete gelecek.

Bencillik mi ettim? Evet. Umursuyor muydum? Hayır.

Biliyorum.

Uh.

Ben: Her zaman antrenmandasın...

İyi eğlenceler.

Pislik herif! Neredeyse gülecektim ama gülemeden önce bana bir mesaj daha gönderdi.

Birkaç gün içinde ona geri döneceğim. Merak etme.

Homurdanarak geri mesaj attım.

: Endişelenmiyorum. Eğer , onu senin odana yerleştiririm.

Beni gerçekten korkutuyorsun.

Ben: Kaç kere günü zar zor atlattığımı bilmiyorsun, bilgin olsun.

Ondan sonra bana mesaj atmadı.

Ertesi gün öğle yemeğimi yerken telefonum bip sesi çıkardı. Şimdiye kadar Diana'dan herhangi bir tehdit telefonu ya da mesajı almamıştım ama yine de ekrana bakmaya biraz korkuyordum. Aslında evinden ayrıldığımdan beri ondan hiç haber almamıştım. Bu alışılmadık bir durum değildi ama yine de kendimi biraz endişeli ve biraz da kızgın hissetmeme neden oluyordu. Neyse ki ekranda beliren Aiden'ın adıydı. Sonunda onun iletişim bilgilerini değiştirmeyi başarmıştım.

Bu pazar boş musun?

Teknik olarak hiçbir gün boş değildim ama sorusu beni duraksattı.

Ben: Duruma göre değişir. Neden?

Oyunuma gel.

Uh. Bunu hayal mi ediyordum? Beni gerçekten de evren tarihinde ilk kez oyunlarından birine mi davet ?

Ben: Birkaç maçına gittim.

Benimle beş kez maçtan sonra buluştun.

Bunu hatırladı mı?

Ben: Seninle beş kez bir maçtan sonra tanıştım, ama bunlardan daha fazlasına gittim, teşekkür ederim.

Mhen?

Ben: Geçen sezon beşe gittim. Ondan önceki sezon üç tanesine gittim. Bu yıl hiç gitmedim.

Besbelli.

Aiden: Mhy

Ben: Çünkü genelde bana bilet alan adam artık senin takımında oynamıyor...

Zac sana bilet mi aldı?

Ben: Başka kim ister?

.

Bana "günaydın" diyemeyen aynı kişi mi? Doğru.
Telefonum yine bipleli.

Sana şimdi bilet bulabilirim. Tek yapman gereken bana söylemek.

'Sor' değil de 'söyle' demesinde beni sırttan şey vardı.

Ben: Bunu bilmiyordum. Genelde sadece Leslie için bilet alırsın, o kadar. Zac hep bana verirdi.

Bu pazar gel.

Planlarım vardı.

Yalan söyledim. Planlarım sabah biraz iş yapmak ve fantezi futbol oyun kurucumun ve favori geniş alıcımın işi bitirdiğinden emin olmak için birkaç futbol maçı izlemektir.

Trevor ya da Rob'un ziyarete gelmesini ister misin?

Ben: Bu bir tehdit mi?

Bu bir gerçek. İkisiyle de konuştum. Maçlarıma gelmediğinden bahsettiler.

O anda ne bilmek istemediğime karar verdim. Benim de bilmeme gerek yoktu. Eğer Aiden beni onlardan birinin ya da her ikisinin ziyaretiyle tehdit ediyorsa ve onlar da evrakları imzaladığımızı biliyorlarsa... bu benim için yeterliydi. Gerekirse Graves Takımı için bir tane alabilirdim, özellikle de bu iki ahmağı içermiyorsa.

Peki. Bana iki bilet al, lütfen.

Aiden: Aile kutusunda mı?

Merhaba, hayır.

Ben: Tribünde, eğer yapabilirsen, koca adam.

"Beni buna ikna etmene izin inanamıyorum," diye fısıldadı Zac, kulüp katında bulunan imtiyaz standında sıraya girdiğimizde.

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle olduğuna inanamıyordum. Kimden benimle gelmesini isteyebileceğimi düşündüğümde, seçeneklerimin sınırlı olduğunu biliyordum. Henüz konuşmadığım, hâlâ hayal kırıklığı yaşadığım ve özellikle de Aiden'la evliliğim rapor edildiğinden beri tekrar yalan söylemek istemediğim Diana vardı. Onun aracılığıyla tanıştığım ve arada bir takıldığım birkaç kişi vardı. Bir de Zac vardı. Dallas'a taşındığımdan beri arkadaş edinmek için pek fazla zamanım olmamıştı. Bu yüzden Zac'e gitmek isteyip istemediğini sordum.

Şaşırmadığım şey ise onun isteksizliğiydi.

Ama yeterince istediğim sürece genellikle istediğimi elde ederdim ve bu da farklı değildi.

Bu, kendimi beğenmişlik yapmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Kolunu okşayarak onu koltuklarımızın bölüme doğru yönlendirdim. Daha önce stadyuma oyuncu olarak gelmemişti ve her şeye yeniymiş gibi bakıyordu. Yüzünde yarım bir alay da olabilirdi ama bunu görmezden gelecektim.

"Burada olmanın iyi olduğuna emin misin?" "*Evet,*" diye ısrar etti.

Ona tam olarak inandığımdan emin değildim ama sorduğum sekiz seferde de bana aynı şeyi söylemişti. Yine de, bir aydan biraz daha uzun bir süre önce serbest bırakılmışken onu bir maça soktuğum için kendimi biraz suçlu hissediyordum. "Sanırım evde bir maç izleyeceğim." diyerek geri döndü.

Bunu düşündükçe kendimi daha suçlu hissettim. Gelmeye hayır diyebilirdi ama dememişti. "Daha sonra Meksika yemeği yemeye gidebiliriz, ne dersin?" Onu dürttüm.

Tek cevabı homurdanmak ve baş sallamaya benzer bir şeydi.

Koltuklarımız mükemmeldi. O kadar mükemmeldi ki, kimin oturduğundan emin değildim.

Aiden maçtan birkaç gün önce onları almak için rüşvet vermek zorunda kalmıştı. Tam elli metre çizgisinde, üçüncü sıradaydık. Koltukların etrafı formalar ve Three Hundreds markalı giysilerle doluydu ve biz yerimizi alırken Zac'in gerginliğini hissedebiliyordum.

İçkilerimizi , iri Teksaslı bana doğru eğildi. "Bana neden kutuda değil de burada oturduğumuzu söyleyecek misin?"

Ona bir bakış attım. "Oradaki insanları sevmiyorum."

Bu meraklı kıçın ilgisini çekti. "Kim?" Soruyu fısıldadı bile, gözleri ilgiyle parlıyordu. "Söyle bana."

Hay Allah. Ne kadar aşığılık biri gibi konuşmak üzere olduğuma engel olamıyordum. "Hepsi mi?"

Zac bir kahkaha patlattı. "Neden?"

O günü hatırlamak için yeterli zihinsel gücü toplamadan önce aldığım biradan bir yudum almak zorunda kaldım. "Bana oraya bilet aldığın zamanı hatırlıyor musun? Beni ilk kez davet ettiğin zamanı?"

Hatırlamıyordu ama önemli değildi. "Şey, gittim... liseyi bitireli uzun zaman olmuş kadınların olduğu *Mean Girls gibiydi*. Durmadan birbirleri hakkında konuşuyorlardı; kim kilo almış, kim geçen sezondan kalma bir çantayı kullanıyor, kim kimi aldatıyor... Başımı ağrıtıyordu. Şimdi ben de onlardan biriyim."

"Sen de sizden birisin, Van."

Bu beni hissettirdi. Biramdan bir yudum daha aldıktan sonra omzumu onun omzuna değdirirken yüzümü ekşitmiş olabilirim. "Senden hoşlanıyorum, bunu biliyorsun, değil mi?"

Homurdandı ve kendi bira şişesini kapıp bir yudum aldı. Yerimize yerleştik ve oyuncuların sahaya çıkışını, stadyumdaki taraftarların ayağa kalkışını ve seksen bin kişinin avazı çıktığı kadar bağırışını izledik. Üç Yüzler en iyi rakiplerinden biri olan Houston Fire ile oynuyordu ve stadyum *tıklım tıklım doluydu*. Üvey babama daha sonra resimli bir mesaj göndermeyi planlıyordum.

Oyunun ilerleyen bölümlerinde kollarımı ve ellerimi serbestçe kullanabilmek için ceketimin fermuarını açtım, kollarımı kollarımdan çıkardım ve giydiğim formanın alt kenarını düzelttim.

Bira Zac'in ağzından fırladı ve kucağına düştü. "Van. *Van*. Bunu neden yaptın?" diye , elleriyle yüzünü silerken bile aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu.

Koltuğuma geri oturdum ve sııttım. "Çünkü sen benim arkadaşısın ve eğer biri izliyorsa, seni unutmalarını istemiyorum."

Saatler sonra, Zac ve ben maçtan sonra Meksika yemeği yemeye ve birer margarita içmeye gitmiştik ve Aiden nihayet çıktığında eve dönmüştük. Çantasını yere bırakırken o kocaman bacakları yerde sürükleniyordu, her zamanki gibi yorgun ve düşünceli görünüyordu.

kazanmak. Bir galibiyetten sonra sevinmek yerine neden bu kadar düşünceli olduğunu bilmiyordum ama bu hoşuma gidiyordu. Takım maç kazanamadığında, genellikle o sessiz, düşünceli haliyle sinirli ve öfkeli görünürdü.

Saat gibi bir şeyler yer, sonra da odasına çekilirdi.

Kaynayan kinoa eriştesi tenceresini karıştırırken omzumun üzerinden ona bir sırtış . "İyi maçtı, koca adam." Üç top çalmıştı, ki bu hiç de kötü bir gün değildi.

"Teşekkürler." Olduğu yerde durdu. "Ne giyiyorsun öyle?" Kaşık hâlâ tencerenin içindeyken omuz silktilim. "Kıyafetler."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Forma mı?" Tek omuz silkerek teklif ettim.

Göz ucuyla onun hareket ettiğini gördüm. Beni incelediğini hissettim. "Zac'in formasını giyiyorsun" derken sesi alçak ve dikkatliydi.

"Evet."

"Sen... maça Zac'in formasıyla mı gittin?" Hala ayık, hala parmak uçlarında.

"Uh-huh." Sonunda tam , sırtı mutfak adasına dönük duran ona baktım. Kollarını o geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Kimsenin onun bir oyun kurucu olduğunu unutmasını istemiyorum," diye açıkladım arkamı dönmeden önce.

Sonra hareket etti. O kadar uzun süre bir şey söylemedi ki mutfaktan çıkıp gittiğini sandım ama onu kahvaltılık köşesindeki masada dirseklerini kalçalarına dayamış otururken buldum. Yanağının seğirdiğini fark ettim ama kızgın görünmüyordu. Sadece yine düşünceli görünüyordu.

"İyi misin?"

Sadece gözleri içinde gezinirken bana takıldı ve çenesini aşağı eğdi. "Tamam."

". " Erişte için zamanlayıcı çaldı ve ben ocağa döndüm. Erişterleri süzüp büyük bir kâseye koyduktan sonra cevizli baharatı ve daha önce hazırladığım sebzeleri üzerlerine karıştırdım. Bir elimle tencereyi ve kesme tahtasını lavaboya koyarken, kaseyi Aiden'oturduğu yere götürdüm ve önüne koydum. "Aç olacağını düşündüm. Bulaşıkları yıka ya da çamaşır makinesine koy, tamam mı?"

O karanlık bakışlar benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı, o ciddi yüz hatlarının her yerinde şaşkınlık yazılıydı.

Nereden geldiğini bilmiyordum ama ona göz kırptım. "Bu arada biletler için teşekkür ederim. Harikaydılar."

"Yemek için teşekkür ederim," dedi ayağa kalkarken, kelimenin tam anlamıyla benden buçuk adım uzaktaydı.

Birbirimize bu kadar yakın olduğumuz en son an Vegas'ta olduğumuz ve şapelde onu dudağından öptüğüm zamandı ama o sırada olan biten her şey yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki, onun ne kadar kocaman olduğunu yakından görememiştim. Çünkü büyüktü.

Uzun boylu, omuzları ve göğsü geniş, ince beli sadece onunla ilgili diğer her şeyi daha heybetli hale getiriyordu. Her duş aldığı anda yüzüne sürdüğü hindistan cevizi yağının hafif kokusuyla birlikte delicesine bir sıcaklık yayıyordu.

Tanrım, çok çekiciydi.

Ağzımdaki tükürüğü yuttum ve sanki varlığı önemli bir şey değilmiş gibi ona gülümsedim. Sanki aramızdaki bu mesafesizlik günlük bir olaymış gibi.

"Tamam, afiyet olsun. Ben yukarı biraz televizyon izleyeceğim."

Bir bardak almak için dolaplara giderken bana tekrar teşekkür etti.

Bu da neyin nesiydi böyle? Odama girip yatağın kenarına oturduğumda merak ettim.

Bana ne olmuştu böyle?

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kapı zili deli gibi çalmaya başladığında odamdaydım. Yeni evimde geçirdiğim onca zaman hiç kimse gelmemiştir. Orada yaşamadığım zamanlarda bile kimse beklenmedik bir şekilde uğramamıştı. Sitenin kapısı satıcıları dışarıda tutuyordu ve komşuları da pek dışa dönük sayılmazdı. Birisi bir fincan şeker isterse, bakkala gider ve alırdı. Kimi beklediğimden pek emin değildim ama gözetleme deliğini kontrol ettiğimde tamamen hazırlıksız yakalandım.

Tamamen, tamamen, yüzde 200 hazırlıksız yakalandım. *Lanet*.

Trevor'dı. Adamların menajeri. Tüm pisliklerin kralı.

"Kim o?" Zac üst katta bir yerden, büyük olasılıkla yatak odasından bağırdı. Yaklaşık bir saat önce eve gelmişti ve birazdan koşuya çıkmayı planlıyorduk.

"Ben Trevor!" Beni duyabildiğinin tamamen farkında olarak fısıldadım. Ön kapı sağlamdı ama ses geçirmez değildi.

Bir ses vardı. Bir lanet. Sonra Zac: "Ben burada değilim!"

İki kat lanet olsun. "İyi! Bana borçlusun!"

"Elbette!" diye bağırdı hain, kapısı çarparak kapanmadan önce.

Dişlerimi gıcırdatarak nefesimin altında bir dua okudum ve kilidi açtım.

"Merhaba... Trevor." Kaşlarımı çatarak burnumu çektim.

gülümsemeye ve onu gördüğüme sevinmiş gibi davranmaya çalıştım. Gerçek şu ki: Değildim. Harika olan gerçek şuydu: Öyleymiş gibi davranmak zorunda değildim.

Ahmaklar imparatoru, medeni davranmak için harcayacağı çabayı bile boşa harcamadı. Yüz ifadesi kızgınlıktan boşluğa dönüştü,

Göz açıp kapayıncaya kadar şoka girdi ve sonunda kaşlarını çattı ve kaşlarını çatması geçen her saniye dudaklarını aşağı doğru çekmeye devam etti. "Zac nerede?" adeta tükürdü.

Kapıyı yüzüne kapatırsam ne olur?

Trevor'ın evlendiğimizi öğrendiğini biliyordum ve her ne demekse 'bu konuda konuştuklarının' da farkındaydım. Ama ne konuşulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Trevor'ın ne bildiği ya da bilmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve birden ne söylemem gerektiğini öğrenmeden kapıyı açtığım için kendime küfretmek istedim.

Ama havada zayıflık kokusu alabilecek biri varsa, o da bu pislikti. . Eğilemezdim. Bu yüzden ona göz kırptım, soğuk ve mesafeli. "Oh, hey. Ben harikayım, ya sen?"

Ağzını çevreleyen çizgiler derinleşti, koyu renk saç çizgisi öne doğru çekildi. Göz kapağı seğirdiğinde hayal görmüyordum. "Senin hakkında konuşmaya başlamayayım. Zac nerede?"

"Lütfen, beni korkutma." Bu sefer ona sırtıtmaktan kendimi alamadım, yüzündeki küçümseyici ifadeden çok fazla zevk alıyordum. "Zac burada değil."

Trevor o küçümseyen gözleriyle bana baktı, seğiren göz kapağı daha da kötüleşti. "Burada olduğunu biliyorum."

"O değil."

"Az önce ona bağıırıyordun!" Omuzları . "Seni duydum."

Ona ve bu havada giydiği üç parçalı takım elbisesine eşit bir bakış fırlattım. "Birincisi, yüzüme bağırma. İkincisi, evde yalnız olduğum hayal görüyorsun."

gerek yoktu. Ne düşündüğünü kelimesi kelimesine söyleyebilirdim ve bu da "Senden nefret ediyorum" şeklindeydi.

Ben de ondan hoşlanmıyordum. Onu suçladığımı söyleyemezdim. Ben de aynı şeyi düşünürdüm çünkü beni duyduğunu biliyordum.

"Gerçekten bana burada olmadığını mı söyleyeceksin?" diye sordu, başını yarım santim eğip kısık gözlerle bana bakarak.

Başımı salladım, övünülecek bir şey olmadığının farkında olmama rağmen en iyi oyunculuk becerilerimi sergileyerek ona parlak bir şekilde gülümsedim.

Sadece bana baktı.

Ve ben daha da geniş gülümsedim. "Gerçekten işe dönmem gerekiyor. Onu aramalıyım. Ne zaman döneceğini bilmiyorum."

Bu onu içinde bulunduğu trans halinden çıkarmaya yetmiş olmalı ki başını salladı. "İşte bu yüzden buradayım. Telefonlarıma cevap vermiyor. Kimsenin telefonlarına ya da e-postalarına cevap vermiyor. Aiden'a dönüştü-"

Bu, kulaklarımın hemen ısınmasına neden oldu. "Hey." "Bu tamamen kabul edilemez."

Nefesimi içime çektim ve dişlerimi sıkarak onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Kes şunu." Evet, denedim. Ne yapacaktı ki? Beni kovacak mıydı? "Sakin ol. Sakin ol. Yüzüme bağırma çünkü kapıyı suratına kapatırım. Neden hiçbirisi telefonlarınıza ya da e-postalarınıza geri dönmüyor bilmiyorum, belki de bunu bir düşünün, ha? Sizi geri aramak istediklerinde geri arayacaklardır, ancak sadece işitecek olsam ben de sizi geri aramazdım. Ve benim yanımda müşterilerin hakkında kötü konuşma. Bundan hoşlanmıyorum ve hiç profesyonelce değil."

Ağzımdan her kelimede yüzü giderek daha da kızarıyordu. Boynundaki ağır bir damar bir noktada öne çıkmaya başlamıştı. "Bunun nasıl çalıştığını anlıyor musun?" diye sordu dikkatlice, keskin bir şekilde.

Eğer adım atacağımı düşündüyse, başka bir şeyi hak ediyordu. Aylar önce çenemi kapalı tutar ve teknik olarak üstüm olduğu gerçeğini kabullenirdim. Ama artık öyle değildi. "Onlar için çalışıyorsun, değil mi?" Ukala bir ses tonuyla sordum.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye tısladı.

Nefesimi boşa harcamanın ne anlamı vardı?

Titriyor muydu? Trevor, "Aiden'ı seninle evlendirmek için ne yaptın bilmiyorum ama bunu şimdi halletmeliyiz," diye devam etti.

"Onunla evlenmek için bir şey yaptığımı mı düşünüyorsun?" Hafifçe panikleyerek alay ettim.

Trevor, ben Aiden çalışırken bizi birlikte görmüştü; aramızdaki havai fişek eksikliğine tanık olmuş olmalıydı.

Pislik, gerçekten ne kadar aptal olduğumu düşündüğünü belirten bir şekilde salladı. "Hamile misin?"

"Hayır" dilimde o kadar keskin ve hazır ki neredeyse yakalayamıyordum. Bu saçma sapan varsayımına o kadar sinirlenmişim ki neredeyse dudaklarımdan kayıp gidecekti. Benim ne olduğumu sanıyordu?

Bir serseri. Benim altın avcısı bir sürtük olduğumu düşünüyordu.

Tabii ki böyle düşünüyordu. Neden düşünmesin ki? Birlikte çalıştığımız süre boyunca Aiden'in varlığını ne kadar az önemsediyini kaç kez açıkça belirtmiş olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Mesele şu ki, hâlâ hakarete uğramıştım. Hamile olmasam bile ona hiçbir şey borçlu değildim.

Azı dişlerimi sertçe ısırarak ona çılgınca bir gülümseme gönderdim. "Fark eder mi?"

"Evet, önemli!" diye havladı, kulakları kızarıırken beni işaret etti. Hayatım üzerine yemin edebilirim ki o anı mükemmelleştirmek için kulaklarından buhar çıkması gerekirdi. "Bana ikinizin evlilik sözleşmesi yapmadığını söyledi." Kelimenin tam anlamıyla öfkeyle nefesi kesildi. "Onunla sözleşme imzaladığımda sahip olması gerektiğini söylediğim ikinci şey buydu. Prezervatif tak ve evlilik sözleşmesi imzala-"

Ona bir kaşımı kaldırdım, o noktaya kadar içini dökmesine izin verdim.

"-ve *dünyadaki tüm kadınlar arasından*- seninle evleniyor. Vegas'ta. Gizlice ve bana söylemeden. Onun için en iyisini yapmaya çalışıyorum."

Bu kadar hızlı konuşan, sesi kara tahtayı andıracak kadar tizleşen alabileceğiniz çok şey var. "O zaman onun için en iyisi neyse onu yap. Hiçbir yere gitmiyorum ve aramızda ne olduğunu anlamana gerek yok. Onun iyi olmasını isteyen tek kişi sen değilsin. Küçük fıstık beyninin anlayamayacağı bir şey hakkında gerçekten stres yapmak istiyorsan, gelecek yıl nerede oynayacağı gibi gerçekten önemli olan şeyler hakkında endişelenmeye ne dersin?"

Trevor bir an bana baktı, boğazı genişledi, burun delikleri . "*Fıstık beyinli* mi?"

"Seninle konuşmam bitti. İkisine de burada olduğunu söyleyeceğimden emin olabilirsiniz. Hoşça kalın." Konuşmasının ortasında ağır kapıyı sakince kapattım. çarpmamıştım bile. Bu nasıl baş belası olmalı?

Bu konuşmanın ne kadar yorucu olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Vay be. Odama geri dönmek için merdivenleri tırmanırken kendimi biraz hasta hissettim.

Ona gerçekten hiçbir şey yapmamıştım. Hak ettiğinde ukalalık yapmak dışında tek bir lanet şey bile. Hay Allah.

Tam yatak odama dönüyordum ki Zac'in kapısı açıldı ve yüzü aralıktan bana baktı, kocaman gözleri, burnu ve ağzıyla. "Ben

Üzgünüm."

Ona salladım. "Bana borçlusun. Giyin de koşuya çıkalım." Burnunu kırıştırdı. "Onun yerine dışarıda yemek yemek ister misin?"

"Hayır." Ona parlak bir şekilde gülümsedim. "Giyin ve gidelim. Evden çıkman gerek, sevgilim."

Odama girip kapıyı arkamdan kapattığımda neredeyse "Van," diye .

Başka bir şey yapmadan önce telefonumu elime aldım ve Aiden'a kısa bir mesaj gönderdim.

Ben: Bok Meleği ziyarete geldi. Sadece uyarıyorum.

Telefonum bir mesajla biplediğinde çıkarmıştım.

Trevor?

Ben: Evet, eğer tekrar ortaya çıkarsa, beni hapisten çıkarmak zorunda kalabilirsin, ayrılmadan önce birbirimize attığımız son mesajdı.

Ertesi gün öğleden sonra, Zac çorapları yerde kayarak odama dalmadan önce merdivenlerden çıkan ayak seslerini duydum. "Trevor geldi," diye tısladı kaşlarını kaldırarak.

"Onu içeri aldın mı?"

Bana bir bakış fırlattı. "*Hayır*, onu görmek istemiyorum. Birinin park ettiğini duydum ve pencereyi kontrol ettim. Ben gelmeden önce Aiden'a burada olduğunu söyledim."

"Huh." Küçük mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun. Salı günüydü, bu da Aiden'ın San Francisco'da bir maç oynadığı için izinli olduğu anlamına geliyordu. Gözlerimi ona diktim, o da sağ gözünü kısarak bana karşılık verdi.

omzuma baktım ve başımı yana eğdim. "Gizlice dinliyor muyuz, dinlemiyor muyuz?"

"Duh." Son günlerde yeterince gülümsemeyen adam sonunda bana gülümsedi. Çünkü yedi yıllık koşumuz boyunca kaşlarını çatmış, suratını asmış ve muhtemelen kafasının içinde bana küfretmişti. Bu yüzden tekrar konuşmaya başladığımıza sevindim.

Ön kapının açılıp kapanma sesi odamın kapısına doğru ilerlememe neden oldu. Bir gece önce Trevor'ın merdivenlerden çıkmaya cesaret edip edemeyeceği konusunda endişelenerek uyumamıştım, teknik olarak Aiden'la evli olsam da, tam olarak evli-evli değildik.

Açıkçası, bu maskaralığımızdaki büyük bir kusurdu. Leslie'nin bir centilmen olduğunu ve asla üst kata burnunu sokmayacağını ya da etrafta dolaşmayacağını bilmek bizim lehimize çalışmıştı. Aksi takdirde, bu garip bir açıklama olurdu.

Sonra Trevor'ın ikinci kata gelmesinin ne kadar aptalca bir endişe olduğunu fark ettim. Tabii ki gelmeyecekti. Aiden onun merdivenlere yaklaşmasına bile izin vermezdi.

Bu, ne hakkında konuşacaklarını çok merak etmediğim anlamına gelmiyordu.

Zac'le birlikte odamdan çıkıp merdivenlerin üst sahanlığına doğru sürünerek kışlarımızın üzerine çöküp bir kulağımız merdivenlerdeyken de bu bahaneye sadık kalıyordum. Aiden'ın Trevor'ı mabedi olan mutfığa ve köşeye davet etmeyeceğine dair tüm birikimim üzerine bahse girmiştim. Sesleri, konuşmalarını neredeyse net bir şekilde duyabildiğim oturma odasında sona erdiğinde hiç hayal kırıklığına uğramadım. En son tam da bu noktadan kulak misafiri olduğum zamanı hatırlamaya zahmet etmedim.

"Ne , Aid? Seni defalarca aramayı denedim," diye başladı Trevor'ın biraz daha yüksek olan sesi.

Evimizin ukalası ne cevap ? "Biliyorum. Arayan kimliğim var."

Diğer insanlarla bu şekilde konuşması beni neredeyse gülmekten kırıp geçiriyordu. Tamam, aslında Trevor'la bu şekilde konuşması beni çok eğlendiriyordu. O adamdan gerçekten hoşlanmamıştım.

Sessizlik. Sonra Aiden'ın alçak sesi. "Burada ne yapıyorsun?"

"İkiniz de bana geri dönmeyeceğiniz için seni ve Zac'i görmeye geldim."

"Bir hafta önce konuştuk. Konuşacak başka ne var ki?" "Bana 'Evet, evlendim' ve 'Maçlara gittiğinden emin olacağım' demek. O zaman telefonu suratıma konuşmamız sayılmaz, Aiden. Tanrı aşkına. Bana önceden nasıl söylemezsin?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir. Lanet asistanıyla evlenmişsin, dostum. Bunu takımın halkla ilişkileri beni arayıp evlilik cüzdanını sorduğunda öğrendim." Trevor bağırıyordu.

"İki yıldır tanıdığım ve artık benim için çalışmayan biriyle evlendim. O da ben de reşit olduk. Uyuşturucuyla yakalanmadım. Bir striptiz kulübünde tutuklanmadım. Bir kavgaya karışmadım. Bana çocukmuşum gibi davranma, Trevor. *Bundan hoşlanmıyorum.*"

Zac ve ben birbirimize etkilenmiş bakışlar attık.

"O zaman çocuk gibi davranma. Sana söylemiştim. *Sana en başından beri sakinle değil kafanla düşünmen gerektiğini söyledim* ve sen *lanet* olası bir evlilik *yapmadan* Vanessa ile sezon boyunca evlendin. Aklından ne geçiyordu? Hamile mi?"

"Gerçekten aletimle düşündüğüme inanıyor musun?" Aiden'in sesi soğuk ve netti, uzak ve yalnızdı.

Ürkütücüydü. Gerçekten çok ürkütücüydü.

Trevor'ın ağzından çıkan aptalca söz "Kafanla düşünmüyordun," oldu ve dilimi ona doğru uzatma isteği uyandırdı.

"Bir şey bildiğini sanma, çünkü bilmiyorsun. Benim ya da Vanessa hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ve eğer hamileyse, sonuçlarına hazır değilsen o lanet suratı yapma."

"S" ile başlayan kelimeyi söylemişti, değil mi? Hayal görmüş olamaz mıyım? "O benim karım ve tek yaptığı bana göz kulak olmaktı. Gitme. Oraya, Trevor. Oraya gitmek istemiyorsun, anladın mı beni?"

Ona yemek yapmaktan çok korkuyordum. Hatta belki öğle yemeği de. "Öyle demek istemedim," diye kekeledi müdür.

Aiden alay etmiş olabilirdi ama ses emin olmam için çok kısıktı.

Menajeri boğulma ya da öksürme gibi bir ses çıkardı. "Öyle bir şey demek istemedim dostum. Sakin ol. Birdenbire bu bombayı patlattın ve bunu çözmeye çalışmak hiç de kolay değil. Rob ve ben bu konu hakkında konuştuk ve bunun etrafında bir hikaye oluşturabilseydik iyi olurdu."

"Gerçekten evliliğimi yayınlamak isteyeceğimi mi düşünüyorsun?" "Bu iyi bir fikir olabilirdi. Yapmalıydın-"

"Benim bir şey yapmama gerek yok. Bir dahaki sefere onun ya da bizim hakkımızda konuşurken çeneni kapalı tutman ve onun yerine işini yapmaya odaklanman gerekiyor. Sana için para ödediğimi sanıyorsun?"

"Başka hiç kimse benimle senin gibi konuşmaz," diye cevap verdi Trevor, sesinin de onun hissettiği kadar öfkeli olduğundan eminim.

"Başka kimse sana kadar para kazandıramaz. Bunu unuttun mu? Olumsuz olmadığı sürece saha dışında ne yaptığım kimseyi ilgilendirmez. Bunu kabullen."

"Peki," diye kabul etti Trevor boyun eğerek ve belki de sesine biraz öfke bulaştırarak. "Zac nerede?"

Zac'e baktım ve Trevor'ın sorusu karşısında yüzü telaşlı bir ifadeye büründüğünde dilimi ona doğru uzattım.

"Ailesini ziyarete gitti," diye zahmetsizce yalan söyledi Aiden, bu beni şaşırttı çünkü onun yalan söylediğini hiç duymamıştım. Genelde yalan söylemek yerine doğruyu söyleyerek birinin duygularını incitmeyi tercih ederdi.

"Sizin var? Tamam. Unut gitsin. Ona on tane sesli mesaj bıraktığımı söyle. Beni geri araması gerekiyor."

İri adam kabul ettiğine dair sözlü bir tepki vermedi.

Sonra Zac'i kaburgalarından dürttüm ve başparmağımla odamı işaret ettim. Sürünerek geri döndüm ve sonra ayağa kalktım. Bilgisayar masama oturdum ve o gün üzerinde çalışmak istediğim son projeyi bitirmek için geri döndüm. Ön kapının açılıp kapanma sesinin odama ulaşması uzun sürmedi.

Ama kafamda dönüp duran bu fikirden bir türlü kurtulamıyordum. Aiden'in benim hakkımda kötü konuşmasını beklemiyordum.

Ama benim şerefime Trevor'a karşı durduğu için biraz rahatlamıştım. Nihayet. Belki de gerçekten düşünmek istesem "biraz "dan daha fazla rahatlamıştım.

Bir saat sonra aşağıya indiğimde Aiden'ı oturma odasında, kanepenin önündeki büyük sedirin üzerinde kambur otururken buldum. Zac bana markete gideceğini söylemişti, bu yüzden evde yalnız olduğumuzu biliyordum. Aiden'a dört öğün yetecek kadar kinoa salatası yaptım ve üç tanesini

porsiyonları daha sonra kullanmak üzere kaplara koydum. Kendime sağlıklı bir porsiyon ayırarak kaseyle birlikte oturma odasına geçtim.

Yemek yapmaya başladığımda olduğu yerdeydi. İki büyük ayağını yere basmış, eşofmanını kalçalarına kadar indirmiş ve elinde üç küçük yapboz parçası tutuyordu. Önünde yarıya kadar tamamlanmış bin parçalık bir puzzle gibi görünen bir şey vardı... uçan bir ev mi? Kafasını kaldırıp bana meraklı bir bakış odaya yeni girmiştin.

"Yemek yaptım. istersen dolapta yemek var," diye teklif ettim, sanki yemeğe hayır diyecekmiş gibi.

Hayatım üzerine yemin ederim ki ona ne zaman yemek kaldığını söylesem neşelenirdi. Aynı anda hem sevimli hem de hüzünlüydü ve bu fikir çoraplı ayaklarımı yerde daha da fazla süründürmeme neden oldu. "Trevor'a... ona söylediğin şeyi söylediğin için teşekkürler," diye ağzımdan kaçırdım ve bir anda suratıma tokat atasım geldi. Bu da neydi böyle?

Yüzü düzgün ve açıktı, az önce konuşmasına kulak misafiri olduğumu itiraf ettiğim için hiç utanmamıştı. "Bana teşekkür etme. Ben sadece gerçeği söyledim."

Bir omzumu kaldırdım ve ona gülümsedim. "Yine de minnettarım."

O uyuklayan kahverengi gözlerini kırıştırdı, burun delikleri benim fark edebileceğim kadar açıldı. "Bazen beni ne kadar kötü hissettirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Bekle. Ne? "Neden?"

Elindeki yapboz parçalarını bir kenara bırakarak öne doğru oturdu. "Seni savunduğum için bana teşekkür ediyorsun, Van. Böyle bir şey için bana teşekkür etmek zorunda kalmamalısın."

Ona, bir zamanlar beni savunmadığını ve savunmayacağını söylemek zorunda değildim. Onunla evlenmeyi kabul etmemiş olsaydım, bana borçlu olmayacaktı. Bu noktada, evim yoktu. Öğrenci kredilerimin hiçbirini henüz ödememişti. Terazî ikimiz arasında tam olarak dengede değildi. Yine de bunu sadece bu nedenle yaptığına inanmayı reddediyordum.

Bir parçam Aiden'ın beni önemseydiğini fark etti... şimdi... kendi tarzında. Sadece bunun nedenini fazla. Çok ciddiye aldığımdan değil, sadece takdir edecek kadar ciddiye aldığımdan. Her şey olmasa da bir anlamı olduğunu bilmek için.

"Sadece bunu hafife almadığımı bilmeni istiyorum. Hepsi bu."

Mırıldandı, yüzü düz ve ifadesiz, zar zor bağlanmış ve düşünceli.

"İstersen burada televizyon izleyebilirsin," diye ekledi aniden.

Ne be? "Emin misin? Sana eşlik etmemin bir sakıncası yok değil mi?"

Düşündüğümünden biraz daha utangaç bir şekilde sordum.

Bunun üzerine gözlerini devirdi, nefesini ve başını salladı. "Konuşmayı kes ve otur." Başını salladı, ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden mutfığa doğru ilerledi.

Birden rahatsız oldum, boğazımı temizledim ve kanepenin diğer ucuna oturdum, kasemi kucağıma koyarken topuklarımı çaprazladım. Uzaktan kumandayı kaptığım gibi televizyonu açtım ve en sevdiğim filmlerden birinde karar kılmadan önce kanallar arasında gezinmeye başladım. Aiden geri döndüğünde beni *Wall-E* izlerken bulduğunda bunun tuhaf olduğunu düşündüyse de tek kelime etmedi.

Ayrıca kalkıp mutfığa da gitmedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi gün öğleden sonra telefonum çaldı.

Aiden ekranda belirdi. Beni daha önce iki kez aramıştı ve bu, dairemde kapımın önünde durduğu ve beni ektiği zamandı.

"Cevapla" düğmesine bastım. "Alo?"

"Vanessa." Ben olup olmadığımı sormadı; sanki öyle olmasını istiyormuş gibi adımı söyledi.

"Evet?"

"Arabam çalışmıyor," dedi suçlayıcı gibi görünen ama olmayan bir ses tonuyla. Ne düşünüyordu ki? Gidip marş motoruna bubi tuzağı kurduğumu mu? Beni kızdırdığı zamanlarda bunu yapmadıysam, son zamanlarda yapmadığında neden şimdi yapayım?

"Pilin mi bitti?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Daha bir yıl önce ybir araba kiralamıştı, bu kadar kısa sürede yeni bir aküye ihtiyacı olması mümkün değildi.

Sesinin tonu ani bir şekilde değişmiş, nefesinin altından bir şeyler mırıldandı. "Ben çoktan icabına baktım. Çekici yolda."

"Tamam. Ne istiyorsun o zaman?"

"Beni alabilir misin?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım, taksiye binmeyip beni aramasına şaşırmıştım. "Oh. Tabii. Neredesin?"

"Ana binadayım. Takımın antrenman yaptığı yer," diye cevap verdi, hangi yerden bildiğimin tamamen farkındaydı. Oraya birkaç kez gitmiştim.

geçmişte. "Bugün göçmenlik avukatının ofisinden bazı evrakları da almam gerekiyor."

Odamın pencerelerinden birinden dışarıda kopan fırtınaya bakarak iç çektim. Yağmurda araba kullanmaktan nefret ederdim, ama o nadiren iyilik isterdi... büyük, hayat değiştiren iyilikler olmadıkça. Whomp, whomp.

"Elbette. En kısa zamanda orada olacağım."

Kulağa zoraki gelen bir "Teşekkür ederim" diye homurdandı ve telefonu kapattı.

Yukarı.

Bazı şeyler hiç değişmiyor, değil mi? Sırıttım ve işimi kaydettim, çantamı kaptım ve anahtarlarımı almak için aşağı indim. Kısa bir süre içinde, bir daha geri dönüp dönmeyeceğimden emin olmadığım tesise ulaştım ve Aiden'in bana verdiği eski kartı göstererek güvenlik kapısından içeri girdim.

Arabamı doğru binaya ve otoparka doğru yönlendirirken telefonumun zil sesi ödümü kopardı. Yarı yarıya Aiden olmasını beklerken, ekranda Diana'nın adı belirince şaşırdım.

"Onun-"

"*Bana nasıl söylemezsin?*" diye bağırdı hattın diğer ucundaki tanıdık ses Lanet olsun. "Sana da merhaba."

"Sana da 'merhaba' demeyecek misin, *cabrona*?"

Tamam. *Cabrona* ile gitmişti. O kadar . Yeterince adil.

"Nasıl bilmek ister misin?" Bilmiyordum ama bilmesi gereken bir cevabı onaylamamı bekleme zahmetine girmedim. "*Rodrigo söyledi!*"

Yüzümü buruşturdum.

Sanki ilk seferinde onu duymamışım gibi tekrar bağırdı. "Rodrigo!"

Özür dilemeyecektim. Bunun durumu daha da kötüleştireceğini biliyordum. Onunla işlerin nasıl yürüdüğünün farkındaydım. Bu noktada, onu daha fazla kızdırmamak yapabileceğim tek şey, yaptığım şeyi erkekçe kabul etmek ve beni azarlamasına izin vermektir.

"Evlendin ve bana söylemedin!"

Sessiz kaldım ve Aiden'in görünmediğinden emin olmak için gözümü binadan ayırmadım.

"Çünkü herkese söyleyeceğimi düşünüyorsun, değil mi?"

Bu kesinlikle cevaplanması gereken yanlış bir soruydu. Bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

"Artık beni sevmiyor musun? Bu mudur yani? Ben eski haber miyim?" Yine de ağzımı kapalı tuttum.

"Sana inanamıyorum!" gibi görünen bir çığlık attı. Onu tanıdığım kadarıyla, büyük ihtimalle arabasındaydı. "Senin kukunu yumruklayacağım."

Bunun üzerine sessizliğim sona erdi. "Denediğini görmek isterim." Kız kardeşlerimle birlikte büyümemişti. Bir kızla nasıl dövüşüleceğini biliyordum.

En azından ondan daha iyi.

"Hayır! Şu anda benimle konuşma," diye ısrar etti. "Bana evlendiğini söylemedin. Şartlı tahliyedesin ve benim işe dönmem gerekiyor. Öğle tatilindeyim. Eğer bu yıl tekrar gözüme girmek istiyorsan, şu çikolataya batırılmış çileklerden istiyorum."

Bu beni güldürdü. Aklını kaçırmıştı.

"*Bana borçlusun.*" Aradığım otoparka girdiğimde telefonu kapattı. Alnımın direksiyon simidine düşmesine izin verdim. hem daha iyi hem de daha kötü geçmişti ama sonunda her şey açığa çıktığı için biraz rahatlamıştım.

Boş arsaya bakarken parmaklarımı direksiyona vurdum. Dev bir şimşek yağmurlu lavanta grisi gökyüzünde sivri bir çizgi çizdiğinde inip inmekte tereddüt ettim. Dakikalar geçti ve hâlâ Üç Yüzler'in binasından çıkmadı.

Lanet olsun. Kendimi bundan vazgeçiremeden arabadan atladım, milyarınca kez şemsiye taşımadığım ve su geçirmez ayakkabılarım olmadığı için kendime küfrederek otoparktan geçtim ve çift kapıdan içeri daldım. Ayaklarımı paspasın üzerinde yere vururken lobide koca adamı aradım. Resepsiyonun arkasındaki kadın merakla kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Size yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Aiden'ı gördün mü?" "Aiden mi?"

Gerçekten o kadar çok Aiden var mıydı?

"Graves." "Ona ne için ihtiyacınız olduğunu sorabilir miyim?"

Yanağımın içini ısırđım beni tanımayan ve dolayısıyla Aiden'ı tanıdığımı bilmeyen kadına gülümsedim. "Ben buraya

onu kaldır."

Benden ne anlam çıkaracağını bilmediği belliydi. Bırakın başka bir şeyi, o anda profesyonel bir futbolcunun kız arkadaşı gibi bile görünmüyordum. Evden çıkmayı planlamadığım için makyaj yapmamayı tercih etmişim. Ya da gerçek bir pantolon. Ya da kolları sağlam bir gömlek. Makasla kestiğim bir şortum ve kolları bol bir vardı. Ayrıca dışarıdaki yağmur saçlarımın hakkını vermemişti. Deniz mavisi bir bulut gibi görünüyordu.

Bir de birbirimize hiç benzemememiz olayı vardı, yani kardeş gibi görünmemiz mümkün değildi. Tam ağzımı açmışım ki, ön alanı eğitim tesisinin geri kalanına bağlayan kapılar açıldı. Aradığım adam omzunda çantasıyla, heybetli, iri yarı ve terli bir şekilde dışarı çıktı. Kesinlikle asık suratlıydı da, bu sadece her zamanki gibi görüldüğü anlamına geliyordu.

Huysuzluğu karşısında küçük bir gülümsemeden kendimi alamadım.

"Hazır mısın?" Başını salladı, çenesinin ucunu kaldırdı.

O yaklaşırken resepsiyon görevlisinin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum ama ben Huysuz Pantolon'u incelemekle o kadar meşguldüm ki başka birine bakma zahmetine bile katlanamıyordum. O kahverengi gözler bir an için bana kaydı ve bu sefer kontrolsüzce sıırttım.

Bana ters ters baktı. "Neye gülüyorsun?"

Omuzlarımı silktim ve ona masum bir bakış atmaya çalışarak başımı salladım. "Yok bir şey, günüşiğim."

Bakışları tavanda gezinirken 'gün ışığı' diye mırıldandı.

Binadan çıkıp arabama doğru yan yana koştuk. Kapıları açıp içeri atladım ve titreyerek arabayı ve kaloriferi çalıştırdım. Aiden benden çok daha zarif bir şekilde arabaya bindi, ıslanmıştı ama o kadar da sırılsıklam değildi.

Kemerini bağlarken bana baktı, ben de ona bir bakış attım. "Ne?"

Başını iki yana sallayarak kucağında duran spor çantasının fermuarını açtı ve her zaman giydiği o meşhur kapüşonlu siyah tişörtünü çıkardı. Sonra onu uzattı.

Tek yapabildiğim bir saniye boyunca ona bakmaktı. Sevgili, markasız, ekstra büyük kapüşonlusu. Onu bana teklif ediyordu.

Aiden için çalışmaya ilk başladığımda, bana özellikle nasıl yıkanıp kurutulmasını istediğine dair talimatlar verdiğini hatırlıyorum. Nazikçe ve kuruması için asarak. O şeyi çok severdi. Bunun gibi bin taneye sahip olabilirdi,

ama o giymiyordu. Her zaman giydiği siyah bir kapüşonu ve ara sıra giydiği mavi bir kapüşonu vardı.

"Benim için mi?" Aptal gibi sordum.

Gözlerini devirerek elini salladı. "Senin için evet. Hasta olmadan önce giy.

Zatürre olursan sana bakmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

Evet, onun alaycı tonunu görmezden gelecek ve başka bir şey söylemeden kapüşonunu ondan alıp giyerken 'tercih etmemesine' odaklanacaktım. Kapüşonu ellerimde altın bir madalya tutmak gibiydi. Değerli bir şey, bir aile yadigârı verilmiş gibiydi. Aiden çok değerli.

Arabayı sürerken zaman zaman göz ucuyla ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Radyo açık değildi ve tezgâhta birlikte sessizce yemek yememiz bir şeydi ama arabada tek kelime etmememiz tamamen farklı bir şeydi. "Arabada ne sorun olduğunu söylediler mi?" Kendimi sormaya zorladım.

"Sürücü bilgisayarla ilgili bir sorun olduğunu düşündü."

Bu . Ufku daha fazla şimşek doldururken direksiyonu biraz daha sıkı kavradım. "Eğitimin iyi gidiyor mu?"

"Tamam."

"Lütfen daha fazlasını anlat," diye kıs kıs güldüm. "En azından şimdiye kadar tüm oyunlarını kazandın."

"Zar zor," dedi hayal kırıklığı ve öfke arasında sıkışmış gibi görünen ince bir ses tonuyla.

Daha dün, Üç Yüzler'in birkaç gün önce karşı karşıya geldiği süper yıldızla ilgili kısa bir bölüm izlemiş ve hayrete düşmüştüm. "Green Bay'deki adam dev gibiydi."

Yüzüm öne dönük olmasına rağmen yüzündeki aşağılanmış ifadeyi hissedebiliyordum. "O kadar da büyük değil," diye düzeltti beni hışımla.

Gerçi öyleydi. Üç Yüzlerin karşı oynadığı adamın resimlerini görmüştüm ve onu televizyonda izlemiştim. Adam 1.80 boyunda ve 300 kilodan biraz fazlaydı; kesinlikle Aiden'dan daha tıknazdı ve bu fazla kiloların saf kas olmadığını söyleyebilirdim, ama büyük büyüktü. Yine de ağzımı kapalı tuttum ve yanıldığı konusunda ısrar etmedim. Rakibi Delaware kadar değilmiş gibi davranabilirdim. Tabii.

"Takımınız kazandı."

Aiden oturduğu yerde kıpırdandı. "Daha iyi oynayabilirdim."

Buna ne diyebilirdim ki? Aiden'in her bir kusurunu ve yaptığı her hatayı içselleştirdiğini bilecek kadar ona yaltaklanan insanlarla röportaj yapmıştım. Kendisinden bu kadar çok şey beklemesi aptalca ve harikaydı. Hiçbir şey yeterince iyi değildi. Ona göre geliştirmesi gereken çok şey vardı.

"Oh, Aiden."

"Ne?"

"Siz ülkenin en iyisisiniz ve bunu sadece kibarlık olsun diye söylemiyorum.

-Ve bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor."

Umursamaz bir ses çıkardı, dizinin üzerinde duran uzun parmakları umursamaz bir hareketle havaya kalktı. "Bundan yıllar sonra hatırlanmak istiyorum. Bunun için bir şampiyonluk kazanmalıyım."

Ses tonundaki bir şey beynimi, yıllardır bir gün işimden ayrılmak için sabahlayan o parçamı gagaladı. "O zaman mutlu olacak mısın?" Dikkatlice sordum.

"Belki."

İçimi kemiren 'belki'nin ne olduğundan emin değildim. "Sekiz yılın üçünde Yılın Savunma Oyuncusu ödülünü kazandın koca adam. Kimsenin seni unutacağını sanmıyorum. Sadece söylüyorum. Kendinle gurur duymalısın. Bunun için çok çalıştın."

Kabul etti ya da etmedi, ama yolcu tarafındaki aynaya bakmak için döndüğümde, o güne kadar gördüğüm en düşünceli ifadeyle pencereden dışarı bakıyordu.

Olabilir.

Öte yandan, hayal görüyor da olabilirim.

Telefonum bardaklıkta bıraktığım yerden yüksek sesle çalmaya başladı. Bir göz attım ama ekran aşağıya dönüktü ve elime almadan iyice bakamadım, ki bunu kesinlikle yapmayacaktım, özellikle de yağmur ön cama daha güçlü bir şekilde vurmaya başladığında. Zil sesi geldiği gibi hemen kesildi.

Sonra her şey yeniden başladı.

"Buna cevap verecek misin?" Aiden sordu.

"Araba kullanırken telefonla konuşmayı sevmiyorum," diye açıkladım, tam o sırada telefon çalmayı kesti.

Mırıldandı.

Sonra bir kez daha başladı.

İç çekerek telefonu aldı ve ekrana baktı. "Annen arıyor." Hassiktir.
"Yapma-"

"Alo?" diye cevap verdi iri yarı adam, telefonu yüzüne götürerek. "Şu anda meşgul." Başımı çevirdiğimde alt dudağının hafifçe dışarı çıktığını gördüm. "Ona haber vereceğimden emin olabilirsiniz." Telaffuzundaki öfkeye bakılırsa, bu yapmayı planladığı en son şeydi.

Buna ne dersin? Telefon cevaplama becerisi için ona teşekkür edemedim, telefonumun ekranına dokundu ve bardak tutucusuna geri koydu. Karnımda bir tedirginlik kıpırdandı ve boğazımı temizledim. "En iyi arkadaşım sonunda evlendiğimizi öğrendi."

"Ona söylediğini sanıyordum."

"Bunu yapacağımızı biliyordu ama ona gerçekten söylemedim. Kardeşinin ona söylediğini söyledi, o yüzden nasıl merak ediyorum." "Sana söylemedi mi?"

Konuşmanın nasıl geçtiğini tekrar düşünerek kendime sııttım. "Hayır. Bağırarak çok meşguldü."

Aiden düşünceli ama yokmuş gibi bir ses çıkardı.

"Annem bu yüzden aramış olabilir. Genelde onu arayan ben olurum." El Paso'ya yaptığım başarısız yolculuktan sonra aradığı zaman hariç. Bunu düşünmek bile beni yeniden çılgına çevirdi. Belki de onu geri aramak için bekleyecektim... gelecek ay. Bu acı düşünceyi kafamdan attım. "Avukatının ofisi nerede?"

Otuz dakika sonra, Explorer'ımı yüksek bir profesyonel ofis binasının bitişiğindeki çok katlı kapalı otoparka çektim.

"Burada bekleyeceğim," dedim ve motoru kapattım.

Aiden arabanın kapısını açarken başını salladı. "Benimle gel."

Bacaklarıma baktım ve sonra başımı salladım. "Gerçekten giyinik değilim..."

İri adam yüzümden başka bir şey görmedi bile. "Her zaman iyi görünüyorsun. Gel hadi."

Tartışmamı beklemedi. Kapıyı yüzüme kapattı.

Nefesimin altından homurdanarak dışarı çıktım, nemli altımı aşağıya çektim ve Aiden'ın kapüşonunun aslında o kadar uzun olduğunu fark ettim ki şortumun üzerinden geçti... Harika.

Teslim olmuş bir iç çekişle, Aiden'ı kenarda beni beklerken buldum. En azından ne kadar dağınık görüdüğüm için benimle alay etmeme nezaketini gösterdi. Gök gürültüsü ve şimşek, karşıya geçmek için kullanmamız gereken yürüyen köprüyü salladı.

Otoparktan binaya kadar normalden biraz hızlı yürümüş olabilirim. Aiden kapıyı benim için daha yeni açmıştı ki binanın içindeki ışıklar bir an için gidip geldi.

Asansörün doğru yürürken koridordaki ışıklar iki kez daha yanıp söndü. Sonra koca adam yukarı çıkmak için düğmeye bastığında tekrar yanıp söndüler.

İssız koridora bakarak durakladım. "Merdivenlerden çıkalım mı?" Bana ne düşündüğünü belli eden bir bakış attı - *sen bir aptalsın, Vanessa*. Onun yerine sözlü olarak "Çok yorgunum." dedi. Oh. Huh. "Tamam."

Fırtına sırasında asansörde dolaşmanın sonuçları hakkında daha fazla düşünemedim kapılar açıldı. İçeride zaten bir çift vardı ve biz girdiğimizde bize yer açmak için köşeye çekildiler. Aiden kapıların karşısında, onların bulunduğu köşeye doğru geri geri giderken adamın gözlerinin nasıl açıldığını kaçırmadım. Sırtımı ona en yakın duvara dayadım. "Hangi kat, koca adam?"

"Altı."

Düğmeye bastığımda, kapılar kapanırken ışıklar tekrar yanıp söndü. Asansör yukarı doğru çıkarken tedirginlik midemi bulandırdı. Asansör sarsılıp durmadan önce ışıklar bir kez daha yanıp söndü ve bizi tamamen karanlığa .

Bir, iki, üç, dört-

Vay anasını.

Vay anasını.

Asansördeki diğer kadın ciyaklarken göz kırpmaya çalıştım ve ortağı "Bu da ne?" diye sordu.

Acil durum ışığı bile yanmıyordu. Zifiri karanlıktı.

Yedek ışık olması gerekmez miydi?

Panik anında boğazımı yakaladı. Tamam, tüm vücudumu sardı, her kasımı acıtacak kadar gerdi. Nefesimi içime çekmem için geçen sürede vücudum titremeye başladı. Köşede fısıldaşan çifti duymazdan gelerek gözlerimi sıkıca kapattım.

Tamam. Tamam.

Tamam, tamam. Her

şey .

Kendime her şeyin yoluna gireceğini söyledim.

Ben iyiydim.

Fırtına nedeniyle sadece küçük bir kesinti oldu; bunun gibi büyük binalarda hemen devreye girecek yedek jeneratörler vardı.

değil mi?

Paneldeki düğmeleri bulmak için yanımdaki duvarı okşamaya başladım, metalde küçük bir boşluk hissedene kadar dokunuşumu hafiflettim ve çevresini yokladım. Dikdörtgen şeklindeydi, acil durum telefonunun orada olması gerektiğini düşündüm. Asansörlerin acil durum hatları vardı... diye düşündüm. Mandal kolayca açıldı ve içeriden küçük telefonu aldım. Hiçbir şey göremiyordum ve etrafına dokunduğumda, seslenmek için herhangi bir tuş takımı yoktu. Çevir sesi bile yoktu. Asansör hareket etmiyordu. Işıklar tekrar yanmıyordu.

Telefonu kulağıma dayadım ama diğer uçtan herhangi bir ses .

Elektrikler tamamen . Elektrikler kesilmiş olmalıydı.

Midem dizlerime kadar indi.

O kadar karanlıktı ki parmaklarımı yüzüme göremiyordum. Nefes alış verişimin her saniye daha da arttığını duyabiliyor, göğsümün uzun zamandır deneyimlemediğim hızlı, huzursuz nefeslerle şişmeye başladığını hissedebiliyordum.

Ama beklediğim uğultu, yani elektriğin geri geldiğini gösteren uğultu, bir dakika daha geçmesine rağmen gelmedi. Üç ya da dört dakika sonra da gelmedi ve görmezden gelmeye çalıştığım korku beni kaba, açgözlü pençesiyle daha da sıkı yakaladı.

"Vanessa?"

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Nefes alamıyordum. Nefes alamadım. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum.

"Vanessa," diye fısıldadı Aiden'in sesi yine, küçük alanda sert ve sıkı şekilde. "Ne halt ediyorsun sen?"

Gözlerimi daha sıkı kapadım, onunla savaştım, onunla savaştım, savaştım. "Hiçbir şey," diye mırıldanmayı başardım sanırım.

Dur, , dur, dur, dur. ol. Her şey yolunda. Her şey yolunda. Sadece bir asansördesin. Bir şeyin yok.

İyi değildim. İyi olmanın yakınından bile geçmiyordum. Astımım vardı. Ne zamandan beri astımım var?

Bir el omzuma dokundu, tam o sırada telefonu körlemesine koydum ve ellerimi karnımdan ve kalçalarımın altına doğru hareket ettirdim, ta ki kamburlaşıp dizlerimi sıkana kadar.

Düşün, Vanessa. Düşün.

"Aiden Graves'sin, değil mi?" diye konuşan erkek sesi arka planda bir uğultu gibi duyuluyordu.

"Evet," diye ısırdı Aiden o bildik alçak ses tonuyla, başka bir davetiye çıkarmadan. tutmaya çalışırken omzumdaki eli sıkılaştı. "Vanessa," diye tekrarladi adımı.

Nefes al, nefes al, nefes al.

Ama yapamadım. Panikliyordum. Avuçlarımla dizlerimi daha da sıktım ve bir şekilde kuduz bir nefes almayı başardım.

Düşün.

Ben iyiydim. Asansör o kadar da küçük değildi. Işıklar eninde sonunda tekrar yanacaktı. Ağzımdan keskin bir nefes aldım.

", " diye tısladı Aiden, omzumdaki tek eli dizlerimin üzerine çökerken karşı koyma zahmetine girmemem için yeterince baskı yapıyordu.

Anahtarlarım! Ellerimi Aiden'in kapüşonunun cebinde gezdirdim ve sonunda sağ cepte aradığım sert yumruyu buldum. Anahtarlarımı çıkardım ve sonsuza dek anahtarlığımın taşıyacağım kaygan, metalik tüpe kilitlendim. Arkadaki küçük düğme yerine oturdu... ve hiçbir şey olmadı.

İşe yaramıyordu.

Telefonum! Aiden'in telefonumu arabamdaki bardak tutucuya yerleştirdiğini hatırladığımda ceplerimi yoklamaya başladım. Soğuk korku beni içine çekti.

Aiden karanlıkta, "Sakin ol," diye seslendi.

Bir şeyin yok. Bir şeyin yok. İyisin. İyisin. Asansördesin. İyisin, kendime hatırlattım.

"Vanessa." Vücudunun ısıltılı sıcaklığını dizlerimde hissettim. "İyisin," dedi çılgın pantolonumun üzerinden.

Nefes alamadığım için utanamayacak kadar öfkeliydim. Kesinlikle konuşmak için ağzımı da açamıyordum, bana patronluk tasladığı için şöyle dursun.

Başka bir el ilkin katıldı ve omuzlarımla üzerinde büyük ve tüketici bir şekilde kıvrıldı. "" diye mırıldandı Aiden'in alçak, çakıllı sesi

karanlık asansör.

"Onun nesi var?" diye sordu asansörün diğer tarafındaki yabancı erkek sesi. "O iyi mi?"

"Derin bir nefes al." Başparmağım omuzlarımı yoğurdu, yabancının sorusunu geldi. "Nefes al."

Nefes almak mı? Denedim ama çoğunlukla boğulur gibi nefes alıp veriyordum. "Burnundan... hadi. Nefes al. Ağzından dışarı. Sakin ol.

Aşağı." O büyük başparmaklar üzerimde küçük, neredeyse öfkeli daireler çizdi. "Yavaş nefes al. Yavaş. Burnundan al, ağzından ver." Eğer bu başka bir durum olsaydı, ses tonunun bu kadar sakın ve soğukkanlı olmasına şaşırırdım. Ne kadar nazik ve aceleci değildi. Bir şeylerin ters gittiğini ilk fark ettiğinde bana bağırp çağırın kişiye hiç benzemiyordu.

"İyisin," diye emretti Aiden, el dediği eldivenleri sıkarak. "Sakin ol. Halledersin," diyerek bir sonraki hırıltılı nefeste bana koçluk yaptı. "Ben buradayım." Avuç içleri üst kollarımı kavrarken nefesi yanağımda gezindi. "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum." Sıktı, sözleri kulaklarımda çınlıyordu. "Yalnız değilsin."

İyiydim. İyiydim.

Boğulmamak için mücadele ediyordum gibi görünmeyen iyi bir nefes almak için birkaç vahşi nefes almam gerekti. Yapabildiğim anda, yanan dizlerimden kayarak popomun üzerine oturdum ve bacaklarımı göğsüme doğru çektim.

"Nefes al, nefes al, nefes al," diye emretti Aiden.

Kendimi gözlerimi açmaya zorlayamıyordum ama sorun yoktu. Hâlâ titriyordum ama ciğerlerime oksijen girebildiği sürece bununla yaşayabilirdim. Büyük adamın söylediği gibi *burnumdan girip ağzımdan çıkıyordu*. Nefeslerim olması gerekenden daha keskindi ama işte oradaydılar.

"mı?" Aiden hareket etmeye başladı, yanıma oturduğunu hissettiğimde dizi ayağıma çarptı.

Alnımı dizlerimin üzerine koyarak "Evet," . Ben iyiydim. İyiydim.

Vücudum neredeyse şiddetli bir şekilde sarsılarak aksini söyledi.

İyiydim. İyiydim. Bir nefes aldım, bir nefes verdim. Gözlerimi kapattım. Yalnız değildim. Sanki emin olmak istercesine, elim kucağımdan aşağıya, Aiden'ın kalçasının yan tarafına dokunana kadar süzüldü. Parmaklarım gömleğinin eteklerine dokundu ve ince kumaşı parmak uçlarımda arasına sıkıştırdım.

Yalnız değildim. Ben iyiydim. Pazularım kasılırken titreyerek nefes aldım.

"Daha iyi mi?"

", " diye mırıldandım, parmak uçlarımı gömleğinin dikili kenarına sürterek. *Bebek gibi davranmayı bırak. Ölmüyorsun. Bir şeyin yok.* Kendimi gözlerimi açmaya zorladım ve başımı arkamdaki duvara düşene kadar kaldırdım. Hiçbir şey göremiyordum ama iyiydim.

Ben iyiydim.

Derin bir nefes verdim ve ağzımdan nefes alıyordum, sakın, sakın, daha sakın. O sırada asansördeki diğer çift o kadar alçak sesle fısıldaşmaya başlamıştı ki ne söylendiğini anlamaya çalışamadım.

Aiden ise her zamanki gibi sessizdi; derin ve düzgün nefes alıp verışı, hava durumu ve asansörle ilgili olup bitenlerden hiç etkilenmediğini gösteriyordu.

Yine de karanlıktan ve küçük alanlardan bu kadar korkmasaydım, bu saçmalıkların hiçbirisi önemli olmazdı. Sonsuza kadar içeride mahsur kalacak değildik ve asansör aniden düşüp hepimiz ölecek de değildik.

Umuyordum.

Asansör keskin bir sarsıntı geçirdi ve tavandaki ışıklar bir kez daha sönmeden önce değerli bir saniye boyunca parlarken kadın çığlık attı.

Sikerim böyle işi.

Sahip olduğumu bile bilmediğim yeteneklerimle ayağa kalktım, Aiden'ın dizinin üzerinden kaydım ve o kadar hızlı kucağına oturdum ki, bunu yaptığımın farkında bile değildim, çünkü bunu düşünseydim, hayatta yapamazdım. *Hiçbir şekilde.* Ama gerçek şuydu ki, yapmıştım.

Aiden'ın kucağındaydım. Her iki bağdaş kurmuştu, kaslı kalçalarının her kalçalarımı kucaklıyordu, çenesi kulağımın hemen arkasındaydı. Titriyordum.

Arkamda Aiden doğruldu; kalçamın altında uylukları gerildi ve gerildi.

İşte o zaman utandığımı hissettim. "dilerim," diye özür diledim, zaten onun üzerinden atlamak için ayağa kalkmıştım.

" çeneni," dedi elleri çıplak dizlerime inip beni tekrar üzerine iterken; sırtım göğsünün sert duvarına çarptı ve tam

Sonra gömleğinin yağmurdan sıırlıklam olduğunu fark ettim. Umurunda değildi. bacakları gevşedi, popom ayaklarının üstüne yerleşti.

Bir pufun üzerinde oturmak gibiydi. Nefes alan büyük, sert, hafif ıslak bir puf... ve çıplak diz kapaklarımı kavrayan iki el vardı. Hemen ve acınası bir şekilde uzun, derin bir nefes aldım ve Aiden'in kozasında rahatladım. Başparmaklarından biri dizimin iç kısmındaki hassas deriyi ovuşturdu, sadece bir daire şeklindeki hızlı bir fırça, başka bir iç çekmeme neden oldu.

İri adam kulağımın kabuğuna doğru mırıldandı, nefesi sıcak ve fazlasıyla rahatlatıcıydı. "Bunun ne hakkında olduğunu bana söylemek ister misin?" diye fısıltıyla sordu.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım, ellerimi kucağında kavuşturarak.

Küçük bir alaycı ses çıkardı ama bir hiçbir şey söylemedi... "Üzerime oturuyorsun. Sanırım bana borçlusun."

Gerçekten istemesem de tekrar hamle yapmaya çalıştım ama o kocaman eller daha da sıkı kenetlendi, bu sefer parmakları diz kapaklarımı ve uyluklarımın bir kısmını kaplayacak şekilde genişledi.

"Kes şunu. Sana takılıyorum," diye yorum yaptı.

Benimle dalga mı geçiyorsun? Aiden mı? Başımı öne eğerek gözlerimi kapattım ve tıngır mıngır bir iç . "Karanlıktan korkuyorum." Sanki bu tamamen açık değilmiş gibi.

Tek bir nefes bile vermedi. "Evet, anladım. El feneri olarak kullanman için sana telefonumu ama seninle konuştuktan sonra şarjı bitti."

"Yine de teşekkürler." Kendime derin bir nefes daha aldırdım.

"Karanlıktan gerçekten korkuyorum, mesela hiçbir şey göremediğim buradaki karanlıktan. Çocukluğumdan beri öyleyim," diye gergin bir şekilde açıkladım.

"Neden?" diye

araya girdi.

"Neden ne?"

bıkkın sesini çıkardı. "Neden karanlıktan korkuyorsun?"

Gerçekten bilmek isteyip istemediğini sormak istedim ama tabii istiyordu. Ona ille de söylemek istemiyordum - ya da hiç kimseye söylemek istememiştim - ama haklı olduğu bir nokta vardı. Işıklar söndüğü için panik atak geçirmenin eşiğinden döndükten sonra kucağında oturan yirmi altı yaşında bir gençtim. Sanırım ona borçluydum.

"Bu aptalca. Aptalca olduğunu biliyorum. Tamam mı? Beş yaşındayken kız kardeşlerim" - gerçi artık olayın arkasındaki asıl beyin olarak Susie'yi suçlayacağımdan oldukça eminim- "beni bir dolaba kilitlediler."

Ben devam etmeden önce "Bu yüzden mi korkuyorsun?" diye alay etme cüretini gösterdi.

"İki gün boyunca ışıklar kapalıyken," diye .

Aiden'in sesi tepki vermekle kalmadı, sanki tüm vücudu da tepki verdi. Santim santim, ayak parmaklarından yukarısı kaya gibi sertleşti. "Yemek ya da su olmadan mı?"

Bu küçük ayrıntıyı düşünmüş olması gözümden kaçmadı. Boktan kısım buydu. En azından şimdi, hikâyenin boktan kısmının bu olduğunu düşünüyordum. "Bana su ve çikolata bıraktılar. Cips." O kaltaklar, yedi, sekiz ve dokuz yaşlarında bile, o zamana kadar çoktan hırçınlaşmışlardı. Bunu planlamışlardı. Beni oraya kilitlemeyi planlamışlardı çünkü annemiz yokken bana göz kulak olmak istemiyorlardı. Tanrı aşkına, *benimle oynamak istememişlerdi*. Beni bırakmadan önce kapıdan alay etmişlerdi.

Gerçekten yapmamayı tercih etmeme rağmen ürperdim.

"Annen neredeydi?" diye sordu o ürpertici, sakın ses tonuyla.

Uzun zamandır bir kenara ittiğim tüm bu anıların birdenbire geri gelmesinin beni çiğ, açık bir yara gibi hissettirmesinin nedeni neydi emin değildim. Verdiğim uzun nefesi kontrol edemiyordum. "Sanırım o zamanlar biriyle çıkıyordu. Küçük kardeşimin babası olabilir. O kadar iyi hatırlamıyorum. Birkaç yıl boyunca hayatımıza girip çıktı. Emin olduğum tek o zamanlar evde olmadığıydı." Bazen birkaç günlüğüne ortadan kaybolurdu ama bu benim yükümdü.

"Seni kim çıkardı?"

"Yaptılar." Kapının kilidini açtılar ve bebek olduğum ve işediğim için benimle dalga geçtiler. Oradan sürünerek çıkmak bir saatimi almıştı.

"Ondan sonra ne oldu?" Hâlâ o zahmetsiz, sabırlı ve avazı çıktığı kadar 'yanlış' diye bağırın sesiyle konuşuyordu.

Utanç ve öfke beni titretti. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Hayır."

"Annene söyledin mi?"

"Tabii ki anneme söyledim. Beni koydukları dolap onun dolabıydı. Oraya işemiştim. Çok kötü koktuğu için halıyı değiştirmek zorunda kaldı." Çok kötü kokuyordum. Kapıyı yumruklamaktan ellerim mahvolmuş, beni dışarı çıkarmaları için bağırmaktan sesim kısılmıştı... ya da en azından dolabın ışığını açmaları için... ya da dolabın ışığını açamıyorlarsa yatak odasının ışığını açmaları için... ama nafile. Orada kaldığım iki gün boyunca ne yaptıklarından asla emin olamadım ve açıkçası hiç umurumda değildi.

Ben . Çünkü o yaştaki çocuklar yalnız bırakılmamalıydı.

Nefes almakta zorlanıyormuş gibi göğsü sırtıma doğru kabarmaya başladı. "Kız kardeşlerine bir şey yapmadı mı?"

İçime kapanmak istedim. Kullandığı ses tonu sinirlerimi tırmıklıyor, çocukluğum denen bıçak yarasının kenarlarını incelemeye açıyordu. Kendimi küçük hissetmeme neden oldu. "Hayır. Onlara bağırdı ama o kadar. Yani, sonrasında bir ya da iki ay evde kaldı" -bu onun çoğunlukla ayık olduğunu hatırladığım zamanlardan biriydi- "ve ben her gece onunla yattım. Ondan sonra eşyalarımı taşıdım ve küçük kardeşimle aynı odayı paylaştım." Ondan sonra yatak odasının kapısını da kilitlemeye başlamışım.

Dizlerimin üzerindeki parmak uçlarım bir saniyeliğine yoğruldu, ama bunun bilinçaltı bir hareket olduğuna hayatım üzerine bahse girerim, çünkü nefes alış verişi hiçbir yere gitmemişti.

"Işık açık uyumak zorundayım," diye itiraf ettim ona, göğsünün inlediğini hissederek. Salak, salak, salak. "Bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum. Benimle dalga geçme."

Bir duraklama oldu. "Yapmayacağım," diye söz vermeden önce bir tereddüt. "Dairende ve odanda neden bu kadar çok olduğunu merak ettim."

Fark ettiğini *biliyordum*. "Lütfen Zac'e söyleme. Ben uyurken yatağın altına saklanıp beni korkutmaya çalışmasına izin vermem."

"Yapmayacağım." Avuç içleri dizlerimi şekillendirdi. Kollarının iç kısımları omuzlarımı ve kollarımı çerçeveleyiyor gibiydi. Nefes alış verişi alçaktı ama kulağıma karşı o kadar da sabit değildi. "Korkman aptalca değil. Utanmamalısın. Asıl utanması gereken diğer herkes."

Cevap verebilmemin tek yolu, bilip bilmediğinden emin olmadığım bir baş sallamaydı. Göğsümden bir başka tıkirtili nefes daha çıktı.

Gözlerimi kapalı tutarken dizinin etrafında bir yerde bir deri parçasına dokundum. "Sakinleşmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim koca adam. Uzun zamandır kendimi bu kadar kaybetmemiştim."

" etme," diye mırıldandı karşılığında.

Elimi bacağının üzerinde tuttum, parmak uçlarım bacaklarını kaplayan kaba siyah tüylere değiyordu. Nefes alışım çok gürültülüydü, kalbim hâlâ biraz garip atıyordu, Aiden'inki ise yumuşaktı ve zar zor duyuluyordu. Ciğerlerimin giriş ve çıkışlarına odaklandım.

Asansördeki diğer kadın mırıldandı, "Bu berbat."

Berbattı. Gerçekten berbattı.

Sessizlik dakikaları tüketti ve sırtımın gevşemesine izin verdim, üst kısmı Aiden'in göğüslerine değiyordu. Üst kollarının iç kısımları beni kucaklıyordu. Nefes alış veriş i o kadar düzenliydi ki uykumu getiriyordu.

Asansör öyle bir sarsıldı ki, ışık iki kez yanıp sönüp öylece kalırken tepki olarak gözlerimi açtım. Diğer taraftaki kadın ciyakladı ama ben uzaktan bile korkmadım. Sadece ışıklandırmayı önemsiyordum.

Ve tam o anda, karanlığa gömülmeden, nihayet kendi gözlerimle Aiden'in üzerinde oturduğuma tanık oldum. İki uzun, kaslı bacak beni çevreliyordu, o kadar uzundu ki dizleri benimkilerin bittiği yerden dışarı çıkıyordu. Kollarımın her iki yanında, korumalarımı oynayan iki ağır kaslı triseps çıkmıştı. Ama içimde bir şeylerin tepki vermesine neden olan şey, üzerimdeki büyük ellerdi, bileklerim uyluklarımın üzerinde zahmetsizce duruyordu.

Bana sarılıyordu. Tüm niyet ve amaçlar için, Aiden bana sarılıyordu. Etrafımı sarıyordu.

Başımı arkaya eğerek midemden boğazıma doğru ilerleyen o şeyi yuttum ve omzumun üzerinden gergin, hafif utangaç bir gülümseme hazırladım. Ancak bakışlarım Aiden'in yüzüne indiğinde, o kadar ciddiye ki... o kadar ciddiye ki. Yüzümdeki ifadeyi silip süpürdü.

Asansör bir kez daha sarsıldı ve hemen ardından duvardaki telefon çalmaya başladı.

Aiden dizime hafifçe vurarak beni kaldırdı ve sanki ağırlığı onunkinin için bir şey ifade etmiyormuş gibi beni kenara çekti - ve kesinlikle bir şey ifade etmiyordu. Ayağa kalktı ve duvara doğru uzanarak telefonu beşikten aldı. Bu sırada bakışları üzerimde gezindi, o son derece ölçülü

Birdenbire yanlış bir şey yapmışım gibi hissettiren özellikler. "Evet... Zamanı gelmişti... Evet." Bir kapattı, muhtemelen konuşmanın ortasındaydı. "Yaklaşık on beş dakika sürecek."

Bacaklarımı göğsüme doğru çekerek kollarımı onlara doladım ve yorumuna başımı salladım. Tekrar oturmadı; onun yerine Aiden duvara yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bir bileği diğerinin üzerinden geçti.

On dakika geçmemişti ki, yüksek ses asansörü delip geçti ve bildiğim sonraki şey, asansörün tekrar yükselmeye başladığı oldu. Kapılar nihayet açıldığında, iki bina çalışanı orada durmuş iyi olup olmadığımızı soruyordu ama Aiden sanki orada değillermiş gibi yanlarından geçip gitti.

Çalışanlardan biri "İyi misiniz?" diye sordu.

İyi miydim? Değildim ama bir şey söylemeyecektim. Daha çok, korktuğum için biraz utanmışım ve ışıklar tekrar yandığında Aiden'in yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğinden emin değildim.

"Geliyor musun?" diye sordu iri adam beklediği yerden. İşte tanıdığım adam. "Sakin ol, günüşiğim. Geliyorum."

Dudakları 'günüşiği'ndan pek hoşlanmadığını belli şekilde kıpırdadı ama en önemlisi, nefret umursamadığımı biliyordu. "Hadi gidelim. Saat başı ödeme yapıyor ve biz zaten geç kaldık."

Aradığımız şeyi bulmamız uzun sürmedi. Önünde gravürler olan ahşap çerçeveli cam bir kapı ve hemen yanındaki duvarda buranın avukatın ofisi olduğuna dair bir plaket vardı.

Kahverengi ve yeşilin sıcak tonlarındaki şık, güzel, sert ahşap mobilyalar bizi karşıladı. O anda, sanki üzerimde hiç kıyafet yokmuş gibi görünen devasa büyüklükte bir kazağın içinde on beş yaşında bir hoochie annesi gibi göründüğümü tekrar fark ettim. Aiden da pek iyi görünmüyordu; onun

Tişörtü yapış yapıştı, dizlerini geçen uzun, siyah bir şort giymişti ve koşu ayakkabıları vardı. Tek fark, nasıl görüldüğü umurunda bile değildi.

Kapının hemen önünde, bir masanın arkasında oturan yaşlı bir kadın bize gülümsedi. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Evet. Jackson'la bir randevumuz vardı. Geç kalacağımı söylemek için arayan bendim," diye açıkladı Aiden.

Bu her şeyi değiştirdi. "Oh, Bay Graves. Pekâlâ. Bir dakika lütfen. Aydınlatma sorunu toplantının gecikmesine neden oldu."

Işıklandırma sorunu. Aiden ve ben birbirimize baktık.

Elimde değildi, özellikle de artık asansöründen çıktığımızı göre, kıs kıs güldüm ve kontrol edilemeyen gülümsemenin beni ele izin verdim.

Ağzının az kullanılan köşeleri birazcık yukarı kalktı -sadece çok az bir şey- ama olan olmuştu. Gülümsemişti. Bana gülümsedi. Yine gülümsedi. Ve ilk seferinde olduğu kadar muhteşemdi.

Beklemek için bir yere oturduğumuzda, o koca vücudunu yana çevirdi ve beni olduğum yerde sabitledi. "Yüzündeki bu ifade ne için?"

Elimi uzatıp ağzımın kenarlarına ve yanaklarıma dokundum ve evet, ayıldığımı fark ettim. Gülümsemi-yordum. Ayılı-yordum.

Bana gülümsemişti. Dünyada tepki vermenin başka bir yolu var mıydı? "Sebebi yok."

Göz kapakları . "Uyuşturucu almış gibi ."

Bu yüzümdeki gülümsemeyi sildi. "Gülümsemeni sevdim. Hepsi bu." İri adam bana ekşi bir bakış fırlattı. "Bana kendimi Grinch gibi hissettiriyorsun." "Öyle demek istemedim. Güzel bir gülümseme.

Bunu daha sık yapmalısın." Yüzündeki huysuz ifade beni hiçbir konuda ikna etmedi.

Sonunda dik oturduğumda kolunu sandalyemin arkasına doladı. Masadaki kadın telefonla konuşana kadar bekleyip, "Burada tam olarak ne yapıyoruz?" diye fısıldadım.

"Benimle bazı bilgilerin üzerinden geçmek istiyor," diye açıkladı.

Avukat bunu bize e-posta ile gönderemez , diye düşündüm ama sorumu kendime sakladım. "Yani burada bekleyemez miyim?"

"Hayır."

Kıpırdandım ve sesimi daha da alçalttım. "Avukat bunun gerçek olduğunu düşünüyor, değil mi?"

"Aksi takdirde dolandırıcılık olur."

Lanet olsun. Koltuğuma çöktüm, ön kolunun çıplak sıcaklığı boynumun üst sıyrıyordu. Bu lanet kelime omurgamda korkuya yol açtı. Hapse girmek istemiyordum.

Aiden sanki aklımı okuyormuş gibi fısıldadı: "Hiçbir şey olmayacak. Kimse bunun gerçek olmadığına inanmayacak."

Kendine güvenini aldığını bilmi-yordum ama biraz bulmam gereki-yordu.

Neyse ki bekleme odasından ofise açılan kapının açılması çok uzun sürmedi. Bir çift dışarı çıktı.

Almanca'ya benzeyen bir dilde bize dikkat etmelerini söyledim.

GörünüŖe göre gösteri zamanıydı.

Ayağa hemen sonra resepsiyon görevlisi bize el salladı. Elimi Aiden'ın elinin içine soktum ve hafifçe sıktım.

O da benimkini sıktı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Zac! Neredeyse hazır mısın?" Topuğumu koşu ayakkabımın içine sokarken koridorda bağırdım.

"Ayakkabılarımı giyiyorum, Bayan Graves!"

Salak. "Seni aşağıda bekleyeceğim." Diğer elimdekini kaydırırken ona söyledim.

üzerinde.

"Tamam," diye bağırdı ben merdivenleri inerken. Merdivenlerden aşağıya ve

Mutfakta, Aiden'ı kahvaltı köşesinde otururken buldum, önünde büyük bir bardak kahverengi ve tuhaf görünümlü bir şey vardı, bir böbreğin içinde bir çeşit fasulye ve sebze olduğuna bahse girerim.

Koşuya başlamadan önce bir yudum su almak için buzdolabına omzumun üzerinden, "Koca adam, ben ayaktayken buzdolabından bir şey ister misin?" diye sordum.

"Hayır, teşekkürler."

Üç Yüzler'in bir gün önce deplasmanda oynadığı maçın ardından Pazartesi öğleden sonraydı. Zavallı adam Maryland'den eve sabah saat dörtte dönmüştü ve takımın antrenörleriyle buluşmak için dokuzda yataktan kalkmak zorunda kalmış, sonra da toplantı üstüne toplantı yapmıştı. Vücut dili ne kadar yorgun olduğunu ifade ediyordu. Nasıl yorgun olmasın ki?

Bardağımın yarısını suyla doldurdum ve kana kana . Odanın diğer ucundaki Aiden sonunda dikkatini bitirmekte olduğu bulmacadan ayırdı ve "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Koşmak için."

"Neden seninle geliyor?" diye açıkça sordu, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşmuştu. Uzun parmakları elindeki yapboz parçasını yutacak gibiydi.

"Onu benimle maratona katılmaya ikna ettim." Gerçekten de bizi ilk kez mi ayrılırken görüyordu?

Söylediklerimle ilgili bir şey ilgisini çekmiş olmalı çünkü başı geriye gitti ve ağzını bir kahkahanın başlangıcına benzeyen bir şey kapladı.

"Maraton mu koşacak?"

Bu benim kulağıma bile aşağılayıcı geldi. Aiden sorusuna başladığı anda Zac'ın mutfığa girmesi duruma hiç yardımcı olmadı. Eski takım arkadaşına uzun uzun bakarken burnunu buruşturdu. "*Evet.*"

"Hayatımda gördüğüm en kötü kardiyoya sahipsin," dedi Bay Sosyal Becerisi Olmayan, duyulduğu için hiç de utanmadan.

Bu ona katılmamak mümkün değildi. Zac'ın elit bir atlet olduğunu düşünürsek, birlikte koşmaya gittiğimiz ilk birkaç sefer, antrenmana başlamak istediğime karar verdikten sonraki ilk iki ay boyunca kendimin bir klonuyla gitmek gibiydi. Şiddetli diz ağrısı ve nefes nefese kalmadan iki mil bile koşamamıştım ve bunun oldukça iyi olduğunu düşünmüştüm.

Öte yandan Zac, sanki onu Mojave Çölü'nde yalınayak ve susuz gibi hissettirdi.

", " diye karşı çıktı. "Neden başını sallıyorsun, Van?"

Yaptığım şeyi bıraktım. "Seni do-oww! Beni çimdiklemene gerek yoktu." Arkadaşım olduğunu sandığım ve aniden dikilen kişiye ters ters baktım. "Berbat bir dayanıklılığın var. Nefes alış verişin benimkinden daha kötü."

"İstersem bir maraton " Tekrar sıkıştırılmamak için ondan uzaklaşmaya çalışırken Zac'ın yanakları hafifçe pembeleşti.

"Tabii ki yapabilirsin. Şu anda nefes alıp verişin berbat." Sırtına bir tokat attım ve bir saniye sonra ulaşamayacağı bir yere kaçtım. "Hadi şu işi bitirelim," dedim, her zaman ondan en az beş adım uzakta olduğumdan emin olarak. "Ama önce işlememe izin ver *Forrest Gump.*"

Zac güldü, yarım yamalak bir kez daha bana doğru hamle yaptı.

Geri sıçradım. Aiden'in çevresel görüşümün dışında bana baktığını fark ettim. Özellikle de bacaklarıma. Taytlarım kirlenmişti ve çekmecemden yıllardır giymediğim bir çift şort çıkarmak zorunda . Onlar

çok dar ve çok kısaydı ve karnıma ve kalçalarımın giren elastik bant fark edilmesin diye bol bir tişört giymek zorunda kalmıştım. Koşmaya başladığımdan beri neredeyse on beş kilo vermişim ama hâlâ karın kaslarım yoktu.

Bu yüzden kalın kaşları birbirine kenetlenip bakışları odaklandığında biraz şaşırdım. "Bacağına ne oldu Van?"

için çalışırken birkaç kez onun yanında etek ve elbise giymiştim. Dizimin üstünden altına kadar uzanan yara izini nereden aldığımı öğrenmeyi umursamadığını düşünmüştüm hep. Birlikte asansörde sıkışıp kaldığımızda ve sonrasında onun kucağına oturduğumda üzerimde kısa bir pantolon vardı. Eli dizimdeydi. Nasıl fark etmemişti?

Şimdi fark ettim ki ona bakmamış bile.

Güzel olmaması değildi ve asla saklamaya çalışmadım. Bu benim onur rozetimdi. Yaşadığım tüm fiziksel acıların, kontrol altına almak zorunda kaldığım tüm öfkenin ve ne yaptığının günlük hatırlatıcısıydı. Okulu bitirmiştim. Kendi ayaklarımın üzerinde durdum. İşimi büyütme ve kendi başıma girişimde bulunma hedefimi gerçekleştirmiştim. Bunu benim için benden başka kimse yapmamıştı. Para biriktirdim. Çalıştım. Azmettim. Kendim için. Başka kimse değil.

Ve eğer tüm bunları yapabiliyorsam, güçlü olduğumda ve zayıf olduğumda, bunu hatırlayabilir ve beni yönlendirmesine izin verebilirdim. Ağrıyan dizim son sekiz yılda yaşadıklarımızı unutmama asla izin vermedi.

Mutfaktan dışarı çıktım çünkü gerçek o kadar da değildi. "Bana bir araba çarptı."

Genelde insanlara şoförün kız kardeşim olduğunu söylemezdim.

Zac ve ben evden çıktığımızda güneş ufukta alçalmaya başlamıştı. Eve dönmek için geri dönmeden önce tek yönde altı mil boyunca istikrarlı bir şekilde koştuk. Eve dönüş yolundaki son iki mili soğuma olarak kullandık. Nefeslendikten sonra Koca Teksas aniden homurdanarak, "Aiden bugüne kadar dizini nasıl fark etmedi?" diye sordu.

Keskin bir kıs kıs güldüm. "Ben de tam olarak aynı şeyi merak ediyordum." "Tanrım, Vanny, sanırım senin için çalışmaya başladığım ilk hafta fark etmişim.

onu." Başını salladı. "Futbolla ilgili olmayan şeyleri fark etmez.

yüzüne çarpmadığı sürece." Bu
doğruydı.

Sonra da "Senin gibi" dedi.

Sanki omuzlarıma bir şey çökmüş gibiydi. Kötü bir şey olması gerekmiyordu ama gerçek bir boa gibiydi. Boynunuza dolanıp sizi öldürebilecek ağır bir yılan da olabilirdi, hayatınızda hoş ve eğlenceli bir aksesuar olan tüylü bir boa da. Bu durumda, kendimi gerçeği kuş tüyü versiyonuyla kabul etmeye zorlayacaktım. Gerçekle çoktan yüzleşmişim ve bu gerçek Aiden'ın bana itiraf ettiği gerçektir: ben gidene kadar beni takdir etmemiştir.

Neyse . Birini sizi önemsemesi ya da sevmesi için zorlayamazdınız. Bunu çok iyi biliyordum.

Ama Aiden sadece tek bir şeyi seven bir adamdı ve eğer o tek şey siz değilseniz, çok kötüydünüz. O kadar uzun zamandır bildiği tek şey buydu ki, etrafındaki diğer şeylere hiç bakmamıştı. Başka hiçbir şeyin futbol kadar önemli olmadığını kabul edebilirdim. Yapamadığım şey, Leslie'nin Aiden'ın büyükanne ve büyükbabasıyla ilgili söylediklerine ve onları kaybettiğinde yaşadığı kedere bir anlam veremiyordum. Onlardan benim yanımda hiç bahsetmemişti bile. Ama sanırım o böyle biriydi.

Yine de şimdi, kendi tarzında, beni önemseydiğini biliyordum. Bu bir şey ifade ediyordu, değil mi? Boşa kürek çektiğimi ya da bir şeyi olması gerekenden daha büyük hale getirmeye çalıştığımı düşünmüyordum. Sadece alıyor ve onu olmadığı bir şeymiş gibi göstermiyordum.

Bununla yaşayabilirim.

Ben de Zac'e omuz silktim. "Evet, aynen öyle. kadar odaklanmış ki başka hiçbir şey umurunda değil. Anlıyorum." Anladım.

Zac derin bir iç çekerek burnunu çekti. "Onun için işe yarıyor. Takımda All-Pro olan tek kişi o." Konuşmasını bitirdikten sonra ağzının aldığı şekil kalbimden acı tatlı bir his geçmesine neden oldu. Düşünmeden edemedim: Zavallı Zac.

Ben de koluna bir şaplak attım. "Surat bırak. Daha yirmi sekiz yaşındasın.

Şu oyun kurucu neredeyse kırk yaşına kadar oynadı, değil mi?"

"Şey... evet. Oynadı."

"Gördün mü?" Şimdilik bu kadarı yeterliydi, değil mi? Konuyu değiştirmeye verdim. "Cadılar Bayramı için bir şey yapıyor musun?"

"Nereye gidiyorsun?"

Kapıda durdum ve bir gün önce aldığım jack-o-lantern şeklindeki kovayı uzattım, böylece içine attığım üç torba şekeri görebilecekti. "Hiçbir yerde. Dışarıda oturacaktım."

Tahtı olarak adlandırmaya başladığım yerde -kahvaltı köşesinde- oturan koca adamın önünde bir yapboz vardı. Neden bu kadar sevimli olduğunu düşündüğümü bilmiyordum ama öyleydi. Gerçekten, gerçekten öyleydi. Yapbozlarla uğraşırken o koca omuzları hep kambur dururdu ve gerçekten uğraştığında bazen dilini ağzının kenarından dışarı çıkardığını bilmek için onu gafil avlamam gerekmezdi. Şimdi Cadılar Bayramı Günü'nde, beni dışarı çıkarken yakaladığında tüm vücudu yana dönmüştü.

Aiden'in gözleri, tanıştığımızdan beri üçüncü kez olduğunu düşündüğüm bir şekilde vücuduma kaydı ve kalın bir kaşını kaldırdı, yüzü sade, taşlı bir maskeye dönüşmüştü. "Çok şık giyinmişsin."

"Bu bir kostüm," dedim biraz bilinçsizce. "Cadılar Bayramı için." Bilin diye söylüyorum, Cadılar Bayramı'na bayılırdım. Noel'den sonra en sevdiğim bayramdı. Kostümler, süslemeler, küçük çocuklar ve şekerlemeler... Hatırlayabildiğim ilk 31 Ekim'den beri bu bayramı seviyordum.

Aiden başını hafifçe yana eğdi. "Senin ne olman gerekiyor?"

Ciddi miydi? Kostümüme baktım, en son üç yıl önce bir arkadaşımın partisinde giydiğimde oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum. Tulum, sarı gömlek, alnıma bastıran tek gözlü gözlük. Her şey apaçık ortadaydı.

"Bir minyon."

Winnipeg Duvarı gözlerini kırptırdı. "Minyon da ne demek?" "Bir minyon. *Despicable Me*." Sessiz kaldığında göz kırptım.

"Hiçbir şey mi?"

"Hiç görmedim."

Küfür. Ciddi olup olmadığını soracaktım ama ciddi olduğunu biliyordum. ona diktim. "Tüm evrendeki en şirin filmlerden biri," diye açıkladım yavaşça, şaka yapıyor olmasını umarak.

Başını salladı, gözleri tekrar aşağıya kaydı. "Hiç duymadım."

"Sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum ve aynı zamanda neden daha önce duymamış olmana şaşırdığımı da bilmiyorum," dedim. "Neler kaçırdığın hiçbir fikrin yok koca adam. Muhtemelen *Kayıp Balık Nemo*'dan sonraki en sevimli animasyon filmi."

"Bundan şüpheliyim." Ama *Kayıp Balık Nemo*'yu duymadığını söylemedi. Bu da bir şeydir.

"Odamda DVD var, ödünç al."

O cevap veremeden kapı çalındı ve elimdeki şeker kovağını kavrayıp kendimi diğer taraftaki şeker mi şaka mı yarışmacılarına hazırlarken bir sersemlik fırladı.

Altı yaşından büyük olmayan iki küçük çocuk, ellerinde gerçekten özenle hazırlanmış bez torbalarla kapının eşiğinde duruyordu.

"Şeker mi mı!" diye bağırdılar.

"Cadılar Bayramınız kutlu olsun," dedim, minyon Power Ranger ve Kaptan Amerika'ya bakarken her iki çantaya da birkaç parça şeker attım.

"Teşekkür ederim!" diye aynı anda bağırdılar ve kaldırımın sonunda onları bekleyen yetiştikine doğru koştular. Yetişkin figürü bana el salladı ve ben de kafamı eve sokmadan önce el salladım. "Dışarıda olacağım," diye seslendim Aiden'a. Daha önce bu durum için kapının hemen yanına bıraktığım katlanabilir sandalyeyi kaptım.

Dışarıdaki küçük verandadaki koltuğa daha yeni yerleşmişim ki ön kapı açıldı ve tıpkı benimki gibi bir sandalyenin ayakları dışarı fırladı, peşinden de yasal olarak evli olduğum 1.80 boyundaki iri adam geldi.

"Ne yapıyorsun?" Sandalyesini benimkinin yanına, kapıdan daha uzağa bırakırken sordum.

"Hiçbir şey." Hemen hemen tuvalin içine düşerken bana baktı. Dürüst olmak gerekirse, küçük bir parçam, yere düştüğünde dikiş yerlerinden yırtılacağından endişeleniyordu, ama bir mucize eseri yırtılmadı. Arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini sokağın karşısına dikti.

Ben de ona baktım.

Hiç dışarıda oturmazdı. Asla. Ne zaman vakti olacak? Ve neden O mu?

"Tamam," diye mırıldandım kendi kendime ve dikkatimi tekrar sokağa yönelttim.

üç ev ötede bir çift çocuk gördüm. Saat daha erkendi, sadece altı, bu yüzden sokakları dolduran küçük çocukların yokluğunu pek düşünmedim. Benim büyüdüğüm mahallede saat beş olurdu ve sokaklar

Önce en küçük çocukları sıraya dizer, saat sekizde de daha büyük olanlar tur atmakla meşgul olurlardı. O mahalledeki evlerin çoğu ellerinden geldiğince süslenmişti - bizimki hiç süslenmemiştir - ama bu *harikaydı*. Herkes bu işin içindeydi.

Annem bize kostüm almak için hiç çaba sarf etmezdi ama bu küçük kardeşimi ve beni alıkoymazdı. Yoktan var etme konusunda çok iyiydim. Her yıl, ne olsun, giyinir ve Diana'nın ailesinin refakatinde onunla birlikte dışarı çıkardık.

Oturduğum apartmanda bile, orada bulunduğum iki yıl içinde uğrayan epeyce çocuk vardı. Öte yandan bu biraz hayal kırıklığı oldu ama belki de çok erkendi?

"Bütün seviyor musun?" diye diklendi o hırçın ses.

Sandalyeye geri oturdum ve kucağımdaki fenerden küçük bir Kit Kat aldım. "Evet." Yarısını ağzıma attım ve sigara gibi dışarı sarkıttım.

"Kostümleri ve hayal gücünü seviyorum. Şekeri.

Ama en çok kostümleri seviyorum."

Bana kısa bir süre baktı. "Anlayamıyorum."

Gözlerimi şaşkınlıkla yaptım ve kendimi hafifçe ona doğru eğdim. "Ne? Playboy malikanesinde seksi bir tavşan ya da hemşire gibi giyinmiş falan değilim ki."

Bakışları ileride kaldı. "Çoğu kızın amacı bu değil mi?"

"Bazılarının... *eğer hayal gücün yoksa*. Pssh. Geçen yıl, bir kız gibi giyinmiştim.

Goku." Diana ve ben arkadaşlarından birinin Cadılar Bayramı partisine gitmiştik. Onu Trunks gibi giydirmiştim.

O da bana baktı. "Goku nedir?"

Evet, bakışlarımı onun sakallı yüzüne dikerken altımdaki kanvas koltuğun kenarlarına tutunmak zorunda kaldım. "Anime tarihinin en iyi ikinci . 'Dragonball' adlı bir dizide bir karakterdi." Aynı anda hem fısıldadığımı hem de atıp tuttuğumu fark ettim ve öksürdüm. "Çok sevdiğim bir Japon çizgi filmiydi. Hiç duymadın mı?"

O kalın kaşlar birbirine ve zavallı sandalyede uzanırken büyük bir ayağı diğerinin üzerine geçti. "Bu bir çizgi film... dövüşçülerle mi?"

"Galaksiler arası savaşçılar," kaşımı kaldırarak onu kendime çekmeye çalıştım. "Mesela

Streetfighter ama bir konusu var. Destansı."

Galaksiler arası kısmını eklemek fazla gelmiş olmalı ki koca kafasını salladı. "Galaksiler arası savaşçı da neyin nesi?"

"Bir savaşçı..." Ona baktım ve iki parça şeker aldım, vegan olduğunu bildiğim için ona bir Airhead uzattım. "Al bakalım. Bu biraz zaman alabilir."

"Bunca zamandır kuyruğu mu var?" Aiden, bir Airhead'i parlattıktan sonra jack-o-lantern kovaşından aldığı aynı Blow Pop'u dudağına dayadı. Ağzına bir ya da iki saniyeden fazla bakmamak için kendimi zorlamak zorunda kalmış olabilirim de olmayabilirim de. "Bu aptalca görünüyor. Biri onu alıp ona karşı kullanabilir."

Çok sevdiğim bir anime üzerine strateji düşünüyor olması beni oldukça heyecanlandırdı; sadece yüzüme dikkat etmem gerekiyordu. "Hayır, büyüdüğünde kuyruğunu kaybetti," diye açıkladım.

Son bir saattir "Dragonball" hakkında konuşuyorduk. Bu süre içinde tam dört çocuk şeker almak için eve gelmişti ama ben Bay Çocukluğum Olmadı'ya dünyadaki en sevdiğim dizilerden birini anlatmakla meşgul olduğum için buna odaklanamadım.

Açıklamamı düşünürken gözlerini kırıştırdı. "Ergenliğe girdiğinde kuyruğunu mu kaybetti?"

"Evet."

"Neden?"

"Ne fark eder ki? Bu genetik bir şey. Erkekler ergenliğe girdiklerinde bazı yerlerinde kıl çıkar; kaybetmek isterse kaybedebilir. Anlamak için izlemeniz yeterli."

Pek ikna olmuş görünmüyordu.

"Ondan sonra Dragonball Z" ve GT var ve bence onlar daha da iyi."

"O da ne?"

"Yaşlandıklarında diziler. Çocukları oluyor ve sonra çocukları büyüüp onlardan daha iyi oluyor."

Kaşı seğirdi ve ağzının da seğirdiğinden oldukça emindim. "Bunun da DVD'si var mı?"

Gülümsedim. "Belki."

Bana yan gözle baktı ve son üç parmağıyla sakallı yanağını kaşımak için uzandı. "Belki de izlemem gerekecek."

"Ne zaman istersen, koca adam. Benim video koleksiyonum senin video koleksiyonundur."

Sanki teklifimi kabul edecekmiş gibi başını salladığına yemin edebilirim.

Muzaffer bir iç çekişle dikkatimi tekrar sokağa verdiğimde sokağın tamamen boş olduğunu gördüm. Ne bizim sokakta ne de görüş mesafesindeki diğer sokaklarda tek bir insan bile dolaşmıyordu. Kafamın arkasında bir şey gıdıklandı, beni akşam hakkında, Aiden'in benimle oturmak için dışarı çıkması hakkında gerçekten düşündürdü.

Dudaklarımı ısırdım ve yavaşça sordum: "Bugün çocuklar için herhalde bu kadar, ha?" Bir omzunu kaldırarak lolipopu ağzından çıkardı.

"Görünüşe göre o."

Neredeyse dolu şeker kabıyla kalktım ve Sandalyenin bacaklarını birbirine geçirirken yüzümü yere eğdim. Bir şey boğazımı tıkadı. "Bu mahallede çocuklar pek şeker mi şaka mı oynamaya gitmiyorlar, değil mi?"

Aiden dünyanın en iğrenç cevapsızlığını mırıldandı. Ben de cevabımı almıştım.

Bunu anlamamın bu kadar uzun inanamıyordum.

Mahallesinde çocukların şaka mı şeker mi yapmaya gelmediğini biliyordu.

-Onun lanet olası mahallesi. Bana eşlik etmek için dışarı çıktı. Buna ne dersin? *Buna ne dersin?*

"Aiden?"

"Ha?"

"Neden bana burada küçük çocuklar olmadığını söylemedin?"

Koltuğunun altına sıkıştırdığı sandalyesiyle eve doğru ilerlerken bana bakma zahmetine bile girmedim. "Heyecanlı görünüyordun. Bunu senin için mahvetmek istemedim," diye itiraf etti sesinde utangaç bir not olmadan.

Lanet olsun.

Bundan sonra söyleyebileceğim uygun bir şey olsaydı bile, ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sandalyeyi ondan alırken ve o tualete giderken ikisini de garaja geri koyarken bana yaptığı küçük iyiliği düşündüm.

Midem guruldadı ve aklım Aiden'da dolaşırken nohutları durulayıp kurutmaya başladım. Mutfakta belirdi

ve kahvaltı masasına oturdu, geniş sırtı masanın üzerine kıvrıldı ve huzur içinde bulmacasını çözmeye çalıştı. Akşam yemeği -her zaman sadece kendim için yaptığımın dört katını- ve kendime bunu sadece bana iyi davrandığı için yaptığını söyledim.

Aç olup olmadığını sorma zahmetine bile girmeyecektim. O her zaman açtı.

Otuz dakika sonra yemek hazır olduğunda iki kâse getirdim ve içinde diğerinin üç katı kadar yemek olan kâseyi ona uzattım. Aiden yemeği alırken gözleri benimkilere takıldı.

"Teşekkür ederim."

Ona sadece başımı salladım. "Bir değil. Ben yemek yerken televizyon izleyeceğim." Oturma odasının evin ortasından aşağıya doğru inen koridorla birleştiğı yere kadar geldim.

"Dragonballs gösterisini izlemek ister misin?" O konuştuğunda olduğum yerde durdum.

"Sözde 'kış tekmeleyebilen' maymun kuyruklu küçük bir çocuğun neye benzediğini şimdi merak ediyorum."

Kuyruğumu çekmediğinden emin olmak için arkama baktığımda, Aiden'in koltuğunun kenarında oturduğunu ve ona haber veririm kalkmaya hazır olduğunu gördüm. Tepki vermeden önce bir an şaşkınlık yaşadım. Deli gibi gülümsemek için kendimi zor tuttum. "Adı '*Dragonball*', koca adam ve bana iki kere söylemene gerek yok."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

İlk büyük şimşek çaktığında bilgisayarımın başında oturuyordum. Ev sallandı. Pencereler tıkırdadı. Rüzgâr uğuldayarak evin dış cephesini tokatladı. Televizyondaki meteoroloji uzmanının tahmin ettiği fırtınanın şiddeti nihayet gelmişti.

Paniğe kapıldım ve bilgisayarımı kapatabilmek için çalışmamı olabildiğince hızlı bir şekilde kaydettim.

Sonra bir sonraki şimşek çaktı, penceremin hemen dışındaki ışık o kadar parlaktı ki gerçek dışı görünüyordu, bir doğa olayından çok nükleer bir patlamaya daha yakındı. Işıkların hiç umudu yoktu. Tıpkı bir mumun sönmesi gibi, bir saniye oradaydılar ve bir saniye sonra yok oldular.

"Lanet olsun!" Kendi kendime mırıldandım, komodini bulabilmek için masamdan yatağa doğru daldım, ellerimi sağa sola savuruyordum. Önce dizim buldu ve lanet ettim, bir elimle çoktan çürüğe dönüştüğünden emin olduğum noktayı tuttum ve diğer üst çekmeceyi buldum. İçindeki küçük LED el fenerini bulmam uzun sürmedi. Her zaman sol köşede olduğundan emin oldum ve kesinlikle tam oradaydı.

Fenerin düğmesine basarak derin bir nefes aldım ve yatağa geri dönüp yorganın altına girdim. El feneri paranın satın alabileceği en iyi şeydi; üç inç uzunluğunda bir alet için beş yüz lümen. Parlak ışını tavanın etrafında ve açık kapıya doğru hareket ettirdim, dışarıdaki çılgın rüzgârın sesini dinledim. Titriyordum.

Fırtınanın yaklaştığına dair önceden bir uyarı almamış değildim. Bir süredir aralıksız yağmur yağıyordu ama fırtına uzaklaşmak yerine gittikçe şiddetleniyordu. Harika.

Bu çok aptalcaydı. Karanlıktan bu kadar korkmaktan nefret ediyordum. Gerçekten nefret ederdim. Kendimi aptal küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Ama kendime ne kadar sorun olmadığını.... iyi olduğumu söylemeye çalışsam da

Bu hiçbir işe yaramadı.

Hâlâ titriyordum. Nefesim hâlâ boğazımda düğümleniyordu. Hâlâ ışıkların geri gelmesini istiyordum.

"Vanessa? ?" Aiden'ın sert sesi koridorun sonundan geliyordu. Dışarıdaki gürültüye karışıp kaybolan ayak seslerini zar zor duyabiliyordum.

"Odamda," diye seslendim, hiç istemediğim kadar zayıf bir sesle. "Uyanık ne yapıyorsun?" Uykucu Pantolon zamanki saatinde yatmıştı: dokuzda. Üç saat önce.

"Gök gürültüsü beni ." Bir an sonra büyük bir şimşek çakması kapı aralığını dolduran cesedi aydınlattı ve el fenerimi bacaklarına .

Çıplak bacakları.

Sadece boxer külot giyiyordu. Göğsünde tişört yoktu. Aiden üzerinde sadece boxer külotu, boynunda madalyonu ve kaslarıyla kapımın önünde duruyordu.

Çok fazla kas var.

Kes şunu. Hemen durdurmam gerekiyordu.

"Tanrım. Bu şey ne kadar parlak? Yere tutar mısın?" dedi, birkaç dakika önce ölü gibi uyuduğunu doğrulayan bir sesle. Onun yerine ışığı tavana doğru tuttum. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedim, gereksiz bir ürperti omurgamı kırarken bile. "Sadece altıma işedim. Önemli bir şey değil." Ağzımdan çıkan kahkaha, hissettirdiği kadar sahte ve garipti. Deli biri gibi konuşuyordum.

Çıkardığı iç çekiş, kendini tamamen dışarı atıyormuş gibi görünmesine neden olurken, durmadan önce yatağın kenarından dolanarak ilerledi.

"Kenara kay."

Scoot?

. Sormalıydım ama kalbim boğazıma tırmanıp oturacakmış gibi görüldüğü için sormadım.

Ben kaçtım. Yatağıma tırmanıp yorganın altına girdiğinde ikimiz de tek kelime etmedik, sanki bunu ilk kez yapmıyormuş gibi, çok da önemli bir şey değilmiş gibi. Utangaç ve namuslu olmama izin vermedim, ya da buna yakın bir yerde. Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler ve tek başıma olmayı tercih etmediğim bir anda evrak işlerimin diğer yarısının yatağıma girmesine hayır demeyecektim.

Odamdaki iki pencereden bir kez daha parlaktan da parlak şimşekler çaktı ve tavana doğrultulmuş ışık huzmesine rağmen evi tüylerimi diken diken eden o ürkütücü karanlığa gömdü.

Vücudumda utanacak bir kemik bile olmadan, dirseği benimkine değene kadar aramızdaki ayağın üzerinde kıpırdandım.

"Titriyor musun?" diye sordu garip bir ses tonuyla.

"Sadece birazcık." Vücudunun yaydığı ısıyı içime çekerek bir santim daha yaklaştım.

Aiden sanki ben yatakta kendi işime bakarken ona işkence ediyormuşum gibi iç geçirdi. "Sen iyisin."

Işığı tavanda bir daire şeklinde hareket ettirdim. "Biliyorum."

Ancak onun cüssesindeki bir adamın çıkarabileceği büyüklükte bir iç çekiş daha çıktı boğazından. "Buraya gel." Sesi çarşafların üzerinde gürüyor gibiydi.

"Nerede?" Zaten onun yanımdaydım. Yana doğru yuvarlandım.

"Yaklaş, Van," diye emretti bıkkınlıkla.

Birbirimizi tanıdığımız süre boyunca bana bir kez bile gerçek anlamda sarılmamış biriyle yatakta olmanın ne kadar tuhaf olduğu konusunda endişelenmenin yakınından bile geçmiyordum. Kesinlikle onun çoğunlukla çıplak olduğunu ve benim üzerimde sadece iç çamaşırı ve atlet olduğunu düşünmüyordum.

Ben de yanına doğru ilerledim, ta ki artık sırt üstü yatmadığını fark edene kadar. Yan yatmıştı. Neredeyse ona doğru bastırdım, yüzüm tam göğüs kaslarının arasında, kollarım göğsümle onunkinin ortasındaydı.

Sıcaktı ve kullandığı pahalı hindistan cevizi yağı ve bitkisel sabun gibi harika kokuyordu. Bir zamanlar aramızdaki şeylerin çok farklı olduğu zamanlarda ona internetten sipariş ettiğim şeylerin aynısıydı. Aiden'ın -beş ay önce haftanın en az beş gününü beni kol mesafesinde tutarak geçiren aynı adamın- fobimi bildiği için şu anda yatağımda olduğunu hayal bile edemezdin.

Daha sonra bunu yapabilecek duruma geldiğimde, onun uyanıp odama gelmesini ama şu an bunun zamanı değildi.

Biraz kımıldadı, sadece biraz. Çenesini kaplayan kıllar bir anlığına alnıma değdi. Bir ses çıkardı, yumuşak bir ses, rahatlamış bir ses ve yüzündeki kıllar tekrar bana dokundu, tenimde bir an daha kaldı. "Son yirmi yıldır karanlıktan korkarak nasıl hayatta kaldın?" Sorusu o kadar pamuksu, o kadar esnekti ki, iki kez düşünmeden önce cevap vermek için ağzımı açtım.

"Her zaman bir el fenerim vardır," diye açıkladım. "Ve şu son iki yıl hariç, hep biriyle yaşadım. Ayrıca, tamamen karanlıkta kaldığım nadirdir. Bundan nasıl kaçınacağınızı öğreniyorsunuz."

"Bir erkek arkadaşınla mı yaşıyordun?" diye sordu rahatça, nefesi saçlarımı ısıtıyordu. Eğer ses tonu biraz fazla rahatsa, bunu fark etmedim.

"Ah, hayır. Hiç biriyle 'yaşamadım'. Sadece üç tane oldu ve hiç gündeme gelmedi." Bakışlarımı sol göğsünün üzerinde asılı duran parlak altın madalyaya kilitledim. "Hiç bir kız arkadaşınla yaşadın mı?"

Aiden'dan gelen alaycı ses, hiç beklemediğim bir şey olduğu için beni zıplattı. "Hayır." Ses tonu ya tiksinişmiş ya da bu kadar aptalca bir şey yapacağına inanmıyor gibiydi. "Hiç ilişkim olmadı."

"Asla mı?"

"Asla."

"Hiç mi?"

"Hiç," diye cevap verdi kendini beğenmiş. "Lisede bile mi?"

"Kesinlikle lisede değil."

"Neden?"

"Çünkü her ilişki iki şekilde : ya ayrılırsınız ya da o kişiyle evlenirsiniz. Ve ben zamanımı boşa harcamayı sevmiyorum."

Gözlerine bakabilmek için başımı arkaya eğdim. Yüz ifadesinden aklımı kaçırdığımı düşündüğü anlaşılıyordu ama benim aklım kaçırılmayacak kadar meşguldü. İlişkilerin sonucu hakkında haklı olduğu noktalar vardı ama geri kalanı... Randevusuzluğu. Boynundaki dini madalyon. Hepsi birden anlam kazandı.

"Sen..." . "Kendini evlilik için mi saklıyorsun?"

Başını arkaya atıp gülmedi. Alnıma bir fiske vurup bana aptal demedi. Aiden Graves gölgeli odada öylece bana baktı, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Bana bakmayı bitirdiğinde gözlerini kırıştırdı. Sonra biraz daha göz kırptı. "Ben bakire değilim Vanessa. Lisedeyken birkaç kez seks yaptım."

Gözlerim büyüdü. Lise mi? Lanet olası beri kimseyle birlikte olmamış mıydı? "mi?" Ses tonum olması gerektiği inanmazdı.

Ne ima etmeye çalıştığımı . "Evet. Seks karmaşıktır. İnsanlar yalan söylüyor. Bunların hiçbiri için zamanım yok."

Vay canına. Lanet olsun. Yüzünü izledim. Yalan söylemiyordu. Azıcık bile.

Bu birdenbire odasında saatlerce tek başına ne halt ettiğini açıkladı. Mastürbasyon yapıyordu. Her zaman mastürbasyon yapıyordu. "Yeniden doğmuş bir bakire misin?" diye sorarken yüzümün ısındığını hissettim.

"Hayır." Kirpikleri tekrar gözbebeklerinin üzerine indi. "Öyle olduğumu düşündüren ne?"

"Senin hiç kız arkadaşın olmadı. Hiç randevuya gitmiyorsun." Her mastürbasyon yapıyorsun. Kahretsin, onu, elini ve odasında takıldığı onca zamanı düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Aiden bana kesinlikle 'sen bir aptalsın' bakışı atıyordu. "Bir ilişki kurmaya çalışacak vaktim yok ve çoğu insandan hoşlanmıyorum. Kadınlar da dahil. "

Hâlâ iki bedenimizin arasında duran ellerimi sıktım. "Benden biraz hoşlanıyorsun."

"Birazcık," diye tekrarladı ağzının kenarlarında küçük bir kıvrımla.

Yorumunu duymazdan geldim ve işaret parmaklarımdan birini ileri uzatarak boynundaki Aziz Luke madalyonunu gösterdim. "Bu bir Katolik azizi değil mi? Belki dindarsındır."

İri eli hemen kalkıp her zaman yanında taşıdığı çeyrek nesneye dokundu. "Ben dindar değilim."

Kaşlarımı kaldırdım ve o da bana bıkkın bir ifade verdi. "Ne istersen sorabilirsin."

"Ama cevap verecek misin?"

O iri, çoğunlukla çıplak vücudunu yerleştirirken ofladı. "Lanet olası sorunuzu sorun," diye kaba bir şekilde çıkıştı.

Elimi göğsüme doğru geri çekmeden önce işaret parmağımın ucunu madalyasının tam üzerinde tuttum ve çok utandım. Yıllardır ona sormak istiyordum ama hiçbir zaman kendime yeterince güvenememiştim. Bana sormamı emrettiği andan daha iyi bir an olabilir miydi? "Neden hep bunu takıyorsun?"

Aiden hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Büyükbabamındı."

Kalbim mi gürültü yapıyordu?

"Bunu bana on beş yaşımıdayken vermişti," diye açıklamaya devam etti. "Doğum günün için mi?"

"Hayır. Onunla yaşamaya gittikten sonra."

Sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı. Bu sesle ilgili her şey gözlerimi kapatmamı, sözlerini içime çekmemi ve bana bu açıklık hissini vermesini sağladı. "Neden onunla yaşamaya gittin?"

"Onlar. Büyükanнем ve büyükbabamla yaşadım." Sakalının kılları tekrar alnıma dokundu. "Ailem artık benimle uğraşmak istemiyordu."

Bu kesinlikle kalbimin çıkardığı korkunç seslerdi.

Tüm bunlar bana bile çok tanıdık, çok acı verici geliyordu.

Muhtemelen Aiden için bile çok acı verici.

Aiden'ın söyledikleri adamla uyuşmuyordu. Öfkelenildiğinde sesini nadiren yükselten, neredeyse hiç küfretmeyen, takım arkadaşları bir yana rakipleriyle bile nadiren kavga eden biriydi. Aiden düşük seviyeli bir hücum oyuncusuydu; kararlı, odaklanmış ve disiplinliydi.

Ve önemsiz olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum. Ağlamayacaktım.

Ben gözlerimi kapalı tuttum ve Aiden da sırlarını kalbine yakın tuttu.

Nefesi alnıma dokundu. "Hiç terapiye gittin mi?" sordu. "Kız kardeşlerinin yaptıklarından sonra mı?"

Belki bu, yapmak istediğim bir konuşma değildi. "Hayır. Annemin evinden ayrıldığımda bir psikoloğa gittim. CPS velayeti aldığımda. Sadece annemle ilgili durumların nasıl olduğu hakkında sorular sordular. Başka bir şey hakkında değil... gerçekten." Geriye dönüp baktığımda, ya da çocuklarının hayatına sokabileceği başka biri tarafından istismar edilmediğimden emin olmak istediklerini anlıyorum. Psikolog ablalarımın hoşuna gitmeyen bir şeyler görmüş olmalı ki bizi farklı evlere dağıttı. Dürüst olmak gerekirse, o günden sonra hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Bu ne kadar berbat bir şeydi? Bu konuda kendimi suçlu hissetme zahmetine bile giremezdim, özellikle de katı ama şefkatli yetişkinlerin olduğu iyi bir aileye gitmişken. Daha önce sahip olduğum gibi değil. "Korkmaktan hoşlanmıyorum. Keşke korkmasaydım ve korkmamaya çalıştım," diye akılsızca geveledim, birden kendimi savunmaya geçmiş hissettim.

Geriye çekildi ve bana kararsız bir ifadeyle baktığını söyleyebilirim. "Sadece bir soruydu. Herkes bir şeylerden korkar."

"Sen bile mi?" Kendimi onun gözleriyle buluşturdum, bir an önce hissettiğim savunmacılığı kolayca savuşturdum ve konu değişikliğine tutundum.

"Ben hariç herkes," diye yumuşak ve zahmetsiz bir yanıt verdi.

Bu beni inletti. Aramızdaki parlak ışık huzmesi yüzünün bazı kısımlarına gölgeler düşürüyordu. "Hayır. Sen . Herkes bir şeylerden korkmuştur. Peki ya sen küçük bir çocukken?"

Gök gürültüsü camları tıkırdatırken sessizlik düşünceli bir hal aldı. Bilinçsizce parmak uçlarımla tam göğüs kaslarının arasına dokundum.

"Palyaçolar."

Palyaçolar mı? "Gerçekten mi?" Minik Aiden'in yüzleri aşırı boyalı ve kırmızı burunlu adamlar ve kadınlar için ağladığını hayal etmeye çalıştım ama yapamadım.

İri adam hâlâ bana bakıyordu. Çenesini eğerken ifadesi net ve düzgündü. "Eh."

Tanrı yardımcım olsun, bana Kanadalı gibi davrandı. Genelde sadece diğer insanların yanında çok rahat olduğunda kullandığı tek kelimeyi karşısında tepki vermemek için kendimi zor tuttum. "Beni yiyeceklerini sandım."

Şimdi *bunu* hayal edince yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. Avucumu yanağımın altına kaydırdım. "Kaç yaşındaydın? On dokuz mu?"

Çikolata renkli iri gözleri yavaş, yavaş, yavaş kırıştı. Koyu pembe dudakları hafifçe aralandı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye mırıldandı.

"Evet." Sırtımsındaki kırıklar daha büyük parçalara ayrıldı.

"Palyaçolardan korktuğum için mi?" Sanki bunun neden eğlenceli olduğunu anlayamamış gibiydi.

Ama öyleydi. "Bırak palyaçoları, senin hiçbir şeyden korktuğunu düşünemiyorum. Hadi ama. Ben bile palyaçolardan hiç korkmadım."

"Dört yaşındaydım."

Kıs kıs gülmekten kendimi alamadım. "Dört... on dört, aynı fark."

Yüzündeki katıra benzeyen ifadeye hiç de eğlenmemişti. "Seni öcünden kurtarmak için son kez geliyorum."

Bir an için aklım başımdan gitti, öyle değilmişim gibi davranmaya çalıştım ama... öyleydim. Benimle şakalaşıyordu. Aiden yatakta şakalaşıyordu. Benimle. "Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim, sadece seninle dalga geçiyordum." Ona bir milimetre daha yaklaştım ve dizlerimi onun kalçalarına değecek şekilde yukarı çektim. "Lütfen hemen gitme."

"Yapmayacağım," dedi, ellerini yanağının altına koyarak yastığına yerleşti, gözleri çoktan kapanmaya başlamıştı.

Ondan beni terk etmeyeceğine söz vermesini istememe gerek yoktu; bunu söylerse terk etmeyeceğini biliyordum. O tam da böyle bir adamdı.

"Aiden?" Fısıldadım.

"Hmm?" diye mırıldandı.

"Benimle buraya geldiğin için teşekkür ederim."

"Uh-huh." O koca vücut, uzun ve derin bir nefes vermeden önce kendini hafifçe düzeltti.

Arkamı dönmeden feneri arkama koydum ve ışını duvara doğru tuttum. El fenerini gerçekten bütün gece açık bırakıp bırakmayacağımı sormadı -en azından pili ne kadar dayanırsa- bunun yerine gözlüklerimi çıkarıp arkamdaki kullanılmayan komodinin üzerine koyarken ona gülümsedim. Sonra ellerimi yanağımın altına sıkıştırdım ve onu izledim.

"İyi geceler. Benimle kaldığınız için tekrar teşekkür ederim." Tek gözünü araladı, sadece dar bir aralık, mırıldandı. "Şşş."

Bu 'şşş', 'bir şey değil' demeye en yakın olanıydı.

al.

Yüzümde küçük bir sırtışla gözlerimi kapattım.

Belki beş saniye sonra Aiden'in sesi duyuldu. "Vanessa?"

"Hmm?"

"Neden iş telefonunda Miranda P. olarak kaydedildim?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. O girişi defterden silmemiştim. bıraktığımda temas kurmuş ? "Bu uzun ve sıkıcı bir hikâye, artık uyumalısın. Tamam mı?"

Ondan çıkan "uh-huh" sesi olması gerektiği kadar inanmaz bir şekilde çıkmıştı. Saçmaladığımı ama nedense onun bildiğini bilmek kısa süre sonra uykuya dalmamı engellemeye yetmemişti.

Uyandığımda dışarısı hâlâ karanlıktı, yağmur camları şakırdatıyordu, nerede olduğumu anlamam biraz zaman aldı: yatağımdaydım ve bir battaniyeyi taklit etmek için elimden geleni yapıyordum.

Aiden'in kişisel insan battaniyesi.

Bacaklarımdan biri kalçasının üzerine atılmış, bir ön kolum göbek deliğinin üzerine düşmüş ve başımın tepesi tam anlamıyla pazusuna yaslanmıştı. Lanet olası ağzım göğüs ucuna bir santim uzaklıktaydı.

Ne halt ediyordum ben?

Başımı hafifçe geriye attığımda, Aiden'ı sırtüstü yatmış, avuç içini yastık olarak kullanırken buldum -yastığının nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu- ve diğer kolu, benim yastık olarak kullandığım pazuları boynuma dolanmıştı.

Devasa bir ahtapot gibi davranmamak için bacağımı ve kolumu geriye çekerek, başımı olduğu yerde tutarak yavaşça yuvarlandım. Aiden uyandığında beni o pozisyonda bulsaydı ne düşüneceğini hayal etmeye çalıştım ve bunu bilmek istemiordum.

Bilmediği şey ona zarar vermezdi.

"Gecenin bir yarısı su içmek için uyandım," dedi Zac bir kase yulaf ezmesi ve muz yerken.

Gözlüklerimi çıkardım ve kocaman bir esneme sesi çıkardım. Aiden o sabah saat altıda yataktan yuvarlanırken beni yanlışlıkla uyandırmıştı. Benim yatağımdan. Bütün gece benimle birlikte uyuduğu yatak. Yani, altı saat boyunca. Tekrar uyumaya çalıştım ama başaramadım. Bunun yerine, kahvaltı etmeden önce biraz iş yapabilecek kadar uyanık olduğumu düşünene kadar yatakta uzanıp televizyon izledim.

"Ve kapınız ardına kadar açıldı," diye devam etti. Ağzımı kapattım.

"Yalnız olmadığını fark ettim, sevgilim." Aptal herif yüzündeki boktan sırıtışı gizleme zahmetine bile girmedi. Bundan çok fazla zevk alıyordu.

Bu durumla birkaç farklı şekilde başa çıkabilirdim. Aptalı oynayabilirdim. Çıldıırabilirdim. Ya da önemli bir şey değilmiş gibi davranabilirdim. Dünyanın en meraklı adamlarından biriyle uğraşıyorsanız, üçüncü seçenek gerçekten de tek . Çatalın dişlerine dokunmak

Tabağa karşı, koyu sarısına eşit bir bakış attım. "Dün gece fırtına sırasında ışıklar söndü."

"Uh-huh."

Buna . "Karanlıktan korktuğumu biliyor," diye devam ettim.

"Karanlıktan korktuğumu." Kirpikleri dalgalandı. "Hı-hı." "Hepsi bu kadar. Bana öyle bakmayı kes."

Zac yulaf ezmesini ağzına atmadan önce kıkırdadı. "Nasıl isterseniz, Bayan Graves."

Bu beni inletti. "Öyle bile değildi."

"Seninle tartışmıyorum, sevgilim." *Böyle dedi* ama bu işin peşini bırakacağına uzaktan yakından ikna olmamıştım.

"Aslında hiç de öyle değildi," diye ekledim yine de. "O sadece... benim arkadaşım olmaya çalışıyor"

Seninle yatağa giren bir arkadaş mı? Kendi kendime merak ettim. Belki bir dahaki sefere bana acil durumlar için bir fener alırdı.

Şimşeklerden, çılgın gök gürültüsünden ve daha çılgın rüzgârdan uyandığına kolayca inanabilirdim. Ama ışıklar söndükten sonra odama gelmeyi düşünmesine ne sebep olmuştu? Çünkü benim için nasıl olduğunu görmüştü, değil mi? Çünkü en azından biraz umursuyordu ve arkadaşlar böyle yapar. Ya da belki de yatakta kalp krizi geçirirsem herkes aramızdaki şeyin gerçek olmadığını görecekti ve o da itibarını korumak istiyordu.

Bunu çok fazla düşünecek ne enerjim ne de isteğim vardı.

Zac bir kez daha yemeğine gömülmeden önce kaşlarını kaldırdı. "Büyük ihtimalle arkadaş olmaya çalıştığı ilk kişi sensin, Van."

Ona baktım, birden kendimi biraz rahatsız hissettim. Omuz silktim ve yemeğimi yemeye devam ettim. Ne de olsa benim itirazım ne olabilirdi ki? "Sen onun arkadaşısın."

"O kadar da değil, şekerim."

Ona tamamen katılmıyorum; arkadaşlığı oluşturduğunu düşündüğüm tüm bileşenler Aiden ve Zac arasında ciddi şekilde eksikti. Birlikte hiçbir şey yapmadılar. Gördüğüm kadarıyla birbirleriyle hiç konuşmuyorlardı, özellikle de Zac takımdan atıldığından beri. Aralarındaki bağ daha da zayıflamıştı. Onlar sadece oda arkadaşıydı.

Ama yine de bu Aiden'dı. Sarılmasını ve aşk mektupları yazmasını mı bekliyorduk? "Hani dışarı çıktığımız ve senin sarhoş olduğun gün var ya?

O

aşağı geldi ve seni kanepeye yatırmama yardım etti. Senin için endişeleniyordu. Sanırım bu da bir şeyler anlatıyor."

Sözlerimi duymazdan geldiği belliydi ve ben de zorlamadım. Erkek arkadaşlıklarım olmadı ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaktı. "Şükran Günü'nü Diana'yla mı geçireceksin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır." Ona birkaç gün önce mesaj atmıştım ve cevabı şu : **ÇOK ERKEN HAIN.** Önce benimle iletişime geçmezse ona sakinleşmesi için bir hafta daha verecektim. Önemli bir değildi. Ne de olsa sadece Şükran Günü'ydü. Bunun için kaç yıldır kutuda makarna ve peynirle yetinmişim? "Küçük kardeşimin Cuma günü maçı var. Ben burada kalacağım. Sen ne yapacaksın?"

Zac burnunu kıvırdı. "Eve gitmeliyim. Eğer annemin gelip beni almasını ve kulağımdan tutup sürüklemesini istemem." Şıkırdadı. "Bu ilk kez olmaz."

Bayan James'i düşünerek ve ona hak vererek kıs kıs güldüm. Göz korkutucu, çirkin ve Fransız manikürlü tırnaklarının ucuna kadar güneyle bir dilberdi. Maçlar için Dallas'a geldiğinde onunla birkaç kez karşılaşmıştım. "Bunu yaptığını görebiliyorum."

". Sanırım serbest bırakıldığımdan beri beni yeterince rahat bıraktığını düşünüyor. Son sesli mesajında '*Bebeğimin eve gelmesi ve annesinin ona yardım etmesi gerekiyor*' diyordu." Bana bir bakış attı. "Benimle gelmek ister misin?"

Bir an için peşime takılmayı düşündüm ama başımı salladım. "Muhtemelen burada kalmalıyım. Yine de teşekkür ederim."

Omuz silkti, sadece biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Fikrinizi değiştirirseniz, başımızın üstünde yeriniz var."

". Teşekkürler, Zac. Sana kalmanı söyledim ama açıkçası annenden biraz korkuyorum. Mecbur kalsaydım muhtemelen seni kendim götürürdüm."

"Tavuk."

Sırıttım. "Eve gitmek istemeyen sensin. Sadece koşmaya devam ettiğinden emin ol. Kaytarmanı istemiyorum. Sigara içen akciğerin yeterince kötü ve programımız da sıkışık."

İnledi ama isteksizce başını salladı. "Yapacağım," diye söz verdi bana, ortaya çıktığı kadar çabuk gelip giden bir gülümsemeyle. "Tekrar unutmadan sorayım, Christian'la aranızda ne var?"

Yüzümdeki sırıtış kayboldu. "Yok bir şey."

"Bana *hiçbir şey söyleme*. Ondan hoşlanmamanın bir nedeni olduğunu söylemiştin ve ben sana bunu sormayı unutup duruyordum. Ne oldu?"

Ne zaman bir ağabeye sahip olmuşum ki? Bana hiç benzemeyen uzun boylu sarışın, kaşlarımı çatmama neden olan bir " hareketiyle parmaklarını sallamadan önce merak ettim. "Önemli bir şey değil."

Parmaklarını tekrar hareket ettirdi ve o anda bunun peşini bırakmayacağını anladım. Görünüşe göre Aiden pantolonunu giymişti. Benden çıkan iç çekişin hak edilmiş olduğunu düşündüm. Başımı geriye attım, yavaşça kaldırdım ve tek gözümle ona baktım.

"O bir . Bunu biliyorsun," diye devam ettim diğer gözümü açarak. "Ve bir keresinde üzerime gelmeye çalıştı."

Zac bebek mavisini gözlerini kırptırdı. "Ne zaman?"

"Belki bir buçuk yıl önce." Kesinlikle bir buçuk yıl önceydi ama kimin kesin konuşmaya ihtiyacı vardı ki? "Diana ile bir bardaydık ve o da oradaydı. Sarhoştı. Beni tanıdı... ve sonra iğrençleşmeye başladı, beni öpmeye, sinsi olmaya ve kıcıma dokunmaya çalıştı. Dangkalakça şeyler."

Arkadaşım elini uzatıp kulak memesini çekti ve bana Zac kadar samimi birinin yapabileceği en sahte gülümsemeyi attı. Bu beni rahatlatmadı. Hem de hiç. "Yok canım, şekerim."

Ona salladım. "Önemli bir değil. Sadece artık ondan uzak durmaya çalışıyorum. Bu konuyu hiç açmamalıydım."

Gözleri donuklaşmıştı ve omzumun üzerinden bir şeye sersemlemiş gibiydi.

"Yoo-hoo. Zac?"

Gözleri tekrar bana baktı, odaklandı ve sonunda ağzında gerçek bir gülümseme belirdi. "Özür dilerim."

Bu adamın vücudunda kaba bir kemik bile yoktu; olması benimle iyi oturmadı. Gözlerimi ona diktim. "Ne düşünüyordun?"

Sözlerimi bana geri fırlattı. "Hiçbir şey, Bayan Graves."

"Kesin şunu."

Sonraki hafta oldukça hızlı geçti. Yapacak çok işim vardı ve Diana'nın kardeşi Rodrigo, randevularından çıkamadığı için beni arayıp acil bir bebek bakıcılığı işi talep ettiğinde hayır diyemedim. Hayır diyemezdim. Oğullarını gerçekten seviyordum ve Rodrigo, kız kardeşinin ona yalan söyleyebileceğine inanmayı reddeden bir aptal olsa bile, yine de harika bir adamdı. Tesadüfen çocuklarının beni güldüren küçük bir oyuncağını buldum ve bunun için onlara beş dolar ödedim.

Annem bir keresinde Şükran Günü yemeğine gelip gelmeyeceğimi sormak için aramıştı ve ben de ona on sekiz yaşımdan beri her Şükran Günü'nde verdiğim yanıtı vermiştim. "Hayır." Neden dair bahane üretme zahmetine girmeyi bırakmıştım. Küçük kardeşim orada olmayacaktı ve gelmemin tek nedeni ona yalvarmak olacaktı, ama o bana bunu asla yapmazdı. Susie ya da genetiği paylaştığım diğer iki iblis hakkında tek kelime etmedi.

Ne olduğunu anlamadan Çarşamba günü olmuştu ve ev bomboştu. Şükran Günü'nde Three Hundreds'ın en büyük rakiplerine karşı oynayacağımız maç nedeniyle şehirde kalan tek oda arkadaşım sürekli evde değildi.

Bu yüzden Çarşamba günü öğleden sonra telefonum masamın üzerindeki yerinden bip sesi çıkardığında şaşırdım.

Aiden'di.

Oyun yarın mı?

Ben: Beni de , ama bu sefer sadece bir bilet. Lütfen.

Sadece bir tane mi?

Ben: Evet...

Zac gitmişti ve Diana bana Şükran Günü için San Antonio'daki ailesini görmeye gideceğini ve eğer ben de gelmek istersem arabasını yolda bilerek mahvetmeyeceğini mesaj yoluyla bildirmişti. Ben de ona mesaj atarak cömert teklifini takdir ettiğimi ama Dallas'ta kalmakta bir sakınca görmediğimi çünkü Cuma günü yakınlarda bir maç oynayan küçük kardeşimi görmeyi planladığımı bildirdim. Şükran Günü'nde bunun yerine ilham bazı tişört tasarımlarını yapmaya düşündüm.

Seninle gelecek kimse yok mu?

Ben:< -- Forever Alone >

Aiden:< Forever >

Ben: Gitmiş olsaydım beni özlerdin, günışığım.

Küfrettiğimde daha 'gönder' tuşuna basmamıştım ki ona bir mesaj daha gönderdim.

Ben: Bilet için teşekkürler.

Cevap vermedi ama o gece duştan çıktığımda yatağımın üzerinde şeffaf plastikle sarılmış takımın renklerinde bir şey bulduğumda ona baktım. Ambalajı yırtıp salladığımda arkasında GRAVES yazan yepyeni bir Three Hundreds forması olduğunu görünce yanaklarım acıyacak kadar çok gülümsedim.

Yatağımın yanındaki saate baktığımda saatin henüz dokuz olmadığını gördüm ve koridorun sonundaki ana yatak odası olan Aiden'in odasına doğru ilerledim. Oraya vardığımda kapısı kapalıydı ama kapıyı çaldım ve diğer tarafta onu dinledim.

, "Vanessa?" "Ben Muffin."

Ne olduğunu bir ses çıkardı. "İçeri gel."

Kapı kolunu ve arkamda açık bırakarak içeri girdim. Kaliforniya'daki kral yatağının kenarında oturan Aiden, başına bir havlu örtmekle meşguldü. İlk fark ettiğim şey çenesinin ne kadar pürüzsüz . Sakalsız daha genç, daha hoş görünüyordu. Geçmişte onu sadece birkaç kez yeni tıraş olmuş olarak görmüşüm çünkü genellikle geceleri tıraş olurdu ve uyurken sakalları yeniden uzardı.

"Odanın ışığı mı söndü?" Kendini beğenmiş adam sorarken ensesinde bir havlu sürüklüyordu.

"Çok komiksin." Ne kadar sinir bozucu olduğunu düşündüğümü anlaması için gözlerimi devirdim. "Aptal."

Havlusunu odanın köşesindeki sepete atarken dolgun ağzının köşesi biraz canlandı.

İşte tam o anda, köprücük kemiğinin hemen yanında duran o küçük altın parçasını ve boxer külotunu giydiğini fark ettim. Gri, vücuda oturan, bir çeşit tayttan yapılmış boxer külot.

Ağzım kurudu ve başka bir yere bakmak için gözlerimi kaçırdım - başka bir yere... onun fotoğraflarını çektiğimde kompresyon şortunun içinde her zaman gördüğüm o kocaman kalçalar yerine. Ya da bacağının sol tarafına doğru sıkışmış o kalın, gölgeli çıkıntı yerine. Gözlerimi şifonyerine kilitledim. "Bana bıraktığın hediye yatağımın üzerinde gördüm," diye not ettim, kelimeleri bulmaya çalışarak.

"Hı-hı," diye mırıldandı, ben onun çevresel görüşümde ayağa kalktığını ve odaklanmaya çalıştığım şifonyere doğru ilerlediğini gördüğümde.

O ne yapıyordu? Yutkundum ve bir saniyeliğine gördüğüm en harika popoya bakıp tekrar başka tarafa baktım. "Sadece teşekkür etmek istedim."

Boynunun her iki yanındaki iki iri kas bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

Aiden'inkini görene kadar trapezius kaslarını hiç görmemiştiniz. "Bedavaya aldım ve senin yeni bir taneye ihtiyacın vardı."

Bir an için poposuna bir kez daha baktım. Güçsüzdüm. Sonra tekrar baktım. *Çok zayıftım.* "Sana bedavaya mı verdiler?" Sesim gergin çıkmıştı ve neden çıkmasıydı ki? Evrendeki en harika kalçaya ve kalçalara bakmayı bırakabilirdim. Onları ısırmak istiyordum. Gerçekten onları ısırmak istiyordum.

"Bu şimdiye kadar tek şey. Bana vermek zorundaydılar," açıkladı omzunun üzerinden.

Bu yorumu olması gerekenden çok daha fazla ısıttı ve boynundaki altın zincire odaklanmama neden oldu. Ona ailesini ve neden hayatında bir figür olmadıklarını sormak istedim. Çocukken baş belası olup olmadığını bilmek istiyordum. Her şeyden çok, büyükanne ve büyükbabasıyla ilgili en sevdiği şeyin ne öğrenmek istiyordum. Ama sormadım. Onun yerine arkasından "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordum.

"Yapabileceğini söyledim."

Daha iyi anlaşıyor olabilirdik ama yine de zaman zaman ona vurmak istiyordum. İçimden bir ses bunun asla değişmeyeceğini söylüyordu. "Hep merak etmişimdir, neden futbol yerine hokey oynamadın?"

Sıcak gri pijama pantolonunu bacaklarına geçirirken o , nemli vücudunu bana doğru çevirdi. Pantolonunun bol paçalarının altından on üç numara uzun ayakları görünüyordu. Ve vücudunun üst kısmı...

Eskimemişti ve bir tutam koyu göğüs kılıyla kaplı o sert, kare göğüs kaslarına karşı duyarsızlaşmamıştım. Ya da üst üste yığılmış sert karın kaslarına. Geniş omuzları, ince beli ve şişkin pazuları onu çok daha muhteşem gösteriyordu. Bir yıl önce aptalca bir nedenle bir derginin kapak fotoğrafı çekimini geri çevirmişti ve nedenini anlamamıştım. Daha kiloluyken bile hâlâ harika görünüyordu. İçinde kendi fotoğraflarının olduğu bir takvim satsa çok para kazanabilirdi.

Bu, Aiden bana diğer vatandaşlarını basmakalıplaştırdığını söylemekle meşgul olmadığı zaman düşünülecek bir şeydi. "Her Kanadalı hokeyde iyi değildir," diye açıkladı pijama pantolonunun ipini bağlarken.

Sakin yüzüne baktım ve kaşlarımı kaldırdım. "Berbat mu söylüyorsun?"

Ellerini beline koyarken bana genellikle nefret ettiğim o kendini beğenmiş bakışını attı. "Ben 'berbat' etmedim. Çoğu sporda iyiyimdir. Sadece oynamaktan zevk almadım, hepsi bu."

Çok mu kibirlisin?

"Benimle o kadar röportaj yaptın. Her şeyi biliyorsun," diye ekledi, sanki bana bir araya getiremediğim bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi beni etkileyen bir şekilde.

"Her zaman lakros oynamayı ne kadar sevdiğinden bahsettin ama hepsi bu." Nedense, en azından benim hatırlayabildiğim kadarıyla, hiç kimse ona neden ağırlıklı olarak Amerikan olan bir spordan ziyade daha popüler olan Kanada sporunu oynamadığını açıkça sormamıştı.

İri adam poposunu şifonyere yasladı. "Küçükken büyükbabam beni birkaç sezonluğuna yazdırmıştı ama bana göre değildi, bilmiyor ?" Başımı salladım. "hokey koçum 10. sınıfta beni kendisi için oynamaya ikna etmeye çalıştı. Boyum zaten 1.80'di. İki yüz kilo ağırlığındaydım ama ona ilgilenmediğimi söyledim."

Futbol ve hokey arasındaki farkların çok büyük olduğunu kabul etsem de, yine de neyi ima çalıştığını anlayamıyordum. "Nesini beğenmedin?"

"Hoşuma . Bu kadar basit." Dili yanağının iç dürttü ve iri adam söyledikleriyle ilgili herhangi bir gösteri yapmadı. "Babam elinden geldiğince beni döverdi, en azından ben ergenliğe girene kadar haftada bir kez. Hayatım boyunca yeterince kavgaya karıştım; iyi bir neden varsa biriyle dövüşürüm ama bir oyun için değil."

Hiçbir zaman büyüdüğüm için kendime çok fazla acıma partisi düzenlemeye çalışmadım. Annem tarafından yeterince sevilmediğim için. Babam her kimse onun yanında kalacak ya da en azından benimle tanışmaya çalışacak kadar önemli olmadığım için. Kesinlikle kız kardeşlerim kadar berbat olmasam da, öfkeli biriydim. Kolayca sinirlenirdim. Ama bunu nasıl kontrol edeceğimi kendime öğretmiştim. Bu duygunun beni tanımlamasına izin vermeyeceğime erkenden karar vermiştim.

Daha iyi olmak istedim. İyi bir insan olmak istedim. Birisi olmak istiyordum - ille de büyük ya da önemli biri değil, ama birlikte yaşayabileceğim *biri*.

Küçük kardeşim hiç içki içmezdi ve bunun annemizin içki sorunu yüzünden olduğunu biliyordum. Benden dört yaş küçük olmasına ve o evde benden daha az zaman geçirmiş olmasına rağmen, yeterince hatırlıyordu. Nasıl hatırlamasın ki? Ama alkolden uzak durmak istemiyordum çünkü bana yapabileceklerinden korkuyordum. Onu şeytanlaştırmak istemedim. İzin vermediğiniz sürece hayatları mahveden bir canavar olmadığını kendime kanıtlamak istiyordum.

Hayat seçimlerden ibaretti. Sahip olduklarınızla ne yapacağınızı seçersiniz. Ve ben bunun beni kaltak yapmasına izin vermeyecektim. Sınırlarını bilen olgun bir yetişkin olabilirdim. İyi bir insan olabilirdim. Belki her zaman değil ama yeterince.

Aiden'in açıklaması ve göt herif babasının ona sataştığı gerçeği, kalbimden daha derinlere inen bu yerin yumuşak, hassas parçalarına battı. Sizin için kazılmış bir çukuru doldurmaya fırsat içine düşmek istememenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Gözlerimi yakıyordu.

Yüzümde seksen farklı istenmeyen duygunun yazılı olduğunu görmemesi için kendimi aşağıya bakmaya zorladım.

Belki Aiden da benim kadar dengesiz hissetmiştir çünkü konuyu tekrar yerine oturttu ve daha güvenli bir konuya geçti. "Ondan önce de lakros oynuyordum zaten."

Hikâyenin geri kalanını biliyordum ve bakışlarım hâlâ bej renkli halının üzerindeanlattım. "Sonra Leslie seni futbol oynamaya ikna etti," diyerek daha önce yüzlerce kez başkalarıyla paylaştığı bilgiyi ona tekrar aktardım. Hikâyeye göre, daha önce hiç futbol oynamamıştı ve ilgisini çekmişti. Gerisi tarih oldu. Ama artık hikâyenin daha önce bilmediğim bir kısmını biliyordum; Leslie'yi uzun zamandır tanıyordu.

Büyükbabasının en iyi arkadaşıydı. Leslie ona doğru zamanda teklif ettiğine inanıyordu. Bu, hayatının tüm akışını değiştiren anlık bir karardı.

O yaz, 10. ve 11. sınıflar arasında, yirmi kilo kas yaptı ve Leslie ile haftada birkaç kez antrenman yaptı. Lise son sınıfın ortalarına doğru Kanada ve ABD'deki birçok okul Aiden Graves pastasından pay almak için girişimlerde bulunmaya başlamıştı bile. O bir fenomendi. Doğuştan yetenekliydi. Yeteneği ve çalışkanlığı o kadar derine işlemişti ki, bu pırlantayı görmezden gelmek mümkün değildi.

"Leslie, büyükbabam beni arka koltuğunda bir kızla yakaladıktan bir gün sonra onun için çalmamı istedi ve bana zamanımı değerlendirecek daha üretken bir şey bulmam gerektiğini, aksi takdirde bunu yapacağını söyledi."

Buna ne dersin? Gerçekten bakire değilmiş. Hah. Ağzım seğirdi ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdım. "Bence sadece dayak yemeyi hak eden insanlarla kavga etmen gerçekten takdire şayan. Başka kimse sana söylemiyorsa, bu gerçekten asilce. Çok süper kahramanca."

Yorumum koca adamın gözlerini devirmesine neden oldu, iltifatımdan rahatsız olmuştu. Kendisine her iltifattan rahatsız oluyordu. Bunu neden bu kadar çekici bulduğumu bilmiyordum ve gerçekten bilmek de istemiyordum, ama başka türlü hissetmek mümkün değildi. Bir insan nasıl hem bu kadar kibirli hem de bu kadar alçakgönüllü olabilirdi?

"Bir tür kahraman olmaya yakın bile ," diye savundu.

Bir sevgi patlaması göğsümü doldurdu. "Geçen hafta sana ihtiyacım olduğunda beni kurtarmaya geldin. Parlak zırlı beyaz olmayan bir şövalye olabilirsin," dedim ona ne söylediğimi iki kez düşünmeden.

Çenesi geri çekilir gibi oldu ve gözleri bana odaklandı. Çenesi gerildi.

Zaten yeterince konuşmuştum ve daha fazla zorlamak istemiyordum. Bu hızla gidersem, sonunda poposuna iltifat etmek zorunda kalacaktım.

"Tamam, yatma vaktinin yaklaştığını biliyorum ve hediyem için teşekkür etmek istedim. Gururla takacağım ama Zac'e onu evde bıraktığımı söyleme."

İri adam dik durarak başını salladı. Ellerini iki yana salladı. "İyi geceler, Van."

Bir adım geri çekildim ve kapı tuttum, çıkarken kapıyı kapatırken gülümsedim. "İyi geceler."

Bir market fişinin arkasına düzgün bir yazılmış notta, **benimle aile odasında buluşun** yazıyordu; ben sadece biletimi bekliyordum, biletimle birlikte içinde bulunan güvenlikten geçmemi sağlayacak kartı değil.

Pas, kaybettikleri maç boyunca cebimde sürekli bir hatırlatıcı olarak yandı. Düşmediğinden emin olmak için ona dokunup durdum, maçıtan sonra neden benimle buluşmak istediğini anlamaya çalıştım. Yani, onunla birkaç kez görüşmüştüm ama bu hep onun için çalışırken benden bir şey istediği için olmuştu.

Stadyum çalışanlarından birkaçına nereye gideceğimi sormak zorunda kaldım, çünkü geçmişte Aiden ile buluştuğumda genellikle doğrudan oraya gider ve aile üyeleri için ayrılan girişten geçerdim.

Aile odasına gitmeyi dört gözle beklemiyordum, çünkü geçen sezondan beri herkesi ilk kez görecektim. Arkadaşlık ettiğim eşlerden hiçbirine 'arkadaş' diyemezdin, ama onların da

bir yıl içinde beni unutmuştu. O zamanlar Aiden'in hayatındaki tek kadın bendim ve kısa bir süre için 'yeni kız' olmuşum çünkü çoğu kişi onun asistanı olduğuma ve ilişkimizin sadece iş ilişkisi olduğuna ikna olmamıştı.

Ve şimdi.

Geçmişte Aiden'la aramızda gerçekten hiçbir şey olmamışken şimdi yalancı bir ahmak gibi görünüyordum. Ama geçen Ekim ayındaki sakatlığından beri onları görmemiş olsam bile, artık kimse buna inanacak gibi değildi.

Kendime karşı dürüst olmak gerekirse, bundan biraz korkuyordum. Tamam, birazdan da fazla.

Omurganın içine doğru uzanıp biraz çelik pompalamak zorunda kaldım ve kendime kimseye yalan söylemediğimi bildiğimi hatırlattım. Bunu bildiğim sürece, ihtiyacım olan tek şey buydu. Ben Aiden için oradaydım, başkası için değil. Arka cebimdeki geçiş kartım ve kimliğimle güvenlik kontrol noktalarından geçerken kafamın içinde bu sözleri tekrarlayıp duruyordum.

'Aile odası' aslında oyuncuların park yerine giden yolda, medyadan uzakta, birkaç kanep ve yuvarlak masaların bulunduğu gösterişli bir alandı. Yürümek için acele etmedim ama yine de çok çabuk gelmişti. Son bir güvenlik kontrolünden sonra çenemi yukarı kaldırdım ve sanki önemli bir şey değilmiş, kendimi kötü hissetmemi gerektirecek bir şey yokmuş gibi odaya girdim.

Salon tıklım tıklımdı. Her yaştan çocuklar, kadınlar ve erkeklerle doluydu. Üç Yüz'ün kıyafetleriyle doluydu. İlk "Oh, tatlım, tebrikler!" lafı tam kürek kemiklerimin arasına çarptı ve herhangi bir aktris olmasam da, aldatan ben olduğumda kaba bir pislik olmaktan hoşlanmadım.

Bu yüzden arkamı döndüm ve konuşan kadına parlak bir ifade vermeye çalıştım.

Bunu izleyen otuz dakika muhtemelen hayatımda geçirdiğim en acı verici otuz dakikalardan biriydi ve El Paso'ya yaptığım son yolculuğun berbat geçtiğini düşünürsek bu çok şey ifade ediyordu.

"Senin adına çok mutluyum!"

"Siz ikiniz birbiriniz için

yaratılmışsınız!" "Bekliyor musun?"

"Erkeğinizi her zaman desteklediğinizden emin olmalısınız."

"Bebeği sezon dışında planladığınızdan emin olun!"

Birbirimiz için mi? Erkeğim mi? Lanet bir bebek mi?

Nasıl kusmadığımdan emin değildim. Gerçekten. Sonra bir NFO oyuncusunun, özellikle de Üç Yüzler'in bir oyuncusunun eşinin nasıl davranması gerektiğine dair ince yorumlar vardı. Oyuncuların evrenin merkezi olması gerekiyordu. Aileler tercihen görülmez ve duyulmazdı. 'Biz' görünmez destek sistemleriydik.

Kadınlar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Zac'in ara sıra benimle paylaştığı ufak tefek bilgilerden erkekler hakkında yeterince şey biliyordum ve bunlardan sadece birkaçı etkileyiciydi. Ve eğer bir adam boktan biriye, kız arkadaşı ya da sevgilisi nasıl biriydi?

Tam da böyle şeyler düşünürken, birçok kişi tarafından takımdaki en büyük pislik olarak görülen kişiyle evli olduğumu hatırladım. En azından Zac'in geçmişte bana anlattıklarına göre. Arkadaş canlısı değildi, açık olmak şöyle dursun, birlikte oynadığı insanların eşleri ve aileleri bir yana, hiç kimseyle arkadaşlık kurmak için çaba göstermezdi. Bunu defalarca söylemişti, arkadaşlıklar ya da ilişkiler için zamanı yoktu.

Bu benim hakkımda ne söylüyordu? Gerçekleri nasıl analiz ettiğinize bağlı olarak yalancı bir pislik ve bir fahişeydim.

Gazilerden birinin eşine Şükran Günü yemeğini çoktan yediğim yalanını söylemeye çalışıyordum ki oyuncular odaya doluşmaya başladı. Anlaşılan kocası da onlardan biriydi çünkü omzumun üzerinden bakar bakmaz kolumu okşadı. "Bir sonraki maçta telefon numaranı almam gerekecek. Bir araya gelmeliyiz bebeğim."

Bir pislik ve fahişe olmanın ötesinde, bir sahtekârdım. Burada iyi davranmaya ve beni aralarına almaya çalışan bu kadınlar vardı - gerçi bunların bir kısmı beni aile kutusunda takılmaktan vazgeçirenlerdi - ve işte ben... Sahte bir eş. Aiden'in yakın gelecekte vereceği karara bağlı olarak daha erken olmasa da birkaç yıl içinde hayatlarından biriydim.

Belki de tüm bu aile odasında takılma olayı iyi bir fikir değildi.

İşin iyi tarafı, normal sezonun yarısından fazlası çoktan bitmişti.

Tek koluyla gevşek bir sarılmayla beni odaya girdiğimden beri ilk kez orada yalnız bıraktı. Oyuncuların farklı ruh halleriyle ailelerine yaklaşımlarını izledim. Bazıları kabullenmiş, bazıları isteksiz, bazıları da üzgün gülümsüyordu. Birkaçı kızgın görünüyordu ve bunu saklamaya çalışmıyordu; bulundukları yerden başka bir yerde olmayı tercih edecekleri belliydi.

Aiden neredeydi?

Beni unutmuş muydu yoksa-

O tanıdık, büyük kafa birdenbire kendisinden biraz daha küçük bir grup adamın arasında belirdi. O geniş boyalı kemik yapısının derinliklerine yerleşmiş kahverengi gözler, bana gelmeden önce odayı hızla taradı.

El salladım.

Çenesini aşağı doğru eğerken yüz hatları herhangi bir duyguyla şekillenmemişti. O ince, dolgun dudaklar "Hazır mısınız?" diye mırıldandı.

Gülümsedim ve başımı salladım. Kalabalık salonda ilerlerken bakışlarımı çoğunlukla Aiden'in yüzünde tuttum. Geçmişte bazı işler yaptığım iki adamın yanından geçtim ve biri elimi sıkıca bir süre durdum; diğer oyuncu, her kadın Üç Yüz hayranının aşık olduğu süper seksi olan, bana sarıldı.

Bunu Diana'ya anlatmak zorunda kalacaktım. Onun için bir iş yaptığımı söylediğimde kendini kaybetmişti.

Görünüşe göre, yüzümde takım arkadaşını ne kadar çekici bulduğumu belirten bir ifade olmalıydı çünkü ona ulaştığımda Aiden kaşlarını çatıyordu. Üzerimde, üzerimizde, bakan ve yargılayan birden fazla gözün ürkütücü hissini hissedebiliyordum ve ne yapmamız gerektiğini biliyordum. Gözlerimi kocaman açtım ve zihinsel olarak kendini hazırlaması için bir işaret olduğunu kesinlikle anlayacağı sahte, dişlek bir gülümsemeyle ona parladım.

Geriye dönüp baktığımda, onu öpmeliydim.

Bunun yerine ona sarıldım, kollarım ilk kez beline dolandı.

Resmen birlikte uyuduğumuz halde resmi olarak sarılmamış olmamız beni aşıyordu. Bu iki buçuk yıldır devam eden bir şeydi.

Aiden'a sarılmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmek için zaman ayırmış olsaydım, bunun gerçekliği en ufak bir hayal kırıklığı yaratmazdı. Geniş omuzlarının ince bir bele doğru daralmasına rağmen

o kadar da küçük değildi. Bu, vücudunun üst kısmının ne kadar kaslı ve büyük olduğuna dayanan bir yanılsamaydı.

Ellerim birbirini sırtının alt kısmında buldu. Göğsüm onun karın kaslarıyla buluştu ve göründükleri kadar sert ve inatçıydılar. Yüzümün yan tarafını tam göğüs kaslarının arasındaki noktaya bastırdım, önce yanak. Vücudu aldığı duştan dolayı sıcaktı ve sabununun temiz, yumuşak kokusu gibi kokuyordu.

Ondan yayılan yumuşak kokuyu içime çekerken, kollarını bana doladı. Yavaşça, yavaşça, yavaşça. Bir kolunu omuzlarımın üst kısmına, diğerini de hemen altına doladı. Sarılışını sıkılaştırdı ve beni devasa bedeninin kozasına bir santim daha yaklaştırdı.

Donmamaya çalıştım. Bana sarılıyordu. *Bana sarılıyordu.*

Başımın tepesine bir şey yerleşti ve , sadece biliyordum, onun çenesiydi.

Muhtemelen hayatımda gördüğüm en iyi ikinci sarılmaydı; Susie bana arabasıyla çarptıktan hemen sonra hastanede beni ziyaret eden koruyucu babamın sarılmasından sonra. Uyandıktan sonra odama gelen ilk kişi o olmuştu ve ben kaybetmişim. Bana sarılmış ve onunla yaşadığım sarsıntılı ilişkinin ölümü için yas tutmama izin vermişti.

Ama bu tamamen farklı bir sarılmaydı.

Zac hiç de küçük bir adam değildi ve küçük kardeşim de 1.80 boyundaydı ama daha önce hiç Aiden kadar iri biri tarafından kucaklanmamıştım. Hoşuma gitmişti. Hem de çok hoşuma gitti. Kulağımın üzerine bastırıldığı pazusu, arka planda konuşan insanların gürültüsünü bastırıyor gibiydi. Bir kasırğa tarafından yutulmak gibiydi. Büyük, kaslı, sıcak bir kasırğa, harika bir vücuda sahipti ve en iyi şartlarda olmasanız bile hayatınızın önümüzdeki birkaç yılı boyunca size göz kulak olacaktı.

İri, kaslı, sıcak bir kasırğa, harika bir vücut ve sonunda benim arkadaşım oldu.

Bu düşünce beni onun giydiği sevgili kapüşonluya gülümsetti. "Bu çok hoş," diye fısıldayarak itiraf ettim.

Yüzümün altındaki göğüs, o zarif kasların olabileceği kadar gerildi.

Geri çekilmeden önce sarılmamız toplamda sadece beş saniye sürmüştü ama tam bir aptal gibi sırtıyordum ve hatta kızarmış bile olabilirdim çünkü o an o kadar muazzamdı ki sanki altın madalya kazanmışım gibi hissettim. Sonra takımın maçı kaybettiğini hatırladım ve stadyuma gizlice soktuğum hafif erimiş nane şekerlerinden birini almak için ön cebime . Onu yemeyi planlamıştım ama biletimle birlikte kartı da bulunca birini yedim, diğerini büyük adama sakladım.

Küçük plastik ambalajlı şekeri uzatarak kaşlarımı kaldırdım.

Kaşlarını kaldırıp avucumdaki çikolatayı aldı, yırtıp ağzına attı ve ambalajı ceketinin cebinde kayboldu.

Yavaşça çiğnerken onu izledim ve "Başka bir şey yapman gerekiyor mu?" diye sordum.

Winnipeg Duvarı başını salladı, dikkati etrafımızdaki insanlar yerine tamamen bana .

Yüzüm biraz , ona karşı nasıl hissettiğimden ve o yoğun bakışın merkezinde olmaktan emin değildim. "Eve gitmek ister misin?"

"Evet."

"Beni arabamı almaya götürür müsün? Normal insanların park yerine park ettim.

."

"Seni bırakayım."

"Otoparka girmenize izin verirler mi bilmiyorum..." Sözümlü kestim. Bana "sen bir aptalsın, Van" bakışı attığında. Gerçekten de parmağımı burnuna sokmak istedim. "Doğru. Tabii ki seni içeri alacaklar. Beni bırak o zaman."

Aiden sessizce kabul etti ve başını eğerek beni çıkışa doğru yönlendirdi.

Aile odasının girişinde duran tanıdık bir yüz gördüğümde belki iki adım atmıştık. Three Hundreds'ın geniş alıcısına yaklaşırken omuzlarımı geriye attım. Aiden'ı fark ettiği anı gördüm ve sonra beni yanında görmek için göz ucuyla baktı. Yüzüne yayılan gülümseme düpedüz rahatsız ediciydi ve beni sinirlendirmişti.

Christian Delgado, bakışları bana kilitlenmişken Aiden'a, "İyi oyundu, dostum," dedi. "Selam, Vanessa."

"Merhaba Christian," diye karÇılık verdim, sesim düz ve hiç hevesli değildi.

"Nasılsın?"

"İyi, teşekkür , ya sen?" Cidden Addams Ailesindeki Lurch gibiydim.

Yakışıklı herif göz kırptı. Aiden büyük boy gölgemle oynarken bile bana göz kırptı. "Harika, tatlım."

Tatlım mı? Gerçekten mi?

Omzuma bir ağırlık çöktü. Çevresel görüşümün dışında, uzun parmakları gevşekçe sallanan bir bilek oraya sarkıyordu. Onu geçip tünele doğru ilerlerken yüzümdeki ifadeyi boş tuttum.

Aile odasından ve Christian'dan yeterince uzaklaştığımızda nihayet Aiden'a baktım. "Sana sarıldığım için özür dilerim ama insanların bizi izlediğini biliyordum ve tuhaf görünürdü."

Başını umursamaz bir şekilde sallayarak dikkatini ileriye verdi. "Orada işler nasıl gitti?"

"Hayatımda hiç konuşmadığım beş kadın kaç aylık olduğumu sordu. Sonra üç kişi daha bana, yetkililerin bana kızmasını istemiyorsam sezon dışında bebek sahibi olmayı planlasam iyi edeceğimi söyledi." O konuşmaları tekrar düşünerek kaşlarımı kaldırdım. İnsanların bana ne yapacağımı söylemesinden hoşlanmıyordum, özellikle de tanımadığım ve kendilerini ilgilendirmeyen bir konuya burnunu sokan insanlardan.

"Onları görmezden gel."

"Yapmalıyım," diye iç geçirdim, hâlâ yalancı olduğum için kendimi kötü hissetmekle diğer kadınların bu kadar meraklı olmalarına kızmak arasında geliyordum.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

Aiden omzumu sıktı. "Ne oldu?"

Ona mümkün olan en yakın taklidi olan bir bakış attım. "Düşündükleri şey bu değilken onlarla süper arkadaş kötü hissettiriyor." Kaşlarının arasındaki kırıxıklığı derinleşirken yakaladım. "Ve birkaç ay içinde ne olacağını kim bilebilir, değil mi?" Bu bilginin ne kadar gizli olduğunu bildiğim için sesimi alçalttım.

Başını yavaşça salladı, temkinli değildi ama tamamen başka bir şeydi; tanımlayamadığım bir şey. "Benden farklı bir eyalette yaşıyor olamazsın," dedi yüksek sesle, sanki bu sessiz kalması gereken bir şey değilmiş gibi.

Kimsenin elinde bir kayıt cihazıyla aniden ortaya çıkmadığından emin olmak için inmekte olduğumuz yürüyüş yolunda etrafıma bakındım.

"Bunu şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

"Neden olmasın?" diye sordu sadece mavi ayda bir yalan söyleyen adam omuzlarını kamburlaştırarak.

Etrafta kimsenin olmadığını görünce bileğinin altından omuz silktim. "Belki de herkesin bilmesini istemiyorsundur?"

"Umurumda değil, Van. Ben her zaman için en iyi olanı yapacağım. Buna şaşırın biri varsa, bu onların hatasıdır."

İşi bırakma planımı iki ay boyunca bir sır olarak saklamış olmam beni suçlu hissettirmiyordu. Hem de hiç. Aiden'in biraz düşünürse ne yaptığımı anlayacağını hep biliyordum.

"Hareket edebiliyor musun?" diye sordu.

"Seninle neye bulaştığımı biliyordum, koca adam. Senden aniden vazgeçecek değilim. Bana burada tam olarak mutlu olmadığını söylemiştin. Bu senin hayalin." Kontratının bitmek üzere olduğunu biliyordum. Bir takımla anlaştıktan sonra bile takas edilme ihtimalinin her zaman var olduğunu biliyordum. Bu gerçeğe hazırlıklıydım; bundan emindim. Elbette Diana vardı ama en iyi arkadaşım ile beni kıtalar ayırabilirdi ve biz yine de her gün konuşmanın bir yolunu bulurduk. Mesafeler arkadaşlığımıza hiçbir şey yapmazdı. On dört yaşından beri onun komşusu olmamayı başarmıştım. Ayrıca, asla El Paso'ya geri taşınmayacaktım. Asla.

Öte yandan, kardeşimin kendi hayatı vardı. Birbirimizi olabildiğince sık görüyorduk ama o okuldayken ve basketbol oynarken bu yeterince sık olmuyordu. Denton'daki maçından sonra onu bir daha görmem için büyük olasılıkla bir iki ay daha geçmesi gerekecekti.

Bunu sorun etmedim çünkü onun iyi olduğunu biliyordum. Sevdği şeyi . İşte bu düşünceyle, hayallerine dört elle sarılan bu adamın yanında dururken yürümeyi bıraktım. O da öyle yaptı.

Aiden'in ifadesi dikkatle sessizleştirildi ama anladığından emin olmak istedim. "Her yerde çalışabilirim ve zaten ben senin için buradayım, ekip için değil. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Yüzündeki ifade biraz komikleşti.

"Bir yolunu buluruz ama benim için endişelenme," diyerek onu rahatlatmak için elimden geleni yaptım. Neden fikrimi değiştireceğimi, ondan vazgeçeceğimi ya da yapacağımı düşündüğü her neyse onu yapacağımı düşündüğünden emin değildim. Onunla evlenmeyi kabul etmeden önce bu konuyu uzun uzun düşünmüştüm. Hayatının en iyi formunda olsa bile atletik bir kariyer garanti değildi.

Bu kadar parlak bir şey kısa sürede sönebilir.

Ona gülümsedim ve "Aç mısın?" diye sordum. Gözlerimi kırptım.
"Aptalca bir soru. Sen her zaman açsın. Evde bir şeyler hazırlayacağım."

"Yemek yemedin mi?"

"Maça gelmeden önce yemek yedim ama bu saatler önceydi."

"Bu kadar koşuşturmanın arasında yeterince beslendiğinden emin ,"
araya girince neredeyse sendeleyecektim. "Bugün ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Evde kaldım."

"Peki ya sürekli arkadaşın? O burada yaşıyor, değil mi?"

"Diana mı? Dün ailesinin evine gitti." "El Paso'da mı?"

"Hayır. Birkaç yıl önce San Antonio'ya taşındılar."

"Onunla gitmek istemedin mi?"

"Şükran Günü'nde ortalığı ayağa kaldırmaya alışık değilim. Biraz iş yapıp para kazanmayı tercih ederim."

Aiden'in ağzından çıkan yarım bir gülümseme miydi? Eminim öyleydi.

"Cadılar Bayramı ve Noel'i severim. Hepsi bu," diye biraz daha ayrıntılı açıkladım. Yüzündeki gülümsemeye bakarak, yakındaki markette Noel ağaçları satılmaya başladığından beri aklımda olan soruyu sordum.

"Heytatil için bir ağaç dikmem seni rahatsız eder mi?" Ve süslemeler, ama bunu kendime sakladım.

Hayır demesi için kendimi hazırlamıştım.

Ama beni otoparktan geçirip Range Rover'ına doğru yönlendirirken hayır demedi, çünkü stadyuma ilk gelenlerden ve otoparktaki en yakın yere park etmişti. "Seni mutlu edecekse, beni rahatsız etmez."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet." Bana şöyle bir baktı. "Şok olmuş gibi davranmayı bırak. Gerçekten sana hayır diyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Ve birden kendimi bir pislik gibi hissettim. "Belki."

O kahverengi gözler yuvarlandı. "Noel umurumda değil, ama bir şey yapmak istiyorsan, yap. Sormana gerek yok. Burası senin de evin."

Ona bakarken boğazımdaki düğümün nereden geldiğini bilmiyordum ama geçmesi uzun zaman aldı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Kimi kandırmaya çalıştığını bilmiyordum, çünkü kimseyi kandırmıyordu.

Neredeyse kaşlarına kadar indirdiği siyah örgü beresi hiçbir şeyi saklamıyordu. Arabadan indikten sonra bile çıkarmadığı güneş gözlükleri de öyle. Kapüşonunun, altındaki büyük kasların ne kadar gelişmiş olduğunu gizlediği doğrudu ama neredeyse üç yüz kiloluk bir adam pek de göze çarpmıyordu.

Bir file kamuflaj giydirmek gibiydi.

Bu durumda, üniversite düzeyinde bir basketbol maçına giden bir spor süperstarı, en az çabayla mümkün olduğunca göze çarpmamaya çalışıyordu. Aiden'la ilgili olan şey de buydu, hiçbir zaman gizlenmek için kendi yolundan çıkmazdı. Fark edilmekten kaçınmak için evde münzevi olmayı tercih ederdi. Bu yüzden işe alınmışım. Anlamıştım. Gerçekten anlıyordum. Mahremiyetine değer veriyordu ve içten içe, ünlü olmasaydı da aynı şekilde davranacağını biliyordum.

Yine de işte , benimle birlikte Denton, Teksas'ta en az birkaç yüz kişinin katılacağı bir basketbol stadyumuna giriyordu, hepsi de küçük kardeşimin maçını izlemek için.

Şükran Günü'nün ertesi günü, o sabah erkenden kalktığımda beklediğim son şey Aiden'ı kahvaltı köşesinde uyanık bulmaktı. Genellikle maçtan sonraki gün ölü gibi uyurdu ve hatta fazladan iki ya da üç saat daha uyuyabilmek için delirecek kadar ileri giderdi. Üç Yüzler'in maçı Şükran Günü Perşembe gününe denk geldiği için, takım personeline ve oyunculara hafta sonunun geri kalanında izin verdi.

Ama sabahın dokuzunda, pijamalarıyla mutfakta elma yiyordu ve beni uyanık gördüğüne en az benim onu gördüğüme kadar şaşırmış görünüyordu. Bir gece önce akşam yemeğinden sonra iki bölüm "Dragonball Z" izlemiştik ve sonra Aiden yatmak için üst kata çıkmıştı.

O sabah pervasızca "Nereye gidiyorsun?" diye sormuştu. "Küçük kardeşimin maçı var," diye yanıtladım onu. kahvaltı yapmak için buzdolabına doğru.

Elmayı yüzüne doğru tutarken yüz hatları dalgınlaştı. "Ne tür bir oyun?"

İşte o zaman ona hiç söylemediğimi fark ettim. "Louisiana'da kolej basketbolu oynuyor."

Winnipeg Duvarı gözlerini kırıştırdı. "Hangi pozisyon?"

"Oyun ." Nedenini bilmiyordum ama birden sordum, "Gelmek ister misin? Sadece bir saat uzaklıkta."

"Bugün dinlenmeyi planlıyordum..." Bir süre sustu ve omuz silkti. "Ne zaman ayrılmak istiyorsun?"

Evet, bir için şaşkına dönmüştüm.

Belki de onu evde bırakmam gerektiğine karar vermem tüm yol boyunca sürdü. Hayranlarının ona yaklaşması falan umurumda değildi - o neyse oydu - ama biri onu tanırsa saatlerce aval aval bakılmaktan hoşlanmayabileceğini hesaba katmamıştım.

Neden kimse onu tanımasın ki? Teksas'taki profesyonel bir NFO takımının yüzüydü. Futbol izlemeyen insanlar bile sahip olduğu büyük isim ciroları sayesinde onun kim olduğunu biliyordu.

Sonra kendime Aiden'ın aldığı kararların artı ve eksilerinin her zaman farkında olduğunu hatırlattım. Her zaman. O büyük bir çocuktı ve kendi seçimlerini yapıyordu, o yüzden boş ver. Eğer peşine takılmak istiyorsa, ben kim oluyordum da hayır diyebiliyordum? Ağzımı kapalı tuttum ve tavsiyelerimi kendime sakladım.

Davetimden saatler sonra üniversitenin maçlarını oynadığı kolezyumdaydık. Sonunda küçük kardeşimi bu sezon ilk kez izleme şansı bulmuştum, hem takımın oyun kurucusunu görmekten hem de genelde evde oturmaktan memnun olan Winnipeg Duvarı'nın peşime takılmasından dolayı oldukça heyecanlıydım.

Yolda aldığım biletleri Will-Call'dan aldıktan sonra - aslında sadece bir tane almıştım - güvenlikten herhangi bir sorun yaşamadan geçtik.

sorunlar. Hiç vakit kaybetmeden kendi bölümümüzü bulduk ve Aiden bana merdivenlerden aşağı inmemi işaret etti.

Stadyum neredeyse hiç dolu değildi. Şükran Günü'nden sonraki gün olduğu düşünülüyordu, Kuzey Teksaslı öğrencilerin çoğu muhtemelen aileleriyle birlikte basketbol maçına gitmekten başka şeyler yapıyordu. Tribünlerde sadece birkaç avuç Louisiana renklisi vardı. Bu da neden son dakikada bu kadar iyi koltuklar aldığımızı açıklıyordu.

Oturduğumuzda oyun henüz başlamamıştı ama oyuncuların çıkma vakti gelmek üzereydi. Aiden yanıma oturduğunda ona gülümsedim, kot giysili dizinin yan tarafı benimkine değiyordu. Uzandım ve kalçasını okşadım. Yani, onun kucağına oturmıştım. O da benimle aynı yatakta yatmıştı. Ona sarılmıştım. Bunun yanında küçük bir okşama neydi ki? "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Dikkatli ifadesi yavaş yavaş düz ifadeye dönüştü. Sözleri çok netti. "Kapa çeneni."

Sırtımdan ve homurdanarak tekrar kalçasına dokunmadan önce iki saniye boyunca ona baktım. "Ne? Sana istediğim kadar teşekkür edebilirim."

"Yapma."

Yorumunu görmezden geldim. "Geldiğine sevindim. Başka biriyle bir şeyler yapmak yalnız olmaktan çok daha eğlenceli, bana çenemi kapatmamı söylesen bile. Bunu takdir ediyorum. O zaman dava et beni."

Aiden bıkkın bir ses çıkardı. "Ben tuvaleti bulmaya gidiyorum. Geri geleceğim."

Ayağa kalkmadan önce ona bir başparmak işareti yaptım, bu da bana kızgın bir bakış kazandırdı ve sonra merdivenlerden yukarı kayboldu. Orada oturmuş parmaklarımı dizlerime vurarak oyuncuların soyunma odalarından çıkmasını bekliyordum. Arkamdan biri omzuma dokundu ve arkama dönüp baktığımda yirmili yaşlarının başında, yüzlerinde hevesli ifadeler olan üç adamın öne doğru oturduğunu gördüm.

"Merhaba," dedim biraz , neler olduğunu merak ederek.

Biri diğerine dirsek attı ve üçüncüsü kulağının arkasını kaşırken boğazını temizledi. Bildiğim bir şey varsa, o da kendini garip hisseden insanlardı ve bu adamlar da öyleydi.

"Graves mi o?" diye sordu dirseği alan ortadaki.

Kahretsin.

"Kim?" En iyi aptal kız bakışlarımı kullanarak tatlı tatlı gülümsedim. "Aiden Graves," dedi arkadaşım, sanki gerçekten hiçbir şey bilmesem bunun bir yardımı olacakmış gibi.

kim olduğu hakkında bir fikrim yok.

O olduğunu kabul etmem mi gerekiyordu? Yoksa Aiden'ı hiç duymamışım gibi davranmaya devam mı edeyim? Bir parçam ikincisini tercih etmek istiyordu ama eğer biri onu gerçekten iyi bir şekilde görüp *o olduğunu* onaylarsa...

Aiden hiçbir şeyden kaçacak bir tip değildi. Bu yüzden gözlerini kaçırdım ve başımı salladım. "Evet. Bizim sırrımız."

Geri çekilme şekillerine bakılırsa ya şok olmuşlardı ya da bana inanmamışlardı. Üçü de bir saniyeliğine gözlerini kırptırdıktan sonra aniden kendilerine geldiler.

"Gerçekten o mu?" İçlerinden biri fısıldadı.

Ortadaki biraz solgunlaşmadan önce "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Sağdaki, "Görünüşü daha da büyük," diye mırıldandı.

Aiden birkaç dakika içinde sihirli bir şekilde yeniden ortaya çıkacakmış gibi etrafına bakmak için koltuğuna oturdu.

Adam haklıydı. Resimler onun hakkını vermiyordu. Aiden'ı her zaman yakından ve kişisel olarak görmeye alışmıştım ve ona karşı hâlâ duyarsızlaşmamıştım.

"Onun *burada ne işi var?*" diye sordu soldaki.

Adil bir soruydu. Aiden üniversiteye Wisconsin'de gitmişti. "Kardeşim Louisiana'da oynuyor," diye açıkladım ve yine doğruyu söylemeye karar verdim. Zaten yalan söylemeyi pek beceremezdim.

"Sen onun kız arkadaşı mısın?"

Ortadaki adam sağdaki arkadaşına ön koluyla vurdu. "Aptal olma lan. Belli ki kız onun kız arkadaşı, salak."

"İkiniz de aptalsınız," dedi Lefty. "O evlendi. İnternette gördüm." Bana bakarken yüzünde tereddütlü bir ifade belirdi. "Sen görmedin mi?"

Kahretsin. Bunu kendime ben yaptım. Bir peni için, bir pound için. Yapmamaya çalışmama rağmen yüzüm kıpkırmızı ve sıcak oldu. "Evet."

"Hiç şaşırmadım. Saçlarını seviyorum." Righty gülümsedi.

Evet, yüzüm biraz daha ısındı ve saçımdaki solan deniz mavisi rengiyle bir şeyler yapmam ya da sadece boyamam gereken zamanı iki hafta geçtiğimin bilinciyle yerimde kıpırdandım. "Oh, teşekkürler."

"Dostum, kapatır mısın? Graves seni öldürmezse yiyebilir," diye fısıldadı arkadaşı, ortadaki adam.

Bunu arkamı dönüp önüme bakmam için bir işaret olarak kabul ettim. Arkamda fısıltıyla tartışmaya devam ettiler. Aptalı mı oynamalıydım?

Bir süre sonra, küçük bir kızın İstiklal Marşı'nı söylemesinin ortasında, Aiden'in koca poposu benimkinin yanındaki koltuğa düştü. Ona daha fazla yer açmak için dirseklerimi içeri soktum, tam o sırada Dr. Pepper olduğunu hissettiğim bir şeyle dolu hatıra bardağını uzattı. Diğer elinde de bir şişe su vardı.

Eğildim ve elinin üstünü okşadım. "Teşekkür ederim, koca adam."

Bana doğru eğilmeden önce gözlerimle buluştuğundan emin oldu; dili yanağının iç tarafını dürtüyordu. "Bana her zaman teşekkür etmek zorunda değilsin."

"Kapa çeneni." Bu cümleyi onun için kullandım, karşılığında başımı salladım ve yüzü benimkinden yaklaşık on santim uzakta olan adamdan küçük bir sırtış . Tam uzaklaşmaya başlamıştı ki, daha da yaklaşabilmesi için kapüşonunun kolunu çektim.

Öyle yaptı. Aiden o kadar yakındı ki kıllı çenesinin kenarı burnumun ucuna . Geri çekilmedim ama olduğum yerde kaldım ve teninden yayılan o harika temiz kokunun burun deliklerimi doldurmasına izin verdim.

"Arkamızda oturan adamlar seni tanıdı," diye fısıldadım.

Aiden yüzünü, ağzı kulak mememe degecek kadar kaydırdı. "Sana bir şey söylediler mi?" O sert, derin ses doğrudan göğsümün ortasına gidiyor .

Nefesi boynumdaki hassas noktaya çarptığında titrememek için kendimi zor tuttum. "Sen olup olmadığını sordular ve ben de evet dedim." Yumuşak bir nefes daha boynuma çarpınca yutkunmak zorunda kaldım. "Ve bizim... bilirsin... *birlikte* olduğumuzu biliyorlar."

Tepki vermedi.

"Ne diyeceğimi bilemedim. Özür dilerim," diye fısıldadım.

Bu, bana kuru bir bakış atacak kadar geri çekilmesini sağladı. "Vanessa -"

Ondan önce davrandım. "Kapa çeneni."

"Sana özür dilemeyi bırakmanı söyleyecektim ama bu da işe yarar."

Az önce bana gülümsedi mi? *Kendini beğenmiş* bir şekilde bana gülümsedi mi? Emin değildim. I

emin değildim ama bunu evet olarak kabul edecektim. Evet, az önce bana gülümsedi.

Şakacı bir şekilde.

Ve bu bana bir kez göz kırptırdı. Kalbim iki kez atıyor. "Bu durumda..."

"Kapa çeneni," diye bitirdi sözümü.

Bir kahkaha patlatarak çantama uzandım ve güvenlikten geçmek için eşarbımın altına sakladığım kırmızı elmayı çıkarıp uzattım. "Ne kadar iyi bir çocuk. Eğer uslu durursan, cebimde senin için ezilmiş bir Vega bar olabilir."

Onun için yanımda atıştırmalıklar taşımamın benim hakkımda ne söylediğini bilmiyordum ama her neyse. Yeterince yediğinden emin olmam gereken yavru köpeğim gibiydi. Bilirsiniz, zaman zaman içimin karışmasına neden olan kocaman bir köpek yavrusu. Evet, karmakarışık. O kadar kötüydü.

Elmayı benden aldı ve tam da takımların pivotları başlama vuruşu için sahanın ortasına yaklaşırken koltuğuna yaslandı. Oyuncuların sahaya çıkışını nasıl kaçırmıştım? Ceketimi çıkardım, omuzlarımı geriye attım ve kardeşime tezahürat yapmaya hazırlandım.

"Hangisi o?"

Gençken eğlenmek için elbise giydirdiğim, 1.80 boyunda, soluk benizli aptalı işaret ettim. "Otuz numara."

Aiden dalgın dalgın, "daha uzun boylu," dedi. "Sanırım babası da uzun boyluydu."

Aiden bana kısa bir süre baktı. "Sende aynısından yok mu?"

"Hayır. En azından ben olmadığından oldukça eminim. Bildiğim kadarıyla ben benimkiyle hiç tanışmadım." Bu sözlerimle, çocukken hiçbir erkeğin kucağına alıp onun olduğumu söylemediğini kastetmişim. Küçük kardeşimin babası etrafta olduğu zamanlarda bana pek ilgi göstermemişti. Aiden'ı göz ucuyla gördüğümde yüzünün gergin olduğunu fark ettim. Çenesi çıkıktı. "Ne oldu?"

Adem elması sallanıyordu. "Babanla hiç tanışmadın mı?"

Boynum biraz ısındı ve nedense utandım. "Hayır." "Annene benziyor musun?"

Elimi uzatıp gözlüğümün ayağıyla oynadım. "Hayır." Annem sarışındı, biraz solgundu ve sadece beş beş yaşındaydı. Ben daha şeftali tenliydim, saçlarım biraz kızıyla karışık doğal kahverengiydi ve ailemdeki diğer kadınlardan daha uzun boyluydum. "Arkadaşım Diana'nın annesi bana babamın Hispanik ya da belki Akdenizli falan olduğunu düşündüğünü söylerdi ama emin değilim."

"Hep uzun muydun?"

Eğer gerçekten zorlar ve dik durursam, *neredeyse, neredeyse* beş sekiz yaşındaydım. "Kız kardeşlerim bana Kör Zürafa derdi." *Kör Zürafa nerede?* Sürtükler. "Bacaklarım ve gözlüklerim vardı-oooh bak. Oynamak üzereler."

Kardeşıme tezahürat yapmak için ayağa fırladığım ilk andan itibaren, Aiden'in benim ne tür bir hayran olduğuma hazırlıklı söyleyebilirim. En azından küçük kardeşim için ne tür taraftar olduğumu. İkinci yarının başlarında, ben ayağa kalkıp küçük kardeşim Oscar'a karşı verilen boktan bir karar için hakeme bağırmaya başladıktan sonra benden uzaklaşmaya, telaşlanmaya ve "Beni korkutuyorsun" diye fısıldamaya başlamıştı.

Ama beni güldüren, devre arasında gözlerini kocaman açması ve benden daha da uzaklaşıyormuş gibi yapmasıydı.

"Kimsin sen?" diye tersleyince kıs kıs güldüm. "Ne?"

Dünkü maçınızda ben de aynı durumdaydım."

Siyah kirpikleri gözlerinin üzerinden aşağıya sarkıyordu. "Zac seni gördü mü?" Başımı salladım.

Aiden gözlerini kırıştırdı. "Sanırım formamı geri istiyorum."

Gözlerimi kırıştırdım. "Lanet , . O artık benim."

Birisi "*Üç Yüzler berbat!*" diye bağırıldığında ağzının kenarları daha yeni kalkmaya başlamıştı. *Berbatsın Toronto!*"

Bu da ne böyle?

Tam hangi salağın bağırıldığını görmek için etrafıma bakmaya başlamıştım ki Aiden'in işaret parmağı çeneme dokundu. Durdum. "Zahmet etme."

"Neden?" Başımı çevirmeye çalıştım ama görünüşe göre parmağı Hulk gibi güçlüydü çünkü hiçbir yere gitmedi.

"Çünkü ne düşündüğü umurumda değil," dedi o kadar ciddi bir tonda ki, başka bir yere bakmaya çalışmayı bırakıp o yakışıklı, ciddi yüze odaklandım.

"Ama bu çok kaba." Eli çenemden başımın arkasına doğru hareket etti, o büyük avuç içi boynumu kavradı. Başparmağından orta parmağının ucuna kadar olan kısmı neredeyse boğazıma kadar uzanıyor gibiydi.

"Sence ben berbat ?" diye sordu ciddi bir şekilde, sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle.

Homurdandım, ağzımı açıp gerçekten ukalaca bir şey söylemek üzereydim ama başparmağı derine girdi, basınç beni "*lanet olsun, bir daha yap*" diye boğuk bir sesle inletti. Ama bir şekilde onun yerine "Hayır" demeyi başardım.

"O zaman başkalarının ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?" diye mırıldandı, kararlı ve kendinden emin.

Ona gerçeği söylerken yüzümü eğmedim. "Elimde değil. Senin için çalışırken insanların senin hakkında konuşmasından hoşlanmıyordum, şimdi daha da az hoşlanıyorum."

O koyu kahverengi gözler benimkileri delip geçti. "Beni terslediğin zamanlarda bile mi?"

"Beni kızdırmış olman seni önemsemekten vazgeçtiğim anlamına gelmez, aptal," diye fısıldadım kaşlarımı çatarak, arkamızda oturan çocukların tamamen farkında olarak. "O zamanlar senin için her şeyi yapardım, sinirlerimi bozduğunda bile. Seni karşıdan gelen trafiğin dışına itmek için son dakikaya kadar bekleyebilirdim ama yine de seni iterek yoldan çekerdim."

Başımı o salağın bir dakika önce bağırdığı yöne doğru eğdim. "Şimdi senin kendi işine bakman, hayatını yaşaman ve tanımadığın birinin böyle bağırması beni kesinlikle rahatsız edecek. O adam seni tanımıyor. O kim oluyor da seninle böyle konuşuyor?"

Kahretsin, sadece bunu düşünmek bile boynumu çevirip arkamı dönmeye çalışmama neden oldu ama boynumdaki el beni yerimde tuttu. Tüm bu yoğun Aiden odağı derimin etini, kemiklerimin kalsiyumunu ve doğrudan köklerimi yaktı. Başparmağı bacağımın uyuşmasına neden olan o daire şeklindeki masajı yaparken burun delikleri de aynı anda alevlendi.

"Dünyada sana zarar verebilecek tek kişi, bu yeteneğe sahip olmasına izin verdiğin kişilerdir, Van. Sen de söyledin, o adam beni tanımıyor. Hayatım boyunca sadece dört kişinin benim hakkımda ne düşündüğünü önemsedim. Oradaki hiç kimse için endişelenmiyorum, anladın mı beni?" Eli hareket etti, bir parmağı kulağımın arkasına kayarak başımla birleştiği kabuğun etrafını ovdu. Kuru ve nasırlı, muhtemelen birinin bana yaptığı en mahrem şeydi.

Böylesine güçlü gözleri çerçeveleyen o inanılmaz uzunluktaki kirpiklere bakarken nefes alan kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Omuzlarının çizgisi heybetli ve sonsuzdu. Yüzü öylesine sert ve düşünceliydi ki kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama bir şekilde başımı salladım, dünya boğazıma dizilmişti. "Anladım."

Ben aldım. Anladım.

Ne düşündüğümü umursuyor muydu? Kendini, kararlarını ve düşüncelerini açıkladı. Ama bu ne anlama geliyordu?

Hayatında dört kişi olduğunu söylemişti ve şimdi bunların büyükanne ve büyükbabası ile Leslie olduğunu anladım. Acaba onun için fikirleri önemli olan diğer kişi kimdi?

Yanağımın içini ısırdım ve titrek bir nefes verdim. "O pisliğin ne düşündüğünü umursamadığını biliyorum, ama bu koluma yumruk atmış gibi davranmayacağım anlamına gelmiyor. Sadece benim 'tanığım' olman gerekecek." Yaptığım şakaya zayıfça gülümsedim. "Graves Takımı, değil mi?"

Aiden karşılık olarak gülümsemedi.

Alnı öne eğildi ve ben tepki veremedim, bana tek bir kelime daha söylemeden öne, öne, öne eğildi ve ağzını ağzımın hemen yanına bastırdı. Gagaladı. Dostluk, şefkat ve organik şekerden oluşan, tekiladan daha iyi bir shot.

Gözlerimizin buluşmasına yetecek kadar, sadece birkaç santim geri çekildiğinde, kalbim kalp krizi sınırında olabilecek çılgın bir ritimle çarptı. Gülümsemekten kendimi alamadım. Gergin, şaşkın, bunalmış ve tamamen hazırlıksız yakalanmış bir halde yutkunmak zorunda kaldım.

Arkamızda bir yerde oturan adam tekrar "DALLAS'A GERİ DÖN!" diye bağırdı ve Aiden'in ensemde hâlâ tuttuğu yer belli belirsiz sıkıştı.

"Zahmet etme Van," dedi poker suratıyla.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," dedim, ona en uzak olan elimi uzatıp başımın arkasına koyarken bile, bağırarak salağın göreceği umuduyla orta parmağımı uzattım.

Kahverengi gözleri kırıştı. "Onu az önce tersledin, değil mi?" Evet, ağzım açık kaldı. "Bunu ne zaman yaptığımı nereden biliyorsun?" Ses tonum olması gerektiği kadar şaşkıncıydı.

"Her şeyi biliyorum." Bunu gerçekten inanmış gibi söyledi.

İnledim ve ona uzun uzun baktım. "Gerçekten bu oyunu oynamak istiyor musun?"

"Ben yaşamak için oyun oynuyorum, Van."

Bazen ona tahammül edemiyordum. Gözlerim kızgınlıkla çarpıldı. "Doğum günüm ne zaman?"

Bana baktı.

"Gördün mü?"

"Üçüncü Mart,
Muffin." Bu da ne
böyle? "Gördün mü?"
diye alay etti benimle.
Kimdi bu adam ve benim tanıdığım Aiden neredeydi?
"Kaç yaşındayım?" Tereddütle devam ettim.
"Yirmi altı."
"Bunu nereden biliyorsun?" Ona yavaşça
sordum. "Dikkat ediyorum," dedi Winnipeg
Duvarı. Haklı olduğunu düşünmeye
başlamıştım.

Sonra, sanki aramızda olduğunu bilmediğim anlaşılmayı gerçekten
mühürlemek istercesine, "Waffle, kök birası ve Dr. Pepper seviyorsun.
Sadece light bira içiyorsun. Kahvene tarçın koyuyorsun. Çok fazla peynir
yiyorsun. Sol dizin hep ağrıyor. Hiç tanışmamayı umduğum üç kız kardeşin
ve bir erkek kardeşin var. El Paso'da doğdun. İşine takıntılısın. Kendini
rahatsız hissettiğinde ya da gözlüklerinle oynadığında gözünün kenarını
karıştırmaya başlıyorsun. Yakını göremiyorsun ve karanlıktan
korkuyorsun." O kalın kaşlarını kaldırdı. "Başka bir şey var mı?"

Evet, sadece bir kelime söyleyebildim. "Hayır." Bütün bunları nereden
biliyordun? Nasıl mı? Nasıl hissettiğimden emin olamadan öksürdüm ve
gözlüklerimi karıştırmak için başladım, sonra ne yaptığımı fark ettim ve
Aiden'in aptal yüzündeki bilmiş ifadeyi görmezden gelerek elimi kalçamın
altına soktum. "Ben de senin hakkında çok şey biliyorum. Havalı ya da özel
olduğunu düşünme."

"Biliyorum, Van." Başparmağı üç saniye kadar bana tekrar masaj yaptı.
"Benim hakkımda herkesten daha çok şey biliyorsun."

Yatağında çocukken korktuğunu itiraf ettiği gecenin ani bir anısı
beynimi gagaladı, beni rahatlattı ve gülümsetti. "Gerçekten korkuyorum,
değil mi?"

Yüzündeki ifade, bu fikri onaylamakla tamamen karşı olmak arasında
kalmış gibiydi.

Tekrar ona doğru eğildim ve göz kırptım. "MILF pornolarına olan
sevgini mezara götüreceğim, merak etme."

Gözlerini bana baktı. Ve sonra: "Sen duştayken evin elektriğini
keserim," dedi o kadar düzgün, o kadar net bir şekilde ki beni tehdit ettiğini
anlamam bir saniye sürdü...

Sonunda anladığımda ise kahkahayı patlattım ve hiç düşünmeden
kalçasına bir şaplak attım. "*Kim yapar bunu?*"

Aiden Graves, kocam, "Ben" dedi.

Sonra kelimeler ben onları kontrol edemeden ağzımdan çıktı. "Ve ne yapacağım biliyor musun? Seninle gizlice yatağa gireceğim, yani ha."

Az önce ne dedim ben? *Az önce ne dedim ben?*

"Eğer korkmam gerektiğini düşünüyorsan..." Öne doğru eğildi, böylece yüzlerimiz sadece birkaç santim uzaktaydı. Boynumdaki eli ve kulağımın arkasındaki parmak pedleri oldukları yerde kaldı. "Ben değilim."

Sanki beni gagalaması yeterince zarar vermemiş gibi, bunu söyleme şekli kalbimin yeniden çarpmasına neden oldu. Göğsüm . Bildiğimi sandığımı her şey kontrolden çıkmış gibiydi.

Benimle dalga geçiyordu. Benimle flört ediyordu. Aiden Graves. Bu da neydi böyle?

Daha kalbimi toparlayamadan ya da kafamı telefonum titremeye başladı. Gelen mesajın Diana'dan gelen bir resim olduğunu gördüğümde, üzerinde fazla düşünmedim.

Ancak ekran açıp resmi gördüğümde bir kez daha sarsıldım.

Televizyonunun bir görüntüsünü eklemişti. Ekranda Aiden ve benim birkaç dakika önce tribünde otururken çekilmiş bir fotoğrafımız vardı, yüzü bana çok yakındı, kolu sırtımdaydı. Görünüyordu... şey, tam olarak neye benzediğini bilmiyordum ama Aiden ve ben gülüyorduk. Neye benzemediğini görebiliyordum.

Aramızdaki bu şey sahte gibi görünmüyordu.

Ama sonra düşünmeye başladım. Aiden bunun olacağından şüphelendiği için mi ekstra arkadaş canlısı ve flörtöz davranıyordu?

"Bak, tam orada." Aiden'a elimin tersiyle vurdum ve hemen dışarıda duran, etrafı takım arkadaşları ve üniversiteyle ilgisi olmayan diğer insanlarla çevrili kahverengi saçlı sümüğü işaret ettim. "Oscar!"

Kardeşim arkasını dönmedi.

"Oscar Meyer Weiner!" Tekrar bağırdım.

Yüzünde kocaman bir sırıtişla başını sağa sola çevirdi. Bir elimi kaldırarak el salladım ve diğer elimle Aiden'ın elini kısa bir süre çektim.

onu ileri doğru itiyordum. Deplasman maçlarından sonra genellikle fazla oyalanacak zamanı olmazdı, bu yüzden birlikte geçirdiğimiz birkaç dakikadan yararlanmak istedim.

Biz yaklaştıkça, kardeşimin kalabalığın arasından bir yol açtığını gördüm, sadece bir saniyeliğine aniden durdu ve bize doğru yürümeye devam etmeden önce Aiden ve benim aramda ileri geri baktı. Oscar'ın arkasında, kalabalıktan birkaç kişi de bize doğru bakıyordu.

Ağabeyim gülümsüyordu ama bakışları şaşkınlık içinde Aiden'ı takip ediyordu. "Neden bana geleceğini söylemedin?" diye sordu, ben bir adım öne çıkıp ağabeyimin beni kucaklamasına izin verdiğimde, beni ayağa kaldırdı. Neredeyse son on yıldır benden daha uzun boyluydu ve bunu asla unutmama izin vermedi.

"Buraya gelirken sana mesaj attım ama bana cevap yazmayınca telefonunun kapalı olduğunu düşündüm," dedim beni aşağı indirirken. Ona sırttım ve ellerimi yüzünün iki yanına koyarak yanaklarını birbirine yapıştırdım. Artık çok yakın değildik ama onu çok seviyordum. Ailemde beni asla hayal kırıklığına uğratmayan tek kişi oydu.

Dilini dışarı çıkardı ve elimi yalamaya çalıştı.

Ellerimi indirmeden önce yanağına bir çimdik attım ve omzum Aiden'in kolunun yan tarafına değecek şekilde bir adım geri attım. "Oscar, Aiden. Aiden, Oscar."

Elini ilk uzatan Aiden oldu.

"Tanıştığımıza oldum," dedi Oscar, Aiden'in elini sıkarken ses tonu biraz şaşkıncı.

"Aynı." İri adam geri çekildi. "İyi bir oyun oynadın."

Göz ucuyla onu biraz süzdüm. Az önce ona iltifat mı ?

Kardeşim başını sallarken yüzü biraz pembeleşti. Koca aptal benim daha genç versiyonum gibiydi - kelimeler hayattaki gücümüz değildi. "Ah, teşekkürler. Herkes bizim maça nasıl geldiğinden bahsediyor," diye kekeleydi, sonra bakışlarını bana çevirdi ve yüzü o güzel pembe tonunu korudu. "Burada birlikte olacağınızı düşünmemiştim."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için omuz silktim. "Şükran Gününüz nasıl geçti?"

Oscar bana, bunun benim için olduğu kadar onun için de çok şey ifade ettiğini söyleyen bir yüz ifadesi takındı. "Antrenmanımız vardı, çoğumuz antrenman için koçun evine gittik.

Akşam yemeği. Sen?"

"Çalıştım ve daha sonra onun maçına gittim." Aiden'ın ön koluna dirsek attım.

"Hey..." Gözleri bir an için arkama kaydı; uzun yüzünde rahatsız bir ifade belirdi. Oscar uzun, titrekle bir nefes verdi. ", Vanny. Özür dilerim, tamam mı? Beni hazırlıksız yakaladın ve unuttum..."

Bu işin gidişatından hoşlanmadım. hiç özür dilemedik. Aksine, Oscar ve ben hayatta kalmak için ne yapmamız gerektiğini her zaman anlamıştık. Ondan uzakta bir okula gitmem için bana izin vermişti ve ben de haftalarca benimle iletişime geçmediğı için ona hiç kızmamıştım.

Ama içimde korkunç bir his vardı.

"Susie burada. En azından burada olacağını söylemişti."

Orospu çocuğu. *Orospu çocuğu*. Dişlerim sıkıldı, bir sıra diğlerinin üzerine dizildi ve yüzümün tepki vermesini engellemek zorunda kaldım. İçimi dolduran öfkeyi bastırmak için neredeyse her şeyimi ortaya koymam gerekiyordu. Oscar'ı görmek için onca zaman varken Susie'nin şimdi gelmesi mi gerekiyordu? Ne zamandan beri onu umursuyordu? Ona karşı her zaman bana olduklarından daha iyi davranmış olsalar da, kız kardeşlerimden hiçbiri ona o kadar ilgi göstermemiştir.

"Seni görmeye geldim. Her şey yolunda," diye yalan söyledim. Sorun yoktu. Kız kardeşimi görmek istemiyordum ve onun da kendini kötü hissetmesini istemiyordum. Sanki çığlık atmama üç saniye kalmamış gibi, "Şimdi Shreveport'a mı dönüyorsun?" diye sordum.

Başını salladı, yüzündeki rahatsızlık acımasızca belli oluyordu. Sanırım beni kandırılmayacak kadar iyi tanıyordu. "Evet." Oscar konuşmayı kesti, gözleri 'çok üzgünüm' dercesine acıyla doldu ve elini birine el salladı. "Vanny, özür dilerim. Çok özür dilerim. Geleceğini bilseydim ona söylerdim..."

Gelmemek mi? Oscar için daha iyi bir insan olabilirim. "Bu konuda endişelenme. Seni seçim yapmak zorunda bırakmayacağım." Bu sözlerim üzerine vıraklayan bir ses çıkardı ve ben de elimi salladım. "Aptal olma. Sarıl bana."

Yüzünün temiz, genç çizgileri büküldü ve gerildi, ama başını salladı ve hızla kollarını bana doladı. Kulağıma fısıldadı, "Birkaç hafta içinde San Antonio'ya karşı bir maçımız var. Lütfen gelin. İkiniz de."

Geri çekildim ve istediğimden biraz daha sıkı bir şekilde başımı salladım. Onu gerçekten kötü hissettirmek istemiyordum ama Susie'nin benimle olduğunu bilmek

genel çevre beni 10'a götürdü. Oscar'ı görmek için bir saat araba kullanmışken Susie'nin etrafta olması beni daha da sinirlendirdi. "Geleceğim. Hulk'un buradaki programından emin değilim ama gideceğim." Ona gülümsedim. "Yakında görüşürüz o zaman. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Vanny." Dişlerini kilitleyerek Aiden'a baktı ve elini tekrar uzattı. "Seninle tanışmak güzeldi. Sezonun geri iyi şanslar."

İri adam başını salladı ve elini sıktı. "Teşekkürler. Size de."

Kötülüğü neredeyse anında hissettim. Arkamı döndükten birkaç saniye sonra kız kardeşimi ve onun aptal kocasını fark ettim. Sanki vücudum onun nerede olduğunu bilmek için ayarlanmıştı; her zaman öyleydi. Bu koruyucu bir içgüdüydü, öyle olmalıydı.

Anlaşılan o da beni kalabalığın içinde hemen bulmuştu. Bakışları benden Aiden'a ve oradan tekrar bana dönerken ağzını buruşturmuş, öfkeyle bakıyordu. Benden neredeyse beş santim kısa ve sadece iki yaş büyük olan Susie gerçek yaşından çok daha yaşlı görünüyordu ama bu uyuşturucunun, aşırı içkinin ve genel olarak sefil bir kaltak olmanın sonucuydu. Üvey annem bir keresinde bana mutsuzluğun insanı erken yaşlandırdığını söylemişti. Haklıydı da.

Ama yine de ablama sempati besleyemiyordum. Seçimlere inanırdım. Aynı ortamda büyümüştük, aynı okullara gitmiştik ve aşağı yukarı aynı zekâyâ sahiptik, diye düşündüm. O her zaman acımasız, öfkeli, kötü bir insandı ama on üç yaşında aptalca şeyler yapmaya başladı ve bu aptalca şeyler daha da aptalca şeyler yapmasına neden oldu, ta ki o kadar çok saçmalığın altına gömülene kadar.

Kimsenin size, sizin kendinize bakabileceğinizden daha iyi bakmasını bekleyemezsiniz.

İçimdeki tüm yetişkinliği toplayarak kendime küçük düşünmememi söyledim. Ne kadar istesem de küçüklük yapmayacaktım. Böylece zorla "Merhaba Susie. Selam, Ricky," diye seslendim hem ona hem de onun çatlak sevgilisine, bana bir çürük veren ve bunun için neredeyse taşaklarıma tekmeyi basacak olan aynı kişiye.

Bu düşünce aklımdan geçtiği anda, yanımdaki iri beden olduğu yerde dondu kaldı. Tüm vücudunu tanımak için ona bakmama gerek yoktu.

Çerçeve sertleşti; bunu hissedebiliyordum. Onu hissedebiliyordum. "Bu o mu?" diye sordu ensemdeki tüyleri diken diken eden alçak bir sesle.

"Kim?" Bunu soracak kadar aptaldım.

"Kolundaki çürüğü sana veren adam."

Yüzümdeki 'oh olsun' ifadesi ona yetmiş olmalı, çünkü cevabı düşündüğüm anda -'evet o piç' - Aiden'in yanağındaki bir kas patladı. Ve gitmişti. O uzun bacaklar Susie'yle aramızdaki birkaç metrelik betonu silip süpürdü. Tek kelime edemeden, onu durduramadan, o adamın Aiden'in öfkelenmesi için harcadığı enerjiye değmeyeceğini söyleyemeden, Winnipeg Duvarı doğrudan kız kardeşimin kocasının yoluna girmiş ve 1.80 boyundaki adamı olduğu yerde durdurmuştu. Çoğu insana gerçekte ne kadar büyük olduğunu gösterecek kadar yaklaşmadığını düşünürsek, o anda, ikisi birbirinden sadece bir metre uzaktayken, aradaki fark çarpıcıydı. Aiden onu her yönden küçeltmişti.

Ama beni şok eden bariz boyut farkı değildi. Kariyerinin zirvesinde profesyonel bir atlet olan Aiden'in verdiği tepkiydi. Onu hiç bu kadar hareketsiz görmemiştim. Lanet olası bir ejderha gibi burnundan nefes alıp veriyordu. Kapüşonunun altından bile anlayabildiğim üzere pazuları o kadar sert ve gergindi ki yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en ukala ifade vardı ve bu da bir şey ifade ediyordu çünkü tüm ifadelerinin en sinir bozucusuna tanık olduğumu düşünüyordum. Ama o anda takındığı ifade, diğerlerinin hepsini utandırdı.

Aiden kızgındı. *Kızgındı*. Kontrol kralı, kız kardeşimin erkek arkadaşını/kocasını/her ne haltsa onu parçalamak gibi görünüyordu.

Ve sonra söylediği şey beni ikiye böldü.

Winnipeg Duvarı kendisinden çok daha ufak tefek olan adama baktı ve mümkün olduğunca soğukkanlı, bağımsız bir ifadeye yakın bir sesle, "Karıma bir daha dokunursan lanet olası vücudundaki tüm kemikleri kırarım," dedi.

Benim karım. Vanessa değil. Karımla gitmişti.

Küfür etmişti. Benim için. Şerefim için. 'G' harfini söylemişti ve bu hayatımda duyduğum en romantik şeydi çünkü Aiden bunu yapmazdı.

Sonra o asit gibi bakışlarını kız kardeşime yöneltti, kız kardeşim bir anda dünyada hiç kimsenin kadar rahatsız görünüyordu. Tek kelime etmedi ama iğrendiğini hissedebiliyordum. Kelimelerin kafasının içinde dönüp durduğunu, dilini şekillendirdiğini hissedebiliyordum. Susie'nin de onları hissedebildiğinden emindim.

İşte tam o anda, Aiden'a biraz aşık olabileceğimi fark ettim. Geçmişte ona duyduğum kolay aşk gibi bir şey değildi ama farklıydı. Çok, çok farklı. Kahretsin.

Kahretsin, *kahretsin, kahretsin.*

Cidden mi? Kendime sordum. *Sen ciddi misin, Vanessa?*

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Ertesi Pazartesi günü öğlen saatlerinde garaj kapısının açılıp kapanması işimi kurtarmamı sağladı.

İkisi de o kadar erken saatte evde olmamalıydı.

Zac bir gece önce güney Teksas'tan yeni dönmüştü ve genellikle antrenmandan üç ya da dörde kadar dönmezdi. Pazartesi günleri Aiden eve üçten önce dönmezdi. O gün onun için haftanın en kısa günüydü ve Şükran Günü maçının ardından hafta sonunu boş geçirdikten sonra eve daha erken dönmesinin imkânı yoktu. Pazartesi günleri genellikle antrenörlerle bir ziyaret, bir antrenman, öğle yemeği ve son maçın filmini izlemeyi de içeren birkaç farklı toplantıdan ibaretti.

Peki evde kim vardı ve neden?

Ayağa kalktım ve "Evde kim var?" diye seslendim. Cevap gelmeyince, mutfaka doğru ilerlemek için merdivenlerden aşağı koştum ve Aiden'in bir bardak su içtiğini görünce durakladım. "*Yüzüne ne oldu böyle?*"

Çenesindeki kırmızı ve mor rengi gördüğüm an neredeyse bağıracaktım.

Elindeki su bardağını tezgâhın üzerine bıraktı ve bana düz bir bakış attı. "Ben iyiyim."

O kadar ki. Yine de adanın etrafından dolaştım. "İyi olup olmadığını sormadım. Ne halt oldu?"

Ellerini lavabonun fiskiye sensörünün altına sokup yüzüne su sıçrattırken cevap vermedi. *Ne yapmıştı ki?* Aiden nadiren kavgaya karışırdı. Bana neden bu kadar az ve uzak olduklarını anlatmıştı.

Bunun için daha iyi bir neden duymamıştım. Patlayıcı bir öfkesi yoktu; genellikle bütün gün sinirli bir şekilde etrafta dolanırdı.

O yüzünü kurularken ben de buzluktan bir buz torbası aldım, havluyu bir kenara bırakıp birkaç saat içinde yüzünün büyük bir kısmını kaplayacak olan morluklara yakından bakmamı sağladığında yüzüm buruştu.

Olanlar hakkında konuşmaktan kaçınmaya çalıştığını fark etmiş miydim? Tabii ki. Sadece umursamadım.

Kağıt havluları atar atmaz buz torbasını uzattığında bir adım geri çekildim ve şaşkınlıkla yüz hatlarını tekrar inceledim. "Üzerine mi atladılar?"

"Ne?" Kaşlarını hafifçe çatarken bakışlarını bana çevirdi. Hakarete uğramıştı. Gerçekten aşağılanmıştı. "Hayır," diye tersledi, kötü bir şekilde değil.

"Emin misin?" Tereddütle sordum. Elbette iriydi ve elbette ham güç olarak diğer erkeklerin yüzde 99'unu kesinlikle alt ediyordu, ama onu dövmeye çalışan birden fazla ortalamadan büyük adam varsa, bu olabilirdi. Değil mi? Bu ihtimali düşünmek bile beni aniden sinirlendirdi.

Buz torbasını çenesinin hizasına bastırarak başını salladı, gözleri küçümseyici bir yaptı. "Üzerime atlamadılar."

Verdiği güvence beni tatmin etmiyordu, lanet olsun ve her geçen saniye daha da sinirleniyordum. Koluna dokundum. "Bana ne olduğunu anlat, Aiden."

"Hiçbir şey."

Hiçbir şey. Ağzımın sağ tarafı gerildi. "O zaman kendini dövüyorsun?"

Bu alay, "Hayır" kelimesinden daha çok şey ifade . "O zaman..." Bu işten vazgeçmediğim için sözümü kestim.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Bunu zaten en başından beri biliyordum. Ama o ne kadar inatçıysa, ben de o kadar inatçıydım. Ve bunun peşini bırakmayacaktım çünkü tam burada, takımından biriyle kavga ettiğine dair açık işaretler kıyametin bir işaretiydi. Aiden takım arkadaşlarını, onun hakkında ya da ona ne dediklerini umursayacak kadar önemsemiyordu.

Maçta da söylemişti, tanıştığı insanlar arasında fikirleri onun için önemli olan sadece birkaç kişi vardı. Ve bunun laf olsun diye söylediği bir şey olmadığını biliyordum. Ciddiydi.

Cuma gününden beri gittiğimiz basketbol maçını düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. Ya da en azından, kız kardeşimin kocasına söylediklerini ya da Susie'ye onu öldürmek istermiş gibi bakışını düşünmemeye çalışıyordum. Elimini benimle arabaya kadar sessizce yürüdüğü ve öfkenin o yakışıklı yüzü gölgelediği anı, kalbimde bir delik açmıştı. Sonra, arabamda otururken, "Seninle gelmediğim için üzgünüm" demişti.

Tek yapabildiğim orada oturup kaşlarımı çatmak oldu. "Nereye? El Paso'ya mı?" Cevabı başını sallamak olmuştu. "Sorun değil, koca adam. Artık köprünün altından çok sular aktı." Elimde olmadan uzandım ve elimi onun elinin koydum. "Bu arada benim için ayağa kalkman çok hoştu."

Güzelden de öte olduğunu düşünmüştüm ama hissettiğimi sandığım şeyin farkına varmak hiç dile getirmek istemediğim bir şeydi.

Sonra Aiden ön camdan öne doğru bakarken, dişlerini gıcırdatmış, çenesini sıkıyordu. "Seni birçok kez hayal kırıklığına uğrattım. Bunu bir daha yapmayacağım."

Bir anda mideme bir dehşet duygusu yayıldı ve beni huzursuz etti. Hafta sonunun geri kalanını normalden daha uzakta geçirmişti. Çok daha iyi anlamaya başladığımızdan beri dışa dönük olmasa da, Aiden biraz daha içine kapanmıştı. Kafasında bir şeyleri çözmeye ya da rahatlamaya çalıştığını gösteren bir işaret bir bulmacayı çözdü, bitirdi ve başka bir bulmacaya başladı.

Tüm bunlar beni aniden gerdi ve birazcık, minicik, bebekçe endişelendirdi. Adadaki taburelerden birini arkaya çekerek içine oturdum ve içinde o renksiz, sert yüze baktım. "Sadece bir sopa mı çalmam gerektiğini yoksa bir telefon görüşmesi mi yapmam gerektiğini bilmek istiyorum."

Ağzı açıldı ve benimle tartışmaya hazırды... ta ki söylediğim son şeyi duyana kadar. "Ne?"

"Bilmem gerek-"

"Neden bir sopa çalman gerekiyor?"

"Tanıdığım hiç kimsede bir tane yok gidip mağazadan bir tane satın alıp bunu videoya çektiremem."

"Video kaset mi?"

Hiçbir şey bilmiyor muydu?

"Aiden, ama, eğer birini sopayla , şüphelileri arayacaklardır. Şüphelileri bulduklarında da

eşyalarını ya da . Yakın zamanda bir tane aldığımı görecekler ve bunun önceden planlanmış olduğunu anlayacaklar. Bana neden öyle bakıyorsun?"

Leylak rengi göz kapakları, gözlerinin parlak beyazları üzerinde ağırlaştı ve yüzündeki ifade, birbiri ardına o kadar geniş bir duygu yelpazesıyla doluydu ki, hangisine tutunmam gerektiğinden emin değildim. Buz torbasını morarmış çenesinin diğer tarafına geçirdi ve başını salladı. "Suç işlemek hakkında bildiklerin dehşet verici, Van." Ağzı düşündüğü şeyin gökkuşağı altında seğirdi. "Bu beni çok korkutuyor ve ben kolay kolay korkmam."

Kendimden oldukça memnun bir şekilde . "Sakin ol. Çok fazla suç dizisi izlediğim zamanlarda böyle bir dönemden geçtim. Hayatımda bir kalem bile çalmadım."

Aiden'in dikkatli ifadesi hiçbir yere gitmedi.

"Kimseyi öldürmeye çalışmıyorum... mecbur kalmadıkça," diye zayıf bir şaka yaptım.

Burun delikleri kadar hafifçe açıldı ki neredeyse kaçırıyordum. Ama kaçırmadığım şey, ağzının köşelerinin minik bir gülümsemeye dönüşmesiydi.

Ona olabildiğince masum bir şekilde gülümsedim. "Peki bana öfke yumruklarını kimin yiyeceğini söylemek ister misin?" Her geçen saniye bunun tam tersini hissetsem de umarım sesim niyet ettiğim kadar zararsız çıkmıştır.

"Öfke yumrukları mı?"

"Evet." Ellerimi görebileceği şekilde biraz yukarı kaldırdım. Yıllar boyunca kız kardeşlerimle girdiğim kavgaların sayısı hakkında hiçbir fikri yoktu. Her zaman kazanmazdım, dürüst olmak gerekirse nadiren kazanırdım ama asla pes etmezdim.

İç çekişi o kadar uzun ve uzundu ki, kendimi ağzından çıkacak yarım yamalak cevaba hazırladım.

"Önemli bir şey değil." İşte . "Delgado-"

Kafamın içindeki frenler gıcırdayarak durdu. "*Christian*'la kavga mı ettiniz?"

İnanılmaz uzunluktaki arasından bana baktı ve buz torbasını çenesinde biraz daha aşağı indirdi. "Evet."

Midemdeki o korkunç his daha da kötüleşti. "Neden?" Elimden geldiğince sakın bir şekilde sormayı umuyordum ama sesimin boğuk çıktığından oldukça emindim.

Lütfen, lütfen, lütfen. Düşündüğüm gibi izin verme. Christian Şükran Günü'nde bir sürüngendi, ama bana el kaldırmış gibi değildi.

Aiden'in yüzü her şeyi anlatıyordu. Ağzı hafifçe açıldı ve dilinin ucu ağzının dokundu. O kısa sessizlik soğuktu. "Bana söyleyebilirdin," diye suçladı.

Yutkundum. "Sana ne demiştim?"

Bakışları kalın kirpiklerinin arasından geçiyordu ve elini buz torbasının üzerinde esnetirken yakaladım. "Sana ne yaptığını. Senin yanında nasıl davrandığını."

Zac. Onun boynunu kıracaktım. "Zac'e söylediğimi sana da söyleyeyim: Önemli bir şey değil."

adam taş kesildi. Çenesindeki bir kas patladı ve boynundaki bir damar zonkladı.

"Bu büyük bir mesele Vanessa. Zac gitmeden hemen önce bana bundan bahsetti, ama önemli bir şey olsaydı, bu konuda bir şey söyler ya da yapardın diye düşündüm. Ama *yapmadın*." O karanlık, öfkeli bakışlarını bana yöneltti, çenesi gerildi. "Maçtan sonra sana nasıl baktığını gördüm. Ben oradayken seninle nasıl konuştuğunu duydum. Evli olduğumuzu biliyor ama yine de o pisliği yaptı."

Bir hafta içinde ikinci kez mi küfretti?

O inanılmaz derin , omurgası dik ve omuzları geride, "Bununla bir sorunum yok," dedi. "Her zaman bir şeyleri kendi başına halletmen gerektiğini düşünmenden hoşnut değilim."

İçimi pişmanlık doldurdu ama sadece bir saniyeliğine. Sırtımı dikleştirdim ve ona ters ters baktım. "Bu yüzden onunla kavga etmene gerek yoktu, Aiden. Bu suçluluk duygusunu üzerimde taşımak istemiyorum. İsteyeceğim son şey senin daha sonra kendine kızman olur."

Ayrıca, o zaman ne yapardım? Aiden'a takım arkadaşının bana asılmaya çalıştığını mı söylerdim? O hiçbir şey yapmazdı. Bunu biliyordum. Birkaç ay önceki Aiden da bunu biliyordu.

"Yapmak zorundaydım ve yine yapardım."

Gözlerimi kırptım. Sonra biraz daha göz kırptım, kelimelerimi toparlayabilmek için tavana bakmak zorunda kaldım. Çenemin kenarına dokununca başımı geriye doğru eğip o koyu kahverengi gözlere baktım.

Onunla ilgili her şey ciddi ve niyetliydi. "Umursamayacağımı düşündüğünü biliyorum," dedi karışık o fısıltılı sesiyle, "ama umursarım. Umursuyorum. Bu işte beraberiz."

Ağzım aniden kuruyunca başımı salladım.

"Evet." "*Güven bana*, Van. Söyle bana. Seni

hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Evet, boğazım ve dilim kendilerini Sahra sanıyordu. Diğer yandan gözlerim Amazon olmak istiyordu. Bunu yapana kadar burnumu çekmem gerektiğini bile fark etmemiştim. Son iki gündür kendime her ne kadar ona birazcık aşık olduğumu hayal ettiğimi söylesem de kalbim gerçeğe . Aşıktım. Nefret ediyordum ama öyleydim. Bunu fark ettim, göğsümdeki kıpırtıyı hissettim. Aiden'a aşık oluyordum, hatta biraz daha fazla aşık oluyordum. Uygun kocama.

Ve korkunçtu. Buna hakkım yoktu. Bunu yapmaya hakkım yoktu. Bu, birbiriyle neredeyse hiç konuşmayan iki insan arasındaki bir anlaşmaydı. Önümüzdeki beş yıl boyunca bunu nasıl yapabilirdim? Bununla ne halt edecektim?

Hiçbir fikrim yoktu.

"Bana , değil mi?" diye sorarak beni düşüncelerimden kopardı.

Kendimi, kalanı kadar tanıdık yüze odakladım; o sıkı ağız, elmacık kemiklerinin sert çizgileri, kaşlarının kalın çizgileri. Kontrol ve disiplin ete kemiğe bürünmüştü.

Başımı salladım ve kendimi ona en rahat, en yalancı gülümsememi vermeye zorladım. ". Elbette istiyorum." Koluna dokundum. "Beni savunduğun için tekrar teşekkür ederim."

"Kes şunu" diye homurdandı.

Biraz daha içten gülümsedim. "Morluklar için kremim var, gidip getireyim."

Aiden sanki ağzına sokmaya çalışacakmışım gibi başını geriye doğru salladı. "Morlukları umursamadığımı biliyorsun."

"Çok kötü. Ben istiyorum. Yarın siyah ve mor olabilir -ki umarım olur- ama tercih ederim." Dudağındaki küçük çatlaktan irkildim. "Ne yapması gerekiyordu ki? Yüzüne ulaşmak için koşmaya mı başladı?"

Aiden kahrkahrı patlattı, kesigi genişçe yarılırken yüzünü bile buruşturmadı. "Ciddiyim, Aiden." Çürük çenesine hafifçe dokunmak için uzandım.

Parmak uçlarım. "Seni yumrukladı mı?" İri adam başını salladı.

"Gerçekten adil atış yapmayı başardı mı?" Yalan söylemeyecektim. Biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Aiden'ın yumruklanması neredeyse Noel Baba'nın gerçek olmadığını öğrenmek gibiydi. Kariyerinde daha önce de birkaç kavgaya karışmıştı - hayran sayfasında paylaştığımda internette görüntülerini görmüştüm çünkü insanlar hırçındı ve bu tür şeyleri seviyorlardı - ve sebepsiz yere kavgaya karışmayı seven öfkeli bir pislik olmasa da, her seferinde onunla bir şey başlatmaya çalışanın ağzını burnunu kırıyordu.

Etkileyiciydi. Ne diyebilirdim ki?

Sonra bana beni deli eden o aptal bakışını attı ve kaşlarımı çattım. "Hayır. Önce bana vurduğundan emin oldum ve ben de ona vurmadan önce iki kez yapmasına izin verdim" diye açıkladı.

Bu sinsi orospu çocuğu. Ondan daha önce hiç bu kadar sanmıyordum ve buna onu kompresyon şortuyla gördüğüm onca zaman da dahildi. "Yani bunun için o mu suçlanacaktı?"

Ağzının bir köşesi kendini beğenmiş bir yarı gülümsemeyle geri çekildi. "Başını büyük bir belaya mı sokacaksın?"

Büyük bir omuz kaldırdı. "Sadece oyun çekimi kesebilirler. Beni oturtmazlar. Sezonun çok derinlerindeyiz."

Bu beni boğdu. "Bir oyun çeki mi?" Bu binlerceydi. Yüz binler. Aptalca bir para. Dünyadaki herkes yıllık maaşına internetten bakabilirdi. Tüm bu para normal sezon boyunca yatırılan toplam on yedi ödemeye bölünmüştü. *O kadar para.* Eğilip ellerimi dizlerime vurmak zorunda kaldım, zaten öğürmenin eşiğindeydim. "Kusacağım."

Çıkardığı iç çekiş bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. "Dur. Kusmayacaksın. Duş alayım, sonra kremi sürerim," dedi ve sırtımı hafifçe sıvazladı.

Yanıliyordu. . Nasıl olmuştu da o kadar parayı çöpe atmıştı? Ve *ne* için? Christian toplumun genel kurallarının kendisi için geçerli olmadığını düğünen bir aptal olduğu için mi?

Aiden'ı tanırdım. Bir azizin özdenetimine sahip olduğunu biliyordum. Kararlarını enine boyuna düşünürdü. Birini dövmekten ya da onun gibi bir Geyden zevk bile almazdı. Ne yapacağını yeterince düğünmüştü ve ilk yumruğu Christian'ın istediğini biliyordu. Bir kavgaya girmenin sonuçlarını hesaba katmadığını düşünecek değildim.

Ve bunu benim için yapmıştı.

Ne salak ama. Bana sadece parayı verebilirdi ve bu da bir yıl önce kıcımlı avuçlamaya çalışırken dilini boğazıma sokmaya çalışan o sansarı unutmam için yeterli olurdu.

Ancak bir oyun çekini kaybetmenin ne kadar aptalca olduğunu düşündüğüm kadar, kalbimi dolduran özel ve sıcak bir şeyin patlaması, yerini hızla suçluluğa bıraktı.

Üst kata koştum, mucize gibi işe yarayan kokmuş yara merhemini aldım ve olanlardan duyduğum sorumluluğu hafifletmek için ne yapmam gerektiğini bilerek aşağı indim. Dondurucudan ve kilerden birkaç şey aldım ve parlak zırhlı beyaz şövalyeme hızlı bir yemek yapmak için fırını açtım.

Biraz sonra merdivenlerden indiğinde kinoanın pişmesi yeni bitmişti ve ben ocağı kapatmıştım.

"Güzel kokuyor," diye yorumladı ve dolaptan bir bardak alıp suyla doldurdu. "Ne yapıyorsun?"

"*Chana masala*," dedim ona, ne olduğunu çok iyi bildiğini biliyordum.

Kalçasını tezgâha yaslayıp her zaman yemeklerini koyduğum büyük karıştırma kâselerinden birine poşetlenmiş ıspanak koymamı izlerken acıkmış gibi bir ses çıkardığında şaşırmadım. Göz ucuyla ona baktım ve yüzünün düz çizgileri boyunca uzanan renklere dikkat ettim.

Bu beni kızdırdı.

"Bu surat ne için?" diye sordu bir zamanlar hakkımda pek bir şey bilmediğini varsaydığım adam, iki fincan tahılı ölçüp kaseye boşaltırken.

Omuz silkerek üç bardak nohut karışımını her şeyin üzerine koydum. "Yüzün beni deli ediyor."

Kıs kıs güldü ve ben de bunun nasıl ortaya çıktığını fark ederek inledim. " demek istemedim. Güzel bir yüzün var. Çok yakışıklısın." *Kapa çeneni, aptal. Kapa şu lanet çeneni.* "Çürüklerin yüzünden. Kendimi kötü hissediyorum. Seni bununla uğraştırmak yerine olay olduğunda bir şeyler yapmalıydım."

Dev kâseyi uzatarak aramızda tuttu ve gözlerimi yakaladı. Yüzü dalgın ve olabildiğince açıktı ama fark ettiğim şey şuydu

üzerinde en ufak bir öfke izi kalmamıştı. Olanlardan gerçekten rahatsız olmamıştı, hem de hiç. "Bunun için endişelenme. Ben yapmak istediğimi yaptım."

Her zaman yapmak istediği şeyi yapardı. Yeni olan neydi? "Evet, ama bu uzun zaman önce oldu."

"Ve bu beni daha da sorumlu hissettiriyor, Van."

Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

"Her şey için. Fark etmediğin için. Önemsemediğim için. Bana bir şeyler anlatabileceğini hissettirmedüğim için." Sesi boğuk ve biraz da düzensizdi.

Kalbim acıdı.

İtirafını takip eden o bir saniyede gerçekten canım yandı.

Gerçekçi olmak gerekirse, onun için çalışırken kanka olmadığımı bilmiyor değildim. Biliyordum, lanet . *Biliyordum*. Ama onun bunu söylediğini duymak....

Hassas bir deride ultra taze yanık gibi hissettirdi. O yer tam göğüslerimin arasındaydı. En önemli yer.

İçimdeki duygusal olgunluğun her bir zerresini... şey, nasıl tepki verebileceğimden emin değildim. Ama acımı ne kadar bastırırsam bastırayım, dürüstlüğünü ona karşı kullanamayacağımı, kullanmamam gerektiğini fark ettim. Bu yeni bir şey değildi. Beni ve beni hafife almıştı. En azından şimdi bunun farkındaydı, değil mi?

Evet, kendime bunu söylemem pek yardımcı olmuyordu. Gözlerim gerçekten yaşarmak istiyordu ve ben buna izin vermeyecektim. Bu onun hatası değildi.

Gözlerine baktığımdan emin oldum. "Her şey . Şimdi bir şey yaptın." Bir adım geri çekildim. "Afiyet olsun. Bu sabah ağacı asmaya başlamıştım ama bazı e-postalara cevap vermek için durdum. Şimdi gidip bitireceğim."

Çikolata rengi gözleri bir an yüzümde gezindi ve hiçbir şey söylemese de yakalandığımı anladım.

Benim yumuşak başlılığımla uğraşmak istemediğinden mi yoksa yaralarımı özel olarak ihtiyacımı anladığından mı bilinmez, sözlerini kendine sakladı ve kalbimin kenarları biraz yanmış bir şekilde mutfaktan çıkmama izin verdi.

O sabah oturma odasında büyük bir dağınıklık bırakmıştım. Kağıt mendil yığınının içinde bir bomba patlamış gibiydi ve kutular her yere saçılmıştı. Bir gün önce Noel süsleri ve dekorasyonu almak için alışverişe gitmişim,

ve çok fazla para harcamıştım ama bunu umursamamıştım çünkü bu yıl gerçekten kendime ait bir ağacım olacaktı. Evime bir ağaç dikme zahmetine girmemiştim çünkü çok fazla dışarıdaydım ve gerçekten yer yoktu. Bunun yerine, yapıştırılmış üç metrelik önceden ışıklandırılmış bir ağaç asmıştım. Bu yıl ise küçük ağaç artık yatak odamdaydı.

Burada, Aiden ve Zac'in evinde, Zac'in bir gece önce taşımama ve kurmama yardım ettiği yedi metrelik bir Douglas çamı buldum. Uzun boylu adamlarla dolu evde tek bir merdiven bile yoktu, bu yüzden tek ulaşamadığım yerlere ulaşmama yardımcı olması için oturma odasına bir tabure sürüklemeye başvurdum. Bu sabah ışıklar yanmıştı ve ben de birkaç süs eşyası sıkıştırmıştım.

Noel ağacı dikmeyi genellikle severdim. Annemin evinde de birkaç kez ağaç dikmiştik ama koruyucu ailemin yanına gidene kadar ağaç dikmek ve süslemek büyük bir olay haline gelmemişti. Benim için bir anlam ifade etmeye başlamıştı. Tabureye tırmanırken, kafamın içinde dönüp duran düşünceyi görmezden gelemedim.

Beni hiç umursamamıştı.

Ya da en azından beni takdir etmemişti.

İkinci fikir de en az ilki kadar acıydı.

Bir süre sessizlik içinde çalıştım, güzel bir kırmızı kurdeleyi dalların etrafına sardım ve sonra ayarlamak için geri çekildim. Odadaki diğer varlığı hissettiğimde daha yeni süs kutularını açmaya başlamıştım.

Aiden koridorla oturma odası arasında duruyordu ve bakışları odanın içinde geziniyor, astığım diğer süsleri inceliyordu. Ren geyiği mumları, tellerden yapılmış ışıltılı kırmızı Noel ağacı, şöminenin üzerindeki çelenk ve son olarak asılı üç çorap.

Bir gece önce üzerine payetler diktığım ve her birimizin isminin ilk harflerini yazdığım üç asılı çorap. Aiden için siyah, Zac için yeşil ve benim için altın rengi.

Sonunda bakışlarını çoraplardan ayırdı ve "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Bunu kişisel algılamayacağımı söyledim kendime. "Elbette." Az önce açtığım kutuyu ona doğru uzattım.

Aiden onu aldı, süslemelerden ağaca ve tekrar bana baktı. "Nereye gitmelerini istiyorsun?"

"Neresi olursa."

Dekoratif yeteneklerimizin nesnesine bir adım daha yaklaşılarak bana bir bakış attı. "Nereye gitmelerini istiyorsun, Van? Eminim planlamışsındır."

Yaptım, ama yardımına bir bok vermeyecektim. "Birbirlerine çok yakın olmadıkları sürece her yer.... Gerçekten. Sadece birbirlerine yakın olmalarını istemiyorum.... Ve belki de küçük oldukları için onları üste doğru tutabilirsin. Büyük süsler alta daha yakın olur."

Ağzının kenarları seğirdi ama ciddiyetle başını salladı ve işe koyuldu.

Sonraki bir saat boyunca ağacın önünde yan yana durduk. Onun kolu benimkine değdi, benim kalçam değdi ve birkaç kez beni tabureye tırmanmaya çalışırken yakaladı, sonra elimdeki süsü alıp kendisi taktı. İkimiz de fazla konuşmadık.

Ama işimiz bittiğinde birkaç adım geri çekildik ve yedi metrelik görkemi içimize çektik.

Yanında Aiden varken çok daha küçük görünse de çok güzel olduğunu söylemeliyim. Kırmızı ve altın rengi, arada bir yeşil tonları, uzun dallardan sarkan cam , etrafını saran kurdeleler... Çocukken hayalini kurduğum türden bir ağaçtı. Aiden'a baktım. Yüzü temiz ve düşünceliydi ve ne düşündüğünü merak ettim. Bunun yerine daha güvenli bir soru sordum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Burun delikleri hafifçe ve yumuşak, yumuşak, yumuşak bir gülümseme ağzının kenarlarını dikleştirdi. "Bir mağazadan alınmış gibi görünüyor."

Kolumu ovuşturdum ve gülümsedim. "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

Sert adam başını salladı. "Güzelmış."

Güzel mi? Aiden'dan mı? Hemen hemen herkesten 'harika' cevabını alırdım. baktıkça daha çok sevdim, beni daha mutlu etti ve şükretmem gereken her şey için daha çok minnettar oldum.

Aiden sayesinde harika bir evde yaşıyordum. Aiden sayesinde süsleri, süs eşyalarını ve ağacı alacak param vardı. Ve Aiden sayesinde, hayallerimin peşinden gitmek için yeterince para biriktirmeyi başarmıştım.

Belki ruh ikizi değildik ve belki de ben gidene kadar hayatına kattıklarımı gerçekten umursamamıştı, ama onun sayesinde çok şeyim oldu.

Onunla. Ve ben de onun sayesinde çok şeye sahip olmaya devam edecektim. Bu bilgi bir saat önceki acımı yumuşattı ve boğazımı temizleyip "Ai-" dememe yetti.

Sözümü kesti. "Dışarıya ışık mı koyuyorsun?"

"Bugün hepsini yaptın mı?"

"Evet." Her şeyi birkaç saat içinde yapmıştık.

Evi süslemeye yetecek kadar Noel ışığı almak için iki farklı mağazayı ziyaret etmek zorunda kaldıktan sonra, yolculuklar kesinlikle buna değmişti. Yuvarlak, mavi LED ışıklar çatıyı ve garajı belirledi. Ön kapının yanındaki sütunun etrafını sarmak için iki farklı ışık paketinin kullanılması gerekti. Büyük pencerenin etrafını sarmak için başka bir kutu kullanıldı ve ön bahçedeki ağacın dallarına daha fazla ışık doladım.

"Bunu sen ve Aiden mı yaptınız?" Zac kollarını göğsünde kavuşturarak sordu. Kamyonetini garaja çektiğinde ben dışarıda son ışıkları takıyordum.

"Uh-huh. Düşmeden ya da komşulardan biri ekibi arayıp ne yaptığını söylemeden önce eve geri dönmesini söylememe rağmen benimle çatıya bile çıktı." Sözleşmesinde yapması yasak olan belirli şeyler vardı: motosiklet, scooter, moped, Segway, hoverboard ve kayak dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere tekerlekli herhangi bir şeye binmek. Hava dalışı gibi feragat gerektiren hiçbir şeyi yapamazdı. Ayrıca sözleşmesinde havai fişeklerin yakınında bulunmasına izin verilmediğini belirten özel bir not vardı.

Sözleşmesini bir gün bilgisayarındaki kayıtlı bir klasörde bulduğumda okumuştum ve canım sıkılmıştı.

Aiden'ın onu kovmaya çalıştığımda bana verdiği kesin yanıt : "Bana ne yapacağımı söyleme."

Bazen, bu kadar inatçı olduğu için onu gerçekten boğmak istiyordum. Öte yandan, ben hazırlıklı olmadığım halde, sırf tek başıma yapmak istemediğim için Noel ışıklarını asmayı gündeme getiren de o olmuştu.

Zac ellerini ceplerine sokarak kıs kıs güldü. "Hiç şaşırmadım. Ne sürdü?"

"Üç saat."

Saatine baktı ve kaşlarını çatdı. "Eve ne kadar erken geldi?"

Bu da bana ne yaptığını, ne söylediğini hatırlattı. Kaşlarımı çatdım ve "On ikiden hemen sonra" diye mırıldandım, bunun onu ikna edeceğini biliyordum.

Kanca, çizgi ve platin. "Nasıl olur? Pazartesi sabahı savunma toplantıları genellikle ikiye kadar sürer."

Koluna bir yumruk attım. "Sen söyle, koca ağızlı."

Meraklı McNoserson hemen canlandı. "Ne iş yapıyorum?" Daha soruyu sorar sormaz gözleri biraz büyüdü ve çenesi hemen aşağı indi, kulakları dikilmiş gibiydi.

"Ona Christian'dan bahsetmişsin, seni . İspyonculara ne olur biliyor musun?"

"Dikiş atılır mı?"

Ona tekrar yumruk attım. "Evet! Bugün onunla kavga etti." Zac'in dudağı düştü ve açık kaldı. Açıkçası Zac'i seviyordum. Gerçekten seviyordum.

"Hayır!"

Tamam, Aiden'a olanları anlattığı için sinirlerimi bozmuştu ama yine de o kadar komikti ki gerçek dışıydı. "Evet! Onunla kavga etti!" Zac'in ağzı daha da genişledi, mavi gözleri ona söylediklerimi kaldıramıyormuş gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "O-"

"Aiden?"

"Evet."

"Bizim Aiden mı?"

Ciddiyetle başımı salladım.

Zac hala bana inanmıyordu. "Emin misin?"

"Bana söyledi. Bunu kanıtlayacak çürükleri var."

"Hayır. Yapmaz." Uzaklara baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Aiden?"

"Evet."

Ağzını açtı ve sonra kapattı. "Bilmiyorum..." Dudakları kıpırdadı ama hiçbir şey çıkmadı. "O..."

"Biliyorum. Yapmadığını biliyorum."

"Neden bu kadar uzun sürdü? Ona bir hafta önce söyledim," dedi aniden öfkeyle.

Aman Tanrım. Aiden çok uzun sürdüğü için surat yapıyordu. "Çünkü Şükran Günü maçına gittiğimde Christian bana tatlım gibi bir şey dedi ve genel olarak bir sürüngen gibi davranıyordu-bekle. "Çünkü

önemli değil. Neden ona bir şey ki? Bunu sana arkadaş olarak söyledim. Güven çemberi."

Zac ofladı ve bana Aiden'inkine biraz fazla benzeyen bir bakış attı. "Neden ona söylemeyeyim ki?"

"Çünkü bir önemi yoktu."

Evet, bana kesinlikle Aiden'ın yüz ifadelerinden birini veriyordu. "Evlendiğin kişi ben olsaydım, bana söylemesini isterdim."

"Hain." Bu mantıklıydı ama bunu kabul etmeyecektim.

Sarışın homurdandı. "Van, bir saniye düşün. Aiden sana sarılmayacak, güzel olduğunu söylemeyecek ve sana en iyi arkadaşım demeyecek ama onu tanıyorum ve seni önemsiyor."

Artık biliyor, diye düşündüm. "Eğer ben ölürsem, evraklarını o kadar kolay tamir ettiremez."

Mavi gözleri kısıldı ve eliyle ön kapıyı işaret etti. "Eğer sen ölürsen, onu umursayan başka kim olacak?"

Bu da ne demek oluyor?

"Hadi. Hadi içeri girelim. Açlıktan ölüyorum," diye .

Parlak mavi ışıklara bir kez daha baktım ve onu takip ettim. Kapıyı henüz açmıştık ki mutfakta bir yerlerden Aiden'ın zil sesi gelmeye başladı. Görmezden geldim ve buzdolabına yöneldim, bir gün öncesinden kalan yemekleri çıkardım.

"Neyin var?" Zac, ben tabağa yemek koyarken omzumun üzerinden bakarak sordu.

"Makarna." Öylece . İsteyip istemediğini sormanın bir anlamı yoktu. Tabii ki isteyecekti.

"Nefis," dedi, tadına bile bakmadan.

Tabağımı ısınması için mikrodalgaya koyduğum sırada Aiden'ın telefonu tekrar çalmaya başladı. Bittiğinde telefon çalmayı bırakmış ve tekrar çalmaya başlamıştı. Yemeğe oturdum ve biptemeye başladı. *Tekrar.*

"Onu kim arıyor?" Zac mikrodalga fırının önünde durmuş yemeğinin ısınmasını izlerken sordu.

Yana doğru eğilerek Aiden'ın telefonunu sürükledim ve ekrana baktım. **TREVOR MCMANN** ekranda yanıp sönüyordu. Ugh.

"Trevor," dedim.

Zac kaba bir ses çıkardı. "Bahse girerim bugün için arıyordur." Yüzümü buruşturdum. Muhtemelen haklıydı.

"Onunla konuştun mu?"

"Onunla Şükran Günü'nde konuştum. Saçma sapan konuşmaya başlarsa telefonu anneme verebilirim diye ," diye gülererek itiraf etti.

Telefon bir kez daha çalmaya başladı. Aman Tanrım. Telefonunu ve tereddüt ettim. Bu benim hatamdı. Öyle değil miydi? "Cevap vereceğim. Cevap vereyim mi?"

"Graves Takımı için bir tane al."

Lanet olsun. Cevap verdim.

"Alo?" "Aiden ne-?"

"Ben Vanessa." Zac'e yüzümü ekşiterek, "Bunu neden yaptım ki?" dedim. "Telefonu Aiden'a ver," dedi hiç rol yapmadan.

"Ah, sanmıyorum," dedim hemen.

"Ne demek öyle düşünmüyorsun? Telefonu ona ver."

"Atlarınızı tutmaya ne dersiniz? Uyuyor. Gidip onu uyandırmayacağım dostum. Bir mesajın varsa . Mesajın yoksa aradığını söylerim." Her iki durumda da Aiden'a bir şey söylemeyecektim. Trevor'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Lanet olsun, Vanessa. *Onunla konuşmam lazım.*" "Ve uykuya ihtiyacı var."

Trevor homurtudan daha fazla ama neyden daha az bir ses çıkardı? Bir hırıltı. O anda ne kadar sinirli olduğunu, Aiden'la yapmak istediği konuşmanın ne kadar önemli olduğunu hissettiğini anlayabiliyordum. Mesele şu ki, umurumda değildi. "Son zamanlarda seninle sohbet fırsatımız olmadı ama seni unuttuğumu sanma. Bugün olanlar senin suçun. Öyle olduğunu biliyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum ve eminim ki Aiden sana ona destek olman için para ödüyor, arayıp dırdır etmen için değil. Şu anda seni dinlemek istemediğime adım gibi eminim. O yüzden aradığını ona bildireceğim."

"Vanessa!" diye bağırma cüretini gösterdi şerefsizin oğlu.

"Bana bir daha bağırırsan pişman sağlarım, beni duyuyor musun? Bence listene beni eklemekten de endişelenmen gereken yeterince şey var," diye hırladım telefona, her saniye daha da sinirleniyordum. "Ve hazır başlamışken Aiden'la konuşurken de sakın ol. Ona küçük bir çocukmuş gibi davranmandan hiç hoşlanmıyorum."

"Sen bir baş belasısın-"

Telefonu yüzümden çektim ve diğer elimle telefona orta parmağımı uzattım. Telefonu tekrar yüzüme dayayarak, "Senin kıçın, biliyorum. Aradığını ona bildireceğim, ama sadece onunla konuşmadan önce sakinleşmen gerektiğini bilmeni istiyorum."

"Christian'la senin kavga etti, değil mi?"

"Onun hakkında bir şeyler biliyor olsaydınız, hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmadığını bilirdiniz, bu yüzden bunu bir düşünün."

Trevor hattan bir ses çıkardı, hemen duymazdan geldim.

"Aradığını haber veririm. Görüşürüz."

Evet, parmağımı ekrana gerçekten gerekli olandan çok daha agresif bir şekilde bastırmış olabilirim, ancak beşiğine çarpacak bir telefonum olmadığı için buna ihtiyacım varmış gibi hissettim.

"O tam bir pislik-" demeye başlamıştım ki başımı kaldırdığımda Zac'i eliyle gözlerini kapatmış halde buldum.

O anda hissettim.

Yavaşça tabureme , Aiden'ı kaşlarını kaldırmış mutfağın hemen içinde dururken buldum.

"Ondan nefret ediyorum." Telefonunu ona doğru uzattım. "Ve muhtemelen o tekrar aramadan önce telefonunu kapatmalısın."

Saatler sonra Zac kapıdan içeri süzüldüğünde odamdaydım, gözleri parlıyordu, yüzünde beni iyi bir ruh haline sokan o küçük çocuk ifadesi vardı. "Tahmin et ne oldu?"

İzlediğim programı durdurdum ve kaşlarımı kaldırarak yatağın üzerinde dik oturdum. "Bilmiyorum. Ne oldu?"

"Buldum," dedi yerde kayarken bile, cep telefonu elindeydi.

Bu beni neşelendirdi. "Ne buldun?"

Zac yatağımın kenarına, hemen oturdu. Aramızdaki küçük boşlukta ekranı tutarken sırtı yatak başlığına dönüktü. "Bak."

Ben de öyle yaptım.

Ekranda Üç Yüzler antrenman forması giymiş, korumasız iki adamın görüntüsü büyütülmüştü. Üzerindeki numaraya bakmama gerek yoktu.

Aiden olduğunu anlamak için daha büyük bir adamın gömleğini giymeliydim; o vücudu tanıyordum. O vücudu avucumun içi gibi biliyordum. Ayrıca kaskı çıkarılmıştı ve sağ elinin parmaklarından sarkıyordu. Yine de bir an için ondan birkaç adım ötede duran adamı düşünmek zorunda kaldım. Seksen sekiz numara. Christian.

Kameradaki tek insanlar onlardı. Aralarında yaklaşık bir metre mesafe vardı ve her ikisi de takımın geri kalanının olduğunu tahmin edebileceğimiz sahaya bakıyordu. Ne yazık ki hiç ses yoktu.

Ekranda, Christian tam Aiden'in elleri kalçalarına gittiği sırada dönmüştü, omuzlarındaki set olmasa vücut dili aldatıcı bir şekilde rahattı.

Christian'ın kollarını iki yana açıp evli olduğum adama doğru iki adım atması sadece birkaç dakika sürdü. Duruşu daha kaskını çıkarıp fırlatmadan önce çatıGmacı bir hal almıGtı, ayakları Aiden'la arasında iki adım daha atmasını sağladı.

İri adam dimdik duruyordu, elleri kalçalarında hafifçe esniyordu. Belki baGka hiç kimse bu hareketi fark etmeyecekti ama ben fark ettim. Christian'ın yüzü ekranda görünüyordu, yanakları kıpkırmızı olmuGtu, ağzı gittikçe geniGliyordu, bağırdığı tahmin edilebilirdi.

Ve sonra oldu.

Christian'ın yumruğu ileri fırladı ve Aiden'in kafası hafifçe geriye gitti. Elleri iki yanına düşerken iri adam geriye doğru bir adım attı.

Christian ona tekrar vurdu.

Winnipeg Duvarı olarak bilinen adam kaskını neredeyse gelişigüzel yere bıraktı. Saldırmadan kısa bir süre önce iri ellerini iki yana açıp gerdi. O kocaman yumruk havaya kalktı ve isabet etti; Christian'ın kafası geriye uçtu. Aiden o baskın sol eliyle ona bir kez daha vurdu, iri vücudu kalkmış ve küçük adamınkinin üzerinde yükselmişti, öyle ki ikinci vuruştan sonra görünen tek şey, oyuncular onlara doğru koşarken yerde yatan Christian'dı.

Aiden geri çekilirken onu itmelerine izin verdi, etrafları diğer oyuncular ve personel tarafından çevrilirken dikkati yerdeki geniş alıcıya odaklanmıştı.

Zac başparmağını ekrana vurdu ve başını çevirerek bana geniş gözlerle baktı.

Sadece ağzım hafifçe açık bir şekilde ona bakabildim. İkimiz de birbirimize sadece göz kırpmayı başarabildik.

Ve ikimiz de aynı anda aynı şeyi söyledik: "Vay anasını."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Diana'nın dehşete düşmüş yüzü, söyleyeceklerini daha dile getirmeden beni uyarmıştı. "Kimse seni görmeden içeri gir," diye tısladı neredeyse.

yanından geçip dairesine girerken gözlerimi devrişimi izlediğinden emin oldum. Evet, saç diplerimden bir santim kadar doğal saç rengimin görüldüğünü biliyordum ama bu umurumda değildi. Saçımı normal kızıl kahverengisine boyamamış olmamın tek nedeni Şükran Günü'nden beri ilk kez ona mesaj atıp eczaneden hangi kutu boyayı tavsiye ettiğini sormamdı:

Zaten sinirlerimi bozuyorsun. Satın alırsan seni öldürürüm.

Bu yüzden kendimi Şükran Günü'nden birkaç hafta sonra izin gününde onu ziyaret etmek için bir saat araba kullanırken buldum ve bakışları yine saçlarımın üzerinde gezinirken yüzündeki alaycı ifadeye katlandım. Yemin ederim biraz ürpermiş bile olabilir.

Tiksintisi onu yanağından öpmemi ve poposuna bir 'merhaba' tokadı atmamı engellemeye yetmedi. Birbirimizi son gördüğümüzden beri çok uzun zaman geçmişti. Yeterince uzun süre kızgınmış gibi davranmıştı.

Gözleri kısa bir süre üzerimde gezinirken bana bir şaplak attı. "Saçın dışında, gerçekten iyi görünüyorsun."

Kendimi gerçekten iyi hissediyordum. "Haftada dört gün koşuyorum ve haftada bir kez sabit bisiklete biniyorum."

Diana yine bana baktı. "Muhtemelen yakında yeni kıyafetler almalısın."

"Belki." Omuz silktim ve bilinçsizce açıkta kalan derisinde parmak şeklinde morluklar olup olmadığına bakarak onu inceledim. Hiç bulamadım ama gözlerinin altındaki torbaları fark ettim. "Yorgun görünüyorsun."

Normalde böyle bir tepki vermesi gerekirken beni terslemediği gerçeğini çok sonraları fark ettim. "Yorgunum. Fark etmene sevindim." Özür dilememi beklememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. "İki katı çalışıyorum, yeterince uyuyamıyorum. Sana dönüşüyorum."

"Başarılı, çalışkan bir kadın. Sanırım gözyaşı dökceğim." "Oh, siktir git. Mutfağa git ve gömleğini ," diye çıkıştı. kalktı. Eliyle beni durdurmadan önce soyunmamı istemesiyle ilgili bir şaka yapma şansım bile olmadı. "Bu *Striptiz* değil. Önce sana bir dolar vermeyeceğim ya da seni yemeğe çıkarmayacağım."

"Yeterince makul," diye ve tişörtümü başımın üzerinden sıyrarak mutfağa doğru ilerledim.

"Ee... nasılsın?" diye yavaşça ve kasıtlı olarak garip bir şekilde sordu. Ben de aynı donuk tonu kullandım. "Ben iyiyim. Ya sen?"

"Güzel," diye yanıtladı robot sesli en iyi arkadaşım.

Gözlerimiz buluştu ve ikimiz de gülümsedik. Omzumu itti ve ben de karnını çimdiklemeye çalıştım. "Şimdi iyi miyiz?" Gülümseyerek sordum.

"Evet, iyiyiz. Şimdi bana kaçırdığım her şeyi anlat."

Sonraki bir saati konuşarak geçirdik. Ona Şükran Günü'nden ve Aiden'in maçına gitmekten bahsettim. Bu dakikaların yirmi dakikası küçük kardeşimin maçının olduğu günü, Susie'nin nasıl geldiğini, Aiden'in kocasına ne söylediğini ve sonra büyük adamın bakarken yüzündeki nefreti açıklamaktan ibaretti. Ona Noel ağacı ve ışıklar konusunda bana yardım ettiğini anlattım. Christian'la nasıl kavga ettiklerini, ki Christian'ı bardaki o geceden çok net hatırlıyordu çünkü ben olanları anlattıktan sonra onu dövmekle tehdit etmişti.

Sonunda, beni NASA uzay programından çıkmış gibi görünen bir kaskın altına soktu ve sersemlemiş görünüyordu.

"Tanrım," dedi iki kez.

"Hayatımın bu aşamasını geride bıraktığımı sanıyordum."

"Yok artık. Annemin izlediği *romanlardan* fırlamış gibi." "Eskiden onunla birlikte izlediğimiz filmlerin aynısı," diye . Bu nasıl İspanyolca öğrenmiştim.

Diana önümde bacak bacak üstüne atmış oturduğu yerden güldü. "Okuldan sonra eve koşar ve onları izlerdik, değil mi?" Hüzünlü bir ses çıkardı. "Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor, değil mi?"

Gerçekten de öyleydi. Başımı salladım. Şehrin öbür ucuna taşınmadan ve bir daha hiç yaşamadan önceki en güzel anılarımdan bazılarıydı bunlar. Annemle yaşamak bana bir avuç iyi ve bir düzine kötü anı bırakmış olsa da, yine de bildiğim her şeydi.

Di, geçen uzak anıyı bir kenara bırakıp "O zaman ne yapacaksın?" diye sordu.

"Ne ile?"

"Kocanızla birlikte. Başka kiminle?"

Kız kardeşimden bahsediyor olabilirdi. Ukala. "Hiçbir şey." Diana bana "konuştuğunu sanıyorsun? der gibi bir ifade takındı. "Bana 'hiçbir şey' deme. Onunla hala çok iyisin. Görebiliyorum.

o."

Kimseye aşık olmadığımı söylemek için ağzımı açtım, ama yine elini kullanarak beni durdurdu.

"Gerçekten bana yalan söylemeye mi çalışacaksın? Bunu görebiliyorum, Vanny. Merhaba. Efendinin yanından hiçbir şeyi gizlice geçiremezsin." Evliliğimi ondan gizlemiştim ama neden bu konuyu açayım ki? "Bana öyle geliyor ki o da senden hoşlanıyor. Hoşlanmasa seninle bu kadar vakit geçirmezdi."

Tek yapabildiğim ölçülü bir homurtu çıkarmaktı.

"Önümüzdeki beş yıl boyunca birlikte olacaksınız. Neden bunu en iyi şekilde değerlendirmiyorsunuz?" diye sordu.

Gözlüklerimi karıştırmak istedim ama elimi indirmedim. "Bir anlaşma yapmıştık Di. Bunun bir iş olması gerekiyordu. Benim aptal olmam onun suçu değil."

"Neden aptalsın? Birinin seni sevmesini istediğin için mi?" "Çünkü o hiçbir şeyi sevmiyor. O istemiyor. Ne kadar garip bir şey yapsam ya da söylesem ne olur? Şimdi anlaşmamızdan geri adım atmayacağım. O beni önemsiyor ama hepsi bu."

Dünyada beni en az kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyan biri varsa, o da oydu. Daha sonra söyledikleri de bunu doğruluyordu. "Vanny, seni seviyorum.

Senin canını cehenneme. Sen benim başka bir beyden olan kız kardeşimsin, bunu biliyorsun, ama ne için çalışıp neyi riske atabileceğin konusunda berbat bir anlayışın var. Seni sevip sevemeyeceğini bilmiyorum ama daha kötü ne olabilir ki? Siz evlisiniz. Sizi şimdi boşayacak değil ya."

En kötü ne ki? Arkadaşımı kaybederdim.

Diana öne doğru uzandı ve kotumun paçasını çekiştirdi. "Ne istiyorsan onu yap. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Bunu hak ediyorsun."

Burnumu kıvırdım, artık Aiden hakkında konuşmak istemiyordum, ne zaman konuşsam, özellikle de konu L kelimesi olduğunda, tüm vücudum ağrıyordu. Hayatımda beni sevmeyen ve bunu saklamaya zahmet etmeyen yeterince insanı sevmiştim. Sanırım Diana haklıydı; almak istediğim risk bir yere kadardı.

Bu iç karartıcıydı.

Boğazımı temizleyerek arkasındaki Noel ağacını işaret ettim, başka bir şey hakkında konuşmaya hazırdım. Tatillere bir haftadan az bir süre kaldığına inanamıyordum. Aiden için çalışırken zaman çok hızlı geçmişti ama işten ayrıldığımdan beri eskisinden de hızlı geçiyordu. "Ailenin yanına ne zaman gidiyorsun?"

"Noel arifesinde ayrılıyorum. Ayın yirmi altısında işe dönmem gerekiyor," diye açıkladı. "Burada mı kalacaksın?"

Başka nereye gidebilirim ki?

Birkaç gün sonra Zac kapımın eşiğinden, "Ben ," dedi.

Sandalyemde dönerek, ayağa kalkmadan önce ona göz kırptım. "Tamam. Seninle aşağıya kadar yürüyeceğim."

"Yapmak zorunda değilsin."

Gözlerimi devirdim ve tam geldiğimde omuzlarını ittim. "Sana Noel hediyeni vermek istiyorum."

"O zaman sen önden git hayatım," dedi bir adım geri çekilip benim önden yürümeme izin verirken bile.

Aşağı Noel ağacının ışıkları sönmüştü ve Zac'inkileri bulmak için altındaki hediyeleri bir kenara ittim. İki mükemmel hediye seçtim.

paketlenmiş kutuları sakladığım köşeden çıkardım ve uzattım. "Mutlu Noeller."

"Şimdi açabilir miyim?" diye sordu küçük bir çocuk gibi. "Aç bakalım."

Zac her kutunun üzerindeki kâğıdı yırttı ve yüzünde bir sırıtışla açtı. İçlerinde uyku pantolonları ve terlikler vardı. Her şeye sahip olan bir adama ne alırsınız? Gerçekten sevdiği şeyler, aynı şeylerden bir düzine daha olsa bile.

"Vanny," diye mırıldandı, her iki elinde birer hediye ile kolunu geniş tutuyordu. "Rica ederim," dedim ve kucağına atıldım.

Beni sıktı ve bir o yana bir bu yana salladı. "Teşekkür ."

"Elbette."

Bir adım geri çekildi ve eşyalarını çantasına yerleştirdikten sonra kolunun yarısını çantaya sokup karta benzeyen bir şey çıkardı. "Senin için, kızım."

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kartı ondan aldım, bana bir tane aldığı için duygulanmıştım. Kartı yırtarak açtım ve içinde yerel spor malzemeleri mağazalarından birine ait bir hediye kartı buldum. Ama asıl dikkatimi çeken içindeki korkunç karalamaydı.

En yakın arkadaşıma,

Mutlu Noeller, Vanny. Son birkaç aydır sensiz ne yapardım bilmiyorum.

Seni seviyorum.

-Z

"Hediye almakta iyi değilimdir, bu yüzden maraton için kendine yeni ayakkabılar al, duydun mu? Ben eve gelene kadar almış olsan iyi olur. Gidip başkasına bir şey alma," diye gevezelik etti.

"Teşekkür ," diye mırıldandım ve ona bir kez daha sarıldım. "Söz kendime bir şeyler alacağım. Ne zaman dönüyorsun?"

"Yılbaşına kadar kalacağım. PawPaw'ım pek iyi değil, bu yüzden onunla biraz zaman geçirmek istiyorum." Göz kırptı. "Ve lisede çıktığım gerçek bir sevgili birkaç gün önce Büyük Teksas'ın şehirde olup olmayacağını için bana mesaj attı."

Kıs kıs güldüm. *Koca Teksas*. Ondan bir insan olarak bahsetmesinin imkânı yoktu. "Burada konuştuğun kıza ne oldu?"

Zac bir ses çıkardı. "Guguk kuşuydu."

"Eve döndüğünde iyi eğlenceler o zaman."

"Yapacağım." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Yalnız kalırsan Diana'yı ziyarete git, duydun mu beni?"

"İyi olacağım." Bu benim kalabalık bir grup olmadan geçirdiğim ilk Noel olmayacaktı. Hayatta kalacağımı biliyordum. Kapıya yöneldiğinde poposuna bir tokat . "Dikkatli sür ve annene selamımı söyle."

Zac omzunun üzerinden bana sırttı ve bir anda o gitti ve ben evde yalnız kaldım.

Yüzümde hafif bir gülümsemeyle garaj kapısını kapattım, elimde Aiden'ın Noel hediyesi, kendimi oldukça kötü hissetmekle yarın sabahı bekleyen küçük hazine için biraz heyecanlanmak arasında kaldım.

Daha önce on millik bir koşuya çıkmak beni yormuştu ama yeterli değildi. Ağaç, şeker kamışı ve yıldız şeklinde şekerli kurabiyeler pişirerek birkaç saatliğine kafamı dağıtmıştım ki kapı çaldı ve postaneden gelen görevli bana etiketli dört farklı kutu sundu. Onları küçük bir çocuk gibi açtım.

Üvey ailem, Diana, onun ailesi ve küçük kardeşim bana farklı seviyelerde ambalajlanmış hediyeler göndermişlerdi. Bir paket sulu boya, renkli kalemler, birkaç çift yeni iç çamaşırı -bunu bana alacak tek kişiden- güzel bir saat ve pijamalar almıştım.

Küçük kardeşimin hediyesindeki kartta "**Seni özledim**" yazıyordu. Tatilini Florida'daki takım arkadaşlarından birinin ailesiyle geçiriyordu.

İki hafta önce hepsine hediye göndermiştim, hatta anneme ve kocasına da bir hediye sepeti yollamıştım. Neyse ki onlardan bir hediye beklemiyordum, yoksa fena halde hayal kırıklığına uğrardım. Hediyeler kendimi hem sevilmiş hem de yalnız hissetmeme neden oluyordu ve bu kadar çelişkili iki duyguyu bir arada hissetmenin nasıl mümkün olabileceğinden emin değildim.

Aiden öğleden beri evdeydi ve garip bir ruh hali içinde olduğunu söyleyebilirdim. Son derece sessizdi, zamanını spor yaparak ve ben kurabiye yaparken kahvaltı köşesinde bir yapboz üzerinde çalışarak geçiriyordu ve sonra

Biraz kestireceğini söyleyerek yukarı çıkmıştı. Aşağıda sadece Aiden'in uyuduğundan emin olacak kadar kaldım; sonra hediyesini almak için yola çıktım. Neyse ki eve geldiğimde hâlâ uyuyordu ve Aiden'in hiçbir yere gitmeyeceğinden ve sürprizini bozmayacağından emin olarak hediyesini garaja yerleştirdim. İçeride, garajdan gelebilecek olası sesleri bastırmak için televizyonu açtım, sonra yere oturdum ve koruyucu ailemin bana gönderdiği sulu boyaları

O andan itibaren her saat başı garajı kontrol etmeye devam ettim. Elimde paketle evin içinde ilerlediğimde neredeyse evin tüm ışıkları kapalıydı, sırtım çok fazla kambur durmaktan ağrıyordu. Merdivenlerin dibinde Aiden'i dinledim ama çıt yoktu. Neden olsun ki? Noel arifesi olmasına rağmen, son birkaç haftadır beli ağrıdığı için erkenden kalkıp antrenörlerle görüşmek üzere takım merkezine gitmesi gerekmişti.

Çamaşır odasında taşıyıcıyı yere bıraktım. İçine iki battaniye koymuş, kapıya monte edilmiş su şişesini doldurmuş ve kapıya takılı küçük kaseye de mama koymuştum. Küçük afacanı ön bahçeye çıkardım ve kakasını ve çişini yapana kadar bekledim. Sevimli yüzü ızgaradan bana ve burnunu ovmak için parmaklarımı oraya soktum.

Garaj iyi yalıtılmış olsa da ve soğuk olmayacağını bilsem de, onu orada bırakma fikrinden nefret ediyordum. Onu odama çıkarmak söz konusu bile olamazdı çünkü havlayacağına dair bir his vardı içimde. Onun için ışığı açık bıraktım ve mutfığa geri dönüp yaptığım şekerli kurabiye kabını açtım ve iki tanesini içime .

Mutfak dolaplarının altındaki set hariç tüm ışıkları kapattım, bir bardağa su doldurdum ve üst kata çıktım. Odamda, duş almak için kıyafetlerimi aldım, kendimi tamamen hissediyordum. Akıntının altında normalde kalacağımdan daha uzun süre kaldım ve küvetin dışına çıktım, kendime böyle bir parti kakacısı olmayı bırakmamı söyledim.

"Van?" diye duyduğumda banyonun kapısını yeni açmışım.

"Aiden?" Tamam, bu aptalca bir soruydu. Başka kim ki? Kolumun altında kirli kıyafetlerimle koridorda yürüdüm. Kapısı açıktı. Genellikle uyumaya gittiğinde kapıyı kapatırdı ve sanırım yukarı çıktığımda bakmamışım.

Sırtını yatak başlığına dayamış otururken, başucu lambası odanın bir kısmını aydınlatıyordu. Vücudunun yarısı yorganın altındaydı ve

Diğer yarısı ise ne yazık ki destekçilerinden birinin tişörtüyle kaplıydı. Aiden bana spekülâtif bir bakış attı.

"Sen iyi misin?" Omzumu kapının pervazına dayayarak sordum. "Evet," diye cevap verdi o kadar ciddi ve rahat bir şekilde ki ne diyeceğimi bilemedim.

kendimle ilgili.

Hah. "Ne yapıyorsun?" Televizyon açık değildi ve komodinin üzerinde bir kitap duruyordu.

"Geçen haftaki maçı ve neleri farklı yapabileceğimi düşünüyordum."

Dünyadaki onca şey varken, bu neden doğrudan kaburgalarımâ ulaşîp kalbimi yakaladı? "Elbette öyleydin."

Aiden o iri, kaslı omuzlarından birini kaldırdı, gözleri üzerimdeki süper, seksi, uzun kollu, düğmeli flanel pijamaya gitti. "Uyuyacak mısın?" diye sordu, bakışları tekrar yüzüme doğru ilerlerken bile.

"O kadar da yorgun değilim. Muhtemelen biraz daha televizyon falan izleyeceğim."

Karanlık ışıktâ bile yanağının seğirdiğini görebiliyordum. "Benimle birlikte izle," diye önerdi kolayca.

Bekle bir dakika.

Ne? "Yorgun değil misin?"

"Uzun bir uyku çektim. Yakında uyuma şansım yok," diye açıkladı.

Gülümsedim ve ayağımı parke zeminli koridorun yatak odasının halısıyla buluştuğu kenarına sürttüm. "Düşünmen gereken başka oyunlar olmadığına emin misin?"

Aiden bana ekşi bir bakış attı.

Beni kendisiyle televizyon izlemeye davet ediyordu. "Tamam" demekten başka ne cevap verebilirdim ki?

Kirli giysilerimi odamdaki çamaşır sepetine bıraktıktan sonra odasına döndüğümde, iri adam yatağın bir tarafına kaymış ve şifonyerlerinden birinin üzerinde duran kırk küsur inçlik televizyonu açmıştı. Ellerini başının arkasında birleştirmiş, biraz garip hissederek içeri girdiğimde beni izledi.

Ona küçük bir gülümseme verdim ve yorganı yukarı çekip altına girerken göz temasını sürdürdüm, şikâyet edip etmeyeceğini bekledim. O yapmadı. Orada

California King'de aramızda yaklaşık bir metre boşluk vardı. Yastığı yatak başlığına yasladım ve iç çekerek yerleştim.

"Van mı?"

"Hmm?" " var?"

Çarşafları boynuma kadar çekiştirerek tavana göz kırptım. "Hiçbir şey yok." "Tekrar sordurtma bana."

Ve bu beni sadece kötü hissettirdi. Benim hakkımda ne kadar çok şey bildiğini unutmak kolaydı. "Ben iyiyim. Bugün nedense kendimi çok huysuz hissediyorum, belki hormonlardan falan kaynaklanıyordur. Hepsi bu." Ellerimi sıktım. "Bu çok aptalca. Noel'i seviyorum."

"Anneni ziyaret etmiyor musun?" diye sormadan önce bir duraksama oldu. "Hayır." Bunu söyledikten sonra kulağa ne kadar küçümseyici geldiğimi fark ettim. "Kız kardeşlerim onunla geçirmek. Şimdi evli ve oraya giden üvey çocukları var. Yalnız değil." Tek başına olsa bile yine de gitmezdim. Kendime karşı dürüst olabilirdim.

"Kardeşin nerede?"

"Arkadaşıyla birlikte."

"Arkadaşın mı? Diana mı?"

O kadar meşguldü ki, 'merhaba' ve 'hoşça kal' demek ve aynı biraz televizyon seyretmek dışında birlikte fazla vakit geçirememiştik. "Ailesiyle birlikte." Bunu söyledikten sonra kulağa nasıl geldiğini fark ettim. "Yemin ederim, genelde iyiyimdir. Sadece kendimi kötü hissediyorum sanırım. Peki ya sen? Sen iyi misin?"

"Son on yıldır Noellerimin çoğunu yalnız geçiriyorum. Önemli bir şey değil."

Tatili birlikte geçirilecek onca insan varken, geçmişi benimkine biraz fazla benzeyen biriyle geçirecektim. "Sanırım iyi şey, istemiyorsan artık yalnız geçirmek zorunda olmaman." Sonra söylediğim şeyi neden söylediğimden emin değilim ama söyledim. "En azından benimle kaldığın sürece."

Daha zavallı görünebilir miyim?

Aldatıcı derecede yumuşak bir sesle, "Seninle sıkışıp kaldım, değil mi?" sordu.

Beni daha iyi hissettirmeye çalışıyordu, değil mi? "Önümüzdeki dört yıl sekiz ay boyunca." İnanılmaz bir hüznün duygusu kum saatindeki kum gibi karnımı doldururken bile ona gülümsedim.

Başı geriye doğru sarsıldı. Hareket çok küçüktü, çok küçüktü, çok küçüktü ama oradaydı.

Yoksa hayal mi etmiştim?

Tepki verip vermediğini çok fazla merak edemeden, yatağını yutmuş gibi görünen iri adam açıkça sordu: "Sonunda bana kız kardeşinin seni kızdırmak için ne yaptığını söyleyecek misin?"

Tabii ki soracaktı. Neden sormasın ki? Bunu bir sır olarak görmüyordum. Sadece bu konuda konuşmayı sevmiyordum. Öte yandan, dünyada Susie hakkında konuşabileceğim biri varsa, o da Aiden olurdu. Kime söyleyecekti ki? Mesele şu ki, anlatacak biri olsa bile, eğer gerçekten düşünürsem, tanıdığım en güvenilir kişi büyük olasılıkla oydu.

Bunun ne zaman olduğundan emin değildim ama bunu çok fazla merak etmeyecektim, özellikle de beni yatağına davet ettiği ve kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar yalnız hissettiğim Noel arifesinde.

zerinde biraz kıpırdandıktan sonra başımı elime dayadım ve devam ettim. "On sekiz yaşımdayken bana arabayla çarptı."

O inanılmaz uzunluktaki siyah kirpikleri gözlerinin üzerinde aşağı doğru sarkıyordu. Kulakları kızarıyor muydu? "Araba kazası," sesi kısılmıştı, "bana seni ezdiğini söylediğin kişi..." Gz kırpması o kadar yavaştı ki, aksini bilmesem onda bir sorun olduğunu düşünebilirdim. "Kız kardeşin miydi?"

"Evet."

Aiden gözlerini dikmiş bana bakıyordu, gözlerinin kenarlarından szlen hafif çizgilerden şaşkınlığı belli oluyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bu uzun bir hikaye."

"Senin için zamanım var."

"Bu gerçekten uzun bir hikâye," diye ısrar ettim. "Tamam."

Bu adam. Bu saçma fırtına için ısınır gibi boynumu germek zorunda kaldım. "Tüm kız kardeşlerimin sorunları var ama Susie her zaman başka biriydi. Öfke sorunlarım var, biliyorum. şaşırtıcı değil mi? Aramızda sorunları olmadığını düşündüğüm tek kişi kk kardeşim. Sanırım annem bize hamileyken kafayı çekiyordu ya da belki de babalarımız farklı seviyelerde pisliklerdi, emin değilim."

Bunu ona neden anlatıyordum ki? "Her neyse, hep kötüydü. Onunla ilgili doğru düzgün tek bir anım bile yok. Bir tane bile, Aiden.

Dolap meselesi, gelip sebepsiz yere yüzüme vurması, bana bağırması, saçımı çekmesi, sebepsiz yere eşyalarımı kırması... Yani her türlü saçmalık. Onun saçmalıklarından bıkana kadar uzun süre karşılık vermedim, tam da ondan daha büyük olduğum ve sonunda yeteri kadar büyüdüğüm zaman. O zamana kadar çoktan içmeye ve uyuşturucu kullanmaya başlamıştı. Bir süredir öyle olduğunu biliyorum. Ama umurumda değildi. Onun kum torbası olmaktan bıkmıştım.

"Bir keresinde gerçekten okudu. Beni merdivenlerden aşağı itti ve kolumu kırdım. Annem... Nerede olduğunu bilmiyorum. Küçük kardeşim korktu ve 911'i aradı. Ambulans geldi ve beni hastaneye götürdü. Doktorlar, hemşireler ya da biri annemi aradı. Cevap vermedi. Nerede olduğunu bilmiyordum ve kardeşlerimden hiçbiri de bilmiyordu. Hastane sonunda CPS'i aradı ve beni aldılar, sonra da onları aldılar. Annemin hepimizin gittiğini anlaması ne kadar sürdü bilmiyorum ama velayetini kaybetti.

"Sonraki neredeyse dört yılı koruyucu ailem ve küçük kardeşimle geçirdim. Annemi birkaç kez gördüm ama o kadar. Ben okula hemen sonra beni aramaya başladı ve yaz boyunca ne yapacağımı sordu, beni görmeyi ne kadar çok istediğini söyledi. O zamanlar ne düşünüyordum bilmiyorum. Düzenli bir işi vardı, ben de gittim... ve oraya varana kadar yalnız yaşamadığını fark ettim. Susie ve en büyük kız kardeşim onunla yaşıyordu. İkisini de yıllardır görmemiştim.

"O zaman başka bir yere gitmemin benim için daha iyi olacağını bilmeliydim. Arkadaşım Diana'nın ailesi hâlâ yan evde yaşıyordu ama o hafta sonu bir işi vardı ve evde olmayacaktı, ben de onsuz orada kalmak istemedim; koruyucu ailem bana her zaman onların yanında bir evim olduğunu söylemişti - yani küçük kardeşim hâlâ onların yanındaydı. Ama aptalca bir nedenden dolayı anneme bir şans vermek istedim. Biz -Susie ve ben oraya varır varmaz kavga etmeye başladık ve bunu bilmem gerekirdi. Onu gördüğüm anda bir şeylerin peşinde olduğunu anlamıştım. Annemle bu konuda konuşmaya çalıştım ama beni başından savdı ve Susie'nin değiştiğini falan filan söyledi.

"Cidden, döndüğümün ikinci gecesi idi ve annemin odasına girdiğimde onu annemin çekmecelerini karıştırırken buldum. Tartışmaya başladık. Bana bir sürü çirkin şey söyledi, bana bir şeyler fırlatmaya başladı ve bir vazoyla bana vurdu. Mutfaktan çantamı aldığını zar zor gördüm.

Ben onu yakalamadan önce aldığı diğer şeylerle evden kaçtığında. Çok kızmıştım, Aiden.

"Şimdi düşündüğümde çok aptalca geliyor ve daha da aptalca olan, ne olacağını bilsem bile yine de peşinden gidecek olmam. Arabasına bindi ve garaj yolundan geri geri çıkarken camdan ona bağırmaya başladım. Ayak parmaklarımın ezilmesini istemedim, bu yüzden arabasının önünde durmaya gittim, o da aniden arabayı çalıştırdı ve gaz pedalına bastı."

Ona olanları anlatmaya devam ederken endişe ve keder ciğerlerimi kapladı. "Bunu yaptığı zamanki yüzünü hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum. Ambulans gelene kadar bayılmadım, o da araba yolundan çıkıp beni orada bıraktıktan sonraydı. Diana eve erken gelmişti ve olay olduğunda odasındaydı ve bağırışmalarımızı duydu. Susie bana vurmadan hemen önce dışarı çıktı ve neyse ki 911'i aradı. Doktor daha sonra bana vücudumu doğru çevirdiğim için şanslı olduğumu ve Susie'nin sadece bir dizime vurduğunu, ikisine birden vurmadığını söyledi."

Kendime kaç kez bunu aştığımı söyledim? Bin kere mi? Ama ihanet beni hâlâ milyonlarca farklı hassas yerimden yaralıyordu. "Şanslıyım. Kız kardeşim bana arabayla çarptığı ve sadece bir dizimi incittiği için şanslıyım. Buna inanabiliyor musun?"

Boğazımda bir şeyler fokurdadı ve sonra gözlerimin arkasına doğru ilerledi. Bazıları buna gözyaşı derdi ama ben demezdim. Olanlar için ağlamayacaktım. Sesim de kesinlikle duygusallıktan çatlamıyordu. "Tendonum yırtılmıştı. İyileşmek için bütün bir sömestr okulu kaçırmak zorunda kaldım."

İri adam bana baktı. Burun delikleri hafifçe açıldı. "Sana vurduktan sonra ne oldu?"

"Birkaç ay ortadan kayboldu. Bunu onun yaptığını söylediğimde herkes bana inanmadı, bir tanıgım olmasına rağmen. Bunu yaptığında ayık olduğundan oldukça emindim - muhtemelen bu yüzden para çalışıyordu, istediği şeyi almak için. Annem onu affetmemi ve hayatıma devam etmemi istiyordu ama... benden bunu nasıl isteyebilirdi? Ne yaptığını biliyordu. Susie de ondan para çalmıştı. Bunu yapmayı o seçmişti, anlıyor musun? Kafası iyi olsaydı bile, kafayı bulup sevmesi gereken insanlardan bir şeyler çalmak yine onun seçimiydi. Seçimi onu o ana götürdü. Bunun için kendimi kötü hissedemem."

Yapamazdım. Yapabilir miydim? Affetmek bir erdemdi ya da en azından biri bana böyle söylemişti ama kendimi pek de erdemli hissetmiyordum.

"Daha sonra koruyucu ailemin yanına gittim. Diana'nın hemen yanındaki evde kalmamın imkanı yoktu. Üvey babam bana muhasebe işlerini yaptırdı, sekreterliğini yaptı, her türlü şeyi yaptı, böylece en azından oda ve yemek paramı kazanabildim çünkü onların sırtından geçinmek istemiyordum. Sonra iyileşince okula geri döndüm."

"Kız kardeşine ne oldu?" diye sordu.

"Bana vurduktan sonra onu yıllarca görmedim. Beni en çok ne öldürüyor biliyor musunuz? Benden hiç özür dilemedi." Omuz silktim. "Belki bu beni biraz soğukkanlı yapıyor ama-"

"Bu seni soğukkanlı yapmaz Van," diye araya girdi Winnipeg Duvarı keskin bir ses tonuyla. "Güvenebilmen gereken biri incitti. Bundan sonra ona sarılmak istemediğin için kimse seni suçlayamaz. İnsanları daha azı için affedebilmiş değilim."

Bu beni acı acı homurdanmaya itti. "Şaşıracaksın, Aiden. Bu hala hassas bir konu. Küçük kardeşim dışında kimse neden kızgın olduğumu anlamıyor. Neden sadece üstesinden . Her ne sebeple olursa olsun beni hiç sevmediklerini anlıyorum ama yine de benim yerime Susie'nin arkasında olmaları bana ihanet gibi geliyor. Nedenini anlamıyorum. Ya da onlara düşman olduğumu hissettirecek ne yaptığımı. Ne yapmam gerekiyor?"

Aiden kaşlarını çatı. "Sen iyi bir insansın ve yeteneklisin Vanessa. Şu haline bir bak. Kız kardeşlerinin nasıl olduğunu bilmiyorum ama senin yarısı kadar olduklarına inanamıyorum."

Özelliklerini o kadar rahat sıraladı ki, iltifat gibi gelmedi. İfade gibiydiler ve bununla ne yapacağımı bilemiyordum, özellikle de aklımın bir köşesinde, Aiden'ın bunları beni daha iyi hissettirmek için söylemeyeceğini biliyordum. Kendini mecbur hissetse bile, gerçekten ama gerçekten istemedikçe beni besleyecek bir tip değildi.

Ama ben daha fazla düşünmeden, o kadar beklenmedik bir şey itiraf etti ki, buna hiç hazırlıklı değildim. "Sana aile tavsiyesi vermek için en iyi kişi ben olmayabilirim. Ailemle on iki yıldır konuşmadım."

Kendimden bahsetmektense ondan bahsetmeyi tercih ederek ilk fırsatta o vagona atladım. "On beş yaşındayken büyükanne ve büyükbabanın yanına gittiğini sanıyordum?"

"Vardı ama büyükbabam ben lise son sınıftayken öldü. Cenazeye geldiler, her şeyi büyükanneme bıraktığını öğrendiler ve annem bana çaresine bakmamı söyledi. O zamandan beri onları hiç görmedim," diye anlatıyor Aiden.

"Baban bir şey söylemedi mi?"

Aiden kıpırdandı, sanki şiltenin üzerinde daha düz durmak için kendini alçaltıyordu. "Hayır. O zamana kadar ondan beş santim daha uzun, beş kilo daha ağırdım. Onlarla yaşarken benimle tek zaman birine bağlamak istediği zamandı."

"Baban hakkında konuştuğum için üzgünüm ama tam bir pislik gibi görünüyor." "O bir pislikti. Eminim hâlâ öyledir."

Merak ettim... "O yüzden mi küfretmiyorsun?" Saçmalamayan Aiden cevapladı. "Evet."

İşte o anda Aiden'la birbirimize ne kadar benzediğimizi fark ettim. Bu yoğun şefkat duygusu, tamam belki şefkatten daha fazlasıydı - bir yetişkin olup bunu kabul edebilirdim - kalbimi sıktı.

Aiden'a bakarken hissettiğim acıma duygusunu ve yara izine bakarken içimde kaynayan öfkeyi bastırmaya çalıştım. "Bunu sana nasıl yaptı?"

"On dört yaşındaydım, büyüme hamlemden hemen önce." Boğazını temizledi, yüzü tavana dönüktü, bildiğimi bildiğini onaylıyordu. "Çok fazla içmişti ve son kuzu pırzolasını yediğim için bana kızmıştı... beni şöminenin içine itti."

Babasını öldürecektim. "Hastaneye gittin mi?"

Aiden'ın alaycılığı beni tamamen hazırlıksız yakaladı. "Hayır, yapmadık. Gitmeme izin vermezdi. Bu yüzden çok kötü iyileşti."

Evet, ona bakamadan yatağın içine doğru kaydım. Hissettiği şey bu ? Utanç ve öfke mi?

Böyle bir şeyden sonra ne söylemen gerekiyordu? Bir şey var mıydı? Sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiren bir süre boyunca belirsiz kelimelerle boğuşarak orada yattım ve kendime, o olmadığı halde ağlamak için bir nedenim olmadığını söyledim. "Baban da senin büyük mü?"

"Artık değil." Kaba bir sesle kıs kıs güldü. "Hayır. Belki yüz altmış kilo, 1.80 boylarında. En azından onu son gördüğümde böyleydi."

"Huh."

Yatakta bir süre kıpırdandıktan sonra aniden şöyle dedi: "Onun gerçek babam olmadığından oldukça eminim. Annem sarışın, o da öyle. İkisi de ortalama. Büyükanne ve büyükbabam da sarışındı. Annem eskiden bir adamla çalışırdı ve ben onun işine gittiğimde bana hep çok iyi davranırdı. Annemle babam çok kavga ederdi ama babam her zaman birileriyle kavga etmeye çalıştığı için bunun normal olduğunu düşünürdüm. Kim olduğu önemli değildi." Diana'nın erkek arkadaşıyla olan benzerlik kaçmadı. "Annemin babamı aldattığını bana itiraf eden kişi büyükanneydi."

Hâlâ birlikte olup olmadıklarını merak ettim. "Bu ikisi için de berbat bir deneyim gibi görünüyor."

Başını salladı, bakışları televizyona takılıp kalırken nefes alış verişini yavaş ve düzgündü. "Evet, ama şimdi ikisinin de birbirleriyle o kadar mutsuz olduklarını ve ne yaparsam yapayım benimle asla mutlu olamayacaklarını görüyorum ve bu hayatıma devam etmemi çok daha kolaylaştırıyor. Yaptıkları en iyi şey haklarından feragat edip beni büyükanne ve büyükbabama götürmek oldu. Onlara hiçbir şey yapmadım ve olayların bu şekilde gelişmesi, aksi takdirde olacağımdan çok daha iyi oldu. Sahip olduğum her şeye büyükanne ve büyükbabam sayesinde sahibim." Başını çevirdi ve benimle göz teması kurduğundan emin oldu. "Hayatımı boşa harcayacak değildim, üzgündüm, çünkü hayatlarında hiçbir şeye bağlanamayan insanlar tarafından yetiştirildim. Tek yaptıkları bana nasıl bir insan olmak istemediğimi göstermek oldu."

Neden annem hakkında konuşuyormuş gibi hissettirdi?

İkimiz de bir süre orada yattık, ikimiz de tek kelime etmedik. Annemi ve bunca yıl boyunca kendi üzerime aldığım tüm hataları düşünüyordum. "Bazen neden hala annemle bir ilişki kurmaya çalıştığımı merak ediyorum. Eğer ben onu aramazsam, ihtiyacı olan ya da istediği bir şey olmadıkça ya da yaptığını ya da hatırladığı bir şey yüzünden kendini kötü hissetmedikçe beni yılda iki kez arardı. Bunu düşünmenin boktan olduğunu biliyorum ama düşünüyorum."

"Ona evlendiğimizi söyledin mi?"

Bu beni kıs kıs güldürdü. "Avukatının ofisine gittiğimiz ve onun telefonuna cevap verdiği günü hatırlıyor musun? Biri ona söylediği için arıyordu; adımı tanıdılar." İçimden gelen bir sonraki kıs kıs gülme daha da öfkeliydi. "Onu geri aradığımda ilk sorduğu şey, maçlarınızdan birine ona ne zaman bilet alacağım oldu. Ben de ona asla

Bunu bana tekrar sorunca o kadar savunmaya geçti ki... Yemin ederim, şimdi bile onun gibi bir şey olmayı asla ama asla istemediğimi düşünüyorum."

Ellerim kenetlenmeye başlamıştı ve onları gevşemeye zorladım. Kendimi sakinleştirdim, sık sık ortaya çıkan öfkeyi bırakmaya çalıştım.

"Dediğim gibi. Anneni tanımıyorum ve tanımak da istemiyorum ama iyi gidiyorsun Van. Çoğu zaman iyiden de iyisin."

. *Çoğu zaman*. Kelime seçimi beni daha da sakinleştirirken tavana gülümsememe neden oldu. "Teşekkürler, koca adam."

"Hı-hı," cevap verdi, sonra da devam etti. "Her zaman derdim ama öğrenci kredisi olarak ne kadar borcun olduğunu biliyorum."

Ona bakmak için yan döndüm. Sonunda. "Ben de bu konuyu açacak mısın diye merak ediyordum," diye mırıldandım.

İri adam da benimle yüzleşmek için döndü, yüz ifadesi anılarından kalan öfkeden arınmıştı. "Aklından ne geçiyordu?"

İçimi çektim. "Herkes burs alamaz, ateşli çocuk."

"Gidebileceğin daha ucuz okullar var."

Ugh. "Evet, ama hiçbirine gitmek istemedim." Bunu söyledim ve kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ettim. "Ve evet, şimdi biraz pişmanım ama ne yapabilirim? Olan oldu. Sadece inatçı ve aptaldım. Ve sanırım yapmak istediğim şeyi hiç yapamadım, anlıyor musun? Sadece uzaklaşmak istedim."

Aiden başını yumruğuna dayamadan önce bir süre bunu düşünmüş gibiydi. "Onlar hakkında bilgisi olan var mı?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Hayatta olmaz. Soran olursa burs aldığımı söyledim," diye itiraf ettim sonunda birine. "Bunu itiraf ettiğim ilk kişi sensin."

"Zac'e bile söylemedin mi?"

Ona tuhaf bir bakış attım. "Hayır. Herkese aptal olduğumu söylemekten hoşlanmıyorum."

"Sadece ben mi?"

Dilimi çıkardım. "Kapa çeneni."

Kaç yaşına geldiğim önemli değildi, her yirmi beş Aralık sabahı aklıma gelen ilk şey şuydu: *Bugün Noel*. Ağacın altında her zaman hediyeler olmazdı, ama bir şey beklememeyi öğrendikten sonra, bu Noel'in büyüünden bir şey eksiltmezdi.

Ertesi sabah benim olmayan bir odada uyandığım gerçeği heyecanımı azaltmadı. Çarşaf lar boynuma kadar uzanıyordu ve yan yatmışım. Önümde Aiden duruyordu. Başının tepesi dışında görünen tek şey uykulu kahverengi gözleriydi. Ona küçük bir gülümseme verdim.

"Mutlu Noeller," diye fısıldadım, sabah nefesimin doğrudan yüzüne üflenmediğinden emin olmak için.

Çarşaf ı ve yorgan ı burnuna kadar çektiği aşağı indirirken ağz ı derin bir esnemeyle açıldı. "Mutlu Noeller."

Ne zaman uyandığını soracaktım ama uzun sürmediği belliydi. Bir elini kaldırıp gözlerini ovuşturduktan sonra yine sessizce esnedi. Ellerini uzun bir esnemeyle yatak başlığına doğru uzattı. Kilometrelerce uzanan bronz, gergin teni yatak başlığını aştı, parmakları uzadıkça pazıları da uzadı, tıpkı büyük, tembel bir kedi gibi.

Her şeyi içime çekmekten kendimi , en azından o beni yakalayana kadar. Ben.

Sonra birbirimize baktık ve ikimizin de şunları düşündüğünü anladım aynı şey: önceki gece. Ailelerimiz hakkında yaptığımız uzun konuşma değil -ve birbirimize verdiğimiz o saf dürüstlük- ama ondan sonra olanlar hakkında.

Film. Lanet film.

Çocukken en sevdiğim filmi izlemek isteyip istemediğini sorduğumda ne düşündüğümü bilmiyordum, zaten huysuz olduğumun tamamen farkındaydım. Yüzlerce kez izlemiştim. *Yüzlerce kez*. Aşk ve umut gibiydi.

Ve ben bir aptaldım.

Ve Aiden, görünüşe göre istediğim çoğu şeyi yapmama izin veren iyi bir insan olarak, "Elbette. Ama bu sırada uyuyakalabilirim" dedi.

Uyumamıştı.

O gece öğrendiğim bir şey varsa o da hiç kimsenin Küçük Ayak'ın annesini kaybetmesine karşı dayanıklı olmadığıydı. Hiç kimse. Çizgi film başladığında sadece hafifçe gözlerini devirmişti, ama ona baktığımda sadakatle izlediğini gördüm.

The Land Before Time'da o korkunç, berbat, çocuklara ve genel olarak insanlığa bunu neden yaptın kısmı geldiğinde, kalbim hala nasıl başa çıkacağını öğrenmemişti ve kendimi çok kötü hissediyordum, çıkan hıçkırıklar her *zamankinden* daha kötüydü. Görüşüm bulanıklaştı. Tıkandım. Gözyaşlarım güçlü Mississippi gibi gözlerimden akıyordu. Zaman ve onlarca izleme beni hiç de sertleştirmemişti.

Yüzümü silerken ve kendime bunun sadece bir film olduğunu ve genç bir dinazorun sevgili annesini kaybetmediğini hatırlatmaya çalışırken bir duydum. Bana ait olmayan bir hırıltı. Çok da ihtiyatlı olmayan bir şekilde döndüm ve onu gördüm.

Yıldızlı gözlerini ve boğazının nasıl düğümlendiğini gördüm. Sonra ben orada oturmuş kendi duygularıyla uğraşırken bana attığı yan bakışı gördüm ve birbirimize baktık. Sessizce.

Koca adam bununla başa çıkamıyordu ve eğer herhangi bir evrende, herhangi bir film izlediğimiz bir zaman olsaydı, bunun nedeni bu olurdu.

Tek yapabildiğim ona başımı sallamak, dizlerimin üzerine çökmek ve eğilerek kollarımı boynuna dolamak ve olabildiğince sakın bir sesle "Biliyorum koca adam. Biliyorum," diyebildim, gözlerimden bir damla daha yaş ve muhtemelen burnumdan biraz sümük akarken bile.

Mucizevi olan kısmı ise bana izin vermesiydi. Aiden orada oturdu ve ona sarılmama, yanağımı başının üstüne koymama ve sorun olmadığını bilmesine izin verdi. Belki de ailelerimizle olan hatalı ilişkilerimiz hakkında konuştuğumuz için oldu ya da belki de bir çocuğun annesini kaybetmesi dünyadaki en üzücü şey olduğu içindi, özellikle de masum bir hayvan olduğunda, bilmiyorum. Ama çok üzücüydü.

Burnunu çekti -kendisinden daha küçük başka biri olsa burnunu çekmiş sayılırdı- ve ben de filmi izlemeyi bitirdiğimiz yatağın kendi tarafıma dönmeden önce kollarımı ona biraz daha sıkı sardım. Sonra dönüp o sonsuz kahverengi gözleriyle bana baktı. "Bu gece burada kal," diye mırıldandı ve hepsi bu kadar.

Odama gitmek istemiş miydim? Hayatımda uyuduğum en rahat yatakta, sıcacık çarşafların altında uzanırken olmazdı. Ne yapacaktım ki? Zoru mu oynayacaktım? O kadar aptal değildim. Bu yüzden kaldım ve Aiden sonunda banyodaki hariç ışıkları kapattı ve sonunda kısa bir "iyi geceler" diledik.

Aiden'ı daha iyi tanımasaydım, bir çizgi film yüzünden bu kadar üzüldüğü için utandığını düşünürdüm ama onu tanıyordum. Ama onu tanıyordum.

Utangaç ol.

Ama bir dakıkaya ihtiyacı olduğuna ya da yatağından çıkmamı istediğine dair tek kelime etmemişti.

Şimdi birbirimize bakıyorduk ve ikimiz de diğerinin ne biliyorduk. Yine de ikimiz de bu konuda bir şey söylemeyecektik.

Ona belli etmemeye çalışarak yavaşça gülümsedim. "Burada seninle uyumama izin verdiğin için teşekkürler."

Omuz silkmeye benzer bir şey yaptı ama kolları hâlâ başının üzerinde olduğu için emin olamadım. "Hiç yer kaplamıyorsun." Tekrar esnedi. "Horlamıyorsun. Beni rahatsız etmedin."

Kendimi zihnim açık ve dinlenmiş hissetmemin benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim. Daha çok, küçük bir çocuk gibi huzursuz hissediyordum.

"Hediyeni şimdi mi istiyorsun? Yoksa sonra mı?" Ona hediyesini şimdi vermeyi çok istediğimi bilerek sordum. Başım dönüyordu ve muhtemelen ondan daha heyecanlı olduğum gerçeği bir çıkmazdı, ama...

Kimin umurunda? Eğer o istemezse, ben alırdım. İstemezse alt kattaki sekiz haftalık yavru köpeği severdim. Golden Retriever cinsiydi çünkü Aiden'in saçmalıklarına katlanmak için evrendeki en tatlı şey olması gerektiğini biliyordum.

Noel sabahı hediyelerini açmaya hevesli küçük bir çocuk gibi değil de gerçek bir yetişkin gibi, "Sonra olsa da ," dedi.

Bir an için tamamen hayal kırıklığına uğramış hissettim. Ama bir karar vermeden önce sadece bir saniyeliğine. "Çok kötü. Odadan çıkma. Bir saniye içinde döneceğim."

Yataktan fırladım ve neredeyse alt kattaki çamaşır odasına doğru koştum. Küçük sarı adamı sandığından çıkardım ve kakasını yapıp üzerine yattığını fark ettiğimde küfrettim. Aslında, içinde yuvarlanmış gibi görünüyordu. "Lanet olsun."

Yine de kafasına bir öpücük kondurdum ve sonra onu yıkamak için merdivenleri koşarak çıktım, odama sadece onun için aldığım ve depozitosunu yatırdığımdan beri geçen hafta komodinin çekmecesinde duran yayı almak için uğradım. Aiden'a kakalı bir köpek yavrusu veremezdim, değil mi?

Tam tuvalete varmıştım ki, "Bana on beş dakika ver, koca adam!" diye bağırdım.

Kollarımı sıvayarak küçük adamın yumuşak başına birkaç öpücük daha kondurdum ve suyun yeterince ısınmasını bekledim. Su hazır olur olmaz, ballı bademli köpek şampuanı şişesini kaptım ve onu köpürtmeye başladım. Daha önce hiçbir köpeğe banyo yaptırmadığımı düşünürsek, görüldüğünden çok daha zordu. Çok fazla enerjisi vardı. Küvetin içine işedi. Kenarda zıplayıp durdu, dışarı çıkmaya ya da üzerime çıkmaya çalıştı, emin olamadım.

Sabun her yere yayıldı; yüzümde hissedebiliyordum. Üstüm sırlıslıkla olmuştu ama yine de hayatımın en mutlu anlarından biriydi. O yüz beni biraz öldürdü.

Neden daha önce bir köpek almamıştım? Kendim için mi?

"Ne yapıyorsun?" diye sordu arkamdan gelen ses.

Kollarım küvetin içinde donup kaldım; biri patilerini küvetin kenarına dayamış, kafasını kenardan uzatan yavru köpeği tutmakla meşguldü, diğeri ise musluğun üzerindeydi ve musluğu kapatmaya çalışıyordu. Omzumun üzerinden ona bakarak kaşlarımı ve klozet kapağının üzerine bıraktığım havluyu aldım.

"Sana odanda beklemeni söylemiştim," diye mırıldandım, bir bakıma sürprizi mahvettiği için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Bunu aşmak için o güzel yavru köpek yüzündeki anlamlı, büyük, kahverengi gözlere bakmam yeterli oldu.

Aşık olmuşum.

Büyük bir parçam yavru köpeği vermek istemiyordu ama zorunda olduğumu biliyordum.

"O da ne?" Aiden'in homurdanan sesi biraz daha yükseldi, meraklıydı, çok meraklıydı.

Havluyu ıslak, neredeyse dağınık görünümlü masumiyet topunun etrafına sararak, ayağa kalkarken onu kendime çektim ve kapıda duran adama bakmadan önce son bir kez sarıldım. Aiden'in gözleri şimdiye kadar gördüğümünden ve görebileceğimden daha genişti. Yan taraflarında parmakları kıpırdadı. O karanlık gözler göğsümdeki bohçadan yüzüme doğru gidip tekrar geri geldi. Kulaklarının ucundaki pembelik yükseldi ve bir kez daha sordu, "Bu da ne?"

Küçük adamı öne doğru ittim. "Mutlu Noeller, koca adam."

Winnipeg Duvarı olarak bilinen adam havluya sarılı paketi benden aldı ve öylece baktı.

Ona bir şey mi almalıydım? Ona aldığım birkaç küçük hediye daha vardı ama asıl büyük olan buydu. Bir süredir

heyecan titriyordu. "Eğer
ondan nefret
ediyorsan..."

Köpek havayı yararak keskin ve eğlenceli bir havlama sesi çıkardı.
Aiden'in yüz hatlarında dört duygunun yanıp sönmesini izledim. Şaşkınlık,
tanıma, şaşkınlık ve sevinç.

Bebegi yüzüne yaklaştırdı.

Aiden retriever'a o kadar uzun süre baktı ki, bir an önce yüzünde
beliren sevinci hayal ettiğimi düşünmeye başladım. Ama hayvanları
sevdiğini biliyordum ve bir röportajında bir köpeği ne kadar çok istediğini
ama iyi bir sahip olmak için daha fazla zamanı olana kadar beklemek
istediğini söylemişti.

Ama ne bekleyeceğimi bilemeden bekledikçe, yumuşak sarı dostumu
çenesinin altına sıkıştırıp kolunu hareket ettirerek onu *bir bebek gibi*
göğsüne yasladığında daha da şaşırdım.

Ah lanet olsun. Hazırlıklı değildim. Bedenim Aiden'in bir yavru köpeği
bebek gibi tutmasına hazır değildi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Vanessa..." diye boğuk bir sesle konuşarak durumu benim için daha da
kötüleştirdi. "Mutlu Noeller," diye kısık sesle tekrarladım, gülümsemekle
Ağlıyor.

Gözlerini kırıştırdı ve sonra boştaki eli genç, masum yüzdeki küçük,
mükemmel hatlara dokunduğunda biraz daha kırıştırdı. "Ne diyeceğimi
bilemiyorum," diye mırıldandı, gözleri yavru köpeğine yapışmıştı. Çenesi
aşağı eğildi ve yemin ederim köpeği kendine daha da yaklaştırdı. "Ben
hiç..." Yutkundu ve bana baktı, gözlerimiz buluştu. "Teşekkür ederim.
Teşekkür ederim."

Ağlıyor muydum? Cidden ağlıyor muydum?

"ederim." Bu ikilinin bulanık gülümsemiş . "İlişkiler için zamanın
olmadığını söylediğini biliyorum ama ona zaman ayırmamanın imkânı yok.
Ona bir baksana. Onu gördüğüm an sevdim. Sen içeri girdiğinde neredeyse
onu kendim için almışım gibi davranacaktım."

Hızla başını salladı, kalbimin uygun bir şekilde kaldıramayacağı kadar
hızlı. "Evet, haklısın. Zaman yaratabilirim." Aiden dudaklarını yaladı ve
beni bir kez daha olduğum yerde donduran kısa bir bakış attı. Bu, şimdiye
kadar birinin bana yönelttiği en tatlı, en göz açıcı ifadeydi.

"Önemli olan şeyler için her zaman zaman ayırabileceğinizi anlamaya başlıyorum."

Saatler sonra, Aiden'in hayatının yeni aşkıyla birlikte oturma odasında yerde oturuyorduk ve bunun şimdiye kadarki en iyi Noel olduğunu düşünüyordum. Bütün günü yavru köpekle geçirmiştik ve bu beni şaşırtmıştı. Sanırım bir parçam Aiden'in yavruyu alıp ortadan kaybolmasını ve böylece yeni çocuğunun tadını tek başına çıkarmasını bekliyordu ama durum hiç de öyle olmadı.

Yavru köpeğin hâlâ olduğunu fark eder etmez bana ve "Şimdi ne olacak?" dedi.

Sonraki bir saat boyunca isimsiz yavru köpeği kurularyp çişini yapması için dışarı çıkardık, bu sırada Aiden onun kirli kulübesine sprey sıktı ve ben de onu denetledim. Sonra getirdiğim mama kaplarını, biraz mama ve suyla birlikte hazırladı. Ardından mutfakta kahvaltı ettik ve etrafta koşuşturduk, sonra da mutfğa işedikten sonra tekrar dışarı çıkardık. Aiden onu silmek için iki kez düşünmemişti bile.

O zamandan beri duş alıp televizyon izlemek için aşağıya inmiştim ve Aiden da duştan sonra beni orada bulmuştu... kucagında küçük oğluyla.

Cidden beni öldürüyordu. Bu devasa adam, kocaman kollarında 8 kiloluk bir köpek taşıyordu. Tanrı yardımcımız olsun. Birkaç yavru köpek bulmalı ve onlarla poz vermeleri için birkaç yırtık modele para ödemeliydim. Onları takvimlere koyarsam çok para kazanabilirdim.

Ya da belki de sadece Aiden'ı, açıkça aşık olduğu bir köpek yavrusunu tutarken çok çekici buluyordum.

Çok fazla analiz hemen karar verdim.

Gazlı şömine yanıyor, Noel ağacının ışıkları yanıyor ve her şey o kadar huzurluydu ki, o gün tam bana göreydi. Duş aldıktan sonra geniş ailemi - kardeşim Diana'yı ve koruyucu ailemi - arayıp onlara iyi tatiller diledim.

Bacaklarımı önüme uzattım, bir gözüm ayaklarımın arasında yerde kıvrılmış olan sarışının üzerindeydi, o sırada oturan Aiden

aniden döndü ve "Size hala hediyelerinizi vermedim" dedi.

Gözlerimi kırtım. Ne yaptı? Bir şey beklemiyordum ama bunu yüksek sesle söylesem kendimi aptal gibi hissederdim.

"Oh." Tekrar göz kırtım. "Bana bir şey mi getirdin?"

Gözlerini biraz kısmıştı, sanki o da benimle aynı şeyi gibiydi. "Evet." O kadar iri birinin yapabileceğinden çok daha zahmetsizce ayağa kalkarak başını merdivenlere eğdi. "Beni takip edin."

Onu takip ettim, merdivenlerden yukarı, koridordan aşağı ve... ofisine doğru. Ofisine mi?

Önümde, kapıyı iterek açtı ve ilerlemem için başını eğdi.

Kapının eşiğinde duraksadım ve onun beni izleyişini seyrettim.

Aiden'in eli yüzümün önüne uzandı ve düğmeyi çevirdi. Büyük, sert ahşap masasının üstünde nane şekeri çizgili kâğıtlara özenle sarılmış iki hediye duruyordu. Paketlemeyi bir yabancıнын değil, o büyük, dikkatli ellerin yaptığını bilmek için sormama gerek yoktu.

Bu bile tek başına burnumun
gıdıklanmasına neden oldu. "aç,"
diye talimat verdi.

Ofise girip hediyeyi üstünden almadan önce omzumun üzerinden ona bir bakış attım. Yavaşça ambalajı açtım ve ince kutuyu soyarak çıkardım. Şirketin adını gördüğüm anda ne olduğunu anlamıştım. Yepyeni, son model bir tabletti. Çoğu grafik tasarımcının ağzının suyunu akıttığı ama asla satın almadığı bir tabletti çünkü *neredeyse* onun kadar iyi bir şeye daha az para harcamak için kendinizi kolayca ikna edebilirdiniz.

Onu göğsümde tutarak, ağzım açık bir şekilde ona döndüm. "Aiden-"

Elini kaldırdı ve gözlerini devirdi. "sonrakini açtıktan sonra bana teşekkür edersin."

anda onu görmezden gelip sarılmak üzereyken, nazıkçe rica ettiği için bir sonraki hediyeyi açmaya karar verdim. Bir sonraki hediye daha büyük bir kutudaydı, üniversitedeki oda arkadaşımın içinde bir şeyler biriktirdiği süslü bir eşarp kutusu gibiydi. Tıpkı son hediye gibi onu da yavaşça açtım ve mükemmel küp şeklindeki kutuyu dışarı çıkardım.

Üstünü soyarken, içindeki bir yığın gece lambası ve el fenerine bakıp gülmekten kendimi alamadım. Tabanlarına anahtarlık geçirilmiş iki küçük fener, üç farklı eklenti vardı: biri Jüpiter şeklinde, diğeri yıldız şeklinde, üçüncüsü ise piyasadaki en iyisi olduğunu vaat eden düz bir sütun şeklindeydi. Bunların dışında çeşitli boyutlarda ve renklerde dört el feneri vardı; pembe, kırmızı, deniz mavisi ve siyah. Ben metalik pembe olanı aldım.

"Bana senin saç renklerini hatırlattılar."

Olamaz. "Aiden-"

"Bana verdiğinle kıyaslandığında fazla şey olmadığını biliyorum ama ilk başta yeterince iyi olduğunu düşünmüştüm. Yıllardır kimseye hediye almamıştım-"

"Bu kadar yeter, aptal," dedim, omzumun üzerinden ona bakarken, elimde birinin bana verdiği en düşünceli hediye vardı.

İri adam boğazını temizledi. "Hayır. Değil. Sana borçluyum."

Bana borcu mu vardı? "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bu... bu mükemmel.

Mükemmelden de öte. Teşekkür ." Lanet olası gece lambaları. Kimin aklına gelirdi ki?

İki büyük el omuzlarıma indi. "Sana borçluyum, Van. Güven bana." Elleri üzerimdeyken aynı hızla geri çekildi ve ekledi: "Bu bir hediye değil ama elini uzat."

Bana ne vereceğini merak ederek elimi omzumun üzerine koydum. Çiğnenmiş sakız mı?

Avucuma serin ve küçük bir şey düştü. Oldukça ağırdı.

Elimi indirdiğimde ağzımdaki tüm tükürük vücudumun hemen her yerine yayıldı.

"Bu bir hediye değil. Kuyumcu dün aradı ve hazır olduğunu söyledi. Sana verecektim ama..."

İlk başta, gerçekten bir kaya olduğunu düşünmüştüm. Büyük, açık mavi bir taş. Ama kafam o kadar karışmış olmalıydı ki elime beyaz altın bandı görmedim. Sonra anladım: bu bir yüzüktü. Yüzüğümü yüzüme yaklaştırdığımda, yıllarca ikinci el mağazalarında yaptığım alışveriş aklıma geldi. Zümrüt kesim, hafif mavimsi yeşil bir taş -tam olarak benim doğum taşım olan akuamarin- ince kayışa monte edilmişti. Taşın her iki yanında üçer vurgu pırlantası vardı. Sade beyaz altının hemen altında, büyük yüzüğün etrafına bir set gibi oturan, çok ince bir şekilde işlenmiş basit bir pırlanta bant vardı.

1950'lerde insanların taktığı kokteyl yüzüklerinden birine benziyordu... tek farkla, *kalbim* bunun bir katalogdan alınmış ucuz bir taklit olmadığını söyleyebilirdi.

"Bir nişan yüzüğüne ihtiyacın olduğunu düşündüm. Pırlantadan hoşlanacağını düşünmemiştim. Bu daha çok sana benziyor."

"Kapa çeneni." Yüzüğe bir saniye daha bakakaldım, nefes alışım ağırlaşıyordu.

"Hayır," diye karşılık verdi. "Eğer hoşuna gitmiyorsa-"

"Konuşmayı kes, Aiden. Bu hayatımda gördüğüm en muhteşem yüzük." Elimi yüzüme yaklaştırdım ve şaşkınlıkla başımı salladım, kalbim dilimde gözlerine bakıyordum. "Bu benim için mi?"

"Başka kimin için olabilir ki? Diğer karım için mi?" diye sordu sinir bozucu herif. Bana bir yüzük almıştı.

Ve o-

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. Onu sevemezdim. Sevemezdim. Yapamazdım, özellikle de bana mükemmel bir şey seçtiği için. *Beni*.

Duygularımı yeterince bastırmaya çalıştım. "Bana sadece bir verebilirdin. Herkesin ne düşündüğü umurumda değil," diye düğün setini uygun elime ve parmağıma takarken.

"Benim de umurumda değil, ama yine de senin için aldım."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"Aşık oldum."

Leo'nun evrendeki harika her şeyin bir görüntüsü olarak karo zeminde bir o yana bir bu yana zıplamasını izlerken, Zac'e hak vermeden edemedim. Üçümüz de küçük sarı tüy yumağını seviyorduk ve sadece iki hafta olmuştu. Bu süre içinde, Aiden ve ben, küçük hindiye tuvalet eğitimi vermiş ve bir program oluşturmuştuk. Büyük adam yokken onu yanımda tutuyor ve birkaç saatte bir dışarı çıkarmaya özen gösteriyordum.

Leo harikaydı ve yanımda tutmak yerine Aiden'a verdiğim için çok pişmanım. Gerçi kime ait olduğu pek fark etmiyordu çünkü babası sürekli evde olmadığı için teknik olarak benimle daha çok vakit geçiriyordu. Üç Yüzler'in sezon sonrası wild card grubunda ilerlemesiyle birlikte bölgesel playofflara giriyorlardı. Maçları ertesi gündü ve söylemeye gerek yok, dünyanın yükünü omuzlarında taşımakta ısrar eden adam stresin her santimini hissediyordu.

Söylemeye gerek yok, ona geniş bir doğum yaptırıyor ve elimden geldiğince destek olmaya çalışıyordum, bu da evdeki herkesi doyuracak kadar yemek hazırladığım anlamına geliyordu. Aiden, Jedi seviyesinde odaklanmıştı ve evde olduğu zamanlarda, mümkün olduğunca dinlenirken yeni çocuğuyla geçirebileceği tüm zamanı geçiriyordu.

"Onu seviyorum," dedim küçük adam tırıs tırıs köşede oturduğumuz yere gelip vücudunu çorabımla kaplı ayağımın üzerine sarkıtırken. "O uyuyor

Çalışırken saatlerce kucağımda. Onu bütün gün yanımda tutmak istememek çok zor."

Zac eğilip parmaklarının ucuyla onu okşadı ama Leo baygındı. Antrenman yaptığı spor salonunda on iki millik bir koşuya çıkmıştık ve hemen ardından Leo'yu Aiden'in odasında tuttuğu kafesinden çıkarıp arka bahçede koşturmasına izin vermiştik. Zac dik oturarak önünde duran limon yeşili Gatorade şişesinden büyük bir yudum aldı. "Yarın maça gidiyor musun?"

"Ben de öyle planlıyordum. Gitmek ister misin?"

Masanın altına bakmaya devam etti. "Seninle gelecek başka biri var mı?"

O ilk maçtan beri Zac diğer maçların hiçbirine benimle gelmemiştii. Yalnız gidiyordum. "Tek başıma gidebilirim. Büyütülecek bir şey değil."

"Tek başına gidebileceğini biliyorum ama bu bir lig maçı. Çılgınca olacak." Gözlerimi şaşşı yaptım. "Ben üç psikopatla büyüdüm.

Çılgınlıklarla başa çıkabilirim."

Zac kaşlarını kaldırdı ve ben de ne dediğimi anladım. *Fındıkla başa çıkabilirim. Aptal.*

İnledim. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Büyük, geniş ve hiç de masum olmayan bir şekilde sırıttı. "Sadece senin için, hiçbir şey söylemeyeceğim." Aptal göz kırptı. "Bak, yarın ben de seninle geleceğim. Sadece Aiden'in bize iyi koltuklar ayarladığından emin ol, çünkü locada oturamayacak kadar iyi olduğunu düşünüyorsun."

"Kutuda oturmak için çok mu iyi?" Ciyak ciyak bağırdım. "Sadece diğer oyuncuların eşleriyle arkadaş olmak istemiyorum. Hepsi bu."

Zac kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "Neden?"

"Sana söylemiştim." Yoksa Aiden'a mı söylemiştim? Hatırlayamadım. "Kendimi sahtekâr gibi hissediyorum."

"Sen bir sahtekar değilsin."

Bir omzumu kaldırdım. "Ben de öyle hissediyorum. Ayrıca sezon neredeyse bitmek üzere. Kim bilir neler olacak. Trevor'la neler olduğu konusunda beni hiç bilgilendirmedii, hatta bu yıl Colorado'ya ne zaman gideceğini bile söylemedi." Dürüst olmak gerekirse, sezon dışında ayrılması hakkında çok fazla düşünmemiştim çünkü düşünmek istemiyordum. İlk ve tek , onu aylarca göremeyeceğimi düşünmek beni üzmüştü. Birini özlemenin ağırlığıyla yaşamaktansa cahilce yaşamayı tercih ederdim.

omuzlarımdan gitmemişti. Ayrıca, ne zaman bana şöylerdi... değil mi?

Zac, "Bana tek bir şey şöylemedi Vanny ve Trevor'la en son konuştuğumda sadece sezon sonu hedefimin ne olduğunu gözden geçirmek içindi," diye açıkladı.

Bu bana Colorado'yu bir süreliğine unutmak ve Aiden'in kariyerinin geri kalanında yapmaya karar verdiği şeyin sadece beni değil, Zac'i de etkilediğini hatırlamak için bir bahane verdi. O başka bir takıma gitse bile Zac gidecek değildi. Son birkaç aydır araları o kadar gerilmişti ki, nerede durduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. "Ne yapacağına karar verdin mi?"

"Eski Teksas koçum birkaç hafta önce beni aradı. Bu yıl emekli olmayı planladığını ve anneme çok yakın bir kasabadan olduğunu şöyledi. Sanırım onunla çalışmak için Austin'e geri dönebilirim."

Austin mi? Bencilce yutkundum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Eve gitmekten zarar gelmez. Sana PawPaw'ın Noel'de beni ne kadar suçlu hissettirdiğini şöylemiştim," diye açıkladı. Zac büyükbabasının ona sürekli gençleşmediğini hatırlattığını şöyledi.

Sonra geleceğin ikinci adımı beni vurdu. Elbette sadece beş aydır birlikte yaşıyorduk, ama... sonunda farklı eyaletlerde olabilirdik. Sonsuza kadar. En yakın arkadaşlarımdan biri olan Zac'i kaybetmiş olacaktım. Bu sonuçları düşünmeyecek kadar nasıl berbat, bencil bir boyutta yaşıyordum?

Yüzümdeki umutsuzluğu görmüş olmalı ki, inançsız bir kahkaha attı. "Neden üzülyyorsun şekerim?"

"Çünkü seni bir daha göremeyeceğim," dedim korkunun her zerresiyle. "Sen benim ikinci en iyi arkadaşımısın."

"Ahh kahretsin, Van. Sen de benim en iyi arkadaşım sayılırsın." O mavi gözler bir an için genişledi. "Son birkaç aydır sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Elimin tersiyle gözlerimi silmek için uzanmak zorunda kaldım. Noel'den beri en çok ağlayan bebek olmuştum ve bunun için hiçbir nedenim yoktu. "Neden bu kadar üzülyorum? Birbirimize mesaj atmaya devam edeceğiz, değil mi?"

"Tabii ki yapacağız. *Tabii ki yapacağız.* Gel ." Gözleri parlıyor muydu? "Sarıl bana. Rimelimi akıtacaksın."

Kollarımı ona doladığımda bile güldüm. "Sen bir aptalsın ama seni seviyorum."

İki kolunu omuzlarıma attığında, göğsü benimkinin altında sulu bir kıkırdamaya benzer bir sesle inledi.

"İstemiyorsan maratona katılmak zorunda değilsin," diyerek gömleğine haber verdim

"Şimdi senden vazgeçmem için bana cehennemi yaşatmadın, sevgilim. Yapıyoruz."

"Ama Austin'e bir an önce gitmeyi tercih ederseniz..."

"Bunu yapacağız," diye ısrar etti. Geri çekildi, elleri üst kollarıma gitti, böylece bana aşağıdan bakabildi. "İyi olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Maratona katılmak mı yoksa Aiden ile birlikte taşınmak zorunda kalmak mı?"

Açık mavi gözlerini bana dikti. "Maratona katılman konusunda endişelenmiyorum. O şeyi kontrol altına aldın. Hareket etmeyi kastetmiştim."

"Ah, evet." Omuz silktim. "Bu konuda o kadar da endişeli değilim. Zaten burada, Dallas'ta pek bir şey yapmıyorum ve Aiden bana daha çok eşlik ediyor."

Bir yanımda onun "fark etmiştim" gibi bir şey söylemesini bekliyordu çünkü yeni yıldan sonra eve gelip Aiden'ın bana aldığı yüzüğü gördüğü andan beri benimle acımasızca dalga geçiyordu. Yüzüğü sadece koşmaya gittiğimizde çıkarmış olmam da yardımcı olmamıştı. Yine de Zac başını salladı, gülümsemesi sakindi. "Senin iyi olduğundan emin olacak."

Bu beni homurdandırdı. Ona Aiden'dan ve nasıl hissettiğimden bahsetmek istedim ama... yapamadım. Yapamadım işte. Onunla aramızdaki şey her geçen gün daha da güçleniyordu. Daha da kötüleşti. Birkaç yıl içinde boşanacağın adama nasıl aşık olursun? Ben bir aptaldım ve bazen ne kadar aptal olduğum gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum.

Aiden'ın yeni bir şehre iyi bir şekilde yerleşmem için çaba göstereceği fikrine pek ikna olmamıştım. Onun hayattaki ana odağının ne olduğunu biliyordum ve bu kesinlikle ben değildim. "İkinizle işler nasıl gidiyor? Daha iyiye gitti mi?" Son birkaç haftadır pek konuştuklarını görmemişim, zaten pek konuştukları da söylenemezdi.

"Pekâlâ." Cevabı beklediğim kadar masumdu. "Neden?"

"İkinizi konuşurken pek görmedim. Sadece bir şey olup olmadığını merak ediyordum."

Zac başını salladı. "Hayır. Artık her şey farklı. Hepsi bu kadar. O bana ne söyleyeceğini bilmiyor, ben de ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Onunla en son konuşmaya çalıştığım da, takımdan çıkarılmamın benim hatam olduğunu söyleyip durdu. Benim hatam olduğunu biliyorum ama bunu ondan duymak istemiyorum. Bak, o ve benim için endişelenme; parmağında yüzük olan ben değilim. Siz ikiniz iyi olacaksınız."

Bir saniye bekleyin.... "Bu da ne demek oluyor?"

"Ne olduğunu biliyorsun." Göz kırptı.

"Hayır. Bilmiyorum." Bu işin gidişatından hoşlanmamıştım ve gözlerindeki zekâdan kesinlikle daha da çok hoşlanmamıştım.

Zac elini başımın üstüne koyup beni okşadığında gözlerimi .
"Aptal olma. Seninle yatağa girdi-"

"Çünkü korkmuştum!"

"Senin için kavgaya karıştı, Van. Eğer bu her şeyi anlatmıyorsa, ne anlatır bilmiyorum."

"Çünkü-"

Görünüşe göre söyleyeceklerim umurunda değildi. "Ona nasıl baktığını gördüm. Ona her zaman nasıl baktığını biliyorum."

Hayır.

"Ondan daha sadık biriyle asla karşılaşamazsın Van ve Aiden'in birlikte olabileceği daha iyi birini tanımıyorum. Dünyada onun kışına katlanabilecek tek kişi sen . Umarım ikiniz bu konuda bir şeyler yaparsınız ve zaman kaybetmezsiniz."

Ona sadece boş boş bakabildim.

Garaj kapısının açılmasıyla ikimiz de birbirimize bakakalmıştık. Ayrıldığımızda, Zac küçük kirli bir sırrı bildiğini düşünürken ve ben olup bittiğinden emin değilken, Aiden garajın kapısını açmıştı. Leo masanın altından fırlayıp babasına doğru koşmaya başladı.

Hemen çömelen Aiden, sarışın topunu kucağına aldı ve şimdi on kiloluk yavru köpekle çok çelişkili görünen o kaslı kollarına kaldırdı. Gözleri Leo'dan Zac'e, oradan da bana kaydı. Orada farlara yakalanmış geyikler gibi dururken oldukça şüpheli göründüğümüze emindim ama olsun.

Hissettiğim kadar telaşlı görünmediğimi umarak ona gülümsedim.
"Hey, koca adam."

"Merhaba." Leo'yu tutmayan koluyla Leo'nun omurgasını okşamak için yukarı uzandı, gözleri bir kez daha Zac ve benim aramda gidip geldi. Bize doğru yürürken, önümde durup yanağıma yumuşak, kuru bir öpücük kondurmak için yanağını eğmeden önce çenesini yavru köpeğe doğru eğdi ve beni yerimde sabitledi.

Ne haltlar dönüyordu?

Ne haltlar dönüyordu?

"Ben duş almaya gidiyorum," dedi Zac ve bana 'Gördün mü?' dercesine bir sırtıfış fırlattı. Bel bir şaplak atarak mutfaktan çıktı, beni orada yalnız bıraktı, kafam karışmıştı ve bunun uyanmadığım bir rüya olup olmadığını merak ediyordum.

Kendimi çimdikleme isteğimi dizginleyerek yutkundum ve içim karmakarışık olurken Aiden'a baktım. "Günün nasıl geçti?" Neredeyse mırıldanarak söyledim.

İri adam yanağının diğer tarafını Leo'nun kürküne sürterken bana tuhaf bir bakış attı. "İyi. Toplantılar ve pratik." Aiden Leo'yu o kadar yukarı kaldırmıştı ki, yavru köpeğin vücudu gözlerinin altındaki her şeyi gizliyordu. "Koşun nasıldı?"

"Yorucu. Spor salonundaki tepede on iki mil koştuk." Leo'nun burnunu öptü ve içimden bir ses öldü. "Senin çocuk zaten dışarıda koşturuyor, kakasını ve çişini yaptı."

'Senin çocuğun' deyince Aiden'ın ağzının kenarları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kahverengi gözleri tekrar bana döndü ve "Yarınki maça geliyor musun?" diye sordu.

"Oh. Evet. Tabii ki. Sorun olur mu?" Zac'le oynadığımız ilk maçtan bu yana her iç saha maçına gitmişim. Aiden beni deplasmandaki hiçbir maça davet etmemişti ama ben de kendimi davet etmemiştim. Evimizden birkaç dakika ötedeki mükemmel bir maça gidebilecekken para harcamak istemiyordum.

Aiden buzdolabına doğru giderken bir ses çıkardı. "Bana aptalca sorular sorma, Vanessa."

"Şey. Sadece varsaymak istemiyorum, teşekkür."

Ofladı ve omzunun üzerinden, "Seni orada istemeseydim sana, biliyorsun" dedi.

"Sanırım, ama asla bilemezsin."

Aiden, ölmekte olup olmadığını merak etmeme neden olan bir şeyle cevap verdiğinde dikkati ilerideydi. Ya da hayal gördüğünü. Ya da belki de tüm bu an sadece bir rüyaydı. "Seni bir yerde istemediğim konusunda endişelenmene hiç gerek yok. Anladın mı?"

Ve bir aptal gibi, ipuçlarını nasıl değerlendireceğini bilmeyen ya da olayları zekice, sevimli bir şekilde ele almayan biri gibi, söyleyebileceğim en aptalca şeyi söyledim, "Oh. Tamam."

Aptal. Salak, salak, salak.

Günün geri kalanında beni rahatsız etti.

Yuhalamalar çok fazlaydı.

Bunaltıcıdan da öte. O kadar sağır ediciydi ki ruhum bile hissedebiliyordu.

o.

Tribünlerdeki Three Hundreds taraftarları onaylamayarak kükrüyorlardı ve

hayal kırıklığı. Kızgın olduklarını söylemek durumu tam olarak açıklamak için yeterli olmazdı. Maç berbat geçmişti. İlk çeyrekte, Zac'in düşmanı, takımın oyun kurucusuna çalım atılmış ve kolu kırılmıştı. Üçüncü çeyrekte Christian Delgado'ya öyle sert bir çalım atılmıştı ki kaskı uçmuş ve beyin sarsıntısı geçirmişti. Tezahürat yapmadım.

Ve bu kötü şans için buzdağının sadece görünen kısmıydı. Maç boyunca korumam olan Zac, en başından beri kalbini tutuyordu ve bu, kovulduğundan beri Üç Yüzler'i bir kez bile desteklemeyen bir adam için bir şey ifade ediyordu.

Hücum çok kötü oynadı ve Denver, Üç Yüzler'in savunmasının ne kadar sarsılmış ve dikkatinin dağılmış olmasından faydalandı. Aiden dışında savunmadaki diğer tüm oyuncular. Kamera ne zaman onun üzerine gelse ve ne zaman koltuklarımın yakınlığı sayesinde yüzünü görebilsem, yüz hatlarında o taş gibi soğuk ifade vardı, sanki rolü tek başına takımı geçmeye yetecekmiş gibi.

Ne yazık ki olmamıştı.

Yuhalamalar daha maç bitmeden başlamıştı ve Üç Yüzler oyuncuları sahadan çıkıp saha kenarına doğru yürüdüklerinde, takımın en büyük üçüncü oyuncusu soyunma odalarına giden tünele doğru ilerlemeden önce durmuştu. Aiden elli metre çizgisinde durmuş, ellerini kalçalarına koymuş bana bakıyordu. Boynundaki tendonları iyi tanıyordum, omuzlarındaki kimsenin fark edemeyeceği gerginliği görebiliyordum, bileklerini tuttuğu açığı bana bir hikaye anlatıyordu.

Hayal kırıklığı o koca bedenin derinliklerine
akıyordu. Elimi kaldırdım ve ona bir el
salladım.

El ve ben de buna pek şaşırmadım. Kırık bir erkek kalbinin geri
dönmesi zor bir şeydi.

Bu yüzden aklıma gelen ve onun anlayabileceği tek şeyi yaptım,
sallanan elimi indirdim, karnımın önüne koydum ve bakmadığını
düşündüğümde geçmişte yüzlerce kez yaptığım gibi orta parmağımı
kaldırdım.

Kaskı hala takılı olan Winnipeg Duvarı başını salladı ve bunun bir
kahkaha olduğunu biliyordum.

"Hey, Aiden Graves'i tersleyemezsin!" diye bağırdı kızgın bir erkek
sesi sıramın aşağısından.

Zac'in, büyük ihtimalle onurumu korumak için kendini hazırlayan,
yakından görünen bedenini görmezden gelerek ona baktım ve Aiden'i
savunan adama sakın bir gülümseme verdim. "O benim kocam."

Göz açıp kapayıncaya kadar, bağırarak kaba, yaşlı adam tamamen
sakinleşti. Onu elime bakarken yakaladım, yepyeni yüzüğümün orada
emindim. Kendimi günde en az yirmi kez ona bakarken ve yirmi kez de
ona dokunurken buldum. Onu bana verdiği hâlâ inanamıyordum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı.

"Hayır." Üzerimde Graves forması vardı.

"Oh." Aynen böyle, her şey yolundaydı. "Devam edin." Adam
durakladı ve bir an düşünür gibi oldu. "Ona Denton'dan Gary'nin bu boktan
takımdan ayrılmamasını umduğunu söyler misin? Fransızcamı mazur
görün ama onsuz sıçtık."

Başka ne diyebilirdim ki? "Tamam. Söyleyeceğim." Ama sahaya dönüp
baktığımda koca adam ortadan kaybolmuştu.

"Bu berbattı," diye tersledi Zac.

Skor tabelası hâlâ , taraftarlarla ve o ana kadar ortadan kaybolmuş
oyuncularla alay ediyordu.

31-14.

Vay be.

"Sanırım buradan defolup gitmemiz gerekiyor," dedi Zac arkamdan,
tribünlerde beş sıra kadar yukarıda oturan iki kişi birbirlerine bağarmaya
başlarken.

Evet, öyle yaptık. ", " dedim, gitmemiz gereken yeri işaret ederek. Elini
omzuma koydu ve beni takip etti.

Çıkışa giden yolda merdivenlerden yukarı doğru yürüyen kalabalığın arasından kıvrıla kıvrıla ilerledim. Taraftarların gürültüsü kulaklarımı tırmalıyordu. Cebimdeki iki geçiş kartının tamamen bilincinde olarak, çıkış yapmaya çalışan insan trafiğinin dışında küçük bir alan bulduğumda imtiyaz standlarının yanından döndüm.

"Aile odasına mı gidiyorsun?" diye bağırdı, böylece onu duyabildim. Skor kafamda belirdi ve omuz silktilim. "Bilmiyorum. Gitmek istiyor ?" Zac bana Aiden'in en sevdiği bakışı hatırlatan bir bakış attı. "Hayır." Bu aptalca bir soruydu ama bunu kadar nazikti. "Ama yapmalısın." Parmak uçlarıma kadar yükselerek kulağına, "Şu anda beni görmek isteyeceğini sanmıyorum," dedim.

Geri çekildi ve açıkça "Git" dedi. Tekrar ona doğru bir adım attım. "Seni öylece bırakıp eve yalnız gitmen fikrinden hoşlanmıyorum," diye açıkladım. "Ayrıca, ya beni eve götürmek istemezse?"

"Git buradan, Van. Beni terk etmiyorsun ve ikimiz de Aiden'in şu anda bunu nasıl karşıladığını biliyoruz. Git hadi. Eve gitmeden önce bir şeyler içebilirim, ama bana ihtiyacın olursa ara."

Evet, pek iyimser ya da umutlu hissetmiyordum. Aiden'ı tanıyordum. Mağlubiyetlerden sonra, özellikle de çok kötü bir playoff mağlubiyetinden sonra nasıl hissettiğini biliyordum. Evet, belki onu tersleyerek biraz eğlendirmiş olabilirdim ama onu görmeye gitmek konusunda oldukça endişeliydim.

Lanet olsun. Ne yapacaktı ki? Bana bağırarak mıydı? Kendimi korkak biri olarak görmüyordum. Siktir et.

Bir kucaklaşma ve sarhoş araba kullanmayacağına dair bir sözle, uzun yoldan aile odasına doğru ilerledim. Güvenlik her zamankinden daha sıkıydı ama sonunda hedefime ulaştığımda aile odasının insanlarla dolup taştağını gördüm. Küçük gruplar bir araya toplanmıştı, yüzler asıktı, bazıları zorla parlıyordu, ama çoğunlukla bir grup 'oh olsun'du.

Orada oldukları kişiyi görmekten korkan tek kişi ben . için.

Aiden'in beni etrafında isteyip istemeyeceğinden emin değildim. Bana vermesine rağmen. Maça gitmemi istediğini ima etmişti, ama şimdi kaybetmişlerdi... Nane şekerini avucuma sıkıştırdım.

Her ihtimale karşı cebimde. Eskiden olduğu adam yalnız kalmak isterdi, ama şimdi tanıdığım Aiden... Şey, emin değildim.

Öte yandan, benimle konuşmak istemezse, kendi başına kalmayı tercih ederse, bunu anlayışla karşılarım. Bunu ona karşı kullanmazdım.

Duygularımı incitmesine ya da beni rahatsız etmesine izin vermeyecektim.

Bu bir iş anlaşmasıydı. Biz arkadaşlık.

Bu, kalbimde hissettiğim kadar kafamda da boş bir ses gibi geliyordu. Sezon bitmişti. Şimdi ne yapacaktı?

İşte bu belirsizlik beni koridorun köşesinde tuttu, böylece gözümü dört açıp Aiden gitmeden onu yakalayabilecektim.

Odanın uzak tarafındaki yerime yerleştikten ve geçmişte bana dostça davranan birkaç kadına el salladıktan kısa bir süre sonra, birkaç oyuncu soyunma odasından çıkmaya başladı. Birkaç dakika daha geçti ve daha fazla erkek çıktı. Ama hiçbiri Aiden değildi.

Ellerimi pantolonuma sürterek telefonumu karıştırmaya başladım, gerçekten bir şey olup olmadığını kontrol ediyordum. Orada tek başıma durmaktan nefret ediyordum.

Ayak ayak üstüne atarken, başparmağım alyansımın kenarına sürtündü, taşın hafif yuvarlak kenarı daha fazla adam çıktıkça dikkatimi dağıttı, bazıları köşeme baktı ama çoğu doğrudan sevdiklerine yöneldi. Dakikalar geçtikçe oda boşaldı ve ben taksi çağırana kadar ne kadar bekleyeceğime karar vermeye çalışmak zorunda kaldım. Belki on dakika daha? Zac o zamana kadar çoktan gitmiş olmalıydı ve beni alması için Diana'yı kesinlikle aramayacaktım. İki saat önceki son mesajına göre erkek arkadaşıyla vakit geçiriyordu. İğrenç.

Ellerimi tekrar kotuma sürterek yutkundum ve bekledim. Sonra ceketimin fermuarıyla oynamaya başladım. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı.

On dakika ve hala Aiden yok. O ana kadar odanın dörtte üçü boşalmış olmalıydı.

Telefonumu çıkardım ve taksi şirketinin numarasını aradım. İç çekerek, tam ekrandaki arama simgesine basmak üzereyken kafamı kaldırdım ve koridordan gelen iri, siyah saçlı adamı gördüm. Yüzünde "Çekil yolumdan ve benimle konuşma" diyen soğuk bir maske vardı. Omuzlarını tutuş şekli ve ağzını sertçe kapayışı da aynı şeyi söylüyordu.

Lanet olsun.

Bir an için çenemi kapalı tutmayı ve o arama düğmesine basmayı düşündüm ama... , değil mi? Ve beni utandırmayacağı konusunda ona güvenmişim.

Ben de öyle düşünmüştüm.

"Aiden?" Beklediğimden ve istediğimden çok daha yumuşak bir sesle seslendim.

Koyu renk gözleri yerden göz hizasına doğru kayarken düzgün adımları duraksadı ve koridorda durakladı. O gün maça takım elbise giymişti ve iki parçalı kömür grisi harika görünüyordu. Onu tanıdığım Aiden Graves'e benzeten tek şey omzundan sarkan spor çantasıydı; hani şu on yaşındaki en sevdiği kapüşonu, şortu ve koşu ayakkabıları dışında hiçbir şeyin içinde kendini rahat hissetmeyen. Kaşları denen o kalın çizgilerin arasında sadece bir saniyeliğine bir kırıksıklık oluştu, ne yaptığımı iki kez düşünmeden el salladım.

Daha fazla el salla. Bana yardım et.

Ağzının kenarı seğirdi ve bir hata yaptığımı anladım. Gelmemeliydim. Zac ile gitmeliydim.

Burun delikleri aynı anda alevlendi, ileri doğru bir adım daha attı ve ağzından tek kelime çıkmadan bir adım daha.

Çok aptaldım. Hem de çok aptal. Söylediği ve yaptığı tüm o küçük şeylerin gerçekten bir anlamı olabileceğini düşünerek ne yapmıştım? Birbirimize başka kimseye söylemediğimizden emin olduğum şeyleri söylemiş olmamız, arkadaştan öte olduğumuz anlamına gelmiyordu. Birine hem güvenip hem de arkadaş olamayabilirdin... değil mi?

Son saniyede durdu. Benden bir karış daha uzun, çok daha geniş olan Aiden... dev gibiydi. Varlığı çok güçlüydü.

Vücudu ısı yayıyordu ve teninin o harika temiz kokusu; önümde dururken yutkundum. Yutkunmam titrek, kararsız bir gülümsemeye dönüştü. "Selam, koca adam. Geri gelmemi isteyip istemediğinden emin değildim ama-"

"Dur." Aiden yüzünü eğdi ve aynı anda o kocaman eller yukarı kalktı. Biri yanağıma gitti, diğeri enseme kavradı. Beni öptü.

Aiden beni öptü.

Alt dudağı üst dudağıma değdi, güven veren ve inatçı beni tamamen öpmek için ağzını uzattı. Ben de aklı başında her insanın yapacağını yaptım: Ona izin verdim ve içgüdüsel olarak dudaklarımı onununkilere bastırdım. Bizim

Ağızlar bir gagalamada buluştu ve ardından büyük, gırtlaktan gelen bir iç çekiş bir an için boynuma yayıldı, alnı benimkine bastırdı.

Tamam.

Pekâlâ.

Tamam.

Az önce ne halt olduğunu bilmiyordum ama bunu fazla düşünmeme de izin vermeyecektim.

Kalbim hızla atarken, beni öptüğü gibi onu da öpmek için ağzımı yukarı kaldırdım, elim boynunun yan tarafına dokunmak için uzandı. Topuklarımın üzerine alnı benimkini takip etti. Kalın trapezius kaslarını yoğurmak için elimi çektim, belki de ilk ve son kez yapabileceğim ya da yapamayacağım bir şeyi hissettim.

Ona iyi olup olmadığını sormak istedim ama cevabı biliyordum.

Göğsünden gelen derin iç çekiş bana bilmem gereken şeyi söyledi. Ben de diğer elimi uzattım ve boynunun diğer tarafını yoğurmaya başladım. Elbette bunu yapan eğitmenleri vardı ve bir profesyonele ödeyecek kadar parası da vardı ama ben yine de tuzaklarının üst kısımlarına masaj yaptım. Etrafımızdaki insanlar o anda, genel olarak hayatta o kadar önemsiz ve küçük görünüyorlardı ki, etrafta olmaları umurumda değildi.

"Bu çok hoş," diye fısıldadı Aiden.

Sadece başparmaklarımla daha sıkı bastırdım ve onları *Willy Wonka'nın Çikolata Fabrikası*'na altın biletlermiş gibi dağıtan adamdan küçük bir gülümseme kazandım. Büyük bir ayı gibi zevkle homurdandığına yemin edebilirim. "Daha iyi mi?" Parmaklarım yorulmaya başladığında avuç içlerimi omuzlarına doğru çekerek sordum.

Başını salladı. "Çok."

"Eve gittiğimizde sana yemek yapacağım. Ne dersin?" "Tamam diyeceğim."

"Gitmeye hazır mısın?"

Bir kez daha başını salladı, yüzündeki az miktardaki zevk yavaş yavaş azalıyordu.

Geri adım atarak tereddüt ettim. Çok mu fazla şey yapmıştım? Beni öptüğüne şimdiden pişman olmuş muydu? Bu aptalcaydı çünkü kendime bunu düşünme şansı verseydim Aiden'in pişman olacağı şeyler yapmadığını bilirdim.... Tabii ben ayrılmadan önce bana yaptıkları hariç. Ama bunu düşünmeme izin vermedim. "Beni bırakabilir misin koca adam? Zac gitti."

"Seni o mu getirdi?" diye sordu çenesini kaldırıp bakışlarını yüzümde gezdirirken.

Başımı salladım.

"Ben seni götürürüm." Dikkatim dağılmış bir şekilde gülümsedim ve beni koridorda götürmesine izin verdim, yanından geçtiğimiz takım arkadaşlarını açıkça görmezden ve sadece onu selamlayan ya da iyi geceler dileyen mekân çalışanlarına başımı salladım.

Cipine ulaştığında kapıları açtı ve ön yolcu kapısını açarak el salladı ve kapıyı arkamdan kapattı. Bir mucize eseri, aptal surat seviyemi minimumda tutmayı başardım.

Daha sonra çantasını arkaya attı ve arabaya . Eve dönüş yolunda sessizlik çok da ağır değildi. Kafasında yüzlerce farklı şey olduğunu biliyordum ve onu rahat bırakmak istedim.

Başımı pencereye yaslayarak esnedim ve eve yapmam gereken şeyleri düşündüm, böylece çok fazla düşünmemem gereken şeyleri düşünmeyecektim. Takım arkadaşlarının ailelerinin ve Three Hundreds personelinin önünde öpmek gibi.

"Ne düşünüyorsun?" Aiden birdenbire sordu.

"Toronto seyahatim için toplamam gereken her şeyi düşünüyordum. Sana o kongreye gideceğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?" Açıkladım. "Peki ya sen? Sen ne düşünüyorsun?" Aslında cevap vermesini beklemediğim bir şeyi ona neden sorduğumu iki kez düşünmeden sordum.

Ama o yaptı.

"Hayatıma devam etmeye ne kadar hazırım."

"Takım değiştirmeyi mi kastediyorsun?" Buna iki elimle sarıldım. Bu kadar tutarsız bir takımda bu kadar iyi bir oyuncu olmanın onun için ne kadar zor olduğunu kolayca hayal edebiliyordum. Nasıl cesaret kırıcı olmasın ki?

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı, dikkati önündeki yola odaklanmıştı.

"Trevor'la bu konu hakkında konuştun mu?"

"Hayır. Son konuştuğumuzda sezon bitene kadar plan yapmanın bir anlamı olmadığını söyledi. Ne yapmak istediğimi biliyor. Sürekli kendimi tekrarlamak istemiyorum. İlgilenmek isterse ilgilenebilir; istemezse de onunla olan sözleşmemin başka bir takımla sözleşme imzalamaya hak kazanmadan hemen önce biteceğini biliyor."

Hah. "Sen... nereye gitmek istediğini biliyor musun?" Bu konu hakkında neden daha önce konuşmadığımı anladım. Sezona odaklanmak istiyordu, sonrasında yaşanacak "ya olursa"lara değil. Ama aniden, tüm olasılıklar üzerinde çok fazla baskı ve odaklanma varmış gibi göründü. Taşınmaya. Geleceğe.

Gelişigüzel, gelişigüzel, gelişigüzel bir omuz kaldırdı. "Kuzeye gitmeye ne dersin?"

Kuzey mi? "Ne kadar kuzeyden bahsediyoruz?"

Kahve rengi gözleri omzunun üzerinden bana bakıyordu. "Indiana... Wisconsin..." diye atıldı.

"Ah." Sözlerimi toparlamak ve pişman olmayacağım bir sıraya koymak için ileriye baktım. "Hemen hemen her yerde yaşayabilirim. Sadece daha iyi kışlık kıyafetler almam gerekecek."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sesi neden birdenbire bu kadar eğlenmiş gibi çıkmıştı?

. "Evet. Birkaç kışlık bot, bir atkı ve birkaç eldivenle iyi olurum. Sanırım."

"İhtiyacın olan buysa sana bir düzine ceket ve kışlık bot alırım," dedi her geçen saniye daha da eğlenen bir ses tonuyla.

Bu beni biraz neşelendirdi. "Bunu yapmana gerek yok. Zaten benim için yeterince şey yapıyorsun, koca adam."

Parmakları direksiyona vuruyor ve başını sallıyor gibiydi. "Van, istersem sana bir ya da on ceket alırım. Bu işte beraberiz."

Yumurtalıklar. Yumurtalıklarım neredeydi?

"Öyle değil mi?" Aiden aniden tereddütlü bir sesle sordu.

Başımı camdan kaldırdım ve ona bakmak için gerçekten döndüm. Profilinde o kadar yıkıcı bir şey vardı ki sinir bozucuydu. *Onda* o kadar harika bir şey vardı ki sinir bozucuydu. O kadar aptaldı ki bazen bununla başa çıkamıyordum. "Evet, tabii. Tabii ki. Biz Graves Takımı'yız."

Eğlenen bir ses çıkardı ve birdenbire ona sormayı sürekli ertelediğim şeyi hatırladım. "Hey, sen... Colorado'ya ne zaman gidiyorsun?" Yani, sezon bitmişti. Son iki yıldır fırsatını bulur bulmaz gitmişti ama bu yıl bana tek kelime bile etmemişti. Neden söylesin ki? Bir ev kiralayan ya da araba kiralamak için planlar yapan ben değildim.

Bir anda vücut dili tamamen değişti. Kaskatı kesildi. Parmakları direksiyonun üzerinde kıvrıldı. Dili yanağını dürttü. "Ben

Şubat'ın ikinci haftası gitmesi gerekiyordu."

"Oh." Bu yaklaşık üç hafta uzaklıktaydı. "Hala iki aylığına mı gidiyorsun?"

Cevabını seslendirmede; sadece başını salladı.

Ama yanıt yine de kalbime bir balyoz gibi indi. İki aylığına gitmişti. Elbette her gün derinlemesine konuşmuyorduk ama en azından son bir buçuk aydır, tek yaptığımız sessizce televizyon izlemek ya da Leo ile aramızda yerde oturmak olsa bile, onunla zaman geçirmedığım bir gün hatırlamıyordum.

"Harika," diye mırıldandım ama bu hiç de harika değildi.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Beşinci gömleği omzuma atarken inledim. Toplanmak zorunda kalana kadar hiç yeterince kıyafetim olmadığını düşünmemiştim. Sanki bir ninja dolabıma ve çekmecelerime gizlice girmiş ve üzerime tam oturan ve güzel görünen her şeyi çalmış gibiydi.

"Ne yapıyorsun?" Aiden'in alçak, homurdanan sesi arkamdan sordu.

Arkamı döndüğümde onu kapının pervazına yaslanmış, elleri gri eşofmanının ceplerinde, bir bileği diğerinin üzerinde dururken gördüm. Gözüme düşen bir tutam pembe saç hayal kırıklığıyla savurdum. "Yarınki seyahatim için toplanmaya çalışıyorum."

"Sorun nedir?"

Lanet olsun. İçimi çektim. Beni gerçekten tanıyordu ve bu beni sadece utanç verici hissettiriyordu. "Giymek istediğim hiçbir şeyi bulamıyorum." Bu çoğunlukla doğrudu. Gerçeğin diğer yarısı ise, beni önemli bir şey değilmiş gibi öptükten sonra Colorado'ya gideceğini itiraf ettiği son maçından beri oldukça huysuz olduğumdu. İki hafta içinde gidiyordu. İki aylığına.

Devam etmemi söylercesine kaşlarını kaldırdı ve sinirlerimi daha da gerdi.

"Yarın okulun ilk gününe gidecekmişim gibi hissediyorum. Çok heyecanlıyım," diye itiraf ettim diğer küçük kısmını.

Aiden bacak bacak üstüne atıp odama doğru bir adım atarken kaşlarını çattı. "Ne hakkında?" diye sordu, eğilip iki gömleği aldı.

yere düştü. Onları yatağın üzerine koyduktan sonra, bana dönük olan şiltenin üzerinde onların hemen bir yer aldı.

"Kongre." Okulun ilk gününden önce tam olarak böyle olurdum. Sinirler. Mide bulantısı. Dehşet. Kiminle oturacağım endişesi. Biri gerçekten masama gelecek mi diye. Ne diye kayıt yaptırmayı düşünüyordum ki? İş için açlık çekmiyordum. Geri dönen sadık müşterilerimin yanı sıra sürekli yeni müşterilerim oluyordu.

"Bu bir kitap kongresi. Neden ki?" Yatağın üzerine attığım son gömleği aldı ve uzun kolları ve kraliyet mavisi rengine bakarak havaya kaldırdı. "Bunun nesi var?"

Sinirlerim göğsümü ve ruhumu yiyip bitiriyordu ve onun neler yaşadığım hakkında hiçbir fikri ya da bunu anlamasının yolu yoktu. Aiden'in güvensizliğin ne olduğunu bildiğini sanmıyordum. Tişört hakkındaki yorumunu duymazdan geldim. "Ya herkes benden nefret ederse ve kimse benimle konuşmazsa? Ya biri bana bir şey fırlatırsa?"

Aiden homurdanarak elindeki gömleği bir kenara bıraktı ve yığının üzerindeki bir sonraki gömleği . "Ne atacaklar? Kitap ayracı mı?"

Bu beni inletti. "Anlamıyorsun..."

Aiden bluzun yakasının üzerinden bana baktı ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklardan, mavi olanı bıraktığı yerden diğer tarafa koymadan önce biraz gülümsemiğini anlayabiliyordum. "Kimse sana bir şey fırlatmayacak. Sakin ol."

Yutkundum ve onun yanındaki yatağa oturdum, kalçası benimkine değiyordu. "Tamam, muhtemelen hayır, ama ya... kimse benim kabinime gelmezse? Bunun ne kadar garip hayal edebiliyor musun? Orada tek başıma oturmam?" Bunu düşünmek bile beni tedirgin ediyordu.

Yatağın üzerinde kayarak uzandı ve parmak uçlarıyla uyluğuma dokundu. Yüzündeki gülümseme tamamen eridi ve o sert, ciddi yüzüyle bana baktı. "Eğer kimse senin standına uğramıyorsa, aptal oldukları içindir-"

Küçük bir gülümsemeden kendimi alamadım.

"-ve hiç tatları yok," diye ekledi beni sıkarak. Gülümsemem biraz daha artmış olabilir.

"Web sitenize baktım. Yaptıklarınızın öncesi ve sonrası resimlerini gördüm. Çok iyisin, Van."

"İyi olduğumu biliyorum-"

Kıkırdaması sözümü kesti. "Ve insanlar benim ukala olduğumu düşünüyor."

Gülerek koluna dirsek attım. "Ne? Öyleyim. Gerçekten iyi olduğum pek çok şey yok ama kimsenin benden alamayacağı tek şey bu. Bunun için çok çalıştım."

Aiden'ın yüzündeki ifade, daha önce bir kenara koyduğu mavi gömleği kaldırırken eğleniyormuş gibi görünüyordu. "O zaman endişelenecek bir şey olmadığını biliyorsun. Bunu da yanına al."

Öfkeyle elindeki gömleği aldım ve sessizce katlayarak başımı salladım. Odada dolaştım ve yanıma almak istediğim diğer eşyaları topladım. Sadece iki gece kalacaktım, çok fazla şeye ihtiyacım yoktu ama yine de her ihtimale karşı yanıma gereğinden fazlasını alıyordum. Yeteri kadar gömleğim olmamasındansa çok fazla gömleğim olmasını tercih ederdim.

Yatağın altından bavulumu almak için diz çöktüm, kenara ayırdığım ve almadığım gömlekleri katlarken ona bir bakış attım.

Beni ona bakarken yakaladı ve kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Hasta olacaktıysın gibi bakmayı kes, Van. İyi olacaksın."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama yine de hiçbir şeyden korkmuyorsun koca adam. Yaşamak için seninle aynı boyda da daha büyük adamlarla koşuyorsun."

Kaşları alnında daha da yukarı kalktı. "Korku tamamen kafanın içinde."

"İnsanların bunu söylemesinden nefret ediyorum."

"Bu doğru. En kötü ne ki? İnsanlar seninle konuşmayacak mı? Senden hoşlanmayacaklar mı? Seni gerçekten tanıyan insanlar seni sever." "Trevor sevmez."

Aiden bana o düz, bıkkın bakışını attı. "Ne zamandan beri onun ne düşündüğünü umursuyorsun? Trevor, kendisine para kazandırmayacak herhangi bir şey söz konusu olduğunda aptalın teki. Tanımadığın bazı insanların senden hoşlanmama ihtimali varsa ne olmuş yani? Onların fikirleri önemli olmamalı. Günün sonunda sen yine sen olacaksın - beni bir stadyumun ortasında tersleyecek olan tanıdığım sen - ve kimsenin görüşü bunu değiştirmeyecek."

Ah kardeşim.

Boğazıma kocaman bir düğüm doldu ve orada garip bir şekilde diz çöküp ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. Bir dereceye kadar haklıydı. Diğer insanların ne düşündüğünü genellikle umursamazdım. Tabii ki, başkalarının

utandım, kim utandı? Ama Aiden "Winnipeg Duvarı" Graves'in, tanıdığım en çalışkan, en kendini işine adanmış insanın benim hakkımda bu kadar iyi düşünmesi? Bu benim için olması gerekenden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Çok daha fazlası.

Kalan giysilerimi katlamayı bitirdi ve yığını okşadı. "Seni havaalanına ben mi götüreceğim?"

Gerçekten evde kalmalıyım.

İki gün sonra, neredeyse üç saat boyunca masamın arkasında kongredeydim. Son dakikada rezerve ettiğim masam girişten en uzak köşede yer alıyordu. Afişlerim asılmıştı; garajda mükemmel tona ulaşana kadar defalarca boyadığım elektrik pembesi bir masa örtüsünün üzerine birkaç kitapçık ve logomun bulunduğu kitap ayraçları, iğneler ve kalemler serpiştirilmişti. Son derece becerikli olduğu anlaşılan Zac'in geçen hafta antrenman koşularımızdan sonra yapmama yardım ettiği ışıklı bir tabela bile getirmiştin.

O sabah standı kurduğumda ona, Aiden'a ve Diana'ya standımın resimli bir mesajını . Sadece Zac ve Di yanıt vermişti, ki bu pek de şaşırtıcı değildi sanırım. Ama kendimi bu konuda çok fazla endişelendirmeyecektim.

Masamın oldukça düzgün görüldüğünü düşünerek hayal görmediğimi biliyordum. Her şey göze çarpıyordu ve getirdiğim kitapların ve hediyelerin mücevher tonları birbirine çok iyi uyuyordu. Güzeldi ama herkes masama gülümseyip sonra da kitaplarını imzalatmak için sıraya girmek üzere yanımdan geçip giderken güzel olmak hiçbir işe yaramıyordu.

Bana sadece bir romanı olduğunu söyleyen yanımdaki yazarın bile insanlar onunla konuşmak için uğruyordu. Yanında romanının kapak modeli olduğu anlaşılan yarı çekici bir erkek olması, insanların gelmesine kesinlikle yardımcı oldu.

Neden Zac'in de gelmesini istemeyi düşünmedim ?

Ağzını açmadan önce de kadınlar onu seviyordu ama profesyonel bir futbolcu olduğunu öğrenir öğrenmez - bu noktada geçici bir eski NFO oyuncusu - çekirge sürüsü gibi ona üşüşüyorlardı. İsteseydim kesinlikle kapak mankeni gibi davranırdı.

Lanet olsun. Üç kişilik bir grup yanımdan geçti ve yollarına devam etmeden önce bana ilgi dolu bir bakış attı.

Eğer bunu yaparken kendimi korkak gibi hissetmeseydim giderdim. Uçuşum, otel odam ve masam için aldığım her şey için bir sürü para ödemiştim. Ne kadar harcadığımı düşünmek bile boğazımı kurutuyordu. Ama para kazanmak için para yatırmak zorundaydınız. Kendi başarılı ilaçlama işi olan üvey babam bana bunu söylerdi.

Bir şişe su almak için masamın altına uzanmak üzereydim ki karşı duvardaki kalabalıktaki bir hareket dikkatimi çekti. Benim masama dik olan bir yazarın masasında yaklaşık otuz kişilik bir sıra vardı ve geniş koridoru dolduruyordu. Ancak sıranın diğer tarafında, her yaştan ve renkten kadın yer değiştirmeye başladı; hepsi yavaşça döndü ve başlarını bir şeye doğru çevirdi.

İlk fark ettiğim kalabalığın üstündeki ve arkasındaki kafaydı. Sayısız kez yıkayıp katladığım soluk siyah kapüşonlu tişörtüyle ileriye doğru yürüyen bir adam vardı. Saçlarını sarıya boyamış ve cüppe giymiş olsa bile tanıyabileceğim bir adam. Aiden'ı nerede olsa tanırdım.

Geniş omuzlarını tutuşu, kendinden emin adımlarını taşıyan uzun bacakları ve başını dik tutuşundaki ukalalık her şeyi fazlasıyla anlatıyordu. Kollarının iki yanında duruşu ve kalın boynu Winnipeg Duvarı'nın gerçekten burada olduğunu doğruluyordu.

Aiden buradaydı.

Nedenini bilmiyordum ve dürüst olmak gerekirse nedenini merak bile etmiyordum. Umurumda da değildi.

Aiden gelmişti.

Nefesimi içime çektim ve ayağa kalktım, o ana kadar en büyük gülümseme yanaklarımı anında sızlattı.

Kahverengi gözleri odanın her tarafını tarıyordu. Bir parçam, yirmi metrelik bir alan içindeki herkesin ona odaklandığının tamamen farkındaydı. Elbette, kongre salonunun etrafında oldukça fazla sayıda erkek model vardı, ama hiçbirisi Aiden değildi ya da ona uzaktan bile yakın değildi. Modellerin hiçbirine hızlı ve meraklı bir bakıştan fazlasını atma zahmetine girmemiştim ki bu da iri adama karşı hislerim hakkında bilinmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Harika vücutlu erkekler harikaydı, elbette. Arkadaş canlısı erkekler

Ne kadar çekici olduklarını bilen ve bunu sergilemekten ve hayranlarıyla flört hoşlananlar büyü bir şeydi.

Ama Aiden gülümsemiyor ve nazlanmıyordu. Unutulmaz olduğunu bilmiyor ya da umursamıyordu. Aynada gördüğünü beğenen bir adamınkinden daha derin bir özgüvene sahipti; Aiden çok çalışarak geliştirdiği becerilerine değer veriyordu. Kendisinin her santimetresine inanıyordu. Yapabileceklerini önemsiyor ve kendini bir gün olduğundan daha iyi olmaya zorluyordu, diğer pek çok insanın çok değer verdiği dışsal saçmalıklara değil.

Ve tüm o erkeklik, o kendine güvenen çalım ve 'iyi'nin asla yeterli olmadığı zihniyeti, dikkatini orada duran ve muhtemelen beni bir deli gibi gösteren bir sırtışıla bana vermişti.

Hayatım üzerine yemin edebilirim ki kalbim sevinç ve şaşkınlıktan patlamak üzereydi. Muhtemelen ben de dizginlenmiş enerji ve düpedüz şok içinde biraz titriyordum. Zamanına değer veren, onu tanıdığım süre boyunca tatile yakın bir şey yapmayan ya da nihai hedefinden izin vermeyen bu adam karşımdaydı.

Yine de buradaydı.

"Kutsal anne..." Yanımdaki kabindeki kadının yüksek sesle kekelediğini zar zor duydum, sonra ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, masanın altına süründüm ve diğer tarafa geri döndüğümde o büyük, on üç numara ayakların bana doğru geldiğini gördüm.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı, nihayet aramızda bir metre mesafe kaldığında ağzının kenarları yukarı doğru kalktı. "Merhaba."

Patlayacaktım. İçim içime sığmıyordu. Ellerimi iki yanımda kenetleyerek, "Sana sarılmak üzereyim," diye uyardım onu nefes nefese gibi bir sesle. "Sana deli gibi sarılmak üzereyim ve üzgünüm, üzgün değilim."

O kalın kaşları alnından bir santim yukarı tırmanıyor gibiydi, yanağı onu biraz utandıran garip bir şekilde titriyordu. "Neden korkmam gerekiyormuş gibi konuşuyorsun?"

Kollarımı boynuna doladıgımda 'korkmuş' kelimesi ağzından daha yeni çıkmıştı. Dostça bir sarılmanın canı cehenneme. Binlerce kasından tek birini bile çekirmeden sarkıtabileceğimi hissettiğim o kalın boynuna yöneldim. Yüzüm doğruca göğüs kaslarının arasına gitti ve

Orada, yüzümü evrendeki en sert ve en güzel göğüsler gibi kucaklıyordu.

Bu sevinç beni ürpertti. "Geldin," diye mırıldandım kapüşonunun yumuşak kumaşına. Yaklaşık on sekiz farklı duygu boğazımı tıkadı. "Neden buradasın, dışarısı neden buz gibi ve normal bir gibi palto giymek yerine neden sadece bu ceket giyiyorsun bilmiyorum ama seni gördüğüme o kadar sevindim ki tahmin bile edemezsin."

Kollarımı ona dolayıp yüzümü göğüslerinin arasındaki yarığa biraz daha gömdüğümde tüylerim diken diken oldu, tüylerim diken diken oldu.

İki büyük kol sırtımı bütünüyle yutarken Aiden, "Konuşmayı kes," diye mırıldandı. Ve sonra bana sarıldı. Beni ayak parmaklarımın ucuna kadar çekerken pazuları kaburgalarımı kavradı. Ön taraflarımız birbirine yapıştı.

Gözlerim yaşlarla doldu ama onları kapattım ve yavaşça topuklarımın üzerine çökmeden önce Aiden'ı bir kez daha sıktım. O yakışıklı, sert yüze bakarken, tam bir aşk delisi salak gibi sırtıtmamak için dudaklarımın içini ısırarak zorunda kaldım, ki ben de tam olarak öyleydim.

O anda, hiçbir şeyi Aiden'ı sevdiğimin yarısı sevdiğimi sanmıyorum.

Ellerimi boynundan omuzlarına, oradan da sık sık aval aval baktığım için mükemmel şekillendirilmiş olduğunu bildiğim pazularına doğru kaydırarak onu okşadım. Sonra onu tuttum ve sarsmaya çalıştım.

Sonra tekrar sırtıtmaya başladım. İş ilişkisinin bir parçası olarak evlendiği bir adama aşık olan bir mankafa gibi görünüyorsam ne olmuş yani? Öyleydim ve kendimden başka bir şey olmakta hiçbir zaman tam anlamıyla iyi olmamıştım.

Moral desteği için yanımda olmasını isteyeceğim insan arasında en beklenmedik olanı... ve en büyüğü. Arkadaşım. Sırlarımın koruyucusu. Moral desteğim. Evrak işlerim.

Ayrıca, onunki gibi refleksleri olan biri bana bir şey fırlatırsa, onu saptırabilirdi. Böyle bir şey olmazdı çünkü kimse orada olduğumu fark etmezdi bile.

Onun yanımda olduğunu düşünmek hiçbir işe yaramadı. Sadece ağlamak istememe neden ve şimdi bunun zamanı değildi. Hatta önümüzdeki on yıl bile doğru zaman değildi. Aiden'ın ortaya çıkmasıyla kalbim hafifçe çarparken bile bunu hatırlamak zorundaydım.

Ellerimi pazularından dirseklerine ve son olarak da bileklerine doğru kaydurdum. "Biraz daha kalacak mısınız?" Çok fazla umutlanmamaya çalışarak sordum. Belki de benden başka bir şey için gelmişti.

Bileklerini çevirerek, birbirine değene kadar ellerini aşağı kaydırıldı. "Buraya gelmek için dört saat uçtum. Başka kimin için burada olabilirim ki?"

Bu adamı sevdim.

Ben de öyle düşünmüştüm. Söylediğim şey ise tamamen farklıydı. "Tamam, ukala. Sana bir sandalye getireyim o zaman," dedim ve ona göz kırpmadan önce bir adım uzaklaştım. Gerçekten de bir kongrenin ortasında kapüşonuyla ve sırt çantasıyla duruyordu. Buradaydı.

İşte.

Muhtemelen on iki beri çıkarmadığım bir ciyaklamayla kollarımı Aiden'in koluna doladım ve bir anlığına ona bir kez daha sarıldım.

"Tamam, hemen döneceğim," dedim, tutuşumu gevşetip bir adım geri çekildim ve onu yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakarken buldum.

"Ben bir tane alırım," diye mırıldandı, başını benimkine doğru eğerek. O son derece ciddi ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. Çenesini indirdi. "Kimse sana bir şey fırlattı mı?"

Gözlerimi kaçırdım. "Henüz değil."

Aiden bir nefes verdi ve bana sinirlerimi bozan o bakışı attı. "Sana söylemiştim." Öne doğru uzandı ve parmak uçlarıyla dirseğime dokundu. "Hemen döneceğim."

Sandalyeyi nereden bulmayı planladığından emin değildim ama istediğini alabilecek biri varsa o da Aiden'dı. Bir yolunu bulurdu. Bu düşünceyle tekrar masanın altına girdim ve yerime oturdum, birden kendimi dakikalar öncesine göre çok daha iyimser -ve yaklaşık sekiz yüz kat daha mutlu- hissettim.

Daha koltuğuma yeni oturmuştum ki iki yanımdaki yazarların da bana baktığını fark ettim. Gerçekten . Hatta birinin ağzı açıktı.

"Lütfen bana onun kardeşin olmadığını söyle," diye kekeledi ağzı aslında kapalı olan, bakışları Aiden'in kaybolduğu yöne yakınlaştırılmıştı.

"O benim kardeşim değil," dedim biraz daha kendini beğenmiş bir şekilde, başparmağım yüzüğümün üst kısmına sürtünerek.

"Bu bir model mi?" Ağzı açık kalan neredeyse nefes nefese kalmıştı. "Çünkü bana daha önce hiç böyle sarılmamıştı." Başparmağını yanında oturan ve Aiden'in gittiği yere bakarken kaşlarını çatan adama salladı.

Yanağımı ısırdım ve ruhum *Aiden* ile sevinirken bile gülümsememi tutmaya çalıştım! *O burada!* "Hayır."

İki kadın da bana o kadar uzun süre boş boş baktı ki kendimi biraz garip hissederek uzanıp gözlüğümün ayağıyla oynadım.

Erkek model sonunda birlikte oturduğu yazara doğru eğildi. "Bu Aiden Graves, değil mi?"

Ve elbette birileri onu hemen tanıyacaktı. Bir gece önce havaalanında onun bir reklamını görmüştüm.

"Kim o?" diye sordu solumdaki yazar.

"Winnipeg Duvarı. NFO'daki en iyi savunma oyuncusu," diye cevap verdi adam, bakışları Aiden'in gittiği yerle benim aramda gidip geliyordu, yüz ifadesi biraz meraklı gibiydi. "Onun hakkında bir kitap mı yazıyorsun?" diye sordu ve yemin ederim neredeyse gözlerimi deviriyordum. Arkamda ismimin yazılı olduğu tabelada açıkça grafik tasarım yaptığım yazıyordu. Ayrıca bir romantizm kongresindeydik. Biyografi yazdığımı bilmiyordum.

"Hayır," cevap verdi tanıdık, derin ses beklenmedik bir şekilde, metal bir sandalyeyi tam yanımdaki yerine bırakmadan hemen önce. "O benim."

Ve bunun için gitti.

Benim de kalbim uçurumun üzerinden geçti.

Düşündüm ki-

Benim ne düşündüğüm önemli değildi. Ya da neden biraz acı veren gerçek dışında başka bir cevap vermek yerine bunu seçmişti. Acı vericiydi çünkü içim 'M' kelimesine sarılmaması gerektiği halde . Her nasılsa, Aiden onu kullanırken, kalbimi yok etmeye niyetli bir kitle imha gibi hissettiriyordu.

Daha iyi bilmeliydim. Ona karşı arkadaşlıktan başka bir şey hissetmenin ne kadar aptalca olduğunu biliyordum. Gerçekten biliyordum. Aramızdaki şey bir işti - evrakları imzalamadan önce bunu açıkça belirtmişti. İkimiz de bundan bir şeyler kazandık. Ama aramızda bir dostluk filizlenmişti.

Kafamı ve kalbimi o kadar çok meşgul ki daha fazlasına dönüşmüştü. En azından benim için.

Aiden'ı seviyordum ve onun beni kendisininmişim gibi sahiplendiğini duymak, beni tek başıma başarılı olmaya iten tüm içgüdülerimi baypas etti. Bu bana daha değerli olduğumu hissettirmedi ama onun sözlerini bağlamından koparmamın ne kadar aptalca olduğuna bakmaksızın bana bir turbo desteği verdi. Umut etmek faydasızdı. Onu sevmek faydasızdı. Onu önemsemek, elbette. Onu yıllarca önemsedim. Bu süre zarfında ona karşı büyük bir aşk besledim.

Ama bu...

Umut etmek istememe neden oldu ve bu ihtiyacım olan son şeydi.

Şimdi, hayatımda bir daha görebileceğim ya da göremeyeceğim bu insanlar birlikte olduğumuzdan emin olacaktı. Bu tür işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Her insan bir başkasına anlatacaktı ve sektörümdeki, çalışmak istediğim meslekteki çoğu insan, bu odadaki potansiyel müşteriler de dahil olmak üzere, hepsi Aiden Graves ile evlendiğimizi bilecekti ve beş yıl içinde ne kaybettiğimi bileceklerdi. Hatırlasalar bile herkes boşandığımızı bilirdi.

Ki muhtemelen yapmazlar. Öyle mi?

Öğrenci kredilerimi ödemenin bedeli olarak, bununla yaşamak zorunda kalacaktım. Buna mecburdum ve bu bilgi göğsümün doğal olmayan bir şekilde sıkışmasına ve tüm vücudumun ağrımasına neden oldu. Hâlâ sahip olduğum bir şeyi nasıl kaçırabilirdim?

Büyük, sağlam bir dirsek beni dürttü. "Sorun nedir?" Aiden biraz daha kısık bir sesle sordu, boş yere konuşmayı ikimiz arasında tutmaya çalışıyordu. Buna kanmamıştım. Etrafımızdaki herkes muhtemelen bizi dinlemeye çalışıyordu.

İç karartıcı, gereksiz düşüncelerimi göz kırparak uzaklaştırdım ve sandalyemi ona bakacak kadar çevirerek yüz ifademi sildim. En azından bunu umuyordum. "Ben sadece... Ben iyiyim. Burada olduğuna inanamıyorum." "Mutlu bir sürpriz mi?" O karanlık gözleriyle beni izledi.

Diz kapağının yan tarafı benimkini öptü.

Sesi tereddütlü müydü yoksa ben mi hayal görüyordum? Rol yapmayı düşündüm, ama sonra yine tüm işaretler iri adamın beni gerçekten tanıdığını gösteriyordu. Yalan söylediğimi anlayabilirdi. "Duh," diye fısıldadım. "Bu bana önümüzdeki dört yılın nasıl kısa sürede geçeceğini ve sonrasında seni ne kadar özleyeceğimi düşündürdü." Ona kaşlarımı çattım.

Gülümsemeye çalışıyordu. "Bu aptalca. Seni gördüğüme çok ve şimdiden yanımda olmayacağını düşünerek üzülmeye başladım."

Neden ona bunları anlatıyordum? Ve neden birdenbire gözlerim yaşardı? Gözlerimi kırıştıtararak Aiden'a baktım, elimin tersiyle boş yere ve ağlarken komik olduğunu düşünmek istediğim o korkunç kahkahayı attım. "Burada olduğun için çok mutluyum ve ağlıyorum," diye acı acı güldüm, aniden Aiden'ı kontrol etmekle meşgul olan tanımadığım tüm bu insanların muhtemelen üzüldüğümü görebileceklerinin farkına vardım.

Aiden'ın hayal ettiğim kadar deli olduğumu düşündüğünden emin olmak için bakışlarımı kaldırdığımda gülümsemediğini fark ettim. Hem de hiç. Yüzündeki etkileyici olmayan ifade delirdiğimi düşündüğünü göstermiyordu ve bana boş yere heyecanlandığımı da söylemeyecekti. Bunun yerine, adem elması sallanıyor ve sanki ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bana bakıyordu.

Bu da beni sadece garip hissettirdi. Gözlerimi tekrar silerek burnumu çektim ve ona gülümsemeye çalıştım ama karşılığında bir kırık bile elde edemedim. Bunun için endişelenmeyecektim. "Özür dilerim. Neden bu kadar heyecanlandım bilmiyorum. Hormonlarımın dengesi bozulmuş olmalı." Yutkundum ve dudaklarımı yaladım, hâlâ bakışlarıyla yüzümü yaktığının farkındaydım. "Burada olduğun için çok mutluyum. Gerçekten çok mutluyum. Bu şimdiye kadarki en güzel sürprizdi. "

Sakallı yanağı çukurlaştı ve yanağının içini ısırdığını, bu sırada burun deliklerinin açıldığını biliyordum. Derin, derin, derin bir iç çekiş ciğerlerinden yavaşça dışarı çıktı ve yemin ederim, neredeyse göğsü sönmüş gibiydi. Tüm vücut dili o kadar küçük ayrıntılarla değişti ki, onu bu kadar iyi tanımasaydım bunu gözden . Ama gerçek şu ki, Aiden'ı tanıyordum. Onun hakkında neredeyse her şeyi biliyordum ve işaretleri görmüştüm.

Sadece onlarla ne yapacağımı bilmiyordum. olduğum tek şey, onun burada olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istediğimdi. Benimle olmasının.

O anda, Aiden'a duyduğum bu karşılıksız aşkın kalp kırıklığıyla sonuçlanacağını biliyordum. Asıl sorun, kafamın sonuçları umursamıyor gibi görünmesiydi. Öne doğru eğildim, elimi kalçasının ortasındaki sert cüsseye koydum ve kıllarla kaplı yanağını öptüm, belki de etrafımdaki kadınların ona dokunmama ve bu kadar yakınlaşmama verdikleri tepkinin arka plandaki gürültüsünü hayal etmemiştim. "Burada olduğuna gerçekten inanamıyorum."

"Bunu zaten söylemiştin," diye mırıldandı gözleri benimkilerden biraz aşağıda bir yere kayarken.

"Çok kötü. Şoktayım." Sandalyemde doğrulup ona sıırtmadan önce bacağıını sıktım. "Yaşasın," diye fısıldadım.

Göz kapakları o berrak, karanlık gözbebeklerinin üzerine kapandı. "Bana şeker hastalığı ."

Bu beni kahkahalara boğdu, üzerimdeki stresi bir anlığına kaldırdı ve bana ağzının köşelerindeki o küçük kıvrımı kazandırdı.

Uzandı ve Diana'nın haftalar önce saçımı boyadığı soluk pembe rengin bir tutamına dokundu. "Ben yeşil çay alacağım. Yanında sevdiğin kahve saçmalığından ister misin?" diye sordu, çoktan koca ayaklarının üzerinde doğrulmaya başlamıştı.

"Evet, ama seni içkiyle içeri alırlar mı almazlar mı bilmiyorum."

Bana o bakışlarından birini attı. "Beni içeri alacaklar." Bir eli omzuma gitti, onu sıktı ve sonra masamı bir kenarından tutup kenara çekti ve açtığı boşluktan yan adımlarla geçti. Sonra da hiçbir eşyamı yerinden oynatmadan eski yerine koydu.

Sırada ve masalarının arkasında yanından geçtiği kadınların yüzde 90'ının onu ve sıkı, yuvarlak poposunu çıkışa doğru ilerlerken izlediğini kesinlikle hayal etmemiştim.

Boku yemiştim.

Çevresel görüşümde bir el hareket etti. "Onunla evlendin mi?" diye sordu yanımdaki kadın, her ne kadar yüzü o muhteşem popoya yapışmış olsa da.

Aiden'in geniş sırtının kalabalığın içinde kayboluşunu izlerken göğsümde kocaman bir düğüm oluştu. Bir iç çekiş olemin olduğum şeyi bastırmak zorunda kaldım. "Evet."

"Buraya daha erken gelmeye çalıştım ama uçak bulamadım," diye açıkladı birkaç saat sonra, otel odamdaki yatağımda uzanırken, sekiz kutu paket servis vardı. İki yemeğin içinde çeşitli tofu çeşitleri, üç kutuda buharda pişirilmiş pirinç, ikisinde sote sebzeler ve sekizincisinde tatlı ve ekşi tavuk vardı. Kongrede yediği üç elma, dört muz, iki meyve fincanı ve büyük boy yeşil çay koca adamı hiç tatmin etmemişti.

Tavuğumu ekstra sosa batırırken ona baktım, hala beni şaşırtarak gelmesinin etkisindeydim. Gerçek dışıydı. O içkiler ve atıştırma lıkla rlarla döndükten sonra masama yaklaşanların ardı ardına geldiği gerçeği gözüm den kaçmamıştı. Hakkını vermek gerekirse, Aiden bu ilgiyle beklenebileceği kadar iyi başa çıkmıştı. Orada olduğu duyulduktan sonra kendisinden imza isteyen insanlara "teşekkür ederim" ve "tanıştığımıza memnun oldum" diyecek kadar ileri gitti.

Elbette, uğrayan herkes onun için gelmiş ya da masaya yaklaşmak için beni bahane olarak kullanmıştı, ancak kongrenin sonunda, tüm kartvizitlerim alınmıştı ve yer imlerimin ve iğnelerimin çoğu da öyle. İnternette en az elli sayfada etiketlenmişim ve bunların birden fazlası büyük adamla benim bir tür resmimi içeriyordu.

Aptal değildim; yanlış nedenlerle de olsa elde edebileceğim her şeyi alır ve bundan faydalanırdım. Gelecekte herkes ilişkimizin yürümediğini bilse ve sonra ayrılmanıza neden olacak ne olduğunu merak etse ne olurdu? Ya ilk düşündükleri şey beni aldattığı olursa? Çiftler ayrıldığında herkes genellikle bunu tahmin ederdi.

Kendime, kimsenin ne düşündüğünü umursamadığımı söylemek, yutkunmamı kolaylaştırmadı

Bu nedenle " bilirdim. Bu yeterli olmalı.

"Ne zaman aramaya başladın?" Aldatma ve boşanma düşüncelerini bir kenara itip onun burada olmasına odaklanarak .

Mırıldandı, ağzı doluydu. "Dün."

Ahh, lanet olsun. Beni havaalanına götürdüğünde çok sert davranmış olabileceğimi biliyordum. Ona "Geri dönmezsem sabit diskimi mikrodalgaya koy" demiş olabilirim.

"Dün gece uçuş yoktu ve Leo'yu izleyebilmesi için Zac'le konuşmayı beklemek zorunda kaldım; aksi takdirde buraya daha erken gelirdim," diye ekledi.

"Gelmen için seni suçlamak istememiştim."

Omuz silkti. "Gelmemi asla istemezdin, ben de istemeseydim gelmezdim."

Bunun doğru olduğunu bilsem de, yine de kendimi küçücük, minicik, bebek gibi kötü hissediyordum. Sadece . "Evet, biliyorum, ama yine de. Bu konuda o kadar ağlamamalıydım ya da seni düşündürmemeliydim-"

"-Sana bir şeyler fırlatacaklardı." Hiç beklemediğim bir şekilde alçak sesle kıkırdadı. Aiden uzandı ve avucunu dizime koydu, üzerinde sos olan parmaklarıyla bana dokunmamaya dikkat etti. "Yatağa endişeli gittim."

Benim için endişeleniyor muydu?

"Herkes iyi görünüyordu," diye bitirdi.

Elbette herkes ona iyi davranıyordu. Tamam, bana da iyi davranıyorlardı ama bu farklıydı. Herkes onu süzüyordu, daha önce ve hatta bazıları onları iş üstünde yakaladığımı fark ettikten sonra bile. Fahişeler.

Yalan söylemeyecektim. Ne zaman kadınların, o milyon dolarlık ellerinde bir kitapla etrafındaki dünyadan tamamen habersiz bir şekilde otururken, sanki onun kemiklerinin üzerine atlamaktan iki saniye uzaktalarmış gibi bir ifade takındıklarını görsem, bu yabancı ve bölgesel his beni ele geçiriyordu. O zaman düşündüm ki, tabii ki onu kontrol ettiler. İşte bu iri yarı, inanılmaz çekici adam bir aşk romanı kongresindeydi... lanet olası bir kitap okuyordu.

Ama beynimin o kısmı, mantiken onları suçlayamasam da bakışlardan hoşlanmıyordu. Yarın internette -eğer henüz yayınlanmamışlarsa- altında saçma sapan capsler ya da başlıklar olan çıkarsa şaşırmayacaktım.

Ve bunu düşünmek bile içimi kendini beğenmişlikle dolduruyordu, çünkü o yasal olarak benim kocamdı, bu yüzden tüm bu kıskanç kadınlar bok yiyebilirdi... Göğsümün bana ne söylediğini, ne hissettiğini biliyordum. Sahiplenme. Korkunç bir sahiplenme.

Hoşuma gitmedi. Hiç hoşuma gitmedi. Bu Aiden'dı. Arkadaşımdı. Asistan olabilmek için evlendiğim adam. Benimle televizyon izleyen adam. Elbette ona aşıktım ama bu konuda yapabileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Çoğunlukla birbirimiz için ne olduğumuzu biliyordum.

Karmaşıklığımız içinde sahiplenmenin yaşayacağı hiçbir yer yoktu.

"Sen orada olduğun için hepsi iyi davrandı," diye açıkladım, tepkisini ölçmek için ona yan gözle baktım. "Sen gelmeden önce kimse gelmedi."

Gözlerini kırptırdı, insanların uğramasının nedeninin görünüşü olduğunu söylememi hiç umursamıyordu. "Eğer uğramadıysa, kör ve aptal oldukları içindir, sana söyledim Van. Herkes arasında en iyi görünen tanıtım malzemesi sendin. Yer imlerini aldım."

"Gerçekten yer imlerimi mi aldın?"

Kaşlarını kaldırdı. "İki tane."

Beni öldürüyordu. Beni yavaş yavaş öldürüyordu. "Seni sinsi göt."
Daha da geniş gülümsedim ve elini okşadım. "Burada olduğuna gerçekten inanamıyorum. Anavatan'da."

"Ben Winnipeg'liyim."

"Hangi şehirden olduğunu biliyorum, aptal. Sadece Kanada'ya asla gelmeyeceğini düşünmüştüm."

Aiden durakladı. "Buradan nefret etmiyorum."

"Ama hiç ziyaret etmek istemiyorsun ve burada yaşamak istemiyorsun. Bu yüzden değil mi... beni aldın? Buraya geri taşınmak istemediğin için mi?"

"Burada yaşamak *istemiyorum*."

"Ailen yüzünden mi?" Bunu sormaya cüret ettim.

Başını eğdi, dolgun ağzı düşünceli bir çizgi oluşturdu. "Bir daha asla bir karar vermemin nedeni onlar olmayacak Van. Artık burada yaşamak istemiyorum. Burada Leslie'den başka kimsem yok." Elindeki çatal sarsıldı. "Önemsediğim her şey Amerika'da."

Ona temkinli bir bakış attım ve anlıyormuş gibi başımı salladım ama . Gerçekten anlamadım.

İri adam bana tekrar dokundu ve bu sefer gülümsedim.

"Sana çok şey borçluyum."

Kucağındaki tofuya tekrar dalmadan önce inledi. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi kabın içine.

"Biliyorum. Tüm bunların benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Aiden gözlerini devirdi, her ne kadar aşağıya bakıyor olsa da. "Ciddiyim. Hiçbir fikrin yok. Sana ne kadar teşekkür etsem az." "Senin teşekkürüne ihtiyacım yok."

"Evet, öyle. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum. Kendi annem üniversite mezuniyetime bile gelmedi ve sen benimle oturup saatlerce sıkılmak için uçağa atlayıp geldin. Günümü-ayımı ne kadar güzelleştirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Başını iki yana salladı ve bakışlarını kaldırdı, uzun kirpikleri aşağıya doğru kayarken sıcak kahverengi halkayı benimkine doğrulttu. "Sana ihtiyacım olduğunda beni terk etmedin. Neden ben de senin için aynısını yapmayayım?"

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"All Star Bowl'dan döndükten sonra arkadaşlarım beni ziyarete gelecek."

Toronto'dan döndükten iki gün sonra tezgâha yaslanarak bardağımdaki suyun kalanını yuttum ve gözlerimi Aiden'a diktim. Kahvaltı masasında otururken, birkaç dakika önceki koşumuzdan sonra ayaklarımızı içeri sürüklediğimizde Zac ve beni selamlamıştı.

Yorgunluktan bitap düşmüştüm ve maratona sadece üç hafta , maratonu bitirebileceğimden ciddi şekilde şüphe etmeye başlamıştım. Bir hafta önce on sekiz mili bitirmekte zorlanıyordum, yani yirmi altı milin biraz üzerinde? On sekiz mil yapabileceğimi hayal ettiğimden daha fazlaydı, bu yüzden son birkaç aydır attığım uzun adımların değerini bilmediğimi fark ettim.

Söylemeye gerek yok, Aiden yorumunu yaptığında ben sekiz mil daha nasıl düşünmekle meşguldüm.

Ona göz kırptım. "Ne?"

"Arkadaşlarım ziyarete geliyor..." Dinlediğimden emin olmak istercesine sözünü kesti. "All Star Bowl'dan sonra."

Dinliyordum ama bana neden garip, beklenti dolu bir bakış attığını anlamamıştım. Toronto'dan Dallas'a döndüğümüzde All Star Bowl'a seçildiğini öğrenmişti. Yarın yola çıkmaya hazırlanıyordu. "Tamam..."

"Bizi ziyarete geliyorlar."

Yavaşça adadaki taburelerden birine doğru ilerledim, üzerine kaydım ve halsiz, dikkati dağılmış beynimi odaklanmaya zorladım. *Biz*. Biz demişti. Ziyarete geliyorlardı-

Oh lanet olsun. "*Biz*."

Ciddiyetle başını salladı ve beni dikkatle izledi.

Tamam. "Peki burada kalmak istiyorlar mı?" zaten bildiğim aptalca bir soru olmasına rağmen sordum. Geçmişte ne zaman arkadaşları gelse, hep onunla kalmışlardı.

Bu sefer neden farklı olsun ki?

Doğru ya, çünkü onunla birlikte ve her zaman misafir odası olarak kullanılan odada kalıyordum.

Çünkü yasal olarak teknik anlamda evliydik ve ikimizin de başı yasalarla derde girmesin diye bu maskaralığı yapmaya karar vermiştik.

Oh lanet olsun.

Gerçekçi olmak gerekirse, bu dünyanın sonu değildi ve bir yolunu bulabilirdik. Bulabilirdik. Bulurduk. Önemli bir şey değildi. Bir noktada bunun olması kaçınılmazdı. "Tamam. Sen... İstersen onlar buradayken ben de arkadaşımın kalabilirim. Birini ziyarete gitmişim gibi davranabilirsin." Ya da belki son dakikada sıcak bir yere kaçabilirim. Bir yere gidebilmek için Diana'ya hasta numarası yaptırdığım ilk sefer olmayacaktı.

Anlaşılan yorumum onu kızdırmış. "Burası senin de evin. Onlar geliyor diye gitmeni istemiyorum. Bunun olacağını biliyorduk. Onlar da seni görmek istiyor. Büyütülecek bir şey değil."

Çoğunlukla sadece beni etkileyen şey olmasına rağmen neden bu onun hayatının sloganı gibi görünüyordu? Ve neden ona arkadaşlarıyla daha önce tanıştığımı ve şu anda birbirimizi görmemizin gerçekten gerekli olmadığını söylemiyordum? Evde olup olmamam *gerçekten* önemli değildi, değil mi?

"Onlara burada olacağını zaten söyledim," diye sözlerini tamamladı. İşte argümanım gitti.

Çenesini kaşıdı ve bakışlarım Toronto'dan hemen sonra takmaya başladığı beyaz altın takıldı. Ona bunu sormak istiyordum ama bunu yapamayacak kadar korkaktım. "Benim odamda kalman gerekecek," diye açıkladı.

Onunla tabii ki. Başka nerede uyuyabilirdim ki? Çocuklardan biri genellikle yatağı alır, diğeri de alt kattaki kanepede uyurdu.

Sorun sadece *onun odasında kalmam* değildi.

Sorun şu ki, birlikte odasında, yatağında kalmam gerekecekti, ona söylemediği ama ima ettiğini bildiği şey buydu. Bu değildi.

Sanki şişme bir yatağı tam saklayabilirmişsiniz gibi ve bu divanın yerde uyumayacağını biliyordum çünkü ben de öyle.

Önemli bir şey değil, dedim kendi kendime. *Sadece yatıya kalmak gibi olacak*. Binlerce kez pijama partisi yapmıştım. Aiden ve ben yetişkindik, aynı yatağı paylaşmanın bir anlamı yoktu. Bunu zaten ışıkların söndüğü gece yapmıştık. Toronto'da bana sürpriz yaptığında yine yapmıştık. Sadece, kelimenin tam anlamıyla, Kaliforniya kral yatağının iki yanında uyuyacaktık. Bunu tekrar yapmak uykularımı kaçırmamalı.

Kitap fuarından beri ona duyduğum bu aşkı boynumda taşıdığım ve birlikte olduğumuz her gün biraz daha ağırlaştığı küçük gerçeği saymazsak.

Kalbim bunu istediğim konusunda beni uyarırken kendimi "Tamam," derken buldum. "Sorun değil."

Başını salladı. "Evet, biliyorum Van. Ben döndükten bir gün sonra gelecekler. Her şey yoluna girecek," diye beni temin etti.

İki yüksek erkek sesini onları görmeden önce duydum. Chris ve Drew, Aiden'in çoğunlukla tanıdık olan Zac ve ben, onun bir nevi sahte karısı dışında sahip olduğu tek arkadaşlarıydı. Çalışmalarımı kaydederek dizüstü bilgisayarımı kapattım ve boştaki elimle tabletimi aldım. Önümüzdeki birkaç gün için ihtiyacım olacak diğer her şeyi çoktan almış ve büyük adamın odasına taşımıştım.

Aiden bir kıyafet fahişesi olmasa da - "süslü" gardırobu üç takım elbise, dört elbise gömleği, iki elbise pantolonu ve siyah kahverengi bir kemerden oluşuyordu

-Dolabının geri kalanı kupa kutuları, ayakkabılar ve açılmamış diğer bedava giysilerle doluydu ve tıka basa doluydu. genellikle giydiği diğer eşyalar vardı: eşofman altı, egzersiz şortu, bütün bir basketbol takımını giydirmeye yetecek kadar tişört ve tonlarca iç çamaşırı ve çorap.

Mesele şu ki, kıyafetlerim için yer yoktu, bu yüzden çocuklar çekmecelerimi açıp içindeki eşyalarımı görürlerse kıyafetlerimi diğer odada tuttuğumu söylemek bizim için zorlama gibi görünmüyordu, ki bundan şüpheliyim.

Beni endişelendiren şey, yapmaya çalışacağımız bu gösterişi. Neden kimseye gerçeği söylememeye karar vermiştik? Söyleyemez miydik?

bazı istisnalar yaptı mı?

Hayır. Yapamayacağımızı biliyordum. Birine bir şey söylerseniz, o da bir başkasına söyler, o da bir başkasına söyler ve sonunda herkes . Bu yüzden ikimiz de bunu mümkün olduğunca gizli tutmaya karar verdik.

Bunu yapabiliriz. Dizüstü bilgisayarımı ve tabletimi ofisteki masanın üzerine koyarken kendime söz verdim. Masaüstü bilgisayarımı odamda bırakmıştım.

Dört erkek sesini dinleyerek merdivenlerden aşağı süzıldüm. Aiden'ı oturma odasında ayakta dururken gördüğümde daha sahanlığı yeni geçmiştim ki, neredeyse hepsi onun boyunda olan üç adam tarafından çevrelenmişti, aşağı yukarı yirmi ya da otuz kilo. Chris'in sık kırpılmış saçlarını ve Drew'un uzun, siyah dreadlock saçlarını tanıdım ama gözüme çarpan, tanımadığım sarışın bir kafanın arkasıydı.

"Vanessa," diye Aiden. "Buraya gel."

Dikkatimi başka yöne çevirdiğimde onu elini bana doğru uzatmış halde buldum. Belki yarım saniye tereddüt ettim, arkadaşlarının dönüp fark etmesine yetecek kadar değil ama Aiden'ın elini kaldırdığı yerden bir santim yukarı kaldırmasına yetecek kadar. Yüzü öylesine... beklenti içindeydi ki, sanki bu oyunu oynayabileceğimden hiç şüphesi yokmuş gibi öylesine beklenti içindeydi ki, ne kadar ihtiyacım olduğunu, berbat kışımın onun mutlu olmasını sağlamak için ne kadar çok şey yapmaya hazır olduğunu fark ettim.

Öne doğru yürüdüm ve elini tuttum, ruhumun üzerinde oturan bu büyük yalan için kendimi çelikleştirdim.

Aiden önündeki adamları işaret ederken, "Drew ve Chris'i tanıyorsun," dedi. Drew, Leo'yu kolunda taşıyor ve küçük adamın saçlarından birini kemirmesine izin veriyordu.

Aiden'ın elini sıkarak daha önce tanıştığım iki arkadaşına gülümsedim ve sarışın adam gözümün ucuyla öne doğru bir adım atarken ellerini sıkarak için öne uzandım. "Vanessa?"

Oturma odasında duran sarı saçlı, yeşil gözlü yakışıklı adamı tanımam bir saniye sürdü. Saçları, onu en son altı yıl önce gördüğümde olduğundan çok daha kısaydı. Daha da şişmanlamış ve yaşlanmış olması onu tanıdığım on dokuz yaşındaki halinden çok daha farklı gösteriyordu.

"Cain?" Kocaman sırtarak bir adım öne çıktım.

" olmaz." Bir an gözlerini kırptırdı, başını iki yana salladı ve o kadar geniş sırttı ki, aramızdaki mesafeyi kapatıp bana öyle bir sarıldı ki, geri çekilip başını biraz daha sallamadan önce beni bir anlığına göğsüne bastırdı. "Buna inanamıyorum." Bana tekrar sarıldı. "Dünya ne kadar küçük."

"Biliyorum." Gülümsedim, onu gördüğüme o kadar şaşırmıştım ki söyleyecek bir şey .

"Birbirinizi tanıdığınızı tahmin ediyorum," dedi Drew.

Ona bakıp başımı salladım ve şaşkınlıkla Cain'e döndüm. "Okula birlikte gittik." Sonra bütün parçalar bir araya geldi.

Ama Cain yine de açıkladı. "Michigan'a transfer olmadan önce Vandy'deydim." Gülümserken o yeşil gözler tekrar bana doğru kaydı. "Ne yapmıştık? Birlikte üç sınıf mı?"

Başımı salladım. "Evet, ilk iki hafta boyunca sınavlarımdan kopya çekmeye çalıştın, ta ki beni çalışmana yardım etmem için ikna edene kadar." Bilmediği şey, sıkı çalışmamı bedavaya vermediğimdi, ama onu defalarca geri püskürttükten sonra bunu çabucak öğrenmişti.

"Senin Aiden'ın Vanessa'sı olduğuna inanamıyorum." Cain, hemen arkamda ve sağımda duran iri adama baktı.

Diledim.

"O benim," dedim, bir adım geri atarak, kalçamın ve popomun yan tarafı Aiden'a çarptı. Neredeyse içgüdüsel olarak, bir bileği ve ardından bir dirseği omzuma tırmandı ve kolunun ağırlığı sarktı. Bakışlarını bulabilmek için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. Neden bu kadar ciddi görünüyordu?

"Zac nerede?" Aiden'ın arkadaşı Drew sordu.

İri adam yanıma doğru kaymış gibiydi, yan tarafı benimkine bastırıyordu. "Spor salonunda, değil mi?"

Öyleydi ve sezon bitmiş ve çoğu oyuncu küçük bir mola vermiş olmasına rağmen antrenmanlara devam edecek kadar ciddiye aldığı için çok mutluydum - dolayısıyla dördü oturma odasında duruyordu. En azından Chris ve Drew'un profesyonel olarak oynadığını biliyordum; Cain'in şu anda ne yaptığından emin değildim. "Evet. Genelde dört gibi döner." Her zaman maçtan sonra koşuya çıkardık ama Aiden'ın arkadaşları şehirde olduğu için gidip gitmeyeceğimizden emin değildim. Yine de onlar Aiden'ın arkadaşlarıydı, Zac sadece onlarla iyi geçiniyordu; herkesle iyi geçinirdi.

"Ben acıktım, kim dışarıda yemek yemek ister?" Drew sordu.

"Ben," diye cevap verdi benimle yaşamayan diğer ikisi.

Bana sarılan kolu sıkılaştı. Dışarıda yemek yediği nadir zamanlarda sevdiği sadece birkaç yer vardı. "Yeri ben seçerim."

. "Bu geceye kadar iki kapağı bitirmem gerekiyor, bu yüzden işe geri döneceğim. Leo'yu tutmamı ister misin?"

Aiden başını salladı. "O kadar da soğuk değil. Onu biz götürürüz. Arabayla dolaşmaya daha fazla alışmasını istiyorum."

"Size iyi eğlenceler. Sonra görüşürüz."

Hepsine el sallayarak ve Cain'e fazladan bir gülümseme atarak yukarı koştum. Üzerinde çalıştığım iki kapak elle çizilmiş tasarımlar olacaktı, bu yüzden yepyeni tabletimi kurdum ve hızla çalışmaya başladım. Aklıma gelen fikirleri zaten not almıştım, bu yüzden daha fazla ilerlemeden önce gönderebilmek için hızlıca bir tanesinin kemiklerini çizmeye başladım.

Bir saat ikiye bölündü ve bir noktada kapının açıldığını ve bir avuç erkek sesinin merdivenlerden yukarı süzüldüğünü duydum. Televizyonun alçak uğultusu ofise kadar ulaştı ama ben çalışmaya devam ettim.

Garaj kapısı bir kez daha açılana ve sesler yükselene kadar oturup dinlemedim. Birkaç dakika sonra biri merdivenleri hızla çıktı ve "Van!" sesi bana ulaştı.

"Ofiste," bağırdım, işimi kaydetmeye başlamıştım bile.

Zac başını kapı aralığından içeri uzattı ve sıırttı. "Gidiyor muyuz?" "Elbette. Giyineyim."

Başıyla onayladı ve odasına doğru gözden kayboldu. Yatak odama gizlice girip koşu kıyafetlerimi (tozluk, uzun kollu termal tişört, sporcu sütyeni, çoraplar ve ayakkabılar) aldım ve üstümü değiştirmek için Aiden'ın odasına daldım. Yatak odasının kapısı açılıp Aiden içeri girdiğinde ve kapıyı arkasından kapattığında tozluklarımı çekmeyi henüz bitirmiştim.

Topuklarım şiltenin üzerinde, yatağın kenarına otururken gülümsedim. "Öğle yemeği nasıldı?"

Bir omzunu kaldırdı ve kapıya yaslanarak bana baktı. "Güzel." "Hangi restorana ? Çin lokantası, şu sevdiğin kafe, yoksa Taylandlı mı?" Çorabımı giyerek şakacı bir şekilde sordum. "Çin yemeği yemeye gittik."

"Leo nerede?" Ben sordum.

"Alt katta," dedi ve etti: "Cain'le çıktınız mı?"

Çorabım elimden düştü. "Ne?"

Aiden yaslandığı kapıyı iterken üst kısmını dikleştirdi. Yüzü o kadar uzaktı ki, bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Sen ve Cain birlikte miydiniz?" diye tekrarladı.

Uzanıp çorabı alırken bakışlarımı ondan ayırmadım. "Ahh, hayır."

Yanağı seğirdi.

"Hayır." Gözlerimi kırptım. "O zamanlar benimle konuşmaya başlamasının tek nedeni çalışmamdan kopya çekmek istemesiydi."

Neden o suratı yapıyordu?

"Ben ciddiym. Arkadaş olmamızın tek nedeni buydu." Hâlâ o lanet surat ifadesini takınıyordu.

"Ne? Tamam, belki sevimli olduğunu düşünmüş olabilirim ama hepsi bu." Omuz silktim. "Böyle erkekler benim gibi kızlardan hoşlanmaz, koca ." Dürüst olmak gerekirse, bu doğru olsa da, bunu neden söylediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Burun delikleri genişledi ve omuzları geri çekildi. "Ne gibi adamlar?"

Lanet olsun. Kendimi çok garip hissediyordum. "Biliyorsun..."

Yanağımın iç kısmını çiğnerken kendimi aşağıya bakmaya zorladım. "İşte böyle."

"Benim gibi mi?" diye sordu alçak bir sesle.

"Sen-sen değil, mutlaka. Demek istediğim... bak, önemli değil. Neyle çalışmam gerektiğini biliyorum." İyi görünüyordum. Arada sırada bana asılanlar olurdu. Ama büyük bir sürtük değildim, çok çalışıyordum, deliliğim genellikle kontrol altındaydı ve bunun eninde sonunda kırışacak bir yüzden daha önemli olduğunu düşünüyordum. "İstediğiniz kişiyle çıkabiliyorken, ki çoğunuz çıkabiliyorsunuz, ben kimsenin listesinin başında olmayacağım-"

"Kapa çeneni Vanessa," diye tersledi. Alay ettim. "Sen kapa çeneni."

"Van!" Zac yatak odasının kapısına vurarak bağırdı. "Chop, !"

Ayağa kalkıp hızla ayakkabılarımı giydim ve Aiden'a kaşlarını çattım. "Bak, birlikte birkaç kez yemek yemekten ve sınavlara çalışmaktan başka bir şey yapmadık. Hiçbir zaman onun kız arkadaşı olmak gibi hayallerim olmadı ve o da bana hiçbir zaman ilgilendiği izlenimini vermedi. Aramızdaki ilişkiyi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım ya da söylemeyeceğim, tamam mı?

Sen evrakları adamsın."

Ben yaklaşırken bile kapıdan uzaklaşmadı. Olan şey, dişlerini birbirine

geçiriyor gibi görünmesiydi.

Göğsünün ortasına dokundum; büyük, mükemmel gelişmiş karın kasları parmaklarımın altında sertleşti. "Söz veriyorum, koca adam. Sana verdiğim sözü asla tutmayacağım. Bunu biliyorsun." Bir şey söylemeyince çenemle kapıya doğru bir işaret yaptım. "Gitmem gerekiyor. Döndüğümde birkaç güveç falan yaparım, böylece bir daha dışarıda yemek zorunda kalmazsın. Tamam mı?"

Aiden isteksizce başını salladı ve kapıyı açmama izin vermek için kenara çekildi. Zac merdivenlerin dibinde duruyordu. "Hadi hayatım. Sıkışık bir programımız var."

Beş saat sonra bacaklarım erişte gibi olmuştu ve kendimi hasta hissediyordum. Yorgunluk ve dehidrasyonu geçtim - sırtımızdaki çantalarda su depoları taşımaya başlamıştık. Kendimi grip olmuş gibi hissediyordum. İki gün önceki uzun koşumuzdan sonra ağırdan almıştık ve izin günümüz dündü. Ama negatif bir bölünme ile cılız bir yedi mil beni neredeyse öldürmüştü. Dizlerim. Ayak bileklerim. Omuzlarım. Her yerim ağrıyordu. Su içmek beni daha iyi hissettirmedi, hindistan cevizi suyu içmek yardımcı olmadı, dinlenmek için oturmak bir fark yaratmadı ve duş alıp pijama giymek de öyle.

Tanrı aşkına, yemek pişirmek ocağın önüne bir sandalye çekmek zorunda kalmıştım.

Zac bile çok daha iyi durumda değildi. Biz döndükten sonra duş almak için doğruca üst kata çıkmış ve yemeğini yemek için odasına götürmüştü. Yemek masamız olmadığı için sadece kendi isteğimle oturma odasında çocuklarla oturdum ve basketbol maçı izlerken yemek yedim.

Maraton koşmaya çalışırken ne düşünüyordum ki? Neden yarım bir maratonla başlayıp oradan devam etmedim?

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu arkamdan hafif tanıdık ses.

Bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirmek için durularken omzumun üzerinden baktığımda Cain'in elinde birkaç bardakla mutfakta durduğunu gördüm. Çocuklar biraz önce dışarı çıkmışlardı, içeri girmek istiyorlardı.

Ateş çukuru. Chris bulaşıkları yıkamayı teklif etmişti ama Aiden arkadaşlarını hiç , ben de yıkayabileceğimi söyledim.

Ortasında sızıp kalmış bile. "Nasıl istersen," diye cevap verdim.

"Kenara kay."

Bulaşık makinesine en yakın yere oturmasına izin verdim. Bir bulaşığı duruladım ve yorgun bir şekilde gülümseyerek ona uzattım. "Yardım ettiğin için teşekkürler."

"Sorun değil." Ona bir tabak daha uzatırken ön kolu benimkine değdi. "Maraton ne zaman?" diye sordu, Chris akşam yemeğindeki reklamlar sırasında bana bunu sorduğunda dikkatle dinlediğini belirtti.

"Yaklaşık iki hafta içinde." Bu rakamı yüksek sesle söylemek bile kusma isteği uyandırdı. Günler önce yirmi mil koşarak zar zor hayatta kalmıştım. Altı nokta iki daha nasıl ekleyecektim?

"Bu harika."

Ölümün eşiğindeyken bunun ne kadar havalı olmadığına dair bir şaka yapmaya çalışamayacak kadar . "Okuldan beri neler yapıyorsun?"

Birinci bahar döneminin sonundan beri birbirimizi görmemiştik. Cain bir sonraki sonbaharda okul değiştirmişti ve daha sonra beni arayıp aramadığını ya da mesaj atıp atmadığını hatırlamasam da atmış . Geçirdiğim kazadan sonra iyileşme sürecinin ortasıdaydım ve sonraki altı ay ağrı kesici ilaçlar ve öfkenin karışımıyla bulanık bir şekilde geçmişti. O zamanlar Diana'dan başka kimsenin arkadaşı değildim ve bunun nedeni çoğunlukla Diana'nın başka türlü olmasına izin vermemesiydi ve doğrusu ondan sonra Cain'i pek düşünmemiştim.

"Şu anda Philadelphia'dayım. Ondan önce birkaç yıl San Diego'daydım ama her şey harika," dedi bulaşık makinesinin alt rafına bulaşığı için eğilirken. "Graves'le ne zamandır birliktesiniz?"

Chris ve Drew'un Cain'e ne kadarını emin olmadığım için, Aiden'ın onlara ne anlattığını bir kenara bırakıp, kanatlanıp gidecektim. "Onun için iki yıl çalıştım. Beş aydır birlikte yaşıyoruz." Böylece fazla ayrıntıya girmek zorunda kalmayacaktım.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Huh," diye mırıldandı nefesinin altında. "Bu... şaşırtıcı."

Daha önce yatak odasında Aiden'a söylediklerim aklıma geldi ve kıs kıs gülmek için kendimi zor tuttum.

Benden bir tabak daha alırken dirseği yine benimkine dokundu, yeşil gözlü bakışları bir an için benimkine ulaştı. "Bu arada harika görünüyorsun."

Son zamanlarda herkesin bana harika göründüğümü söylemesi, daha önce benim hakkımda ne düşündükleri konusunda gerçekten bilinçlenmeme neden oldu. Bok gibi mi görünüyordum? "Oh, teşekkürler." Kilom her zaman ne kadar egzersiz yaptığıma bağlı olarak değişiyordu. Çok kolay kilo alıp çok kolay veriyordum ama birinci sınıftaki halimi hatırlayamıyordum ama en ağır dönemlerimden biri olabilirdi.

Evet, ondan sonraki sessizlik çok garipti. Neyse ki, her şeyi durulamayı bitirmek ve bulaşık makinesini temizlemeye ayarlamak uzun sürmedi. Ben tezgahları silerken Cain dışarı çıktı. Çok yorgundum ama saat daha gecenin dokuzuydu. Bir bardak su aldım ve yarısını sonra çocukları biraz daha görmek için dışarı çıktım.

Verandaya açılan Fransız kapılarını kalan son gücümle iterek , taş ateş çukurundan gelen sıcaklık hemen yüzüme çarptı. Gözlerimin alışması için geçen bir saniye içinde, dört adamın da çeşitli aşamalarda bacaklarını açmış ve sarkmış bir şekilde etrafında oturduğunu gördüm.

"Sonunda ," diye haykırdı ikisinden daha kibar olan Drew. Kucağındaki sarışın tüy yumağı tamamen kendinden geçmişti. Görünüşe göre Leo kısa sürede başka birini daha kazanmıştı.

"Evet," dedim güçsüzce, ayaklarımın üzerinde duramıyordum ve sadece dört koltuk olduğunu ve hepsinin dolu olduğunu fark ettim.

Drew hızla, "Buyurun, yerime oturun,"

dedi. "Oh, sorun değil."

Aiden tereddüt etmeden, "Benimle otur," diye önerdi ya da belki de talep etti.

Soğuk bardağı ellerimin arasında hafifçe sıkarak ona baktım, izin mi alsam yoksa otursam mı diye düşündüm çünkü başka bir seçenek yoktu. Ne yapacaktım ki? Üzerine oturabileceğim mükemmel bir bacak varken yere oturmayı mı teklif edecektim? Arkadaşlarının aşk yüzünden evlendiğine inandığı adama ait olan bir bacak. Tamam, hadi ama.

Bir an için yemek odasındaki sandalyelerden birini çekip çıkarmayı düşündüm ama bu bana tuhaf gelecekti. Ve gerçekten ihtiyacım olandan daha fazla yürümek istemiyordum.

Sanki ilk defa birinin bacağına oturmuyordum. Arkadaşlar bu tür şeyler yapardı. Evli insanlar sarılırdı, en azından ben kendimle böyle mantık yürütüyordum. Onun kucağına oturmak istediğimden falan değil.

Hayır.

Önüme çıkan tek uzun bacağın etrafından dolandım ve Aiden'in dizlerinin yanında durup dizlerini açmasını izledim. Ateşin gölgelediği yüzüne baktım ve derin bir nefes aldım. Bu onun fikriydi, değil mi? Sırtım ona dönük olacak şekilde vücudumu çevirerek kendimi yavaşça kalçasının ortasına doğru indirdim, tam olarak doksan sekiz kilo olmadığının sonsuza dek bilincindeydim. Popom o yoğun kaslı bacağın ortasına değdi ve tam sırtım düz olacak şekilde rahatlamaya başlamıştım ki ayağını kaldırdı. Büyük bir avucunu belimin yan tarafına koyarak beni içine çekti, böylece kalçasının bacağıyla birleştiği yere kadar, kasıklarının beşiğinin bir tarafına doğru kaydım. Tüm yanım göğsüne bastırdı.

Yüzüm kızarmadı ama pozisyonlarımızı kavradıkça nabzım deli gibi atmaya başladı. Sırtımdan aşağı doğru sarkan kolunu takdir ettim, avucu kalçamda duruyordu ve pijamamın flanel kumaşının üzerinden kavırıyordu. Diğer eli meşguldü; başparmağı dizimin iç kısmına dolanırken diğer dört parmağı dizimin dış tarafını çevreliyordu.

Tüm vücudum aydınlandı, Aiden'in tatlı kokusunun farkındaydım. Popomun altındaki kaslar ne kadar büyüktü. Kolumda ve göğsümde yanan kasların ne kadar sıcak ve gelişmiş olduğunu. Ve yüzünün benimkine ne kadar yakın olduğunu.

Bana bakıyordu, karnımın en derin yerinde hissedebildiğim o ince yan kontrol. Ağzının köşesi, yarı sırıtma yarı gülümseme şeklinde hafifçe yukarı doğru eğilmişti, tamamen Aiden'a aitti.

Kolumu bedenlerimiz arasındaki boşluktan yavaşça çekip her gün en az beş kez fark ettiğim o geniş omuzlarına doladığımda ona gergin ve belki biraz da utangaç bir şekilde gülümsedim.

"İyi mi?" diye fısıldadı, belimi ısıtan kolu esniyordu. "Evet. Seni eziyor muyum?" Fısıldadım.

"Sen ve soruların." Beni yakından inceliyor gibiydi. "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

Bu kadar fark edilir miydi? "Hayır," dedim sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle. "Kendimi hasta hissediyorum ve her yerim ağrıyor."

"Kaç mil koştu?" "Sadece yedi mil."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, vücudu benimkinin altında kıpırdanıyordu. "Bacaklarını kaldırmalısın. Dizin seni rahatsız mı ediyor?"

"Her şey beni rahatsız ediyor," diye ve bu konuda kendimi kötü bile hissetmiyordum.

o.

Kulağıma doğru alçak, yumuşak bir kıs kıs güldü ve o büyük el dizime. Ben tepki veremedim Aiden beni karşısına oturttu. Ellerinden biri bir kalçamın üzerindeydi, diğeri ise kaval kemiğimin üzerine indi.

O büyük eliyle baldırımı kavradı ve yoğurmaya başladı.

Cidden, uyluğumun arkasına ve sırtımın alt kısmına bir karıncalanma vurdu. İçimden gelen zevk ve acı sesini durdurmanın hiçbir yolu yoktu. "Aman Tanrım," diye mırıldandım nefesimin altında, daha çok bir nefes gibi geliyordu.

Baldırıma masaj yaparken küçük bir kıkırdama yanağımın kenarını dürttü, sonra kuadrisepslerime doğru ilerledi. Elbette elleri güçlüydü; aynı anda hem iyi hem de kötü hissettirdiği için uyuştuğunu hissettim.

"Sana bunu yapmak zorunda olmadığını söylemeliyim." Baldırımın üstündeki hassas bir noktaya vurduğunda bir başka hırıltıyı bastırmak zorunda kaldım. ". Bu harika hissettiriyor. Teşekkür ederim."

Aiden'in boğazından neredeyse anlaşılmaz bir homurtu çıktı ama dikkat edemeyecek kadar kendimden geçmişim. Sırtımdaki kol sıkılaştı ve beni sıkı kavradı. Parmakları ayak bileğimin hemen üzerindeki kaslardan daha da yukarıya doğru yavaş ve sabit bir şekilde çalıştı, o kadar yukarıdaydı ki, olduğumdan daha az yorgun olsaydım, iç çamaşırlarımın dikişine çok yakın olduğunu fark ederdim.

Aiden'in arkadaşlarından gelen yumuşak sohbet sesi bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu ve ben sadece orada burada kısa kelimeler yakalayabiliyordum. Şöminenin etrafında otururken Aiden pek konuşmadı ve geldiğinde önce bir bacağımı, sonra diğerini ovdu, ki her şeyi yaptığı gibi bunu da yapıyordu. En iyisi. Yardım edemedim ama insanların gerçekte ne hakkında konuştuğundan çok onun düzenli nefeslerine ve ellerinin baskısına odaklandım.

Garip olan da buydu. Genelde sıkılmadan hiçbir şey yapmadan bir yerde oturamazdım, ama kendimi tam da bunu yaparken buldum.

Sıkıldığım kısım. Etrafımı saran büyük, sıcak bir beden ve bir metre ötemde yanan küçük bir ateşle kendimi rahatlamaya bıraktım.

Ve arkadaşlarının bir futbolcu hakkında tartışmalarını dinlerken rahatlamaya devam ettim, diye düşündüm. Aiden'in kulağıma çok yakın olan kısık sesiyle ara sıra çıkardığı gürültü bana eşlik ediyordu. Başım göğsüne düştüğünde ya da alnım boğazının yan tarafına çarptığında fark etmedim bile.

Avuç içi uyluğumun en etli tarafına kaydı, dört parmağı diz kırımlerimde, bir parmağı üstte. Diğer ön kolu iki dizimin üzerinden sarkıyordu. Elimi karnına koyduğumda kesinlikle fark etmemiştim, hele ki üzerindeki Henley'nin altına sokup parmaklarımın altındaki yumuşak, kıllarla kaplı deriyle kaplı kare şeklindeki kasları avuçladığımda.

Aiden'in kim bilir ne zaman sonra beni neredeyse beşik gibi sarmak için tutuşunu değiştirdiğinin farkında bile değildim. Uykuya dalmıştım, uyanık olmaktan çok uyuyordum. Bir erkeğin kollarında olmam gerekenden daha rahattım. Aşık olduğum ama bana karşılık vermeyen ve büyük olasılıkla hiçbir zaman da vermeyecek olan bir adamın. Kalbi zaten başka bir yere aitti.

Bir süre sonra Aiden beni kucağına alıp ayağa kalktığında ve beni uyandırmayacak kadar kısık bir sesle, "Onu yatırıyorum," dediğinde ancak yarı yarıya farkındaydım.

Ve Drew sordu, "Geri dönecek misin?"

Aiden cevap verdi, "Hayır. Yorgunum. Ufaklığı bana vermek ister misin?"

"Hayır. Onu bu gece tutacağım. Söz onu ezmeyeceğim."

Esniyordum, beni ve kemiklerimi altına çeken uykuyla savaşıyordum, gözlerimi açmayı ve kendi ayaklarım üzerinde onun yatak odasına yürümeyi istiyor ama gerçekten istemiyordum. Eve girerken beni yukarı doğru salladığında tekrar esnedim, parmaklarımla boynunun köprücük kemiği boyunca burnumu soktum, dalgınca oradaki tenin ne kadar pürüzsüz olduğunu hissettim.

"Seni yakaladım," diye fısıldadı o sessiz, homurdanan sesiyle. Ben kimdim ki ona hayır diyecektim?

Tekrar uykuya daldım. Beni yatağa yatırıp terliklerimi ve çoraplarımı çıkardığından habersiz.

Ve ışığı kapatıp, satın aldığını bilmediğim bir gece lambasını fişe takmadan ve kendisi soyunmadan önce ağzını şakağıma bastırmasını kesinlikle özlemiştim.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Neden bana bakıyorsun?"

Yatağında başımı avucuma dayamış, ona bakıyor olduğum gerçeğiyle oynamaya çalışabilir miydim? Kesinlikle hayır. Başka bakıyor olabilirdim ki? Bunu o kadar uzun zamandır yapıyordum ki, Aiden'ı tanıdığım için, yaptığımı düşündüğü şeyi yaptığımdan emin olmak için beklemişti.

Ki öyleydim.

Belki on dakika önce uyanmış ve ağır yorganın altında ve mükemmel rahatlıktaki yatağın üzerinde ne kadar rahat olduğumu takdir ederek orada uzanmıştım. Ama sonunda gözlerimi açmak için kendimi zorladığımda gördüğüm ilk şey koca adam oldu. Aiden yan yatmış, eliyle başını yastık yapmıştı.

Normalde sert olan yüzü... şey, hala oldukça sertti. Yumuşak ve hülyalı değildi; gerçekten de uykusunda kötü oyunlar düşünüyormuş gibi görünüyordu. Ağzı hafifçe açıktı ve içinden yumuşak, eşit nefesler çıkıyordu. Yorgan çenesine kadar çekiliyken çok sevimli görünüyordu.

Nefret ettim.

Neden? Neden o?

Dünyadaki tüm insanları düşünmek için seçebileceğim bu olmalıydı. Gerçek bir ilişki istemeyen, çünkü buna zaman ayırmak istemeyen kişi. Hayatında sadece tek bir şeyi seven ve diğer her şey onun peşinden gelen adam.

Sonra tekrar.

Benimle vakit geçirmek için ciddi bir çaba sarf ediyordu. Benim için hala tam olarak şeyler yapmıştı. Bana karşı arkadaşça davranmaktan çok daha fazlasıydı.

Bu ne anlama geliyordu? Bunlar gerçek bir ilişkide zorunlu olan gerekliliklerin bir parçası değil miydi? Fırsat buldukça birlikte olmak yeterli değil miydi, yoksa ben sadece kendimi bir şeyler olduğuna ikna etmeye mi çalışıyordum? Beni öpmüştü. Bunun hiçbir anlamı olamazdı, mi?

Beni yakaladığında tam da bunu düşünüyordum ve o harika dudaklara bakıyordum. Bu yüzden tek yapabildiğim ona ağzımı kapatarak gülümsemek oldu. "Neden olmasın?"

İki gözünü birden açan Aiden sırt üstü yuvarlandı ve kollarını başının arkasına doğru uzatarak esnerken bileklerini döndürdü.

"Dün gece beni yatırdığın için teşekkürler," dedim, tekrar esnerken boğazının hızlı çizgisini izleyerek.

Kollarını tekrar yorganın altına sokmadan önce yuvarlarken "Hı-hı," diye homurdandı.

"Ve bana masaj yaptığın için." Bacaklarımı hareket ettirmeyi çoktan denemiştim ve elbette ağrıyorlardı ama daha ne kadar kötü olabileceklerini biliyordum. Sertleşmeyi önlemek için yapmam gereken her şeyi yapmışım ama başlangıçta yüzde 100 olmayan bir vücudun kaldırabileceği çok fazla şey vardı.

"Masaj yapacak pek bir şey yoktu."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kalçalarımda, senin uyluklarında olduğundan daha fazla kas var."

Aiden'in kışını gören herkes bunun bir gerçek olduğunu bilirdi, bu yüzden kişisel olarak algılamayacaktım. Belki de hâlâ çok uykulu olduğum için kaşlarımı kaldırdım ve "Poponu gördün mü? Bu bir hakaret değil. İçinde çoğu insanın vücudunun tamamında olduğundan daha fazla kas var."

Kendi kalın kaşları bir milimetre kadar kalktı, çok az ama fark etmem için yeterli. "Bu kadar önem verdiğini bilmiyordum."

"Neden bu kadar çok kadın hayranınız olduğunu düşünüyorsunuz?"

Aiden alçak bir inilti daha çıkardı ama bana durmamı söylemedi.

"Bir kişi için açık artırmaya çıkarsanız küçük bir servet toplayabilirsiniz-"

"Vanessa!" Bay Proper sanki şok olmuş gibi elini ağzıma götürdü. O koca el beni bir diğerine sardı ve boğuk da olsa bir kahkaha patlattım. "Kendimi ucuz hissettiriyorsun," dedi elini yavaşça çekerken, ama gözlerindeki parıltı bunu o kadar da umursamadığını gösteriyordu. Bir esnemeyle kendi uzuvlarımı uzattım. "Ben sadece herkesin söyleyeceğini söylüyorum."

"Hayır, başka hiç kimse bana bunu söyleyemez."

Yani haklı olduğu bir nokta vardı. "O zaman sana gerçeği söyleyeyim."

Öyle bir ses çıkardı ki yüzümü tekrar ona döndüm. "Her zaman öyleydin."

Neden bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi hissediyordum? "Sana karşı her zaman dürüst olmaya çalışacağım," diye yalan söyledim tereddütle. Tabii ona söylemekten korktuğum bir şey yoksa, mesela ona karşı hissettiklerim ya da işi bırakmam gibi.

"Bana her şeyi anlatabilirsin."

Bundan sonra hayatımı nasıl sürdürebilirdim ki? Özellikle de ben onun yatağında yatarken ve o da yanımda oturup aynı örtüyü paylaşıırken. Keşke ona bir şey söyleyecek cesaretim olsaydı, ama gerçek şu ki, yoktu.

Tek başıma atlamak istediğim bir yere kadar vardı.

Kafamı kaldırmadan önce bir bakışın ağırlığını hissettim. Tam önümde ve masasında koca bir adam vardı. Kelimenin tam anlamıyla tam önümde. Tamamen kambur duruyordum, yaptığım işe o kadar odaklanmışım ki dikkatim dağılmıştı.

"Yüce . *Nasıl hiç çıkarmıyorsun?*" Kilolu, mutant bir kedi gibi sinsiydi, lanet olsun.

"Beceriler." Yemin ederim neredeyse boğuluyordum. Öne doğru bir adım attı, üzerinde çalıştığım şeye bakmak için eğilirken elleri masanın kenarına yerleşti. "Nedir bu?"

Kalemimi masaya indirdim ve parçayı ona doğru kaydırdım. "Bu bir diptik dövme tasarımı." Hâlâ ana hatlarını çizmekte olduğum iki ayrı bölmedeki resimleri işaret ettim. "Her bacak için bir tane olması gerekiyor, anlıyor musun? Bir parça Medusa'nın yüzü, diğeri de saçları, yani yılanlar."

Bir şey söylemeyince kaşlarımı çattım. "mi?" İyi gittiğini düşünüyordum.

"Van, bu..." Yüzünü tasarıma yaklaştırdı. "Bu inanılmaz. Birileri bunu yapman için sana para mı ödüyor?"

"Evet." Medusa'ya tekrar baktım ve ona hak vermek zorunda kaldım. Oldukça harikaydı. "Austin'de dövme işi yapan bir adam tanıyorum. Bazen birisi iyi olmadığı bir tarz ister ve birlikte çalıştığı başka kimse yapamazsa bana ulaşır. Benim çizgi çizimlerim oldukça iyidir." Tekrar ona baktım ve sırttım. "Suluboyalarım da fena sayılmaz. Ben çok yetenekli bir kadınıam."

Biri portre istemediği sürece, o zaman uyuyormuş gibi yapardım, böylece ne kadar kötü olduğumu itiraf etmek zorunda kalmazdım.

"Dövmeler hakkında pek düşünmedim ama bana bir tane yaptırmayı düşünebilirim," diye cevap verdi dalgın bir sesle.

"Sana güzel bir palyaço hazırlayabilirim. Tek yapman gereken istemek," diye şaka yaptım ve tasarımı bana doğru kaydurdım.

Evet, o büyük, güzel sırtış tüm gücüyle ağzının üzerinde gezinerek ruhumu ikiye böldü. "Beşimiz akşam yemeği için dışarı çıkıyoruz. Bir ara ver ve gel."

Neredeyse yapabileceğim kadar uzun süre üzerinde çalıştığımı bilmek için çizime bakmama gerek yoktu. Çizim yaparken limitime dikkat etmem gerektiğini zor yoldan öğrenmişim, aksi takdirde işler yokuş aşağı gitmeye başlıyordu. Ve parmaklarıma kramp girmeye başladığında muhtemelen on beş dakika önce o noktaya gelmişim.

". Genelde kalem kutumu koyduğum çantayı almak için masaya uzandım. "Giyinmem için bana on dakika ver."

Aiden başını salladı.

Aiden'ın şık giyinmediğinin ve kot pantolondan daha şık bir şey giymesini gerektirecek bir yere gitmeyeceğinin tamamen farkında olarak, üzerime otursun diye yüksek ısıda kurutucuya soktuğum daracık bir kot pantolon, V yakalı kırmızı dirsek hizasında bir gömlek ve aylar aylar önce en son dışarı çıktığımdan beri giymediğim siyah topuklu ayakkabılarla yetindim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, tüm çocuklar aşağıda bekliyordu. Ertesi gün ayrılmayı planladıklarını biliyordum. Merdivenleri teker çıkmam gerekiyordu ve her adımda yüzüm buruşuyordu, kaslarıma tepki verdiğimi bile bilmiyordum.

Dünkü koşumdan kalan ağrılar. Kısa bir süreliğine bir hastalığa yakalandığımı düşünđüm ama bu ihtimali bir kenara ittim.

Beni ilk fark eden Zac oldu, yüzünde kocaman, aptal bir gülümseme belirdi.

"bir şey söyleme," diye mırıldandım, o bir şey söyleyemeden. Bu onu sadece güldürdü.

Onun yerine tenis ayakkabısı giymeyi düşünmeliydim.

Merdivenin dibinde inerken, "Seni sırtıma alırdım ama ben zar zor yürüyebiliyorum," özür diledi.

şakayla karışık, Zac'in yanında duran Aiden'a gülümsedim ve kirpiklerimi kırptırdım.

The Wall of Winnipeg, The Wall of Winnipeg'in yapacağını yaptı ve sadece başını salladı. "Bebek gibi davranamazsın. Yarın daha kötü hissedeceksin."

Orospu çocuğu. Kıs kıs güldüm ve sonra homurdandım, yüz hatlarının belirsiz bir ifadeye izledikten sonra kendimi kaybettim ve yaslanabileceğim bir şey olsun diye elimi Zac'in omzuna attım.

Doğruyu söylediğini biliyor muydum? Tabii ki biliyordum. Daha önce gerinmiş ve ağlamıştım. Oyunumda utanma yok.

Ama... Onun benim krem renkli olması gerekmiyor muydu? Acı çekmemi önlemek için beni taşıyacak olan parlak zırhlı şövalyem?

Tabii ki . Aiden benim için en iyisi onu yapmamı söyleyecekti, canım çok yansa bile.

Ve cidden onu daha fazla sevemezdim. Zerre kadar. Ve ona söyleyemedim.

"Neden gülüyorsun?" diye sordu.

Her seferinde bir gözümü için gözlüklerimi çıkarmak zorunda kaldım, gözyaşlarımı sildim, günün erken saatlerinde yaptığım küçük makyajın büyük olasılıkla döküldüğünü umursamadım.

"Dostum, kadınınla ilgilenmen gerekiyor." Bunu söyleyen Drew'du. "Ona yardım et."

Bu beni daha da çok güldürdü.

"Oh, Aiden." Söz konusu adama baktım ve sırttım. "Ben iyiyim. Yürüyebilirim. Söz veriyorum. Haklısın."

"Biliyorum, öyleyim." Elini uzattı. "Hadi gel."

Elim Aiden'in pantolonundayken uyandım.

Özellikle de boxer külotuyla.

Elimin arkası sıcak bir kalça yanağına bastırılmıştı. Bir dizimi diz arkasına dayamıştım. Sırtı ağzımdan yaklaşık beş santim uzaktaydı. Diğer elim yüzümün altında uyuşmuştu.

Ama beni en çok endişelendiren iç çamaşırına soktuğum eldi.

Üzerimize örtülen çarşaf ve yorgan pek bir şey görmeme izin vermiyordu ama neye dokunduğunuzu tam olarak bildiğinizde gerçekten neyi görmeniz gerekiyordu ki? Hiçbir şey.

Yavaşça elimi çekmeye çalıştım. Başparmağımın çoğunu çıkardım ve Aiden başını omzunun üzerinden eğip bana uykulu bir bakış attığında parmaklarımın geri kalanını da güvenli bir yere götürme aşamasındaydım.

"Beni ellemen bitti mi?" diye sordu, sesi kumla çizilmişti.

Tıslama olarak değerlendirmek istemediğim bir sesle elimi erkek eti ve iç çamaşırından oluşan sıcak kozasından çıkarıp göğsüme götürdüm.

"Seni ellemiyordum," diye fısıldadım. "Ben sadece... erkeklerden gizlice içeri girip seni almaya çalışmadığından emin oluyordum."

Uykulu bakışları genişledi. "Bu yüzden mi bütün gece onu tuttun?" "Hayır, almadım!"

"Evet, ," diye iddia etti asla yalan söylemeyen adam. Ve bu benim çenemi kapatmamı sağladı.

"Gerçekten mi?"

Başını salladı, sırt üstü döndü ve o kaslı kollarını başının üzerine uzattı, gözlerime bir siren şarkısı gibi geldi.

"Bu durumda, özür dilerim." Koltuk altındaki, nedense çok çekici bulduğum siyah saç tutamına baktım. "Hayır."

Aiden kollarını geri çekti, o yakışıklı sakallı yüzün eğlendiği belliydi.

O eski, tanıdık, acı verici düğüm boğazımı doldururken, bakmaktan çok hoşlandığım yüz hatlarını -saç çizgisi boyunca onu tanımlayan yara izini, tişörtünün altından görünen altın zinciri ve bunun ne anlama geldiğini- gözümün önüne getirdim.

Onu gerçekten seviyordum ve o iki aylığına gidiyordu. Geçmişte ailemle başıma gelenlerden mi, yoksa içten içe sadece doğru -ya da bu durumda yanlış- kişiyi sahiplenen biri olduğumdan mı emin değildim, ama gitmesini istemiyordum. Ve ondan kalmasını isteyebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Öne doğru uzanarak gömleğinin altında madalyonunun olduğu yere dokundum ve söylemek istediğim kadarını söyledim. "Seni özleyeceğim," diye itiraf ettim.

O büyük el saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için uzandı, nazik, nazik, nazik, o uzun parmaklar birkaç yumuşak pembe düğümü yakaladı. Yavaşça yatakta ilerledi, bana doğru eğildi, alnını alnıma bastırdı ve tek yapabildiğim gözlerimi kapatmak, vücudunun sıcaklığını ve hareketinin şefkatini .

Nefes alamıyordum. Hareket edemiyordum. Orada yatıp anı yaşamaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Seni çok özleyeceğim," dedim ona, bunun sıradan bir şey olmayacağını bilsin diye, tıpkı onun için çalışmayı ilk bıraktığımda onu özlediğim gibi.

Saçlarımdaki eli daha derine indi, kafa derime ulaştı, o güçlü parmaklarıyla daha fazla tuttu. Nefesini verdi, nefesi çenemin üzerinde dolaşıyordu.

Beni tekrar özleyeceğini söylemedi. Bunun yerine dudakları çeneme, sonra da çenemle dudaklarım arasındaki o kuytu yere gitti. Nefesi sıcaktı, ağzı nemliydi ve dudakları bir santim daha yukarı çıktı. Aramızdaki mesafeyi açan bendim. Dudağını ısıran bendim.

Ama bunu yapan oydu. Aiden ağzını yana çevirdi ve dudaklarımızı birbirine mühürledi, bir saniye içinde açılığa geçti. O bir yöne gitti, ben diğer yöne, dillerimiz içgüdüsel olarak çarpıştı. Düello, dalma. Aiden ağzımı yedi ve ben de ona izin verdim. Öpüştük ve öpüştük. Dilim defalarca onunkine değdi ama bu yeterli değildi.

Ellerim başına gitmiş, o üzerimde yükselirken dudaklarımdaki kilidi asla kaybetmeden onu orada tutuyordu. O kadar hızlıydı ki bacaklarımı aralayıp kalçalarını ve vücudunu bacaklarımın arasına yerleştirdiğini fark etmedim bile. Aiden beni hiç durmak istemiyormuş gibi öptü. Eli saçlarımı biraz daha sıkı kavradı, sanki ölümcül kavrayışım onunki kadar vahşi ve talepkârken bir yere gitmeyi planlıyormuşum gibi.

Sonra kasıklarını benimkilere dayadı. Ön kollarına kadar inen sert, uzun ereksiyon bacaklarımın arasına yerleşti. Aiden kalçalarını salladı, her ikimizin de altının ince malzemesinden vücudumun dikişini ovuşturdu ve onu daha fazla almak için popomu kaldırdım.

Bu berbat bir fikirdi ve ben bunu durdurmuyacaktım. Ona durmasını asla söylemeyecektim. Bu hiç mantıklı değildi ve umurumda bile değildi.

Ağzımı onunkinden ayırdığımda, vücudunun alt kısmını sert bir şekilde yuvarladığında, içeri girmek istediğini söyleyen bir pompa, bir sarsıntı verdiğinde nefesimi emdim. Ben de onun girmesini istedim.

"Van," diye Aiden.

Tam o sırada evin alarmı deli gibi ötmeye başladı. Sanki şifreye zamanında basılmamış gibi çalıyor, çalıyor ve çalıyordu. Sonra, kafesinde olan ve bütün gece tek bir çıt bile çıkarmayan Leo havlamaya başladı.

Aiden, kulağa "siktir" gibi gelen bir küfürle yaptığı işi bıraktı. Nefes nefese kalmıştı. Alnı benimkine değdi ve sertçe yutkunduğunu duyabiliyordum. ", " diye tısladı, geriye doğru kayarak kalçalarının üzerine oturdu, o kahverengi gözleri, ayaklarım yatağın üzerinde düz bir şekilde dikilmiş, dizlerim onun yanlarında nefes almaya çalışırken önünde yatan bana çivilenmişti. "Muhtemelen erkeklerdir ama emin olmalıyım." Tekrar yutkundu ve gözlerini kırptırdı, hatta yatağın üzerinde duran eli uyku pantolonunu çadırlayan devasa ereksiyonu sıkamak için uzandı.

Başka tarafa bakamadım. Uyku altının lastiğini belinden uzaklaştıran çan şeklindeki uca kesinlikle bakamıyordum. İçimdeki her içgüdü ileri uzanıp kalın aletini sıkmam gerektiğini haykırıyordu. Geri dönmesi için ona yalvarmak istiyordum.

Ama aptal alarm durmuyordu.

"Çocuklar mı?" Gözümü kırpmadan uzandım ve hemen komodinin üzerinden gözlüğümü ve cep telefonumu kaptım. Gözlüklerimi takıp telefonuma baktım, saati ve Diana'dan gelen üç cevapsız arama olduğunu gördüm. Bu çok garipti. "Saat sabahın dokuzu," dedim dalgınca. Beni sarhoşken aramayalı yıllar olmuştu.

"Dün gece eve gelmediler," dedi, bir bacağı benimkinin üzerine attı, büyük eli baldırımını sıktı ve ben az önce olanları anlamaya çalışırken bile kaçırmadığım bir zarafetle yataktan atladı.

oldu. Aiden kapıda bir elini pantolonunun içine sokup kendini ayarlamadan önce bir dakika durdu. "Hemen döneceğim."

Başımı salladım.

Ağzı bir an açıldı ama sonra kapandı. "Özür dilerim Van." O aptal bip sesi daha da yükseldi ve başını salladı. "Bir kontrol edeyim."

Sonra da gitti.

Tam öpüşüyorduk, geri dönemeyeceğimiz bir şey yapmanın eşiğindeydik ve o odadan çıkmıştı.

Cidden mi? İçeri girebilecekleri onca zaman varken, bunu hemen o anda mı yapmak zorundaydılar? Birkaç dakika daha bekleyemezler miydi?

Onlar olduğundan şüphe etmedim ama dokuza kadar dışarıda ne halt ediyorlardı? Kulüpler üçte kapanmıyor muydu? Esnerken yatakta doğruldum, daha çok Zac'in neden şifreyi girmediğini düşündüm, sonra da az önce neyi böldüklerini hatırladım.

İç çekerek Diana'nın numarasını tekrar aradım, kafesinde ağlayan Leo'ya bir dakika içinde onu dışarı çıkaracağıma söz vererek telefonu yüzüme dayadım ve bacak bacak üstüne attım, aralarındaki nem beni gerçekten rahatsız ediyordu. Sonunda telefonu açana kadar telefon üç kez çaldı.

"Hey," dedim.

Diana'yı hayatım boyunca tanıyormuşum gibi geliyordu. İlk ciddi erkek arkadaşı kalbini kırdığında da yanıdaydım, köpeği öldüğünde de. Bu kadar uzun bir süre boyunca sesinde mümkün olan her duyguyu duyduğumu sanmıştım. Bu yüzden ağzından çıkan yıkık, perişan "Van" kelimesine hazırlıklı değildim.

"Di, sorun ne?" Hemen .

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bunu bir süredir yaptığını söyleyebilirdim. Gözyaşları ve sesindeki perişan tonla bana neler olduğunu anlattı. Telefonu kapattığımızda tüm vücudum uyuşmuştu. Bir süre orada oturup kendimi toparlamaya çalışırken Leo'yu unuttum.

İçimden ağlamak bile gelmedi.

Ayağa kalkarak boğazımdaki acıyı yutmaya çalıştım. Neredeyse kördüm ve neredeyse içgüdülerimle hareket ederek kendimi merdivenlerden aşağıya zorladım. Kulaklarım çınlıyordu. Ne zaman çınlamaya başlamışlardı? Dikkatim dağılmış bir şekilde merak ettim, düşüncelerimi işlemeye çalıştım ve kendimi hiçbir şey düşünemez halde buldum.

Her şeyin bu kadar çabuk değişebilmesi inanılmazdı; bu olasılık beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

Tüm çocukları oturma odasında bulduğumda gözyaşlarım beni yakalamaya başlamıştı. Zac'i kanepede, sedirin üzerine koyduğu ayağındaki alçıyla görene kadar kendimi kaybetmiştim. Suçluluk ve öfke sonunda dikenli parmaklarını kalbimin etrafına dolayarak kelimeleri içimden çekip çıkardı. "Aiden, beni hastaneye götürebilir misin?" diye sorarken sesim kısıldı.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Telefonumun ekranında yanıp sönen **ANNE** yazısı sonunda bip sesi çıkarıp yerini **KAYIP ARAMA** yazana kadar ekrana baktım.

Aramasının telesekretere düşmesine izin verdiğim için tek bir parçam bile suçluluk hissetmedi. Tek bir zerresi bile. Onu geri arayacaktım. Eninde sonunda. Koşudan sonra çok yorgundum.

"Sevgilim, yiyecek bir şey ister misin?" Zac'ın sesi mutfağın karşısındaki yerinden beklenmedik bir şekilde yükseldi.

Telefonum çalmaya başladığında tamamen kendimden geçtiğimi fark etmemiştim bile. Gözlerimi kaldırdığımda oda arkadaşımı bir kalçasını tezgâha dayamış, diğer elinde spatula tutarken buldum. Ama bakışlarımı yakalayan koltuk altına sıkıştırdığı koltuk değneği oldu. Diğer koltuk değneğini buzdolabının yanında bıraktığını anlamak için etrafıma bakmama gerek yoktu. Son iki hafta boyunca onu en az on kez daha orada bulmuştum.

Evet, koltuk değnekleri. Onları ilk kez, ayağındaki ince kırık nedeniyle acil serviste saatler geçirdikten sonra Aiden'ın arkadaşlarıyla birlikte eve geldiklerinde görmüştüm. Onları her gördüğümde ağlamak istememe neden oluyorlardı. Birkaç kemiği kırıldığı için değil, ki bu başlı başına korkunç bir şeydi, ama bana hatırlattıkları için.

Bana Diana'nın Aiden'la birlikte onu kucağımıza yüzünü hatırlattılar.

Olanları anlatacak kadar kendimi anda Aiden beni hastaneye götürmüştü. Diana'nın iş arkadaşlarıyla nasıl dışarı çıktığını ve geç saatlere kadar dışarıda kaldığını. Erkek arkadaşı gecenin bir yarısı evine gelmiş, geç saate kadar dışarıda kalmasına kızmıştı.

Onu aldatmış mıydı? Kaç tane sik yalamıştı? Neden onu davet etmemişti? Bana adamın ona nasıl vurduğunu ve hışım la çıkıp gitmeden önce de vurmaya devam ettiğini anlattı, öyle ki komşusunun kapısını çalmış ve onu hastaneye götürmesini istemiş. Ona karşı polise nasıl şikayette bulunduğunu.

Sonraki iki günü yalnız kalmasın diye onun evinde geçirdim ve bana işlerin ne kadar yanlış gittiğini anlatmasını dinledim. Ne kadar utandığını. Ne kadar aptal hissettiğini.

Ondan sonrasını pek hatırlayamadım. Kendimi bir rüyadaymışım gibi hissediyordum. Bana bir şeyler olduğunu söylemediği için hissettiğim suçluluk duygusu boğucu ve zayıflatıcıydı. Neden daha fazlasını söylememiştim? Daha fazlasını yapmadım? O benim en iyi arkadaşım dı. Ben daha iyi bilirdim. Hayatımın yarısı boyunca evde gizlice olup bitenlerin yalanlarıyla yaşamamış mıydım?

Morarmış gözü, patlamış dudağı ve duş alırken banyoda onunla birlikte oturduğumda bileklerinde ve boynunda gördüğüm morluklar göz kapaklarıma kazınmıştı. İkinci gün, bir süreliğine San Antonio'daki ailesinin yanında kalmak istediğini söylediğinde hiç şaşırmadım. Ne kadar kalacağından emin değildi, sadece onlarla birlikte olmak istediğini biliyordu. İki bavul hazırlamasına yardım ettim.

Taksi beni eve bıraktığında Aiden'ın arkadaşlarının gitmiş olduğunu biliyordum; garaj yolunda ya da sokakta benimkinden başka araba yoktu. İçeri ilk girdiğimde Aiden köşede ydi. Bana doğru yürüdü ve tek kelime etmeden bana sarıldı, kendimi o kocaman göğsüne gömmeme izin verdi.

Hayatım boyunca sayısız kez çaresiz kalmıştım -gerçekten çok fazla- ve bir kez daha, bir yetişkin olarak, dayanmak neredeyse çok zordu. Çünkü değer verdiğiniz birinin başına böyle bir şey geldiğinde yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu.

Öfke ve pişmanlıklar seni yiyip bitirdi.

Takip eden günlerde, bir şey yapmadığım ya da Diana'nın kardeşi Rodrigo'yu onunla yüzleştirmed iğim için duyduğum suçluluk ya da hayal kırıklığını üzerimden atamadım. O gece ve daha sonraki her gece Aiden'ın yatağına gittiğimde, çünkü onunla birlikte olmak beni daha iyi hissettiriyordu, beni tek kelime etmeden ya da şikayet etmeden karşıladı. Konuşmak istemiyordum ve dünyada sevdiğim birine ne olduğunu herkesten daha iyi anlayabilecek tek kişiye gitmiştim.

Sonra Colorado'ya gideceği gün geldi. Odasında önümde durdu, bana sarıldı, yanağımı öptü, ağzıma hafıfe bir öpücük kondurdu, başıma bir ŗey geçirdi ve gitti.

Arkadaşıım gitmişti. Yavru köpeğim de onunla birlikte. Hiç bu kadar yalnız hissettiğimi hatırlamıyordum.

O evden çıkana kadar yere baktım ve bana bıraktığı ŗeyi gördüm. Madalyonu. Büyükbabasının ona verdiği Aziz Luke madalyonu. Beni ağlattı.

İçinde bulunduğum ruh haliyle nasıl başı çıkacağını bilmediğini düşündüğüm Zac, yemek yediğimden emin olmak ve zaman zaman beni kontrol etmek dışında pek bir ŗey yapmadı.

Ama hiçbir ŗey Diana'nın gidişinden sonra ruhuma yerleşen en büyük gerçeği değiştirmede: Koca adamı çok özlemiştim. *Onu çok özledim.*

Hayattaki iyi ŗeyler çok değerliydi ve ben bana verilen bu hediye konusunda bir ŗey yapamayacak kadar korkaktım ve bunu her gün hatırlıyor gibiydim.

Durango'ya indiği andan itibaren Aiden bana mesaj atmaya başlamıştı. İlk olarak:

.

Sonra Leo'önümüzdeki iki ay boyunca kullanacağı kiralık arabanın zemininde otururken çekilmiş bir fotoğrafını eklemişti. Sonra da Colorado'daki evde karda koşarken çekilmiş bir fotoğrafını.

Bir hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Bana günde en az dört mesaj gönderiyordu. Bunlardan ikisi hep Leo'yla , diğer ikisi ise genellikle rastgele ŗeylerdi.

Nerede olduğunu merak ediyorsan diye tüm Dragonballs koleksiyonunu aldı,
bana haber verirdi. DVD'lerin kayıp olduğunu fark etmemiştim bile.

Leo ben duş alırken ayakkabımın baş parmağını yedi.

Dizin nasıl?

Bana her gün, düşüncelerimi ve kalbimi saran hüznün sisi içinde onu daha çok özlememe neden olan, çekiştiren parçalar gönderdi.

Sevdiğim hemen herkesi özlediğim birkaç günün ardından, Rodrigo'nun çocuklarından aylar önce aldığım oyuncağı tesadüfen buldum. Küçük plastik palyaço, komodinine koyduğum bir yığın kâğıdın altına saklanmıştı. Onu şaka olsun diye Aiden'ın duşuna koymak niyetiyle almıştım ama tamamen unutmuştum.

Beni ağlattı, bu derin, göbek gözyaşları beni sırtım yatağı dönük bir şekilde yere yatırdı. Erkek arkadaşının ihaneti karşısında yıkılmış görünen Diana için ağladım. Geri arayacak gücü kendimde bulamadığım annem için ağladım. Ve ağladım çünkü ne kadar çok istesem de beni sevmeyecek birini seviyordum.

Sonunda ayağı kalktım, o palyaçoı masamın köşesine koydum ve devam etmeye karar verdim. Çünkü başka türlüünü yapmak bir seçenek değildi.

İntikam hırsıyla işe koyuldum; motivasyonum başka bir kıtaya gitmiş olsa da geri döndüm. Kalbimde kalan bu boşlukla daha çok içime kapandım, en sevdiğim insanların bana geri dönmesini beklerken dikkatimi dağıtmak için bu şeylere odaklandım.

Ne yazık ki bu süreçte Zac'e iyi bir arkadaş olamadım. Benim için endişelendiğini biliyordum; ayakkabılarımız farklı ayaklarda olsaydı da aynı şey olurdu. Benim için hâlâ *endişelendiğini* fark ettim.

Mutfağı dalıp gitmenin hiçbir faydası olmadı ve ona gülümsemeyi başarmak için gerçekten zorlamam gerekti. "Henüz aç değilim ama teşekkürler Zac."

Biraz isteksizce başını salladı ama tekrar sobanın geçerken konuyu uzatmadı. "Bugün ne yaptın? Sekiz mil mi?"

Dirseklerimi masaya dayayarak alçısına baktım. "Evet, maraton temposunda üç tane koştum," diye övündüm. Benimle yeterince koştmuş ve küfür etmişti.

Koşularımıza maraton temposu eklemeye başladığımızda benim yanımdaydı. Zac bunun cehennem olduğunu biliyordu.

Beni ne kadar bencil yapsa da, hayal kırıklığım ne yapacağımı bilemediğim bir seviyeye ulaşmıştı; gerçeklik sert ve acıydı. Zac'le birlikte yaşadığımız onca şeyden, on yedi mil uzunluğundaki yavaş mesafe koşularına başladıktan sonra sırayla kustuğumuz onca zamandan, haftada beş gün antrenman yapmaktan yorgun düştüğümüzde birimizin diğerini kısmen taşımak zorunda kaldığı onca zamandan, paylaştığımız onca ağrı ve sızıdan sonra... Bu yolculuğa en yakın yol arkadaşım olmadan, tek başıma çıkmak zorunda kalacaktım.

Dünyada en sevdiği şeyi kaybeden ve onu maraton antrenmanına zorlamama izin veren adam.

Eğer bu dostluk değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Sadece onu kendi düştüğüm çukura sürüklemek istemediğim için olsa bile, şimdi iyileşme yolunda ve kariyerinin geri kalanında mücadele etmesi gereken başka bir şey varken, onu ortadan kaybettiğim için kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu.

Ağızından çıkan kesik kesik iç çekişten ne söyleyeceğini daha ağızından çıkmadan anlamıştım.

"Çok üzgünüm, Vanny."

Ve tıpkı buzlu bir kaldırımdan kazayla kaydığı için özür dilediği diğer seferde olduğu gibi, ben de aynı şeyi söyledim. "*Sorun* değil. Söz veriyorum." Kalbim biraz kırılmış mıydı? Birazdan da fazla. Bunu ona söyler miydim? Hayır.

"*Aptalcaydı.*"

Göğüslerimin arasına sürtünme dürtüsü karşı konulmazdı. "Bu bir kazaydı. Sana kızgın değilim." Sesim çatallaştı ve yutkunmak zorunda kaldım. "Sadece her şey yolunda. Ben iyiyim, söz veriyorum."

Arkasını döndüğünde yüzündeki ifade ağızından çıkmayanı söylüyordu: *İyi değilsin.*

Yine de hiç kimse tamamen iyi oldu mu?

Kendimi, hâlâ terli olan enseme ovmak için başımı eğerken buldum. "Eve dönmek istiyorsan burada benimle kalmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Asıl plan, maratondan hemen sonra eve gidip ailesiyle biraz zaman geçirmesi ve ardından eski takımıyla çalışmaya başlamasıydı.

Üniversite koçu. Şimdi mi? Emin değildim ama taşınması gerektiğini ve henüz taşınmadığını biliyordum.

Zac bana bir bakış attı.

"Ne?"

"Lanet olası maratonunu yapana kadar gitmiyorum, tamam mı?" diye ısrar etti.

"Ama üzölmek zorunda değilsin, tamam mı? Söz veriyorum üzülmene gerektirecek bir şey yok. Eğer fikrini değıştirirsen ve gitmek istersen-"

"Ben değilim."

Ne zamandan beri evde yaşayan üç inatçı kığımız var? "Ama eğer yaparsan-"

". PawPaw bir hafta bekleyebilir. Muhtemelen benden daha uzun yaşayacak," diye karşı çıktı Zac.

"Kalmak istiyorsan kal, ama istemiyorsan da değil. Tamam mı?" Ben de ısrar ettim, ona güven verici bir gülümseme vermek için elimden geleni yaptım.

Sadece başını salladı.

Tam bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada kapı çaldı ve birbirimize kaşlarımızı çattık. "Pizza mı sipariş ettiniz?"

"Hayır."

Birkaç gün önce baskıya giren birkaç kitabımı sipariş etmiştim ama ücretsiz kargo seçeneğini seçmiştim, yani onlar olmasına imkân yoktu. Ona omuz silktim ve ayağa kalktım, kendimi rahatlatmaya çalışarak yavaşça kapıya doğru yürüdüm. Gözetleme deliğinden baktığımda bir adım geri çekildim ve boş gözlerle kapıya baktım.

"Kim o?" Zac seslendi.

"Trevor."

"Az önce ne dedin sen?"

"Ben Trevor," diye cevap verdim soğukkanlılıkla, bağırarak zaten çuvalladığını biliyordum. "Onun aramalarını görmezden mi geliyorsun?"

"Belki."

Bu bir *evetti*.

"O zaman kapıyı açmayacağım," dedim ki kapı gürültüyle çalındı.

"Seni duyabiliyorum!" Trevor böğürdü.

Ne şimdi ne de on yıl sonra bununla uğraşmak istemiyordum. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" Kapının diğer tarafındaki adamı görmezden .

Bizi duyup duymadığını umursamadan.

Zac mutfaktan küfretti ve bir an sonra, ön kapıya doğru topallayarak ilerlerken koltuk değnekleri fayansa çarptı. İçini çekerek, "Kapıyı açabilirim," dedi.

"Emin misin?" diye sordum. İçimden, beni Trevor'a katlanmak zorunda bırakmadığı için ayaklarını öpüyor olsam da sordum.

"Evet."

Bir adım uzaklaştım. "Burada kalmamı ister misin?"

Başını sallamadan önce bir an tereddüt etti. "Onu oturma odasına götüreceğim, sen de bir şeyler yiyebilirsin."

Zac kapıyı açtığı anda başımı sallayarak hızla mutfığa doğru yürüdüm ve hâlâ aç olmamama rağmen yemek için buzdolabından bir şeyler çıkarmakla meşguldüm. Onları gerçekten görmezden gelmeye çalıştım ama bu çok zordu. Konuşma parçaları oturma odasından mutfığa çok kolay bir şekilde süzülüyordu.

" ne geçiyordu?" "Neyin var senin?"

"İnternette bir kulüpten düşüp ayağını kırdığına dair bir haber dolaşırken seninle ne yapmamı bekliyorsun?"

"Sence şimdi biri seni almak ister mi?"

Şimdi bu yorum üzerine ocaktan bir adım uzaklaşıp oturma odasına giden koridora yöneldim ve Trevor'a çenesini kapatması gerektiğini söylemeye hazırdım. Ama Zac'ın onu savunmama ihtiyacı yoktu. Zaten uzun zamandır Trevor'dan kaçıyor ve ne yapmak istediğini bilse bile, ki ben biliyordum, köşesinde başka birine ihtiyacı vardı.

Sadece Trevor'ın dangalak olmasını istemedim ama bu onun kariyeriydi, benim değil.

Neredeyse bir saat sonra, birinin boğazını temizlerken çıkardığı ses, ayaklarımı bir sandalyeye dayamış, telefonumda bir film oynatıyor ve tabağımdaki son pilav parçasını sıyırmayı yeni bitirmiş bir şekilde kahvaltı masasında oturduğum yerden başımı kaldırmama neden oldu.

"Aiden'la birlikte Colorado'ya gitmediğine şaşırdım," diye yorumladı müdür, koridorla mutfak arasındaki çerçeveye yaslandığı yerden.

Yorgun bakışlarımı onunkilere diktim ve başımı salladım. "Gelemem. Birkaç gün içinde burada yapmam gereken bir şey var," diye açıkladım.

Diana'ya ve kaçışına ne olduğunu öğrenmeden. Bilmesi gerekmiyordu, hem ne yapacaktı ki? Bana inanmadığım yarım yamalak bir özür mü dileyecekti? Kuru, monoton sesim "gelmemin bir anlamı yok," diye ekledi. Ayrıca, Aiden beni davet etmiş de değildi. Konuyu her açtığımda zar zor konuşmak istemişti.

Ondan gelen kıs kıs gülüş sırtımı dikleştirmeme neden oldu. "Bunu karşılayabilir."

Ve işte . Ona göz kırptım. "Kendi paramı kendim ve ne benim ne de onun parasını boşa harcamayacağım."

"Bundan emin misin?" Kaşlarını kaldırmaya cüret etti.

Bunun yapmak istediğim son şey olduğunu anlamamış olabilir mi? "Evet, eminim. Banka hesabımı kontrol etmek ister misin?" Aiden'la beni geçindirebileceğimi kanıtlamak için banka hesap bilgilerimin kopyalarını hükümete göndermek zorunda kalmıştım, çok daha az lüks bir yaşam tarzıyla, ama zora gelirse yapabilirdim, en azından hükümet öyle düşünüyordu.

Trevor boğazının arkasından öyle bir ses çıkardı ki bakışlarımı ona yönelttim.

Onunla konuşmak istemiyordum; şimdi beni düpedüz kızdırıyordu. "Mesele bu mu? Aiden'in tüm parasını çarçur etmek için mi buradayım sanıyorsun? Onu kazanmaya çalıştığımı falan mı sanıyorsun?" Yavaşça sordum, onun için çalışmaya başladığım andan itibaren onu bu kadar düşmanca yapan kişiliğimin ne olabileceğini nihayet anlamaya çalışıyordum.

Yıllar önce sinirlendiğinde fark ettiğim o gergin tik hareketiyle kulağını çekişine bakılırsa, tam on ikiden vurmuştum.

"*Gerçekten mi?* Benimle mülakat yaptınız ve işe aldınız. Sen söyleyene kadar onun kim olduğunu bile bilmiyordum." Evet, düşündüğüm kadar savunmaya geçmiştim. "Bu kadar sorun ediyorsan beni kovabilirdin."

"Seni kovdular mı?" Elini kesilmiş, tuzlu biberli başının arkasına götürdü. "Seni en az dört kez kovmayı denedim."

Ne?

Trevor'ın dudağı hırladı. "Bilmiyor muydun?" "Ne zaman?" Öksürerek söyledim.

"Fark eder mi?"

Olmamalı ama... "Bana öyle geliyor."

Kızgın, acılı adam bana aptalmışım gibi baktı. "Bana izin vermedi."
Hiçbir şey bilmiyorsun, Vanessa Mazur.

Anlamadım. Hiç anlamadım.

"En son ona başka birini bulmamızı önerdiğimde, ikimizin arasına girecek ilk kişinin ben olacağımı söyledi. *Benim.*"

Bazı şeyler birbiriyle örtüşüyordu. Trevor neden bana karşı hep bir pislik gibi davranmıştı -prima balerinler başkalarının ilgi dans etmeyi sevmezlerdi. Neden işi bırakmamı engellemek için bu kadar çok mücadele etmişti?

-Kendi postunu kurtarmak için. Evlendiğimizden beri neden bu kadar gergin olduğunu ve ona söylemediğini -çünkü ona karşı çete kuruyormuşuz gibi görünüyordu, ki bu kısmen doğrudu.

Ama haberler beni sarstı.

Ayağımın altındaki halı çekilmiş gibi hissettim.

Benden hoşlanmıştı. Aiden benden hoşlanmıştı. Aylar önce şaka yapıyordu.

Trevor'ın temizleyiş şekli sertti, yakalayıcıydı, sanki kendini kaybettikten sonra toparlanmaya çalışıyordu. "Her neyse, Aiden'a yakında onu arayacağımı söyle. Siz ikiniz bavullarınızı toplayıp daha soğuk çayırlara taşınabilirsiniz," dedi. "Görüşürüz."

Ona başka bir söylemedim. Söyleyecek başka ne ki?

Titreyen ellerimle telefonumu aldım ve koca adama bir mesaj yazdım.

Trevor'ın beni kovmak istediğini bilmiyordum.

Bir saat sonra cevabımı aldım.

Eve uğradı mı?

Beni kandırmaya çalışmıyordu bile.

Ben: Evet.

Evet, senden kurtulmak istedi. Ona izin vermedim.

Uyuşturucu mu kullanıyordu?

Gittiğimde hiçbir şey söylemedin. Sadece umursamadığımı düşündüm.

Gitmek istiyorsan seni kalmaya zorlamayacaktım.

Ben: Ama bir şey söyleyebilirdin. Sorsaydın daha fazla kalırdım.

Bunu daha yeni yazmıştım ki bunun ne kadar aptalca bir argüman olduğunu fark ettim. Eğer sorsaydı. Aiden benim gibiydi, sormazdı. Asla.

Seni daha uzun süre tuttum, değil mi?

OTUZUNCU BÖLÜM

Neden hala bunu yapıyordum?

Neden?

Neden sadece "Van, maraton koşup kimin umurunda? Yapabileceğini hayal ettiğinden daha fazlasını yaptın. Kimi etkilemen gerekiyor?"

Ne kadar istemesem de, hayat kafama ve kendime olan güvenime zarar vermişti. Her şey olup bittiğinden beri, mesafeme ancak bir buçuk mil daha ekleyebilmişim ve bu da onu zorluyordu. Bunu yaparken yürüdüm ve sızlandım ve sonrasında o kadar yorgundum ve dizim o kadar ağrıyordu ki duştan sonra yatağa çöktüm ve kalkmayı reddettim.

Bütün işaretler maratona katılmanın berbat bir fikir olduğunu söylüyordu.

Hiçbir şey Zac'in arkadaşlığını özlediğim gerçeğini ve ikimiz de bunun ne kadar aptalca olduğu konusunda küfür ederken bile beni devam etmem için motive etmesini değiştirmedim.

zorundaydım. Aylarca çalışmışım. Bitirmemek bir seçenek değildi.

Yapabilirdim.

Korkudan altıma . Sinirlerim ellerimi titretmiyordu.

Her birkaç dakikada bir bilinçaltımda yüzük parmağımı ovuşturarak Aiden'in bana verdiği ve kaybetmekten çok korktuğum için evde bıraktığım o aramıyordum. Aiden'in kolyesi iyi şans getirmesi için gömleğimin altına sıkıştırılmıştı. Etrafımda gülümseyen ve katıldıkları için çok heyecanlı görünen o kadar çok insan vardı ki, açıkçası biraz cesaretim kırılmıştı.

Yirmi mil. Yirmi mil koşabilirdim. Bu gurur bir şeydi, değil mi?
Zihinsel olarak kendimi tokatladığımda bunu daha yeni düşünmüştüm.
Elbette yirmi mil de bir şeydi ama son birkaç aydır vücuduma ne için
cehennem azabı çektirmiştin? Bunun için.

Eğer bunu yapmazsam, kıcıma tekneyi yemem gerekiyordu. Sonuncu
bile , bitirmek zorundaydım. Siktir et.

Ellerimi sıktım. Bunu yapabilirdim.

"Vanessa Mazur sen misin?" diye sordu sağımdan bir ses.

Üzerinde maratonda gönüllü olduğunu yazan bir tişört giyen bir kadın
bulduğumda yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim ve başımı salladım.
"Evet."

Elindeki cep telefonunu bana doğru uzattı. "Aramanız var."

Bir arama mı? Basit kapaklı telefonu yavaşça elime aldım ve kulağıma
götürmeden önce geri çekilmesini izledim. "Alo?"

"Muffin," diye cevap verdi derin ses.

Telefonu yüzümden çektim ve numarayı tanıyarak ekrana baktım. "Bu
numarayı nereden buldun?"

"Ben . Trevor aradı. Cep telefonunu aramayı denedim ama doğrudan
sesli mesaja düştü," diye açıkladı Aiden.

"Evet, eşyalarımın arasında bırakmıştım," diye kekeledim, hâlâ bir
şekilde benimle iletişime geçtiğini anlamaya çalışıyordum. Gittiğinden beri
beni hiç aramamıştı. Sadece kısa mesaj yoluyla iletişim kurmuştuk ve
sesinin tonu doğrudan kalbime gitti.

Tipik bir Aiden tarzı haline gelen bir şekilde, "İyi misin?" diye sordu.

"Hayır." Bana çantayı uzatan kadının iyi olup olmadığından emin
olmak için etrafıma bakındım.

Telefon dinlemiyordu. Etrafta çok fazla insan vardı, hepsi kendi hayatlarını
yaşıyor, kendileri için endişeleniyordu. "Sonuncu olsam bile bunu yapmak
için kendimi ikna etmeye çalışıyorum," diye itiraf ettim.

"Bir maraton koşmak üzeresin. Bitirdiğin sürece sonuncu bir önemi var
mı sence?" diye sordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve ilk kez endişeli gözyaşlarımın gözlerimde
birikmesine izin verdim. "Ama ya bitiremezsem?"

Diğer uçtaki ses bir iç geçirdi. "Maratonu bitirebilirsin.
Graves pes etmez."

Graves. Graves pes etmezdi. Ağlamak istemedim. Her zaman olduğu
gibi şimdi de kendimi kaybetmeme izin veremezdim. En azından tamamen
değil. "Ama ben

Gerçekten bir Graves ve ben bırakın yirmi altı nokta ikiyi, yirmi altı mili bile bitiremedim. Bir kere bile. Yirmide ölüyorum."

"Vanessa," diye gürledi adımı, omurgamı okşar gibi. "Sen önemli olan yerde bir Graves'sin. Senin yaptığını yapabilecek başka birini tanımıyorum. Sahip olduğun şeyin üstüne çık. Bunu . Her şeyi yapabilirsin, beni anlıyor musun? Son on altı mili topallayarak geçsen bile bitireceksin çünkü sen busun."

Garip bir hıçkırık boğazımda düğümlendi ve sonra kendimi kontrol etmek için elimi yüzümden çektiğimi fark ettim. Çok uzun sürmedi ama şimdiye kadar denediğim en zor . Birkaç derin nefes alarak telefonu tekrar kulağıma götürdüm, duygularım burun deliklerime dolmuştu. "Koşarken ölürsem diye sana bir şey söylemek istiyorum." Ona, onu sevdiğimi söylemek istiyordum. Hay sikeyim. Neyi bekliyordum ki?

O iyi bir adamdı. En azından benim için en iyi erkek tipiydi. Aramızda olanları düşündükçe, bir süredir benim için bıraktığı ekmek kırıntılarını daha iyi anlıyordum. Beni önemsiyordu. Beni önemsemekten çok daha fazlasını yapıyordu. Bunu ruhumun derinliklerinden biliyordum.

"Bana sonra anlatırsın. Ölmeyeceksin," diye cevap verdi, yumuşak ve inançlı bir şekilde.

"Hayır, her ihtimale karşı şimdi söylemem gerekiyor," diye ısrar ettim. Aiden iç çekti. "Ölmeyeceksin. Bana sonra anlatırsın." "Ama ya-?"

"Vanessa, bunu yapabilirsin. Senden bir an bile şüphe etmiyorum ve sen de kendinden şüphe etmemelisin," dedi. "Şu anda acı çektiğini biliyorum, ama kız kardeşlerinden hiçbirinin senin yapmak üzere olduğun şeyi yapamayacağına bahse girerim."

Öldürücü darbeyi vurmuştu. Dünyada beni diriltecek tek şey. Aiden beni yakalamıştı ve iyi yakalamıştı. Boğuk bir sesle, "Ben hallederim," dedim. Buna sahip olmak zorundaydım. Başka seçenek yoktu, değil mi?

"Bu iş sende," diye tekrarladı daha inançlı bir şekilde. "Bunu yapabilirsin." Şimdi ya da asla, değil mi? "Bunu yapabilirim." Hafif bir ses çıkardı, şefkatli bir ses. "İşte benim kızım."

Kız arkadaşı mı? "Öyle miyim?" Ona düpedüz sordum, az da olsa öyle olmadığını umarak... bu aptalcaydı, Aiden bunu öylece söylemezdi.

"Tek kişi" dedi, sanki dünyada başka bir seçenek yokmuş gibi.

Tanıdığım en azimli adamın bu tür sahiplenme duygusuyla evrenleri nasıl ele almayabilirdim? "Bitiş çizgisini geçtikten sonra yürüyemeyebilirim ama bunu yapacağım. İşim bittikten sonra hastane yatağında yatarken seni arayabilir miyim?"

"Öyle olsa iyi olur."

Hayatım boyunca bazı şeyler yaşadım. Acının ne biliyordum, yıllarca *ara ara*, bazen diğer yıllardan daha fazla acı . Çok çalışmanın ve başarılı olmanın temellerini anlıyordum. Ve giriştiğim her işte elimden gelenin en iyisini yapmayı severdim. Her zaman öyleydim ve bunun nedenini merak etmeyecek ya da endişelenmeyecektim.

Ama maraton.

Her şeyi göz önünde bulundurarak koşmak için geldiğince hazırlandım. Sınırlarımı ve vücudumu biliyordum.

Ama on beşinci kilometre işaretinden sonra her şey durmaya başladı.

Ölmek istedim.

Her adım cehennemin vücut bulmuş hali gibi hissettirmeye başladı. İnciklerim görünmez gözyaşları döküyordu. Tüm önemli tendonlarım ve bağlarım başka bir yaşamda yaptıkları bir şey için cezalandırıldıklarını .

Ve neden bunu yapmanın uzun yolumdan sonra beni taçlandıran bir başarı olacağını düşündüğümü merak ettim. Bir hayır kurumu ya da başka bir şey için para toplayamaz mıydım? Koruyucu aile olmak için çok mu gençtim?

Eğer bunu atlatırsam her şeyi yapabilirim diye kendimi ikna ettim. Demir Adam yarışmasına katılırdım, lanet olsun.

Tamam, belki bu hapis cezasını bitirirsem bir triatlona hazırlanabilirim.

Eğer bitirirsem.

Eğer.

Eğer ölmezsem. Çünkü zirvedeymişim gibi hissediyordum.

Susamıştım, acıkmıştım ve her adımım omurgamdan yukarıya doğru bir acı dalgası gönderiyor ve adımlarımı kaybetmeye ve daha yavaş koşmaya başladığımdan beri kafama giriyordu. Migrenim de olabilirdi ama ağrı reseptörlerim diğer her şeye o kadar odaklanmıştı ki fark edemedim.

Ama Aiden'ı, kardeşimi ve Diana'yı düşündüm. Zac'i düşündüm.

Gözlerimi kapattım ve ittim. Her mil daha da zorlaştı; cehennem, her ayağı hareket ettirmek daha da zorlaştı. Yavaşlıyordum çünkü Yeraltı Dünyası'na geçiyordum.

Ama bitiş çizgisini geçtikten sonra ölebilirdim, çünkü bunun için aylarca antrenman yapmamış ve kıcıımı yırtmamıştım. Aksine, başa düşerse kendimi bitiş çizgisini sürükleyerek geçmeye giderek daha kararlı hale geldim. Son kilometreye geldiğimde, yürümekten çok topallıyor ve yalpalıyordum. Baldırıları beni kilitlemişti. Kaval kemiklerim önümüzdeki haftalarda ciddi bir baş ağrısı olacaktı ve baldırıları parçalanmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, grip, Ebola ve boğaz ağrısı bir arada gibi hissediyordum.

Geriye dönüp baktığımda, bitiş çizgisini nasıl geçebildiğimden emin değildim. Tamamen irade ve kararlılık sanırım. O ana kadar kendimle hiç bu kadar gurur duymamış ya da kendime hiç bu kadar kızmamıştım.

Ağlamaya başladığımı düşündüm, çünkü her kemik ve kas ağlıyordu ve gerçekten başardığıma inanamıyordum.

Ama o devasa, kahverengi saçlı adamın insanların arasından kaçak bir tren gibi geçtiğini gördüğümde, kesinlikle neredeyse hüngür hüngür ağlamaya başladım. İnsanlar beni alkışladı ama onlara teşekkür edecek gücü kendimde bulamadım çünkü tek bir şey istiyordum ve o da yeterince yakın değildi.

Bana doğru gelen koca kafalı serabı üç saat önce istemiştim. İki hafta önce istedim.

Aramızdaki kırk metrelik mesafeden bile bulanık gözlerimle onu görebiliyordum, beni kalabalığın arasında bulduğunda kaşlarını çatmıştı. Etrafımı saran ve iyi olduğumdan emin olmak isteyen personeli görmezden gelerek dizlerimin üzerine çöktüm. Gerçekçi olmak gerekirse, ölmediğimi biliyordum. Gerçekten ölmüyordum.

Sadece travmatikti. Tek istediğim sarılmak, duş almak, yemek yemek ve uyumaktı.

Yine de en çok, o insan boyutundaki silindirin bizi ayıran insanların arasından daha da büyük bir aceleyle geçmesini istedim. Musa'nın insan denizini yarması gibiydi. Önümde durduğu anda kollarımı açtım ve beni koltuk altlarımdan yakalamasına izin verdim, o devasa pazularımı çalıştırmadan önce beni kaldırdı ve onunla göz göze gelmem için beni yukarı çekti. Bu inanılmaz güç gösterisini takdir etmedim çünkü sonrasında yaptığı şey...

Kollarımı boynuna doladım ve o da bana sarıldı. Herkesin önünde, sanki beni bırakıp gitmemiş gibi sarıldı.

ve tek istediğim oyken beni yalnız bıraktı. bir örümcek maymunu gibi kalçalarının üzerine sardım, şortumun bana verdiği kamçıyı umursamıyordum, maraton koşucularının fotoğraflarını çekmekle meşgul olması gereken fotoğrafçıların Winnipeg Duvarı'nın ve benim anımızın etrafında dönüyor olmasını umursamıyordum.

Evet, boynuna sarılıp ağladım ve o da yüzünü saçlarıma bastırdı. Sözleri alçak sesle, güven verici ve fısıltılıydı.

"İşte benim kızım. İşte benim "

"Burada ne işin var?" Neredeyse ona bağırıyordum. "Seni özledim."

"Sen ne?"

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Seni özledim." Oh lanet olsun.

"Seni görmeye gelmek zorundaydım," diye etti. "Buradaydın ve bana söylemedin mi?"

"Dikkatini dağıtmak istemedim," diye açıkladı o alçak ses, eli enseme kavrarken. "Bunu yapacağınızı biliyordum."

Sözleri sadece daha fazla ağlamak istememe neden oldu, ama sadece sevinç gözyaşları değil. "Ben ölüyorum. Bana bir Segway bulmanı istiyorum. Bir daha asla yürüyemeyeceğim" diye hüngür hüngür ağladım.

"Ölmüyorsun ve bunu sana yutturmayacağım," dedi. "Her şey acıtıyor."

Gülüyor muydu? "Eminim."

Benimle dalga geçiyor olmasının umurumda olmadığını fark ettim. "Beni taşıyabilir misin?"

"Beni aşağılıyorsun, Van. Tabii ki yapabilirim." Yanağımı öptüğünü düşündüm ama emin olamadım çünkü gözlerim kapalıydı ve onları açıp rüya gördüğümü ve tüm bunların gerçekleştiğini hayal ettiğimi fark etmekten korkuyordum. "Ama yapacak mıyım?" diye sordu.

Sadece ona daha sıkı ve yorgun kalçalarımı olabildiğince sıktım, ki bu muhtemelen sadece üç saniye sürdü. Dürüst olmak gerekirse bunu başarabilmem bir mucizeydi.

Ağzının şakağımı sıyırdığından oldukça emindim ve burnumu çekerek durakladım. "Beni öpüyor musun?"

"Evet. Seninle gurur duyuyorum."

"Tamam," diye sızlandım burnumu çekerek. Evet, o koca boynuna daha da sıkı sarıldım. "Beni eve götürecek misin koca adam?"

Benim saçma sapan, boşboğaz Aiden'söyledi. "Sakinleşmek için on dakika yürüdükten sonra."

Aiden elinde bir tabakla odama girerken, "Karbonhidrat takviyesi yapmalısın," dedi. Tabakta esmer pirinç, börülce, bütün bir avokado, kavrulmuş ve dilimlenmiş kabak gibi görünen bir şey ve kenarına tünemiş bütün bir elma vardı. Diğer elinde bir bardak su ve kolunun altına sıkıştırılmış küçük bir şişe hindistan cevizi suyu vardı.

Bir esnemeyle yatakta doğruldum ve sarınarak uyuduğum örtüyü yana attım. "Sen bir meleksin." Geri döndüğüne hâlâ inanamıyordum. Gerçek gibi görünmüyordu.

Yatağın kenarına doğru yürüdü, kalçasını kenara bıraktı ve önce su bardağını uzattı. "İyi uyudun mu?"

Arabadan doğruca banyoya küvette bağdaş kurup duş aldıktan sonra sürüklenerek odama döndüğüm ve sızdığım düşünülürse, kendimi oldukça iyi hissediyordum. Bacaklarımdaki kaslar inanılmaz derecede gergindi ve omuzlarım bile aşırı gergin hissediyordu. Kendimi hasta hissediyordum ama bunun tek nedeninin Aiden'in araba dönüşünde elime sıkıştırdığı iki muzdan ve maratondan sonra bir bankta bekleyen Zac'in benimle paylaştığı karışık kuruyemiş paketinden daha fazlasını yemem gerektiğini düşündüm.

"Evet," dedim, suyun yarısını içtikten sonra tabağı elinden aldım ve başka bir şey söylemeden mideye indirdim.

Ona bakmak için zaman ayırdığımda Aiden'in beni izlediğini fark ettim ama yemeği mideye indirmekle o kadar meşguldüm ki bunu pek yapmadım. Tabağımın dörtte üçünü bitirdiğimde nihayet elimin tersiyle çenemi sildim ve ona minnettar bir gülümseme gönderdim. "Bunu benim için yaptığın için çok teşekkür ederim."

"Uh-huh." Ağzının kenarını işaret etti. "Tam şurada pirinç var." ettiği yeri silerek, "Ne zamandır uyuyordum?" diye sordum.

"Yaklaşık üç saat."

Üç saat mi? Kahretsin, bu kadar uzun uyuduğumu sanmıyordum.

"Van." Aiden'in yüzü sersemlemiş halimle gözümün önüne geldi.

"Koşuya çıkmadan önce bana ne söyleyecektin?"

Lanet olsun. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bunu tamamen unutmuş muydum? Hayır. Koştuğum dört saat boyunca ona söylediklerimi en az bin kez . En azından yarısında bir şey söylediğim için kendimi kışkımdan tekmelemek istemiştim. Zamanın diğer yarısında, kendime harika olduğumu ve dünya ve Iron Man yarışmalarında mücadele edebilmek için maraton koştuğumu hatırlatırken, doğru şeyi yaptığımı hissediyordum.

benim için pişirdiği bir tabak yemek, kocaman kalçalarının arasında bir şişe hindistan cevizi suyu ve komodinin üzerinde boş bir bardak varken Aiden'a onu sevdiğimi söyleyecektim.

Onu seviyordum. Onu o kadar çok seviyordum ki onun için her şeyi yapardım. Onu, hayatımın önümüzdeki dört buçuk yılını büyük olasılıkla beni boşayıp kariyerine devam edecek bir adamla geçirmeyi göze alacak kadar seviyordum.

Çünkü siktir et, eğer onu yaşamaz ve en iyi şekilde faydalanmazsan hayat neydi? Seni başkalarını önemsedüğinden çok daha fazla önemseyen birini sevmeden hayatın ne anlamı vardı? Benim gerçeğim buydu. Aiden bana sarılmış ve hem gazetecilerin hem de yabancıların önünde benimle gurur duyduğunu söylemişti, iki eliyle mahremiyetini korurken.

Ve sahte değildi. Bunu yapabilirdim.

Ben yapardım.

Çünkü hayatımın geri kalanını, benim için dünyalara bedel olduğunu ona söyleseydim ne olurdu diye düşünerek geçirmektense ona söylemeyi tercih ederim.

Onun hayatımda tamamen güvendiğim ilk yeni insan olduğunu. Daha fazla zamanı olana kadar onun hayatında iki numara olmaya razı olabileceğimi.

Parmaklarım tabağı o kadar sert kavırıyordu ki kırılacağından endişe etsem de söyledim. Bunu yaparken onun gözlerinin içine bakmaya çalıştım. "Sana söyleyecektim... Seni sevdiğimi söyleyecektim. Bir ilişki istemediğini söylediğini biliyorum ve aramızdaki şeylerin çok karmaşık olduğunu da biliyorum-"

Elimdeki tabak alındı.

"-Ama seni seviyorum. Üzgünüm, üzgün değilim. Olmak istemedim-"

"Vanessa."

"Birinin iki ya da üç numaralı önceliği olmak istemiyorum çünkü bazen açgözlü olmayı seviyorum-"

"Van."

"-ama nasıl hissettiğime engel olamıyorum. Durmaya çalıştım, yemin ederim. Ama yapamadım."

Sonra geldi. "Kapa çenenini."

Ağzımı kapattım ve kaşlarımı çatarak bana bakan sakallı yüze baktım. Ben.

"Koşunu bitirdiğinde sana söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin mi? Ben Seni özledim. Seni o kadar çok özledim ki, ne kadar özlediğimi anlayamazsın. Senden ayrılmak istemedim. Kendimi gitmekten vazgeçirmeye çalışıp durdum. Neden bu konuyu hiç açmadım sanıyorsun?"

İşte bu beni düşündürdü. "Ama... giderken hiçbir şey söylemedin. Leo'yu aldın."

"Kalmamı sen istemedin." Ellerimi sıktı. "Leo'yu aldım çünkü seni alamazdım. Diana'yla kalmak ve maratonunu yapmak istediğini düşündüm çünkü sen aynı şeyi hissetmiyordun. Senden benimle gelmeni isteyecektim."

"Öyle miydin?"

O yakışıklı, harika yüz benimkine doğru eğildi. "Benim için dünyalara bedel olduğunu nasıl bilmezsin? Bunu yeterince açık ifade edemedim mi?"

"Bilmiyorum," diye kekeledim. "Beni seviyor musun?"

Bakışları o kadar niyetliydi ki tüm dünya durmuş gibiydi. "Sen söyle bana. Seni düşünmekten hiç vazgeçmiyorum. Her zaman senin için endişeleniyorum. Gördüğüm her güzel şey bana seni hatırlatıyor. Colorado'daki antrenmanlarımı senin yanımda olmanı dilemeden bitiremiyorum," dedi kararlı bir ses tonuyla. "Bana ne hissettiğimi söyle."

İçimde olduğunu düşünmediğim bir güç patlamasıyla dizlerimin üzerine çöktüm ve ağzımı onunkine bastırmak için eğildim.

Ve Aiden anında bir kolunu belime dolayıp beni kendine çektiğinde, ağzını yana yatırıp açtığında şaşırmadım. Dilini alt dudağımda gezdirince ağzımı açtım ve yavaş, tereddütlü ve keşif dolu bir şekilde benimkine sürtünmesine izin verdim.

Aiden beni sanki... Tanrım, sanki yavaş ve yoğun bir seks yapıyormuşuz gibi öptü. En azından daha önce pornolarda gördüğüm türden yavaş ve yoğun bir seks.

Göğüslerimiz birbirine yapışmıştı, kolları bana sarılmıştı ve ellerim saçlarındaydı ve sadece öpüştük. Öpüştük, öpüştük ve o gün her şeyden önce onun odasında yaptığımız gibi birbirimizi ölesiye öptük.

Beş dakika da sürebilirdi, yirmi dakika da, ama sonunda ağzını çektiğinde, tam ağzına doğru bir çığlık attım.

Aiden o seksi, dolgun ağzını önce çenemin bir tarafına, sonra diğer tarafına yerleştirirken, avuç içleri kaburgalarımın yanlarını sahiplenici bir şekilde kavrarken, iç çekişi çenemin dolaştı. "Kapın açık ve Zac burada," dedi tenime doğru.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Kıkırdadı. "Daha sonra. Söz veriyorum." "Öyle mi?"

Mırıldandı ve yanağımdan öptü. "Yemeğini bitir."

Saatler sonra yan yatarak uyandım. Saatler sonra nerede olduğumu hatırlamam bir saniye sürdü. Neden orada, Aiden'ın yatağında olduğumu. Küçük bir öğün daha yedikten sonra odasına gidip uzanmış, Leo'nun, Colorado'daki değerli sarışın prensle bebek bakıcılığı görevinde kalan Leslie'yle iyi olup olmadığını sormuştum. Çok yorulduğumu ve uyuklamaya başladığımı hatırlıyorum.

Görünüşe göre beni yatağından atmamış, onun yerine yatağına yatırmıştı ve gecenin bir noktasında -ya da belki de en başından beri bunu yapıyordu- Aiden arkamdan gelip bir kolunu belime dolamıştı.

Kendimi o anda tam olarak nerede ve nasıl buldum.

Uyanıktım, yan yatmıştım ve Aiden tam arkamdaydı, eli bacaklarımın arasına girerken ereksiyonunu popoma sürtüyordu; o parmaklar bana alçaktan dokunuyordu. Aşağıya. Tüm vücudumun tam ortasına. Tam da uzun zaman sonra ne kadar ıslak ve endişeli olduğumu anlayabildiğim yere.

Bu ne kadar zamandır ediyor? Bunun önemli olmadığını kabul etmeden önce kendime sordum.

Kıvranıyor, arkamda ve önümde hissettiğim duygularla kalçalarımı oynatıyordum. Kıyafetlerinin altındaki uzun boru sıcak bir şekilde popoma bastırıyordu;

Güçlü parmak uçları külotumun ve pijama pantolonumun ince pamuğuna sürtünüyordu. Her gün hayranlıkla izlediğim o büyük göğüs, sırtımla aynı hizadaydı ve ona göre şekillenmişti.

Vücudunun alt kısmını yuvarladı ve ben de ona doğru yuvarlandım. Arkamda onun iri ve sert olduğunu hissetmek cidden dünyadaki en muhteşem şeydi. Ağzı enseme yapıştı, öptü ve sonra omzumla birleştiği yeri ısırdı. Nefes nefese kalmıştım. Aiden beni en çok istediğim yerimden hafifçe okşadı ve ben bu his karşısında boğuldum, elimi bedenlerimizin arasına sokmak için arkama doğru körü körüne uzandım. Onu avuçladım ya da avuçlayabildiğim kadarını avuçladım ve tabandan sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görünen o kalın çıkıntının üzerinde aşağı yukarı okşadım.

"Aiden, lütfen," diye fısıldadım, parmakları kalçalarımın arasındaki dikişi kaplayan çok nemli kumaşın üzerinde dolaştığında.

Dudaklarının arasında emmeden önce kulak mememi ısırarak cevap verdi. "*Aiden*," diye tekrarladım, elimi ayarlamadan önce onu elimle sıkıca .

pozisyonuna getirdim ve boxer külotunun lastiği ile alt karın kaslarının sıcak teni arasında kaydırdım. Avucumu ve parmaklarımı tabanının etrafına sarmadan önce, kökündeki kısa, kıllı tüyler bir an için avucumu gıdıkladı. Avucum ereksiyonunun ucundan tabanının hemen altındaki sert çuvala kadar kaydı. Hareketi baştan yapmadan önce taşaklarını sıktım. Tüm o ipeksi, sıcak ten elimin üzerinde geziniyor, kaygan, nemli ucu parmaklarımın, avucumun ve bileğimin üzerinde bir çizgi çiziyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan pantolonumun paçasını dizlerime kadar indirdi ve ben hala buna tepki verirken, külotumu için kullandığı parmakları beni örten hurdanın bir tarafına takıldı ve malzemeyi çekiştirdi. "Evet?" diye sordu, büyük, küt bir parmağını açıkta kalan seksimin üzerinde gezdirerek.

"Evet." Söyleyecek başka ne vardı? Yalvarmak ?

Geri dönmeden önce kalçaları arkamdan çekildi, bir saniye önce ovuşturduğum mantarlaşmış uç arkamdan beni dürttü.

Bacaklarımı birbirine düğümleyen pantolona bir şey yapmadan dizlerimi göğsüme doğru çekebildiğim kadar çekerek yan yattım. Bacağımı biraz açmadan önce belinin altındaki çok da küçük olmayan başıyla dürttüğü penisini açıklığımda biraz daha dürttü... ve dalgalandı. İçeri. İçime. Sıcak, uzun ve o kadar sertti ki biraz boğulabilirdim.

Yavaşça okşayarak içime doğru ilerledi. Yavaşça geri ittim ve dibe vurduğunda bir nefes . Aiden'in aldığı hızlı hava bir hırıltıya dönüştü.

Her itiş ivme kazandı, sonuna kadar girdi, sonuna kadar çıktı. Et sert kasların etrafından ayrılıyor, yapışıyor ve sıkıyordu. Eli gömleğimin önünden içeri, göbük deliğimin üzerinden, parmak uçları arasında bir meme ucunu sıkıştırana kadar yukarı ve yukarı sokuldu. Diğer eli başımın üzerinden geçerek elimi kavradı ve önümde yatağa doğru tuttu.

Kalçalarını pompaladı ve pompaladı, ses kıcıma karşı bir tokat sesi çıkardı. İçimde çok fazla olan bir noktaya çarptı, bacaklarımı birbirine daha sıkı sıkıştırmamı sağladı, sadece çok daha iyi hale getirdi.

Başımı arkaya doğru eğdim ve dudakları yapışarak beni öptü. Acımasızca, dili benimkine daldı ve içimdeki her şeyi tüketti. Aiden kalçalarını döndürdü ve vurmaya başladı. Öpüşmesi acımasızdı. Parmakları bir göğsümden diğerine gidiyor, onu her saniye daha fazla isteyen küçük yumruları yuvarlıyor ve çimdikliyordu.

"İçine boşalmak istiyorum," diye fısıldadı kulağıma. Tek gereken buydu. Haykırdım. Geliyorum. Geliyorum.

Sonra Aiden inledi, alçak ve seksi, daha hızlı, daha acımasız ve sıra dışı itti. Kalçaları benimkilere çarptı, ses ıslak ve neredeyse özensizdi. Bir kez daha sertçe itti, tamamen içeri girdi ve boşılırken boğuk bir ses çıkardı, beni ona çok yakın ve sıcak tuttu. Ereksiyonu içimde seğirip nabız gibi atarken bulduğumuz yer ıslanmıştı.

Onu öptüm, iniltilerini yuttum, istemsizce içimde hareket etmesinin tadını çıkardım. Bir solukla ağzını çekti, eli göğsüme yapışmak için benimkini bıraktı, beni çerçevesine çekti, etrafımdaki sıcak ve biraz terli hissini sevmeme izin verdi. Nefes nefese kalmıştı.

Bana sarılıyordu. O koca vücut sarmış, penisi hafifçe yumuşamıştı.

O an hissettiklerime uygun tek bir kelime bile bulamadım, o anın hakkını verecek bir cümle bile kuramadım. Başımı çenesinin altına yerleştirerek yorgunluktan sarsılarak nefes verdim. Aiden'in eli göğsümü kavradı, ağzı kulağımın altındaki boşlukta oyalandı. Kemiksiz, acısız, mest olmuş ve rahatlamıştım. Avuç içi göğsümü sıkıldığında, başımı geriye doğru eğdim ve onun

Ağzımı. Aiden, her zaman her şeyi bilen o tarzıyla dudaklarımı buldu. Dili benimkiyle buluştu, tadına baktı, keşfetti, tadını çıkardı.

Dakikalar ilerledikçe Aiden sertleşti. İçimdeki o kalın kasın uzadığını ve uzamaya devam ettiğini hissettim, beni içgüdüsel olarak kalçalarına doğru itti, onu daha derine itti. Dolduruyordu, hem de çok dolduruyordu. Ama beni tahrik eden şey orgazma duyduğum o temel ihtiyaçtan çok daha fazlasıydı. Aiden'ın vücudu, sıcaklığı, ağzı, her parçasının büyüklüğü ve kendini ne kadar mükemmel bir şekilde kontrol ettiğiydi.

Aiden'ı seviyordum. Onu sevmekten daha fazlasını yaptım ve bu her şeyi . İçimden çekildiğinde aynı anda ağzını da çekti, Eli kalçamın önünden aşağı doğru inerken içimden sadece bir anlığına sızlanmaya benzer bir ses çıktı. "Buraya gel," dedi normalden daha alçak ve boğuk olan o sert sesiyle. Popomun yanaklarından birini avuçlamadan önce sıcak avucunu diz kapağımda gezdirdi. "Üstümde olmanı istiyorum," diye fısıldadı. "Sana ihtiyacım var," aylar önce bana karşı kullandığı kelimeleri kullandı.

İki kez söylememe gerek yoktu. Dizlerimin üzerine çökerek yanına gittim, biraz gergin, az önce yaptığımız şeye rağmen biraz utangaçtım. Aiden sırt üstü uzanmıştı, boxer külotu dakikalar önce okşadığım pembe kesenin hemen altında, iri kalçalarına takılmıştı. Zengin kahverengi kasık kıllarının dibine yerleşmiş olan şişmiş penisi, göbek deliğinden başlayan koyu renkli kılların izine karşı leylak rengi olan shaftı, onun ve benimkiyle köküne kadar parlak ve ıslak bir şekilde sallanıyordu.

"Hayatımda gördüğüm en seksi erkeksin," diye kaçırdım ve vücudunun alt kısmını tekrar içime çekerken başımı salladım.

Yüzünde beliren küçük gülümseme omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Öne uzandı ve işaret ve orta parmaklarının uçlarını iki alt dudağıma değdirdi. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, Van. Hiçbir fikrin yok." Hareketi tekrarladı. "Bu yatakta sana kaç kez otuz bir çektiğimi bilmek ister misin? Duşta? Her gün senden biraz daha fazlasını istedim ve bu yeterli olmadı."

Aman Tanrım.

O anda istediğimden emin olduğum tek şey gömleğinin çıkarılmasıydı. O da aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı çünkü parmakları gömleğime gitti. Ne olduğunu anlamadan yere fırlamış, iç çamaşırım çekiştirilerek çıkarılmış ve aynı yöne doğru uçmuştu. Aiden tişörtümü çekerken

Gömleğini başının üzerinden geçirdim, boxer'ını kaslı bacaklarından aşağı çektim, o etkileyici kaslara dokunmak için zaman ayırdım, başparmaklarım yukarı çıkarken uyluklarının iç kısmında gezindi.

Aiden tek kelime etmeden, gözleri göğüslerimin ve yüzümün üzerinde bir yol açarken, kalçalarımın uzanarak oturdu. Bu sırada dudakları meme ucumu yakaladı. Bir an sonra ellerimin ve dizlerimin üzerinde ona sarılmış, bacaklarımın arasındaki dikişi o uçsuz bucaksız bedenin ortasındaki gergin ereksiyonun üzerinde sürüklüyordum.

Ve sonra geriye uzanıp o geniş ucu kendime doğru hizaladım, içime boşaldığı için ne kadar ıslak olduğumun tamamen farkındaydım ve umursamadığı fikrine bayılıyordum. Yavaşça üzerine eğildiğimde iniltisi benimkinin içinde kayboldu, ağzı olduğu meme ucunun üzerinde geziniyordu. Aiden'in elleri onun üzerinde hareket etmem için bana rehberlik etti. Dudakları beni teşvik etti, önce bir göğsünü sonra diğerini yakaladı, aralarındaki boşluğa serpiştirilmiş öpücüklerle ilerledi.

Onu tamamen içime alarak geriye doğru sallandığımda, Aiden sırt yattı. Çenesi yukarı kalktı, boynundaki tendonlar gerildi. Onun çıplak görüntüsünü, örtülerinin soluk grisine karşı geniş omuzlarını, dalgalı nefes alış verişiyle yükselip alçalan yontulmuş göğüs kaslarını yuttum. En sevdiğim iki şey, karın kaslarının inip kalkması ve kalçaları ile yanları boyunca uzanan uyluklarımı görmektir.

Kendimi öne eğilmekten alıkoyamadım, bir elimi başının yanındaki şilteye koydum, diğer elim göğsünün ortasına gitti, teni sıcaktı, kasları sertti. Ellerinden biri başımın arkasını kavrayacak şekilde yukarı kalktı ve beni ağzı açık bir öpücükle yakalaması için yüzümü aşağı indirdi. O pozisyondaydık, kalçalarını yukarı kaldırmaya başladığında hala dudaklarımız birbirine yapıştı. Boşaldığımda hala öpüşüyorduk, iç kaslarım dalgalanıyordu, orgazmımın içinde kaybolmuştum, penisi seğirdi ve boğuk bir inilti çıkardı, tekrar boşaldı.

O anda hemen hemen üzerine yığıldım, maratona bitirdikten sonra aldığımdan daha fazla nefes alıyordum, hayatımda hiç olmadığım kadar coşkuluydum. Vücutlarımızın aynı hizada olması çok etkileyiciydi. Kalbinin çenemin altında atması hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Kolları sırtımı sararak göğüslerimi hafif terli göğsüne . Aiden başımın üstünde mırıldandı, "Seni seviyorum."

Ben de mırıldanarak karşılık verdim, tüm ruhum kabardı. "Biliyorum." Çünkü biliyordum. "Ben de seni seviyorum."

"Biliyorum," dedi karşılığında. Bedenlerimiz arasındaki yakınlık o anda her zamankinden daha belirgindi.

"Gerçekten seninle Colorado'ya gelmemi istiyor musun?"

"Sana aptalca sorular hakkında ne demiştin?" diye sordu. "Evet, istiyorum."

Gülümsedim. "Sheesh. Sadece emin olmak istedim. Gitmek istiyorum. Senin olduğun yerde olmak istiyorum." İki kez düşünmeden önce, ona daha sonra hayatımdaki en önemli mutlak gerçek olduğunu fark edeceğim şeyi söyledim. "Evim senin olduğun yerdir. Eğer orada olmamı istersen senin için her yere giderim."

Aiden'in avuçlarından biri omurgam boyunca kayarak sırtımın alt kısmında son buldu. Saçlarımla konuşuyor gibiydi. "İlişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyorum Van, ama seni sevdiğimi biliyorum. Hayatım boyunca seni sevmek için beklediğimi biliyorum ve bunun yürümesi için ne gerekiyorsa yapacağım."

Belki de Aiden'dan önce aşk hakkında hiç anlamadığım şey buydu. Futbol ve sanat gibi, dünyada herkesin istediği her şey gibi, aşk da bir hayaldi. Ve tıpkı bir rüya gibi, arkasında hiçbir güvence yoktu. Kendi kendine büyümeydi. Onu besleyecek yiyecek olmadan çiçek açmazdı.

İncelikleri bakımından en iyisiydi.

Özverisi en güçlü olanıydı.

Ve sunduğu olasılıklardan asla vazgeçmekten korkmayan biriyle sonsuza dek sürebilir.

EPILOG

*"BİTTİ. SAN DIEGO GUARDS HAYATININ GERİ
DÖNÜŞÜNÜ YAPTI. SÜPER LİGE GİDİYORLAR-"*

Gülümsedim ve televizyon sunucuları bir saat önce biten maçı anlatırken iki kalçamı da zıplattım. Maçın büyük bölümü locadaki hiç kimsenin istediği gibi . Hatta seyircilerin en az yüzde 70'inin maçın böyle gitmesini istemediğini düşünüyordum.

Çünkü Guards son çeyreğe kadar on beş sayı farkla kaybediyordu. Takımın aile locasındaki hayal kırıklığı elle tutulur bir hal almıştı. Ağır ve sakinleşmiş bir şekilde, dördüncü çeyreğin başına kadar hepimizin bir dereceye kadar uyuşmuş olduğunu düşündüm.

Hepimiz kazanmalarını istiyorduk, ama ben muhtemelen odadaki endişeli anneler dışındaki herkesten biraz daha fazla istiyordum.

Bu Aiden'in son sezonuydu ve kazanmayı ne kadar çok istediğini biliyordum. En büyük maça gitmeyi ne kadar çok istediğini. Bir kez olsun.

Tartışmasız ligin en iyi defans oyuncusuydu ve tüm kariyeri boyunca da öyle olmuştu. Evlendiğimizden beri üç kez daha yılın oyuncusu ödülünü kazanmış, her All Star Bowl'a katılmış ve televizyon ödül programlarında başarılar kazanmıştı... Ama hala bir yüzük almamıştı. Yüzük. Playofflara kalmayı başarmıştı ama oynadığı takımlar şimdiye kadar büyük maçtan önce hiç şampiyonluğa ulaşamamıştı.

Ve bu son sezonda takım o kadar iyi gidiyordu ki, herkes bunun sonunda olacağını düşünmüştü. Sonra, her şey korkunç bir şekilde ters gitmeye başladı ve rüya elimizden kayıp gitmeye başladı. Defans oyuncularından birinin omzu çıkmıştı. Bir köşe oyuncusu oyundan sonra topallayarak sahayı terk etmişti. Takımın savunması darmadağın olmuştu. Ancak bir tür mucize eseri, Muhafızların hücumu yüzyılın geri dönüşünü gerçekleştirdi, savunma kendini toparladı ve kazandılar.

Kendi gözlerimle görmek daha inandırıcı olmasına yardımcı olmadı.

Kazanmışlardı. *Kazanmışlardı*. Kazanmış gibi . Sanki iki hafta sonra büyük maça gidecek olan benmişim gibi.

Takım üyelerinin aileleri için ayrılan odada takılırken geniş alıcının kız arkadaşlarından biri yanımdaki koltukta yerden "Onlardan birini almamı ister misin?" diye sordu.

Ona minnettar bir gülümseme verdim ve başımı salladım. "Anladım, teşekkürler.

Eminim bir dakika içinde dışarıda olurlar."

Genç kadın başını salladı, genişçe gülümserken ellerini sıktı. "Evet. ." Dudağını ısırdı ve etrafına bakındı, dizleri masanın altında sallanıyordu. Ondan yayılan enerji bulaşıcıydı.

"İnanılmaz, değil mi?" Ben sordum.

"Evet, evet." Gülümsedi. Yirmili yaşlarının başında esmer bir kadındı, erkek arkadaşıyla uzun süredir birlikte olmadığını biliyordum. Geçen sezon, seksen numara için aile odasına gelen farklı bir kadın vardı. "Çıglık atmak istiyorum. Bunu yaptıklarına inanamıyorum." Gözleri dizlerimin üzerindeki iki küçük canavara kaymadan önce sesi yükselmeye başlamıştı. "Matt, Aiden'in bu sezondan sonra emekli olmayı planladığını söyledi."

İşte oldu.

"Evet." Bu acı tatlı bir şeydi. Bir yandan da rahatlamıştım. Son birkaç yıldır futbolun oyuncuların beyinleri ve vücutları üzerindeki uzun vadeli etkileri hakkında çok fazla makale okumuştum ve Aiden'in kariyeri boyunca nispeten daha şanslı olduğunu biliyordum. Yıllar önce Aşıl tendonuyla yaşadığı o olaydan bu yana küçük olmayan hiçbir sakatlık yaşamamıştı ve bu, diğer insanların çoğundan daha iyiydi. Öte yandan, oynamayı ne kadar çok sevdiğini benden daha iyi kimse bilemezdi. Futbol onun için çok çalıştığı her şeydi ve kramponlarını ve formasını asıp otuz beş yaşında emekli oluyordu.

Hayatının büyük bir bölümü kapanıyordu ve ben önümüzdeki aylarda bu geçişin nasıl olacağı konusunda biraz endişeliydim. Yıllar boyunca ilişkimizde işe yarayan, onun programına ve benim işkolik eğilimlerime rağmen her geçen gün daha da gelişen bir denge bulmuştuk ama... futbolu bırakıyordu. Onun büyük aşkı.

"Oh! Bakın! Geliyorlar," dedi kız, çoktan geri ayağa kalkmıştı.

Aile odasına doluşmaya başlayan tüm erkeklerin yüzlerinde kendinden geçmiş ifadeler vardı.

Odanın diğer tarafında, kollarını göğsünde kavuşturmuş telefonuyla konuşan Trevor'ı gördüm. Ona ters ters baktığımı hissetmiş olmalıydı çünkü gözleri kalabalığın içinde gezinerek bana takıldı. Sammy'nin arkasından ona orta parmağımı gösterdim ve o da sadece baktı, inanmayarak başını salladı ama başka bir şey yapmadı.

Pislik.

Aiden'in istediğini almasını sağlayan acımasız bir piç olması, onu sevmem gerektiği anlamına gelmiyordu. Bu noktada, onca yıldan sonra, ona olan nefretim her şeyden çok eğlence için olduğunu düşünüyorum, ama o hala kalpsiz bir köpekbalığydı.

Üç Yüzler'den kovulduktan bir yıl sonra Zac'e Oklahoma'daki yeni bir genişleme takımıyla gerçekten iyi bir anlaşma sağlayan bir köpekbalığı. Bu yıl çok ileri gidememişlerdi ama Zac her zamankinden daha iyi oynuyordu, kariyerinin üçüncü yılında ilk beş başlamıştı. Aslında fantezi futbolda benim oyun kurucumdu ve anlaştığımızdan beri öyleydi. Hâlâ bekârdı, hâlâ aptaldı. Hâlâ en yakın arkadaşlarımdan biriydi ve çocukları görmeye geldiği her seferinde kendisinden Zac Amca diye bahsediyordu.

Bazı günler, yaratılmasında pay sahibi olduğum en büyük iki şeyi ne kadar çok sevdiğimi aklım almıyordu. Onlar için yapamayacağım tek bir şey bile yoktu ve bu bilgi kırk yılda bir bana kendi annemi ve onun başarısızlıklarını düşündürdüğünde biraz acı veriyordu. Aramızdaki hiçbir şey gerçekten düzelmemişti ve bunun benim hatam olduğunun farkındaydım. Unutmak istemediğim çok şey vardı ama en azından hayatımın bu noktasında verdiğim kararlardan pişmanlık duymuyordum. Mutluydum, mutludan da mutluydum ve bu konuda kendimi kötü hissetmeyecektim.

Sandalyeye oturup bekledim, oyuncuların içeri süzülüşünü ve doğruca ailelerine yönelişini izledim. İnsanlar sevinçle tezahürat yaptı ve kucaklaştı. Bu

Aiden'in odaya doğru ilerlemesi uzun sürmedi, yüzünde aynı boş, dikkatli ifade vardı ve odaya bakıyordu. Koca adam sonunda büyük maça gidiyordu ve gülümsemiyordu bile. Bu beni neden şaşırtmadı?

Sonra bizi arka köşede gördü.

Sammy onu aynı anda gördü. Ellerini öne doğru uzattı. "Anneciğim! Bak! Baba!"

Ve hayatımın aşkının yüzünde beliren gülümseme beni aptal gibi sırtıttırdı. Aiden'in ifadesindeki dürüstlük, açıklık ve gerçek neşe, ondan önce var olmayan bu parçama hala ulaşıyordu.

Benim gülümsememdi. Bizim gülümsememiz. Sadece küçük takımımızın bir arada olduğu anlara sakladığı gülümseme. Benden yanımdaki iki küçük çocuğa bakarken, yaşatlarının giymesi gerekenden çok daha büyük boyutlarda eş formalar giyerken, içinde futbolla ilgili hiçbir şeyden iz yoktu. Küçük tombul kıçlar. Onları doğurmak için sezaryen olmak zorunda kaldığım için gerçekten rahatlamıştım. Tıpkı babalarınıninki gibi o koca kafalar çok ama çok ciddi zararlar verebilirdi.

Diana'nın Sammy doğduktan sonra onu kucağına aldığını ve başını salladığını hatırlayabiliyordum. "Bu kafa senin kıçını yırtar atardı, Vanny."

Gray'e hamileyken kasılmalarım başladığında, bir yıldan biraz daha uzun bir süre sonra, hastaneye gittiğimde zihnimdeki resim buydu. Endişelenmeme gerek olmayan şey . Neyse ki her şey yolunda gitmişti.

Muazzam bir galibiyetin ardından odayı geçerken bize bakan iri adam bunu doğruladı. Aiden önümüzde diz çökmekte tereddüt etmedi, bakışları Sammy'den bana, sonra da Gray'e kaydı. Bunu hep yapardı, sanki neye odaklanacağını seçemiyormuş gibi. Bazı günler bana daha uzun süre bakardı, bazı günler Sammy'ye, bazı günler de küçük adama. Her gün Leo'ydu, grubumuzun evde sabırla bekleyen son üyesiydi.

Bu anlaşmamızın beşinci yılı olacaktı, ancak Aiden yıllar önce şartlı yeşil kartını ve ardından oturma iznini almış ve vatandaşlık sınavını çoktan geçmişti. Yasal bir çift olduğumuzdan emin olmak için bizi sorgulayan bir menajerle oturmak zorunda olduğumuz iki mülakatı başardık ve uçuş renkleriyle geçtiğimizi düşünmek hoşuma gitti. Hatırladığım kadarıyla

Sinirlerimi daha fazla bozarsa onu sınır dışı edemeyeceğimden şikayet ediyordum.

Aiden o kocaman kollarıyla üçümüzü de sararken hiçbir şey söylemedi ve başını eğerek bir siyah saç telini diğerinin ardından öptü. Sonra bana gülümsedi ve beni öpmek için öne doğru eğildi. Beni gerçekten öpmek için, sanki etrafımız NFO'daki olası en büyük ikinci galibiyet için tezahürat yapan ve bağırان insanlarla çevrili değilmiş gibi.

O anda anladım. Onun iyi olduğunu, büyük şampiyonluğu kazansa da kazanmasa da her şeyin çok daha iyi olacağını biliyordum. Geleceği çözecektik. Kariyerine, bana ve şimdi de çocuklara her şeyini veren bu adam hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadı. Asla da yapmazdı; bu onun içinde yoktu.

"Mutlu musun?" diye sordum.

Kolları hâlâ üçümüzü sararken, o inanılmaz uzunluktaki kirpiklerinin arasından bana baktı ve neredeyse dalgın bir şekilde başını salladı. "Evet." O kocaman eller mini-me'inin küçük omurgalarına gitti, sonra tombul yanaklarına hafifçe dokunmak için saptı, bakışları bir kez daha benimkilere indiğinde gülümsemesi daha da genişledi. "Ama artık mutlu olmamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorum."

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, evrendeki en büyük okuyucular - son birkaç yıldır gösterdiğiniz sevgi ve destek için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Her bir e-posta, mesaj, gönderi ve yorum benim için dünyalara bedel. Nüktedanlığınız ve nezaketinizle beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsunuz. Sizleri hak etmek için başka bir hayatta ne yaptım bilmiyorum ama sonsuza dek minnettar kalacağım.

Tüm can sıkıcı sorularımı yanıtlayan Kanadalı arkadaşlarıma çok teşekkür ederim: Hope, Romancia, Julie, Stacey, Sandra ve Kathleen. Ashley ve Naomi, edatlar hakkındaki engin bilginiz olmasaydı başlığım bu olmazdı Teşekkürler! RBA Designs'dan Letitia Hasser, biliyorsun sen (wo)man'sin. Indie Formatting Services'ten Jeff, mükemmel formatınız için teşekkür ederim. Dystel & Goderich'ten Lauren Abramo, kitaplarımı hiç hayal etmediğim bir formata soktuğu için.

Winnie konusunda bana çok yardımcı olan iki kişiye: Dell Wilson ve Eva Marina. Sabrınız, desteğiniz ve dostluğunuz için o kadar minnettarım ki, kelimelerim asla minnettarlığımın hakkını veremez. Siz ikiniz olmasaydınız Winnie, Winnie olmazdı.

Benim için dünyalara bedel olan insanlara kocaman bir teşekkür: Annem ve babam, Ale, Eddie, Raul, ISAAC!, Kaitlyn, Letchford ailem ve Zapata/Navarro ailemin geri kalanı. Ve sonuncu ama asla en az değil, üç adamım: Anksiyete/işkolik moduna girdiğimde bana katlanan Chris, Dor ve Kai. Sizi seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Mariana Zapata, Colorado'nun küçük bir kasabasında kocası ve iki büyük çocuğuyla birlikte yaşıyor - sevgili Danuaları Dorian ve Kaiser. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor, dışarıda vakit geçiriyor, çocuklarını öpmeye zorluyor ya da yazıyormuş gibi yapıyor.

Posta Listesi (Yalnızca Yeni Yayın Bilgileri)

@marianazapata_

marianazapatawrites

www.marianazapata.com

marianazapata@live.com

AYRICA MARIANA XAPATA TARAFINDAN

Locke

AltındaLin

gus Kulti

Ritim, Akor ve Malikin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.